

Haruki Murakami

Salcia oarbă, fata adormită

CUPRINS:

Salcia oarbă, fata adormită.	6
Sărbătorita.	24
Dezastrul minier din New York.	40
Avion – sau cum vorbea singur de parcă citea o poezie.	55
Oglinda.	65
Folclorul generației noastre – o preistorie a capitalismului târziu.	72
Crabi.	99
O zi ideală pentru a vedea canguri.	106
Corcodel.	112
Pisicile care devorează oameni.	120
Poveste despre o mătușă săracă.	144
Vomă 1979.	166
Al șaptelea bărbat.	180
Anul spaghetelor.	199
Tony Takitani.	206
Succesul și declinul Prăjiturilor Țuguiate.	229
Omul de Gheață.	235
Cuțitul de vânătoare.	248
Licurici.	268
Călător întâmplător.	298
Golful Hanalei.	323
Un loc unde l-aș putea găsi.	349
Piatra în formă de rinichi ce se mișcă în fiecare zi.	374
Maimuța din Shinagawa.	399

Când am închis ochii, am simțit mirosul vântului. Un vânt de mai, ce răbufnea ca un fruct umflat, cu coaja aspră, cu miezul lipicios și cu semințele ca niște grăunțe. Miezul, sfărâmându-se în aer, și-a împrăștiat semințele care, asemeni unor alice moi, delicate, au pătruns în pielea brațelor mele, lăsând în urmă doar o ușoară durere.

— Cât e ceasul? m-a întrebat vărul meu.

Între noi fiind o diferență de aproape 20 de centimetri, el ridica mereu privirea când vorbea cu mine. M-am uitat la ceas.

— Zece și douăzeci de minute.

— Merge bine ceasul tău?

— Cred că da.

M-a apucat de încheietura mâinii și s-a uitat la ceas. Avea degetele subțiri și fine, dar neașteptat de puternice.

— A costat mult?

— Nu, a fost chiar ieftin, am răspuns, aruncându-mi ochii pe orarul autobuzului.

Nici un răspuns.

Vărul meu mă privea nedumerit. Dinții albi care se iveau printre buze păreau niște oase atrofiate.

— A fost chiar ieftin, am spus, uitându-mă la el și repetând clar flecare cuvânt. A fost chiar ieftin, dar merge destul de bine.

A dat din cap, fără să spună nimic.

Vărul meu nu aude cu urechea dreaptă. La scurt timp după ce a intrat la școala primară, l-a lovit cineva cu o minge de baseball în urechea dreaptă și de atunci are probleme cu auzul, însă acest lucru nu-l împiedică, în general, să aibă o viață normală. Așa că merge la o școală obișnuită și duce o viață ca orice copil de vârsta lui. În clasă, se așază mereu în prima bancă la perete, ca să fie cu urechea stângă îndreptată spre profesor. Cu notele nu stă rău. Are însă perioade în care aude destul de bine, dar și perioade în care nu aude deloc. Perioadele acestea alternează precum fluxul și refluxul, și uneori, cam o dată la șase luni, nu aude aproape deloc cu ambele urechi. E ca și cum liniștea din urechea dreaptă se adâncește și înăbușă până și sunetele din partea stângă. Când se întâmplă lucrul acesta, bineînțeles, nu-și mai poate desfășura activitățile în mod normal și e nevoit să lipsească un timp de la școală. Din ce motiv se întâmplă așa ceva, care este cauza acestui fenomen, nici doctorii nu-și pot explica. Și pentru că nu au mai întâlnit un astfel de caz, nu cunosc un tratament adecvat.

— Doar pentru că un ceas e scump, asta nu înseamnă neapărat că merge bine, a spus vărul meu ca și cum ar fi încercat să se convingă singur de acest lucru. Eu am avut mai demult un ceas care o lua razna mereu. Mi l-au cumpărat când am intrat la gimnaziu, dar după un an l-am pierdut și de atunci stau fără ceas. Nu mi-a mai luat nimeni altul.

— Probabil că nu ți-e chiar ușor fără ceas, nu?

— Ce?

— Nu ți-e greu să stai fără ceas? am spus din nou, uitându-mă la el.

— Nu chiar, clătină el din cap. Doar nu trăiesc singur în munți. Pot să întreb pe cineva dacă vreau să știu cât e ceasul.

Salcia oarbă, fata adormită 7

— Da, asta cam așa e.

Apoi, o vreme, am tăcut amândoi.

Știam că ar trebui să fiu mai binevoitor, să vorbesc mai mult cu el, măcar până ajungeam la spital, ca să-l fac să uite puțin de neliniștea pe care

o simțea. Dar au trecut cinci ani de când nu ne-am văzut și în acest timp el a împlinit paisprezece ani, iar eu douăzeci și cinci. Timpul care s-a scurs a creat între noi un perete translucid, de care nu puteam trece atât de ușor. Chiar și atunci când aveam ceva să-i spun, nu-mi găseam cuvintele potrivite. Și de fiecare dată când ezitam să spun ceva sau îmi înghițeam cuvintele, mă privea puțin încurcat, cu urechea stângă ușor înclinată către mine.

— Acum cât e ceasul? m-a întrebat.

— Zece și douăzeci și nouă de minute. Autobuzul a venit la zece și treizeci și două de minute.

Noile autobuze s-au schimbat mult față de cele de pe vremea când mergeam eu la liceu. Fereastra din dreptul șoferului era mult mai mare și mașinile arătau ca niște bombardiere gigantice fără aripi. Era mai aglomerat decât am crezut. Nu stătea nimeni în picioare, dar nu am găsit locuri libere alăturate pentru ca eu și vărul meu să ne așezăm unul lângă altul, așa că am rămas amândoi în picioare, în dreptul ușii din spate. Nu aveam foarte mult de mers, dar nu puteam înțelege de ce erau atâția călători la ora aceea din zi. Traseul autobuzului începea de la o stație de tren privată, trecea printr-un cartier aflat pe un deal și se întorcea la aceeași stație. Nu era nici un loc renumit sau vreo întreprindere pe ruta asta, doar școli. Când se duceau sau se întorceau elevii de la școală se cam aglomera, într-adevăr, dar la prânz autobuzul ar fi trebuit să fie mult mai gol.

Eu și vărul meu ne țineam cu o mână de bară și cu cealaltă de mâner. Autobuzul strălucea de ai fi crezut că tocmai a ieșit din fabrică. Părțile din metal erau atât de curate încât te puteai uita în ele ca într-o oglindă, iar materialul scaunelor nu era tocit deloc. Până și cel mai mic șurub avea un aer de mândrie și de optimism, caracteristic mașinilor proaspăt ieșite de pe bandă.

Autobuzul nou și faptul că era mai aglomerat decât am crezut m-au cam derutat. Poate că, în decursul timpului, locurile de pe traseul acesta s-au mai schimbat. M-am uitat foarte atent prin autobuz și apoi pe fereastră. Dar peisajul era neschimbat: același cartier rezidențial liniștit de la marginea orașului.

— E bun autobuzul ăsta, nu? m-a întrebat vărul meu puțin îngrijorat.

Aveam probabil un aer confuz încă de când m-am urcat în autobuz și de aceea s-a neliniștit.

— Da, nici o problemă, am spus eu, încercând oarecum să mă conving și pe mine de acest lucru. N-are cum să nu fie bel bun. E singurul autobuz care trece pe aici.

— Când mergeai la liceu, luai autobuzul ăsta?

— Da.

— Ți plăcea la școală?

— Nu prea, am răspuns eu sincer. Dar acolo mă întâlneam cu prietenii, iar drumul nu-mi dădea prea mare bătaie de cap.

Vărul meu s-a gândit un pic la vorbele mele.

— Te mai întâlnești cu prietenii din școală?

— Nu, nu ne-am mai văzut de mult timp, am răspuns eu, alegându-mi cu grijă cuvintele.

— De ce nu vă mai vedeți?

— Pentru că s-au mutat departe.

Nu ăsta era adevăratul motiv, dar nu găsisem altă explicație.

Pe bancheta de lângă mine stăteau niște bătrâni. Cred că în autobuz erau cu totul vreo cincisprezece. De fapt, din cauza lor se aglomerase. Păreau toți foarte bronzăți. Până și ceafa le era arsă de soare. Și toți erau slabi, fără nici o excepție. Cei mai mulți dintre bărbați aveau pe ei pulovere groase, iar majoritatea femeilor purtau bluze simple, fără model. Tați aveau pe genunchi un fel de rucsacuri mici, precum cele pe care le-ai lua într-o scurtă plimbare pe munte. Ciudat cât de mult semănau între ei! Așezați așa, la rând, păreau niște mostre dintr-un sertar pe care cineva l-a scos de la locul lui. Curios, însă, că pe traseul acela nu există nici un drum care să ducă la munte. Oare unde mergeau oamenii ăștia? Stăteam și mă gândeam, dar nu găseam nici o explicație.

— Tratamentul ăsta o să doară? m-a întrebat vărul meu.

— Hm, nu știu ce să zic. Habar nu am.

— Ai consultat vreodată un medic O. R. L.-ist?

Am clătinat din cap. Dacă stau bine să mă gândesc, nu am fost niciodată în viața mea la un medic O. R. L.-ist.

— Tratamentul pe care l-ai urmat până acum te-a durut?

— Nu chiar, a răspuns el, puțin posomorât. Nu că nu m-ar fi durut deloc. Uneori era puțin cam dureros, dar nu mă durea foarte tare.

— Păi, probabil că și de data asta o să fie la fel. Mama ta spunea că nu va fi prea diferit față de ce îți făceau înainte.

— Dar dacă nu va fi diferit cu nimic, atunci va ajuta la ceva?

— Nu știu. Poate de data asta va fi cu noroc.

— Ca și cum ai reuși să scoți deodată un dop? I-am aruncat o privire fugară, dar nu am detectat nici urmă de ironie.

— Poate schimbarea doctorului îți va crea o nouă stare de spirit. Chiar și o mică alternare de proceduri contează foarte mult! Nu trebuie să renunți așa ușor!

— Nu... n-am renunțat.

I” Haruki Murakami

— Dar te-ai săturat?

— Cam așa ceva, oftă el. Cel mai neplăcut este că mi-e frică. Durerea pe care o simt în realitate nu e la fel de mare pe cât îmi imaginez, dar mi se face frică numai la gândul că ar putea să mă doară. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că înțeleg.

În primăvara celui an s-au întâmplat mai multe lucruri. Din anumite motive, am renunțat la serviciul unde lucrasem timp de doi ani – o mică agenție de publicitate din Tokio. Cam tot atunci m-am despărțit și de prietena mea, cu care fusesem încă din facultate, iar luna următoare bunica a murit de cancer intestinal. Mi-am pus câteva lucruri într-o valjoară și după cinci ani

m-am întors în orașul natal, pentru a participa la înmormântarea ei. Camera mea rămăsese neschimbată: biblioteca și cărțile pe care le citeam când eram copil, biroul, discurile vechi pe care le astultam, patul, toate erau așa cum le-am lăsat. Obiectele din cameră se învechiseră și parcă își pierduseră de mult mirosul și culoarea. Doar timpul părea înghețat.

Am plănuțit ca după înmormântarea bunicii să mă odihnesc două-trei zile și apoi să mă întorc la Tokio. Aveam ceva cunoștințe care mă puteau ajuta și intenționam să-mi găsesc un nou loc de muncă. Pentru a schimba atmosfera, voiam să-mi caut și o nouă locuință, dar, pe măsură ce zilele treceau, îmi pierdea din ce în ce mai mult cheful s-o iau din loc. Sau, ca să fiu mai exact, chiar dacă aș fi vrut, nu mai eram în stare să mă apuc de treabă. Stăteam singur, închis în camera mea, ascultam vechile discuri și reciteam cărțile preferate. Din când în când mai ieșeam în grădină și smulgeam buruienile, dar nu mă întâlneam și nu vorbeam cu nimeni din afara familiei.

Într-o asemenea zi, mătușa mea m-a rugat să-l însoțesc pe vărul meu la noul spital. De fapt, ar fi trebuit să merg ea, dar cum avea treburi importante tocmai atunci, m-a rugat pe mine să mă duc. Oricum nu făceam nimic toată ziua, iar cum spitalul era aproape de fostul meu liceu, cunoșteam zona, așa că nu aveam nici un motiv să o refuz. Mătușa mea mi-a dat un plic cu bani și mi-a spus: „Luați masa de prânz împreună”.

Familia a hotărât ca vărul meu să mergă la alt spital deoarece tratamentul pe care-l urma la vechiul spital nu a dat aproape nici un rezultat. Ba din contră, perioadele în care avea probleme cu auzul deveniseră din ce în ce mai dese. Din această cauză, mătușa s-a plâns doctorului, dar acesta a spus că boala nu s-ar datora unor cauze medicale, ci ar putea avea legătură mai degrabă cu mediul familial. Din acest motiv s-au certat. De fapt, familia lui nu se aștepta să apară vreo ameliorare pentru simplul fapt că schimbă spitalul. Bineînțeles că nimeni nu spunea așa ceva, dar parcă toți renunțaseră la orice speranță.

Vărul meu locuia aproape de mine, dar, din cauza diferenței de mai bine de zece ani dintre noi, nu prea țineam legătura. Înainte, când ne întâlneam cu rudele, mai ieșeam împreună sau mă mai jucam cu el, de aceea toți începuseră să ne considere nedespărțiți. Îl credeau foarte atașat de mine și își închipuiau că eu țin la el în mod deosebit. Multă vreme nici n-am înțeles căruia fapt i se datora o asemenea părere. Dar, văzându-l cum își îndreaptă urechea stângă către mine, cu gâtul puțin înclinat, e ciudat cât mă simțeam de înduioșat. Fiecare gest al lui, deși oarecum stângaci, rezona în inima mea precum sunetul unei ploii de demult, începeam să înțeleg de ce voiau rudele să ne știe apropiați.

După ce autobuzul a trecut de a șaptea sau a opta stație, vărul meu m-a privit din nou, puțin îngrijorat.

— Mai avem mult?

!<!

— Da, mai avem de mers. Dar e un spital mare, așa că nu avem cum să trecem de el fără să-l observăm.

Deodată, o pală de vânt s-a strecurat pe fereastra deschisă, suflându-le ușor bătrânilor borurile pălărilor și eșarfele de la gât. Oare cine erau oamenii aceștia? Și încotro se îndreptau?

— De acum înainte vei lucra la firma tatălui meu? M-am uitat la el mirat. Tatăl lui, adică unchiul meu, conducea o tipografie destul de mare în Kobe, dar nici măcar nu mă gândisem la această posibilitate, cu atât mai mult cu cât nimeni nu-mi sugerase măcar așa ceva.

— Nu mi-a spus nimeni nimic despre asta. Dar de ce întrebi?

Vărul meu a roșit.

— M-am gândit că ai putea să lucrezi acolo. N-ar fi mai bine așa? În felul acesta ai rămâne aici. Cred că toată lumea s-ar bucura!

Vocea înregistrată a anunțat numele stației următoare, dar nimeni nu a apăsat butonul pentru oprire, iar în stație nu era nimeni care să aștepte autobuzul, așa că nu a oprit.

— Trebuie să mă întorc la Tokio. Am de rezolvat niște treburi acolo.

Vărul meu a încuviințat fără să spună nimic.

Nu aveam nimic de rezolvat nicăieri, doar că nu puteam rămâne aici.

Pe măsură ce autobuzul urca panta dealului, casele erau din ce în ce mai risipite, iar crengile dese aruncau umbre întunecate pe șosea. Au început să se zărească și case cu arhitectură străină, cu garduri joase, vopsite. Vântul a adus o briză răcoroasă. De fiecare dată când autobuzul lua câte-o curbă, sub ochii noștri se întindea marea. Până am ajuns la spital, eu și vărul meu am rămas cu privirile pironite la peisajul ce se vedea pe fereastră.

Deoarece tratamentul lua ceva timp, iar el se descurca și singur, vărul meu mi-a spus că pot să-l aștept în altă parte. După ce i-am adresat saluturile de rigoare doctorului care se ocupa de el, am ieșit din cabinet și m-am dus la cantină, în dimineața aceea nu mâncasem aproape nimic și îmi era foarte foame, dar nici una din mâncărurile din meniu nu mă atrăgea. Până la urmă mi-am comandat o cafea.

Fiind înainte de prânz, într-o zi lucrătoare, în cantină nu era decât un pacient împreună cu familia sa. Tatăl, care părea de vreo patruzeci și ceva de ani, purta o pijama cu dungii bleumarin și papuci din plastic. Mama și cele două fiice gemene veniseră să-l vadă. Fetițele erau îmbrăcate în rochii albe identice și amândouă beau serioase suc de portocale, aplecate deasupra mesei. Rănile sau boala tatălui nu păreau să fie prea grave și pe fața lor plutea o undă de plictiseală.

De la fereastră se vedea grădina. Un aspersor se învârtea cu zgomot, împrăștiind stropi albi și strălucitori pe peluza verde. Două păsări cu cozile lungi, ciripind ascuțit, au zburat drept pe deasupra, după care au dispărut. Dincolo de grădină se aflau câteva terenuri de tenis, dar aveau plasele lăsate și nu se vedea nici țipenie de om. De partea cealaltă erau niște arbori zelkova printre crengile cărora se zărea marea. Pe alocuri, valurile mici reflectau lumina strălucitoare a soarelui de vară timpurie. Frunzele verzi ale copacilor tremurau în bătaia vântului, iar stropii aspersorului se abăteau ușor de la mișcarea lor regulată.

Aveam impresia că undeva, demult, am mai văzut peisajul acesta: o grădină mare, cu iarbă verde, două fete gemene bând suc de portocale, păsări cu coada lungă luându-și zborul și, dincolo de un teren de tenis cu plasele lăsate, marea... Era, însă, doar o iluzie. Aveam o intensă și puternică impresie de realitate, dar știam foarte bine că e o iluzie. Veneam pentru prima oară la acest spital!

Mi-am întins ambele picioare pe scaunul din față și, respirând adânc, am închis ochii. În spatele pleoapelor s-a conturat o formă albă. Aceasta se întindea și se micșora fără nici un sunet, asemenea unui microorganism văzut la microscop. Își schimba dimensiunile, se împrăștia și apoi se strângea la loc, într-o singură bucată.

La acel spital, eu am fost în urmă cu opt ani. Un spital mic, aproape de malul mării. De la fereastra cantinei nu se vedeau decât niște leandri. Era un spital vechi în care se simțea mereu miros de ploaie. Prietena unui amic era internată acolo pentru o operație la piept, iar noi ne-am dus să o vedem. Era în vacanța de vară a celui de-al doilea an de liceul.

Operația nu a fost complicată: se născuse cu un os din piept puțin curbat spre interior și n-au făcut decât să-l îndrepte. Nu era o chestiune urgentă, dar dacă tot avea s-o facă odată, mai bine să-și ia de-o grijă. Intervenția chirurgicală în sine nu a durat mult, dar era important să se odihnească, așa că a mai rămas zece zile internată în spital. Eu și amicul meu am mers la spital pe o motocicletă Yamaha de 125 c[^]. Am condus amândoi: el la dus, eu la întors. M-a rugat să-l însoțesc, spunând că nu vrea să meargă singur la spital.

Prietenul meu a trecut pe la un magazin de dulciuri din fața gării și a cumpărat o cutie cu bomboane de ciocolată. Eu mă prinsesem cu o mână de cureaua lui și cu cealaltă țineam strâns cutia cu bomboane. Fiind o zi caniculară, cămășile noastre se udau learcă de transpirație, apoi se uscau în bătaia vântului și tot așa. În timp ce conducea, fredona un cântec de neînțeles, cu o voce oribilă, încă îmi amintesc mirosul acela de transpirație. Prietenul meu a murit la scurt timp după aceea.

1. În Japonia, anul școlar începe în luna aprilie, astfel încât vacanța de vară nu delimitează anii școlari.

Prietena lui purta o pijama albastră și avea pe deasupra un fel de halat subțire, până la genunchi. Stăteam toți trei la o masă în cantină, fumam țigări Short Hope, beam Cola și mâneam înghețată. Ei îi era foarte foame. Mâncase deja două gogoși pudrate cu zahăr, băuse și o cacao cu multă frișca, dar tot nu se săturase.

— Când o să ieși din spital o să fii cât un porc, a zis prietenul meu, oarecum dezgustat.

— Și ce dacă, doar sunt în perioada de recuperare, a răspuns ea, ștergându-și de ulei vârfurile degetelor cu un șervețel de hârtie.

În timp ce vorbeau, eu priveam pe fereastră leandrii. Erau niște arbuști mari. Arătau aproape ca o pădure. Se azeau și valurile mării. Grilajul ferestrei ruginise de tot din cauza brizei marine. În tavan era un ventilator, ce aducea mai mult a antichitate, care agita aerul umed și înăbușitor din

cameră. În cantină se simțea mirosul de spital, miros ce persista peste tot, până și în mâncare sau în băutură. Pijamaua ei avea la piept două buzunare și într-unui din ele era un pix auriu. Când se apleca, îi vedeam prin deschizătura bluzei sânii mici, albi și nebrunzați.

Amintirile mele se opresc brusc acolo. Mă tot gândesc: oare ce s-a întâmplat după aceea? Am băut Cola, am privit leandrii, m-am uitat la sânii ei și apoi... oare ce a urmat?

Mi-am schimbat poziția pe scaunul de plastic, mi-am sprijinit obrazii în mâini și am început să sap în straturile memoriei, ca și cum aș fi scobit într-un dop de plută cu vârful unui cuțit subțire.

Mi-am îndreptat privirea într-o parte, uitându-mă în gol și am încercat să-mi imaginez doctorii deschizându-i pieptul și introducând degetele învelite în mănuși de cauciuc ca să-i îndrepte osul. Imaginea era atât de nerealistă, încât părea o alegorie.

Așa... După aceea am vorbit ceva legat de sex. Prietenul meu era cel care vorbea. Oare despre ce? Probabil povestea ceva despre mine. Cum am încercat să conving o fată să se culce cu mine, dar nu mi-a mers, sau ceva de genul ăsta. De fapt, nu era cine știe ce eveniment, dar felul amuzant în care povestea, exagerând lucrurile, o făcea pe prietena lui să râdă în hohote. Până și eu râdeam. Prietenul meu se pricepea să spună povești.

— Nu mă mai face să râd! a spus ea, suferind parcă din pricina durerii. Când râd, mă doare iar pieptul.

— Unde te doare? a întrebat-o el.

Ea a apăsat ușor cu degetele pijamaua, într-un loc puțin mai încolo de sânul stâng, chiar deasupra inimii. El a făcut iar o glumă legată de gest și ea a râs din nou.

Mă uit la ceas. E unsprezece și patruzeci și cinci de minute și vârul meu n-a apărut încă. Deoarece se apropia ora prânzului, cantina a început să se aglomereze. Glasurile oamenilor, amestecate cu tot felul de sunete, învăluie ca un fum camera. Mă întorc încă o dată pe tărâmul amintirilor. Mă gândesc la pixul mic, auriu, din buzunarul de la pieptul ei.

A... da! Cu pixul acela ea a desenat ceva pe spatele unui șervețel de hârtie.

Schițează un desen, dar șervețelul este prea moale pentru a scrie pe el și vârful pixului se tot poticnește. Totuși, a desenat un deal. Și pe deal, o casă mică. În acea casă doarme o fată. În jurul casei sunt multe sălcii oarbe. Sălciile oarbe au făcut-o pe fată să adoarmă.

— Ce naiba mai e și aia o salcie oarbă? a întrebat prietenul meu.

— Există o astfel de plantă?

— Eu n-am auzit niciodată de așa ceva!

— Am născocit-o eu, a spus ea zâmbind. Sălciile oarbe au un polen foarte puternic și o musculiță acoperită cu polenul acela i-a intrat fetei în ureche și a adormit-o.

Apoi a luat un șervețel nou și ne-a desenat salcia oarbă: un copăcel cam cât o azalee. Era înflorit, dar florile erau învăluite în marginile verzi și

groase ale frunzelor, care arătau ca niște cozi de șopârlă adunate laolaltă. Salcia oarbă nu semăna deloc cu o salcie.

— Ai o țigară? m-a întrebat prietenul meu.

I-am dat peste masă pachetul de țigări Short Hope umezit din cauza transpirației și o cutie de chibrituri.

— Salcia oarbă este aparent mică la suprafață, dar are rădăcini adânc înfipte în pământ, ne-a explicat ea. De fapt, când atinge o anumită vârstă, salcia oarbă nu mai crește la suprafață, ci se dezvoltă numai în jos, tot mai adânc. Ca și cum întunericul ar fi hrana ei.

— Și apoi musculiță care poartă polenul se strecoară în urechea fetei și o adoarme, nu? a spus prietenul meu, în timp ce se chinuia să-și aprindă o țigară cu un chibrit umezit. Și?... Ce face apoi musculița?

— Intră în corpul fetei și începe să-i mănânce carnea, bineînțeles.

— Deci, o înfulecă, a întărit el.

Îmi amintesc că în vara aceea prietena lui a scris o poezie lungă despre o salcie oarbă și ne-a explicat intriga ce stătea la baza ei. Pentru ea, aceea a fost singura temă de vacanță. S-a gândit la intrigă după ce a visat ceva într-o noapte și timp de o săptămână a stat numai în pat și a scris o poezie lungă. Prietenul meu a spus că vrea s-o citească, dar ea a refuzat, spunând că încă nu s-a hotărât asupra detaliilor. În schimb, ne-a făcut acele desene și ne-a explicat despre ce era vorba.

Un tânăr urcă singur dealul, pentru a o salva pe fata adormită de polenul sălciilor oarbe.

— A, precis despre mine este vorba! a intervenit amicul meu.

— Nu, nu ești tu, a replicat prietena lui clătinând din cap.

— Ești sigură?

— Da, sunt, a răspuns ea cu o față serioasă. Nu-mi explic cum, dar știu sigur. Te-am rănit?

— Bineînțeles, a spus el încruntat, mai în glumă, mai în serios.

Tânărul urcă încet dealul, făcându-și drum printre sălciile oarbe, atât de dese de parcă ar fi vrut să îi blocheze calea. De fapt, el este primul om care urcă dealul de când acesta a fost împânzit de sălciile oarbe. Cu pălăria trasă pe ochi, dând cu o mână la o parte musculițele ce se adună în jurul lui, tânărul își continuă drumul. Pentru a o vedea pe fata adormită. Pentru a o trezi din somnul ei adânc și lung.

— Dar până la urmă, când ajunge în vârful dealului, corpul fetei e deja mâncat tot pe dinăuntru de musculițe, nu-i așa? a spus prietenul meu.

— Într-un anume sens, da! a răspuns ea.

— Într-un anume sens e mâncat tot de musculițe! Păi, atunci precis e o poveste tristă, nu?

— Hm..., cred că da, zise ea după ce se gândi puțin. Tu ce crezi? m-a întrebat și pe mine.

— Și mie îmi pare a fi o poveste tristă.

Când s-a întors vărul meu era douăsprezece și douăzeci de minute. Într-o mână ținea o pungă cu medicamente și părea oarecum absent. De când a apărut în ușa cantinei, i-a luat ceva timp să mă găsească și să ajungă

până la masa unde stăteam. Avea un mers ciudat, ca și cum nu-și găsea echilibrul. Când s-a așezat pe scaunul din fața mea, a tras adânc aer în piept, de parcă o vreme ar fi fost prea ocupat ca să-și mai aducă aminte să respire.

— Cum a fost? l-am întrebat.

— îmm, a răspuns el apatic.

Am așteptat să continue, dar nu a mai spus nimic.

— Ți-e foame?

Nu a răspuns, ci doar a încuviințat.

— Vrei să mâncăm aici sau luăm autobuzul și mâncăm în oraș? Ce preferi?

S-a uitat absent de jur-împrejur, după care a spus că putem mânca aici. Am cumpărat tichete de masă și am comandat două porții. Până ne-a fost adusă mâncarea, el a privit tăcut peisajul pe fereastră. Aceași priveliște pe care o văzusem și eu: marea, arborii zelkova, aspersorul...

La masa alăturată stătea un cuplu între două vârste, cu o ținută foarte îngrijită și, în timp ce mâncau niște sendvișuri, discutau despre o cunoștință internată în spital cu cancer la plămâni. Povesteau cum persoana respectivă se lăsase de fumat cu cinci ani în urmă, dar a fost prea târziu, iar dimineața, când se trezea, scuipa sânge. Soția punea întrebări, iar soțul îi explica. „Într-un fel, cancerul devine modul de viață al persoanei respective”, spunea el.

Prânzul a constat din hamburger și pește alb prăjit, o salată și chifle. Am mâncat fără să scoatem o vorbă. În timpul acesta, cuplul de lângă noi și-a continuat discuția înflăcărată despre cancer: cum se formează, de ce crește numărul bolnavilor de cancer, de ce nu s-a descoperit încă un medicament contra lui...

— Peste tot e la fel, a spus vărul meu cu o voce lipsită de expresie, privindu-și mâinile. Toți mă întrebă aceleași lucruri și fac aceleași teste.

Ne-am așezat pe o bancă în fața porții spitalului ca să așteptăm autobuzul. Din când în când adia vântul, făcând să foșnească frunzele verzi de deasupra noastră.

— Ți se mai întâmplă să nu auzi deloc? l-am întrebat eu.

T w

— Du. Mi se mai întâmplă uneori.

— Și ce senzație ai atunci?

Și-a înclinat capul într-o parte și s-a gândit.

— Deodată mă trezesc că nu mai aud nici un sunet. Dar nu îmi dau seama de asta imediat, îmi ia ceva timp. Și când realizez acest lucru, deja nu mai aud nimic. E ca și cum aș fi la adâncime, pe fundul mării, și aș avea dopuri în urechi. Senzația asta continuă o vreme și în tot acest timp nu mai aud nimic, dar nu e numai atât. Acesta e doar un aspect.

— Și e neplăcută senzația asta? Vărul meu a clătinat hotărât din cap.

— Nu știu cum să-ți explic, dar nu e o senzație neplăcută, totuși. Nu pot spune însă că mă dau în vânt după ea!

Am încercat să mă gândesc cum ar fi, dar nu am reușit să-mi formeze cât de cât o imagine.

— Ai văzut filmul Fort Apache al lui John Ford? m-a >' întrebat el.

- Da, l-am văzut mai demult.
- A fost de curând la televizor. E foarte interesant.
- Da, am răspuns eu scurt.

— La începutul filmului, la fortul din vest vine un nou general. Acesta este întâmpinat de un căpitan veteran. Rolul e interpretat de John Wayne. Generalul încă nu știe prea bine cum stau lucrurile în vest. În jurul fortului, indienii stârnesc o revoltă.

Vărul meu a scos din buzunar o batistă albă, împăturită, cu care s-a șters la gură.

— Când au ajuns la fort, generalul i-a spus lui John Wayne: „Pe drum am văzut mai mulți indieni”. Atunci, John Wayne i-a răspuns calm: „N-aveți de ce să vă îngrijorați. Dacă Excelența Voastră a văzut indieni, asta înseamnă că acolo nu era nici un indian”. Am uitat cum sunau exact replicile, dar cam așa ceva. Înțelegi ce voia să zică?

Nu-mi aminteam dacă a fost o astfel de replică în filmul Fort Apache. Mi se părea un pic prea confuză pentru o replică dintr-un film de John Ford. Totuși, văzusem filmul cu destul de mult timp în urmă.

— Nu prea am înțeles. Poate vrea să spună că un lucru văzut de toată lumea nu mai are o așa de mare importanță.

Vărul meu a încruntat din sprâncene.

— Nici eu nu am înțeles ce voia să spună cu asta. Dar de fiecare dată când cineva mă compătimentește din cauza auzului, îmi vine în minte replica aceea: „Dacă Excelența Voastră a văzut indieni, asta înseamnă că acolo nu era nici un indian”.

Am râs.

— Ți se pare amuzant?

— Da.

A râs și el. E mult de când nu l-am mai văzut râzând. A tăcut o vreme, apoi a spus ca și cum mi-ar fi mărturisit un secret:

— Ai putea să te uiți puțin în urechea mea?

— Să mă uit în urechea ta? am întrebat eu mirat.

— Da, numai puțin, din exterior.

— Nu mă deranjează, dar de ce vrei să mă uit?

— Doar așa, a spus el roșind. Aș vrea să-mi spui cum arată.

— Bine! Hai să mă uit.

S-a întors cu spatele, apoi și-a îndreptat urechea spre mine. Era destul de mică, avea o formă plăcută, iar lobul urechii era plin și moale ca o brioșă abia scoasă din cuptor. Mă uitam pentru prima dată atent la urechea cuiva. Observând-o din această perspectivă, am realizat că, în comparație cu orice alt organ al corpului uman, din punct de vedere structural, urechea are ceva misterios, cu toate acele urcușuri și adâncituri întortocheate ce aproape că sfidează logica. Poate că, de-a lungul procesului evolutiv, a căpătat în mod firesc acest aspect ciudat, pentru a putea îndeplini cât mai bine funcția de protecție și de captare a sunetelor. Înconjurată de pereți distorsionați, cavitatea urechii se deschidea întunecată, precum intrarea într-o peșteră secretă.

Mi-am închipuit musculițele minuscule care-și făcuseră cuib în urechea fetei. Purtând polenul dulce, prins de cele șase piciorușe, se strecurau în întunericul călduț, mușcând din carnea ei moale, trandafirie, sugându-i suc și depunându-și ouăle mici în creierul ei.

Dar nici urmă de musculițe sau de fâlfâitul aripilor lor.

— Gata! am spus eu.

Vărul meu s-a întors, schimbându-și poziția.

— Cum e? Ai observat ceva neobișnuit?

— Din câte am văzut eu, nu pare a fi nimic deosebit.

— Spime-mi dacă ți s-a părut ceva schimbat, indiferent ce!

— E o ureche ca oricare alta.

Vărul meu păru dezamăgit. Poate am spus ceva ce nu s-ar fi cuvenit.

— Te-a durut tratamentul?

— Nu în mod deosebit. A fost la fel ca și până acum. M-au zgândărit în același loc, ca de fiecare dată. Din cauza asta, partea aceea parcă s-a tocit și am senzația că nu mai e urechea mea.

— Numărul 28! a spus vărul meu după puțin timp, întorcându-se către mine. E bun autobuzul 28, nu?

Eram dus pe gânduri. Auzindu-l, am ridicat privirea și am văzut autobuzul încetinind și luând curba în sus pe deal. Nu era autobuzul nou cu care venisem, ci acela de demult, pe care mi-l aminteam. În față avea scris numărul 28. Am dat să mă ridic de pe bancă, dar nu am reușit. Parcă eram în mijlocul unui curent puternic și nu-mi puteam controla mișcările mâinilor și ale picioarelor. Mă gândeam la cutia cu bomboane de ciocolată pe care o cum-păraserăm când am fost în vizită la spital, în după-amiaza acelei vacanțe de vară. Când prietena lui a deschis bucuroasă capacul cutiei, a văzut că bomboanele de ciocolată, în număr de douăsprezece, se topiseră în așa hal încât erau de nerecunoscut. Se lipiseră și de capac, și de hârtia dintre ele. În drum spre spital, eu și prietenul meu ne-am oprit cu motocicleta la malul mării. Ne-am întins amândoi pe plajă și am vorbit vrute și nevrute. În tot acest timp am lăsat cutia cu bomboane de ciocolată în bătaia soarelui fierbinte de august. Datorită neglijenței noastre, acestea s-au distrus, pierzându-și forma. Trebuia să ne dăm seama măcar de atâta lucru.

Unul din noi, nu contează care, ar fi trebuit să spună ceva semnificativ. Dar în după-amiaza aceea, am continuat amândoi să spunem glume aiurite, fără să ne dăm seama. Și ne-am despărțit așa.

Apoi am abandonat dealul acela împânzit de sălcii oarbe.

Vărul meu m-a apucat strâns de brațul drept.

— Te simți bine? m-a întrebat.

M-am trezit la realitate și m-am ridicat de pe bancă. Am simțit din nou pe piele adierea ușoară a unui vânt nostalgic de mai. Apoi, timp de câteva secunde, am rămas într-un loc întunecat și straniu; un loc unde lucrurile pe care le vedeam nu existau, iar pe cele care existau nu le vedeam. Însă, imediat, a apărut în fața ochilor atât de realul autobuz 28, deschizându-și ușa la fel de reală. Am urcat, îndreptându-mă către un alt loc...

Am pus mâna pe umărul vărului meu și i-am spus:

— Da, mi-e bine.

Sărbătorita.

În ziua când a împlinit douăzeci de ani făcea același lucru ca de obicei: servea la mese. Vinerea era rândul ei să lucreze, dar în acea vineri nu ar fi trebuit să vină la lucru. Cealaltă fată, care lucra acolo cu jumătate de normă, a fost de acord să facă schimb de tură. La drept vorbind, nimănui nu i-ar conveni să-și petreacă ziua de naștere servind gnocchVcu dovleac și fructe de mare prăjite, în timp ce bucătarul țipă la tine. Însă răceala fetei care ar fi trebuit să o înlocuiască s-a agravat, iar acum zăcea în pat. În nici un caz nu ar fi putut să lucreze în situația în care se afla: aproape 40° febră și diaree acută. Prin urmare, n-a avut de ales și a trebuit să vină la lucru în ultima clipă.

„Nu trebuie să-ți faci probleme”, a spus ea la telefon, încercând să o liniștească pe fată, care sunase să-și ceară scuze. „Chiar dacă e ziua mea, nu am planuri speciale.”

De fapt, nu era câtuși de puțin dezamăgită. În urmă cu câteva zile se certase rău de tot cu prietenul ei, cu care ar fi trebuit să-și petreacă ziua de naștere. Acesta era unul dintre motive. Fuseseră împreună încă din liceu, iar cearta a pornit de la un fleac. Fără să-și dea seama, discuția a luat amploare și au început amândoi să-și arunce cuvinte usturătoare. Cearta părea să fi pus capăt definitiv relației lor. Inima i s-a întărit ca o piatră și ceva înăuntrul ei a murit. După incident nu a mai primit nici un telefon de la el și nici ea nu l-a mai sunat.

1. Varietate de colțunași italienești.

Localul în care lucra era im restaurant cu specific italianesc destul de cunoscut, din Roppongi, înființat pe la jumătatea anilor șazeci. Mâncarea servită în restaurant nu era dintre cele mai sofisticate, dar avea un gust nemaipomenit, și pur și simplu nu te mai saturai mâncând. Nu era unul din acele restaurante cu un aer impozant, ci avea o atmosferă liniștită. Clienții care frecventau localul erau mai degrabă persoane în vârstă, iar uneori veneau și actori sau scriitori cunoscuți.

Cei doi chelneri, angajați permanent, lucrau câte șase zile pe săptămână, în timp ce ea și cealaltă fată, studente amândouă, lucrau cu schimbul, câte trei zile pe săptămână. Ceilalți doi angajați erau managerul, responsabil pe acel etaj, și o femeie slabă, între două vârste, care lucra la casa de marcat. Se spunea că de când s-a deschis restaurantul nu s-a mișcat din acel loc. Semăna cu un personaj din romanul Mica Dorrit al lui Dickens – o bătrânică ursuză care rareori se ridica de pe scaun. Primea banii de la clienți sau răspundea la telefon, acestea fiind singurele ei atribuții. Nu scotea nici un cuvânt dacă nu era neapărată nevoie. Purta mereu o rochie neagră și avea un aer rece și inabordabil. Aveai impresia că, dacă ar pluti noaptea în mijlocul mării, ar scufunda orice corabie care s-ar lovi de ea.

Managerul, un bărbat trecut de patruzeci de ani, era înalt și lat în umeri. Probabil practicase vreun sport în tinerețe, dar acum începuse să ia în greutate. Grăsimea i se adunase mai ales pe burtă și în zona bărbiei. Părul scurt și țepăn era ușor subțiat la vârfuri. În jurul lui plutea un miros

caracteristic burlacilor care încep să îmbătrânească -un miros de ziar și dropsuri de tuse, ținute o vreme împreună în același sertar. Un unchi al ei, care era și el burlac, avea același miros.

Managerul purta mereu costum negru cu cămașă albă și papion, dar nu din acela care se prinde direct. Și-l lega singur, reușind să facă acest lucru cu multă îndemânare, chiar și fără să se uite în oglindă. Era unul dintre lucrurile un

(UI cwni HO mândrea. Sarcina lui era să supravegheze clienții vnns voneau sau ieșeau din restaurant, să rețină rezer-vfirilo făcute, precum și numele clienților care frecventau localul și să-i salute cu o față zâmbitoare. Trebuia să asculte docil eventualele plângeri din partea clienților, dar să și poată răspunde cât mai detaliat oricărei întrebări despre vinuri. În plus, supraveghea modul de lucru al chelnerilor și al chelnerițelor. Zi de zi, își îndeplinea cu mult tact toate îndatoririle. În afară de acestea, mai avea o sarcină: să-i ducă cina în cameră patronului restaurantului.

— Patronul stătea în aceeași clădire în care se afla și restaurantul, într-o cameră de la etajul șase. O fi fost locuința sau biroul lui, a spus ea.

Am început să discutăm din întâmplare despre ziua în care am împlinit douăzeci de ani și cum a fost această zi pentru noi. Majoritatea oamenilor nu și mai aduc bine aminte de ziua în care au împlinit douăzeci de ani. Pentru ea trecuseră mai bine de zece ani de-atunci.

— Nu știu din ce motiv, dar patronul nu se arăta niciodată în restaurant. Singurul care se întâlnea cu el era managerul, deoarece era însărcinarea lui să-i ducă cina. Așa că noi, angajații de rând, nici măcar nu știam cum arată.

— Asta înseamnă că patronul își comanda în fiecare zi mâncarea de la propriul restaurant, nu?

— Chiar așa. În fiecare seară, cum trecea de ora opt, managerul îi ducea cina în cameră. Tocmai atunci era perioada cea mai aglomerată din zi și ne era destul de greu fără el, dar așa se stabilise dinainte și n-aveam ce-i face. Îi ducea mâncarea cu un cărucior, ca acela folosit în hoteluri pentru room-service. Cu o față serioasă, managerul împingea căruciorul în lift, iar după vreo cincisprezece minute se întorcea fără el. Peste o oră, urca din nou și

aducea căruciorul, cu farfuriile și cu paharele goale. Această activitate se repeta în fiecare zi, ca trasă la indigo. La început, îmi crea un sentiment foarte ciudat, parcă ar fi fost vorba de un ritual religios. Dar între timp m-am obișnuit și nici nu i-am mai dat atenție.

Patronul mânca mereu doar pui. Modul în care era preparat și legumele pe care le servea drept garnitură variau mai mult sau mai puțin în fiecare zi, dar felul principal era negreșit din carne de pui. Un bucătar tânăr a povestit cum i-a gătit o săptămână întreagă numai pui fript, ca să vadă ce se întâmplă, dar nu a avut nici o plângere. Doar că el, în calitate de bucătar, ar fi vrut să pregătească ceva deosebit. Fiecare din bucătarii care au lucrat la restaurant a venit cu diverse artificii și idei, încercând tot felul de rețete. Au preparat și sosuri sofisticate și chiar au cumpărat carnea de pui de la alți

furnizori, însă, la fel ca o pietricică pe care o arunci într-o groapă fără fund, toate aceste eforturi nu au avut nici un efect. Nici o reacție față de străduința lor. Așa că, până la urmă, toți renunțau și pregăteau mâncarea după o rețetă obișnuită. Să fie pui, asta era tot ce li se cerea bucătarilor.

În ziua în care ea a împlinit douăzeci de ani – 17 noiembrie – munca a început la restaurant ca în orice altă zi. Pe la prânz, a început să plouă cu stropi mari și grei, iar pe seară deja turna cu găleata. La ora cinci, managerul i-a adunat pe angajați și le-a dat indicații în legătură cu specialitatea zilei. Chelnerii și chelnerițele memorau explicațiile cuvânt cu cuvânt, deoarece nu aveau voie să le citească de pe hârtie: vițel pregătit în stil milanez, paste cu sardine și varză, sufleu de castane. Câteodată managerul, asumându-și rolul de client, le punea câte o întrebare și le cerea să răspundă. După această activitate, angajații luau masa împreună. Nu se cădea ca, în timp ce le înșiră clienților felurile din meniu, chelnerilor să le ghiorțăie stomacul de foame.

Restaurantul se deschidea la ora șase, dar din cauza ploii puternice clienții întârziu să apară, iar unele rezervări fuseseră anulate: femeilor nu le place să iasă pe ploaie și să-și ude rochiile. Managerul își strângea buzele enervat, iar chelnerii lustruiau solnițele pentru a scăpa de plictiseală sau vorbeau cu bucătarii despre mâncare. Ea asculta muzica de clavecin ce se auzea discret prin difuzoarele din tavan, în timp ce urmărea din priviri singurul grup de clienți care era în restaurant. În local plutea mireasma profundă a ploii de toamnă târzie.

Pe la ora șapte și jumătate, managerul a început să se simtă rău. Clătinându-se, s-a prăbușit moale pe un scaun. S-a ținut de stomac o vreme, ca și cum ar fi fost împușcat. Picături unsuroase de transpirație îi curgeau pe frunte. Cu o voce slabă, a spus că ar fi mai bine să meargă la spital. Era un lucru neobișnuit pentru el să fie bolnav. În cei peste zece ani de când lucra la restaurant, nu a lipsit nici măcar o zi. Nu a fost niciodată bolnav sau rănit. Acesta era unul dintre lucrurile cu care se mândrea, dar acum, față chinuită de durere era un semn că starea lui era destul de gravă.

Ea a luat o umbrelă și a ieșit pe ușa din spate ca să cheme un taxi. Unul dintre chelneri l-a ajutat pe manager să urce în taxi și l-a dus la cel mai apropiat spital. Înainte de a se urca în taxi, managerul i-a spus cu o voce răgușită:

— La ora opt, te rog să duci tu cina la camera 604. Doar apeși pe sonerie și spui: „V-am adus cina!” și o lași acolo.

— La camera 604, da?

— La ora opt fix, a repetat el ca să fie sigur, apoi s-a încruntat din nou. A închis ușa taxiului și a plecat.

Nici după plecarea managerului nu s-a oprit ploaia, așa că în restaurant mai intra doar din când în când un client. Cum nu erau ocupate decât unul sau două locuri, nu era nici o problemă dacă managerul și unul dintre chelneri

lipseau. Când e să ai baftă, ai! De multe ori erau atât de ocupați încât nu făceau față, cu toate că lucrau toți angajații.

La ora opt, cina patronului era pregătită. Ea a luat căruciorul și a urcat cu liftul până la etajul șase. O sticlă mică de vin roșu cu dopul desfăcut, cafetiera cu cafea, puiul cu garnitură de legume înăbușite, un cubuleț de unt și chifle. Aceasta era cina lui obișnuită. În liftul îngust a început să se simtă imediat mirosul puternic de mâncare. Plutea și un miros de ploaie. Se pare că cineva urcase cu o umbrelă udă, pentru că pe podea se formaseră mici băltoace.

A mers pe coridor și s-a oprit în dreptul ușii cu numărul 604. A verificat dacă era într-adevăr numărul 604. A tușit o dată ca să-și dreagă vocea și a apăsat butonul soneriei de lângă ușă.

Nici un răspuns. A așteptat cam douăzeci de secunde în fața ușii. Când s-a gândit să mai sune o dată, ușa s-a deschis brusc și a apărut un bătrânel mic și slab. Să fi fost cam cu zece centimetri mai scund decât ea. Purta un costum negru cu cămașă albă, iar la gât avea o cravată într-o nuanță ca aceea a frunzelor uscate. Toate erau foarte curate și fără nici o cută, părul alb pieptănat frumos. Părea că se pregătește să meargă la o petrecere de seară. Pe frunte avea multe riduri adânci, care-i aminteau de văile fotografiate din avion.

— V-am adus cina, a spus ea cu o voce gâtuită, apoi a tușit încet.

Îi pierdea vocea de fiecare dată când avea emoții.

— Cina?

— Da. Managerul a început dintr-odată să se simtă rău, așa că astăzi v-am adus eu cina în locul lui.

— Înțeleg, a spus bătrânul ca pentru sine, cu o mână pe clanța ușii. Hmm... deci se simte rău?

— Da. A început dintr-odată să-l doară stomacul, așa că s-a dus la spital. Spunea că e posibil să aibă apendicită.

— Asta nu e bine, a spus bătrânul, frecându-și ușor cu degetele ridurile de pe frunte. Nu e bine deloc!

Ea a tușit.

— Să vă aduc mâncarea înăuntru?

— Da, bineînțeles! Nu mă deranjează. Dacă asta dorești. JDacă asta doresc?", s-a gândit ea. „Ciudat fel de a se exprima! Oare ce doresc eu?”

Bătrânul a deschis larg ușa, iar ea a împins căruciorul în cameră. Pe jos era o mochetă de culoare gri, așa că puteai să intri fără să te descâlți. Părea mai degrabă un loc de muncă decât unul de locuit. Dincolo de ușă era o cameră de studiu spațioasă. Pe fereastră se vedea în apropiere Turnul Tokio, cu luminile lui aprinse. În fața ferestrei era un birou mare, iar lângă acesta o canapea mică și fotolii. Bătrânul a arătat spre masa din fața canapelei -o masă lungă și joasă, acoperită cu un strat melaminat. Ea a aranjat mâncarea pe masă: ibricul și ceașca de cafea, sticla de vin și paharul, pâinea, cubulețul de unt, farfuria cu pui fript și garnitură de legume înăbușite. Lângă ele a așezat tacâmurile și un șervețel alb din pânză.

— Am să vin să iau farfuriile peste o oră, așa că ați putea să le lăsați în hol, ca de obicei?

Bătrânul a privit cu mult interes mâncarea un timp, apoi a spus ca și cum și-ar fi adus deodată aminte:

— Da, bineînțeles. Am s-o las pe coridor. Într-o oră. Dacă asta dorești.

„Da, acum asta doresc”, a spus ea în sinea ei.

— Mai aveți nevoie de ceva?

— Nu, nu cred că mai am nevoie de nimic, a zis bătrânul după ce s-a gândit puțin.

Era încălțat cu pantofi negri de piele, lustruiți frumos. Nu erau o mărime prea mare, însă arătau foarte șic. „O persoană elegantă”, gândi ea. „La vârsta lui, arată foarte bine.”

— Atunci îmi permiteți să mă retrag.

— A! Numai puțin!

— Da, ce doriți?

— Domnișoară, ați putea să-mi acordați cinci minute din timpul dumneavoastră? Aș vrea să stăm puțin de vorbă.

„Dumneavoastră”? Felul în care i s-a adresat bătrânul a făcut-o să roșească.

— Da... Cred că pot. Dacă e vorba numai de cinci minute... „Doar sunt angajata lui și mă plătește cu ora. Nu e vorba să-i dau din timpul meu sau să-mi acorde mie din timpul lui. În plus, bătrânul pare o persoană cumsecade.”

— Apropo, câți ani ai? a întrebat-o bătrânul uitându-se în ochii ei, stând rezemat de marginea biroului, cu mâinile la piept.

— Am împlinit douăzeci de ani, a răspuns ea.

— Ai împlinit douăzeci de ani, repetă bătrânul, apoi miji ochii, ca și cum ar fi vrut să privească printr-o gaură. Ai împlinit, asta înseamnă că de curând, nu?

— Da. Tocmai i-am împlinit.

Apoi după o scurtă ezitare, a adăugat:

— De fapt, azi e ziua mea.

— Așa, vasăzică, a spus bătrânul frecându-și bărbia, de parcă s-ar fi luminat brusc. Aha, înțeleg! Deci azi e ziua în care împlinești douăzeci de ani. Ea a încuviințat, fără să zică nimic.

— Adică, exact cu douăzeci de ani în urmă, chiar în această zi, ai venit pe lume.

— Da, așa este.

— Înțeleg, înțeleg. Minunat! Păi, atunci, la mulți ani!

— Mulțumesc!

Dacă se gândea bine, era prima dată pe ziua aceea când îi spunea cineva „La mulți ani”. Poate, când se întorcea acasă, găsea un mesaj lăsat pe robot de la părinții ei din prefectura Oița.

— E un eveniment ce trebuie sărbătorit. Este într-adevăr minunat! repetă bătrânul. Domnișoară, ce-ar fi să ciocnim cu acest vin roșu?

— Vă mulțumesc mult, dar acum sunt în timpul serviciului.

— O înghițitură n-are nimic. Doar ca gest simbolic. Ai aprobarea mea, așa că nu te va învinui nimeni.

Bătrânul a luat sticla și i-a turnat în pahar puțin vin. Apoi a scos dintr-un dulăpior cu uși de sticlă un pahar obișnuit, în care și-a turnat și lui.

— La mulți ani! Să ai o viață bogată și împlinită! Fie ca nici o umbră să nu ți-o întunece!

Au ciocnit.

„Fie ca nici o umbră să nu ți-o întunece”, repetă ea în gând cuvintele bătrânului. Oare de ce vorbea în felul acesta atât de neobișnuit?

— Doar o dată-n viață împlinești douăzeci de ani, domnișoară! E o zi importantă, de neprețuit!

— Da, răspunse ea și sorbi cu grijă o gură de vin.

— Și în această zi specială, te-ai deranjat și-ai venit să-mi aduci mie cina. Parcă ai fi o zână bună!

— Nu am făcut decât să urmez instrucțiunile, așa cum mi s-a spus.

— Chiar și așa! zise bătrânul.

Apoi a dat scurt din cap de câteva ori.

— Chiar și așa, frumoasă domnișoară.

Bătrânul s-a așezat în scaunul de piele de la birou, iar ei i-a spus să ia loc pe canapea. Cu paharul de vin în mână, s-a așezat ușor pe canapea. Și-a apropiat genunchii, și-a aranjat fusta, apoi a tușit din nou. Picăturile de ploaie curgeau șiroaie de partea cealaltă a ferestrei. În cameră domnea o liniște aproape stranie.

— Astăzi este ziua în care împlinești douăzeci de ani și, în plus, mi-ai adus această cină minunată, a spus încă o dată bătrânul, ca și cum ar fi vrut să confirme.

Apoi, cu un zgomot ușor, a pus paharul pe birou.

— Poate a fost destinat să ne întâlnim, nu crezi? A încuviințat, deși nu era convinsă de acest lucru.

— De aceea, zise el ducând mâna la nodul cravatei de culoarea frunzelor uscate, vreau să-ți ofer un cadou de ziua ta. Un cadou deosebit, care să-ți amintească de această zi specială în care împlinești douăzeci de ani.

A clătinat fâstâcită din cap.

— Vă rog, nu vă deranjați! Nu am făcut decât să vă aduc cina, așa cum mi s-a spus.

Bătrânul insistă ridicând mâinile cu palmele îndreptate înainte.

— Nu, nu, te rog nu te jena. Cadoul meu nu e ceva concret sau vreun lucru pe care să-l poți cumpăra. Cu alte cuvinte, a spus el punând ambele mâini pe birou și respirând adânc, vreau să-ți îndeplinesc o dorință, drăguță domnișoară ca o zână. Poți să-mi ceri orice! Îți voi împlini orice dorință! Bineînțeles, dacă îți dorești ceva.

— Ceva ce-mi doresc? a spus ea, cu o voce sugrumată.

— De exemplu: Aș vrea să fie așa... Ceva ce ai dori să se întâmple, domnișoară. Dacă există așa ceva, am să-ți îndeplinesc visul. Este cadoul pe care ți-l ofer eu de ziua ta. Însă doar un singur lucru, deci gândește-te bine!

Bătrânul a ridicat un deget:

— Doar un singur lucru! După aceea nu-ți mai poți retrage cuvintele și nici să te răzgândești!

A rămas fără grai. Ceva ce-și dorește? Din cauza vântului, ploaia bătea în fereastră sacadat. Tăcerea s-a lăsat din nou. Bătrânul o privea în ochi fără să spună nimic. În urechile ei timpul își marca pulsul neregulat.

— Dacă e ceva ce-mi doresc, îmi veți îndeplini dorința? Bătrânul nu răspunse la întrebare, doar zâmbi larg, cu mâinile sprijinite pe birou. Un zâmbet natural și foarte prietenos.

— Bănuiesc că-ți dorești ceva, nu-i așa, domnișoară? Sau poate nu-ți dorești nimic? zise bătrânul cu o voce blândă.

Se uită la mine.

— Să știi că asta e o poveste adevărată. Nu e o invenție de-ale mele!

— Bineînțeles, răspund eu. (Nu e genul de persoană care să inventeze astfel de povești). Și? Ți-ai pus vreo dorință?

Mă privi un timp, apoi oftează scurt.

— Nici eu nu am crezut într-un tot ce spunea bătrânul. Aveam douăzeci de ani și nu mai credeam în povești cu zâne. Dar dacă a fost vorba de vreo glumă care i-a venit atunci în minte, recunosc că se pricepea. Un bătrân spiritual! Așa că m-am gândit să-i fac jocul. Doar era ziua în care împlineam douăzeci de ani! Putea să fie o zi puțin mai neobișnuită. Asta a fost rațiunea mea. Nu conta dacă am crezut sau nu în vorbele lui.

Încuviințez fără să spun nimic.

— Înțelegi, nu? Acea zi s-ar fi terminat banal, servind la mese tortellini cu sos de anșoa, fără să am vreo bucurie, fără ca cineva să-mi spună măcar „La mulți ani”. Cu toate că era ziua în care împlineam douăzeci de ani!

— Te înțeleg, răspund eu, încuviințând din nou.

— Așa că mi-am pus o dorință.

Cu mâinile sprijinite pe birou, bătrânul a privit-o o vreme fără să spună nimic. Pe birou erau mai multe dosare groase, ca un fel de registre, ustensile de scris, un calendar și o veioză cu abajurul verde. Mâinile lui mici păreau o componentă a mobilierului. Picăturile de ploaie băteau în continuare în geamul ferestrei, prin care se zăreau luminile Turnului Tokio.

Ridurile de pe fruntea bătrânului s-au adâncit ușor.

— Să înțeleg că asta este dorința?

— Da, asta este.

— Mi se pare o dorință destul de neobișnuită pentru o fată de vârsta ta. Să-ți spun drept, m-aș fi așteptat la o altfel de dorință.

— Dacă nu se poate, pot să-mi pun alta, a spus ea, apoi a tușit dregându-și vocea. Nu mă deranjează! O să mă gândesc la altceva.

— Nu, nu!

Bătrânul a ridicat mâinile și le-a fluturat în aer ca pe un steag.

— Nu e vorba că nu se poate. Cătuși de puțin! Doar că sunt surprins, domnișoară! Adică, nu îți dorești și altceva? Cum ar fi, de exemplu, să fii mai frumoasă, mai deșteaptă sau să ai mai mulți bani. Ești sigură că nu vrei așa ceva? Sunt lucruri pe care orice fată și le-ar dori!

S-a gândit îndelung la ce avea să spună. În tot acest timp, bătrânul a așteptat liniștit, cu mâinile așezate pe birou, fără să spună nimic.

— Bineînțeles că aș vrea să fiu mai frumoasă, mai deșteaptă și să am mai mulți bani. Dar dacă s-ar îndeplini într-adevăr unul din aceste lucruri, nu mi imaginez cum va fi viața mea după aceea. Poate că, dimpotrivă, n-aș ști ce să fac. Încă nu îmi dau prea bine seama ce înseamnă viața, nu-i știu toate mecanismele.

— Înțeleg!

Și-a încrucișat degetele, apoi le-a separat din nou.

— Înțeleg foarte bine!

— Nu vă supărați dacă vă cer așa ceva?

— Bineînțeles că nu. Nu mă deranjează cu nimic. Deodată bătrânul și-a fixat privirea asupra unui punct din spațiu. Ridurile de pe frunte i s-au adâncit și mai mult. Păreau circumvoluțiunile creierului cufundat în gândire. Privea ceva în spațiu, ceva care parcă plutea, poate un puf atât de mic, încât aproape nu se putea vedea. Apoi a deschis mâinile, s-a ridicat ușor în picioare și a bătut o dată cu putere din palme. Lovitura a scos un sunet scurt și sec. S-a așezat din nou pe scaun. Și-a plimbat încet vârful degetelor de-a lungul ridurilor de pe frunte, ca și cum ar fi vrut să le netezească și a zâmbit încet.

— Gata! Ți-am îndeplinit dorința!

— Deja mi-ați îndeplinit-o?

— Da, e îndeplinită. Nimic mai simplu. La mulți ani, frumoasă domnișoară! Acum te poți întoarce la lucru. Am să las căruciorul pe hol, n-ai de ce să-ți faci griji!

A liniștit și a-a întors la restaurant. Probabil pentru că lui mai (lucea nimic în mâini, își simțea corpul atât de ușor, îi călăușea impresia că merge pe ceva moale, aproape ireal...

— Ești cam pierdută. S-a întâmpnat ceva? a întrebat-o chelnerul mai târziu.

Ea a clătinat din cap zâmbind vag.

— Nu. N-am nimic.

— Ce fel de om e patronul?

— N-aș putea spune. Nu l-am văzut prea bine, a răspuns ea scurt.

După vreo oră și jumătate s-a dus după farfuriile. Le-a găsit în hol, așezate pe cărucior. Ridicând capacul, a văzut că mâncase tot. Sticla de vin și ibricul cu cafea erau și ele goale. Ușa camerei 604 era închisă și inexpresivă. A stat tăcută o vreme și a privit ușa. Părea că se va deschide în orice moment, dar nu s-a deschis. A luat liftul și a dus căruciorul la bucătărie, unde se spălau vasele. Bucătarul al'aruncat ca de obicei o privire la farfuriile goale și a încuviințat.

— De atunci nu l-am mai văzut nici măcar o dată pe patron, îmi spune ea. Până la urmă s-a dovedit că managerul nu a avut decât o durere de stomac și din ziua următoare i-a dus el cina patronului, ca și până atunci. Imediat după începerea noului an, am renunțat la slujbă și nu am mai trecut

niciodată pe la restaurant. Nu știu de ce, dar aveam sentimentul că ar fi bine să nu mă mai apropiu de acel loc. Era așa, ca o presimțire.

Se joacă un timp cu suportul de hârtie, gândindu-se la ceva.

— Câteodată tind să cred că lucrurile care s-au întâmplat în seara aceea au fost doar o iluzie. Ca și cum ar fi fost ceva care să mă facă să cred că au avut loc cu adevărat lucruri care de fapt nu s-au întâmplat niciodată. Dar nu

încapă nici o îndoială că au fost reale. Chiar și acum, îmi aduc bine aminte camera aceea, 604 – mobila și lucrurile din cameră – până la cel mai mic detaliu. Nu numai că s-au întâmplat cu adevărat, dar au și o însemnătate deosebită pentru mine.

Un timp rămânem amândoi tăcuți, sorbindu-ne băutura și gândindu-ne fiecare la altceva.

— Pot să-ți pun o întrebare? am spus eu. De fapt, sunt două întrebări.

— Te rog! Deși îmi imaginez ce vrei să știi. În primul rând ce dorință mi-am pus, nu-i așa?

— Dar se pare că nu prea vrei să vorbești despre asta.

— Așa ți se pare? încuviințează din cap.

Așază pe masă suportul paharului și mijește ochii, ca și cum s-ar uita la ceva în depărtare.

— Când îți pui o dorință, nu trebuie să o dezvălui nimănui.

— Nu am de gând să te oblig să-mi spui, dacă nu vrei. Ceea ce vreau să știu este dacă ți s-a îndeplinit sau nu ce ai cerut și dacă ai regretat apoi alegerea făcută. Cu alte cuvinte, te-ai gândit vreodată „ce bine ar fi fost dacă mi-aș fi dorit altceva”?

— Răspunsul la prima întrebare este: da și nu. Se pare că mai am mulți ani înaintea mea și încă nu prea știu ce-mi rezervă viitorul.

— Ți-ai pus o dorință care ia mai mult timp să se îndeplinească?

— Da! Timpul joacă un rol important.

— Așa cum necesită unele mâncăruri? încuviințează.

Stau și mă gândesc puțin la acest lucru, dar în minte nu-mi vine decât imaginea unui cuptor în care se coace încet, la foc mic, o plăcintă uriașă.

— Și răspunsul la a doua întrebare?

— Care era a doua întrebare?

— Dacă ai regretat vreodată că ți-ai ales acea dorință?

Se așterne tăcerea. Ea mă privește cu ochi lipsiți de profunzime. Pe buze îi plutește umbra unui zâmbet ofilit, care îmi pare că ascunde un sentiment de renunțare.

— În prezent, sunt căsătorită cu un revizor-contabil cu trei ani mai mare decât mine și am doi copii: un băiat și o fată. Am și un setter irlandez. Conduc un Audi, iar de două ori pe săptămână joc tenis cu prietenele mele. Asta e viața mea în momentul de față.

— Nu e rău, așa zice.

— Chiar dacă Audi-ul are două lovituri în bara de protecție?

— Păi, bara de protecție pentru asta e făcută, să fie lovită.

— Ce bine ar fi dacă ar exista un astfel de banner: „Bara de protecție e făcută pentru a fi lovită”.

Mă uit la buzele ei.

— Ceea ce vreau să zic, spune ea încet, scărpinându-și lobul urechii, frumos arcuit, este că oamenii, orice și-ar dori și orice ar face, nu pot fi mai mult decât sunt. Atâta tot.

— Nici un astfel de banner n-ar fi rău: „Oamenii, orice și-ar dori și orice ar face, nu pot fi mai mult decât sunt”.

Izbucnește în râs, foarte amuzată. Umbra zâmbetului ofilit, care fusese până adineauri pe buzele ei, a dispărut deodată.

Își sprijină coatele pe teighea și se uită la mine.

— Tu, dacă ai fi fost în locul meu, ce ți-ai fi dorit?

— În seara zilei în care am împlinit douăzeci de ani?

— Da.

Mă gândesc ceva timp până să-i răspund, dar nu îmi vine nici o dorință în minte.

— Nu știu ce să zic, răspund eu sincer. În plus, ziua aceea e atât de departe...

— Chiar nimic? Încuviințez.

— Nici măcar un lucru?

— Nici măcar unul.

Se uită încă o dată în ochii mei, cu o privire fixă și clară și îmi spune:

— Asta pentru că deja ți-ai pus acea dorință.

„Însă doar un singur lucru, deci gândește-te bine, drăguță domnișoară ca o zână!” Undeva în întuneric, bătrânul acela mic, cu cravată de culoarea frunzelor uscate, a ridicat un deget: „Doar un singur lucru! După aceea nu-ți mai poți retrage cuvintele și nici să te răzgândești!”.

Dezastrul minier din New York.

Maybe someone is digging underground, or have they given up and all gone home^

Bee Gees - New York Mining Disaster.

Am un prieten care, de fiecare dată când e ploaie torențială sau taifun, merge la Grădina Zoologică. Obiceiul acesta ci'i^idat ține de vreo zece ani. Stă la doar cincisprezece minute depărtare de Grădina Zoologică. Când se apropie taifunul, toată lumea își trage obloanele, aleargă să-și cumpere provizii de apă minerală, verifică radiourile și lanternele, în timp ce el, îmbrăcat cu o pelerină de ploaie rămasă de la soldații americani de pe vremea războiului din Vietnam, își îndeasă în buzunare câteva cutii de bere și o pornește spre Grădina Zoologică. De fiecare dată când vine un taifun, își ia liber de la serviciu, special pentru asta.

Dacă are ghinion, găsește poarta Grădinii Zoologice închisă, cu anunțul: „Program întrerupt din cauza vremii nefavorabile”. Nici nu e de mirare. Cui i-ar plăcea să iasă pe o astfel de vreme la Grădina Zoologică, să admire girafe și zebre? Atunci renunță și se așază în fața porții pe o statuie din piatră ce înfățișează o veveriță. Își bea berea încălzită deja și se întoarce acasă.

Poate că cineva mai sapă în subteran / Sau au renunțat toți și au plecat la casele lor. (în engl. în orig.)

Dacă are noroc, e deschis. Plătește, intră, își aprinde cu greutate o țigară umezită și începe să admire fiecare animal în parte, cu mare atenție. Înjur nu e nimeni. Animalele stau retrase în adăposturile lor și, cu privirea pierdută, descurajată, se uită cum plouă. Altele aleargă agitate de colo-colo, în mijlocul vârtejurilor, speriate și nervoase din cauza schimbării bruște a presiunii atmosferice.

De fiecare dată, prietenul meu se oprește să bea o bere în fața cuștii unui tigru bengalez (aceștia sunt cei mai agitați când vine taifunul). Trece apoi la cușca gorilelor, unde mai bea o bere. Gorilele sunt întotdeauna indiferente la venirea taifunului. Par a fi mai degrabă preocupate de apariția lui. Îl privesc cu oarecare compătimire cum își bea berea, stând pe jos, de parcă ar fi o sirenă ivită pe jumătate din aleea de beton. „E ca și cum ai fi rămas blocat în lift cu un străin”, mi-a explicat prietenul meu.

Cu excepția acestui obicei, amicul meu e un om cât se poate de obișnuit. Lucrează la o firmă de comerț care se ocupă de investiții străine. Nu e foarte mare, dar oferă un mediu de lucru primitiv și plăcut. Locuiește singur într-un apartament îngrijit, iar la fiecare șase luni își găsește altă iubită. Nu am înțeles niciodată din ce motiv își schimbă atât de des iubitele. Seamănă între ele, parcă ar fi fost toate divizate din aceeași celulă. Eu, cel puțin, nu le pot deosebi deloc.

Nu știi de ce, dar mulți oameni îl văd ca pe un om simplu, cam încet la minte – părere neîndreptățită, de altfel – dar se pare că pe el nu-l deranjează câtuși de puțin. Are o mașină la mâna a doua, dar într-o stare destul de bună, toate operele lui Balzac și un costum negru pentru înmormântări, cu cravată și pantofi de piele negri ca să se asorteze.

De fiecare dată când aveam de mers la vreo înmormântare, apelam la el, rugându-l să mi le împrumute. Costumul și pantofii erau cu un număr mai mari, însă nu-mi permiteam să mai fac și mofturi.

— Îmi pare rău, dar iar am de mers la o înmormântare, îi spuneam eu.

— Nu-i nimic. Ți trebuie cât mai repede, nu? Poți să vii și acum să le iei.

Când ajungeam la el, costumul și cravata erau deja călcate, întinse fi"umos pe masă, pantofii lustruiți, iar în frigider era pusă la răcit bere de import. Avea mereu pregătit totul, pentru a putea fi folosit imediat. Asta era firea lui. Altfel nu și-ar fi bătut atâta capul să-și schimbe iubita din șase în șase luni.

— De curând am văzut o pisică la Grădina Zoologică, a spus el, desfăcând o bere.

— O pisică?

— Da. Chiar în urmă cu două săptămâni am avut ceva de rezolvat în Hokkaido și cu această ocazie am vizitat Grădina Zoologică din apropiere. Într-o cușcă mică, ce avea și o plăcuță pe care scria pisică, dormea într-adevăr o pisică.

— Și ce fel de pisică era?

— O pisică obișnuită, cum sunt peste tot: cu dungi maro, coada lungă și foarte grasă. Nu era nimic special la ea. Stătea întinsă pe-o parte și dormea.

— Poate în Hokkaido pisicile sunt o raritate.

— Ei, na! mi-a spus el uimit. Glumești, nu? Chiar și în Hokkaido sunt destule pisici. Nu cred că sunt atât de rare!

— Bine, dar atunci de ce să nu fie și pisici la Grădina Zoologică? Nu sunt și ele tot animale?

— Pentru că nu e normal. Pisicile și câinii sunt animale pe care le poți vedea oriunde și nu e nevoie să fie expuse special într-o Grădină Zoologică. Sunt peste tot în jur, ca și oamenii.

După ce am dat gata împreună vreo șase beri, a luat o plasă mare de hârtie în care a pus cravata, costumul, acoperit cu o folie de plastic, și pantofii.

— Scuză-mă că te deranjez mereu. Știu că ar trebui să-mi cumpăr și eu un costum, dar îmi vine foarte greu. Simt că dacă mi-aș lua haine de înmormântare aș admite faptul că cineva a murit.

— Nu trebuie să-ți faci probleme! Oricum eu nu-l folosesc. Cred că și hainele preferă să fie de folos cuiva decât să stea atârinate fără rost în dulap.

Își cumpăraseră costumul pentru înmormântări acum trei ani și de atunci nu a avut ocazia să-l îmbrace nici măcar o dată.

— De când mi-am luat costumul, nu mi-a murit nimeni.

— Cam așa se întâmplă.

— Să știi că da!

Eu însă am avut parte de multe înmormântări în acel an. În jurul meu, prietenii sau cei care mi-au fost odată prieteni se stingeau unul după altul, ca un lan de porumb pe o vară secetoasă. Aveam 28 de ani. Prietenii mei erau cam de aceeași vârstă: 27, 28, 29 - nu cea mai potrivită vârstă pentru a muri.

Un poet poate muri la 21 de ani, un revoluționar sau un cântăreț de rock la 24. Dar, odată ce am trecut de vârsta asta, totul va fi bine. Așa gândește toată lumea. Am trecut de Curba Morții, am ieșit din tunelul întunecos și umed. De acum, nu ne rămâne decât să mergem tot înainte, pe o autostradă cu șase benzi, îndreptându-ne - vrând-nevrând - către o destinație. Ne tăiem părul și ne bărbierim în fiecare dimineață. Nu suntem nici poeți, nici revoluționari, nici cântăreți de rock. Nu mai bem în neștire, adormind prăbușiți într-o cabină de telefon, și nu mai ascultăm The Doors cu volumul la maxim, la ora patru dimineața. În schimb, ne facem asigurări de sănătate, bem doar în barul vreunui hotel și păstrăm chitanța de la dentist pentru a primi reducere la taxe. Pentru că de-acum avem 28 de ani.

Nimeni n-ar fi putut prevedea masacrul care a început imediat după aceea, ca un atac neașteptat. Parcă era o zi de primăvară și sub razele blânde ale soarelui încercam să ne schimbăm de niște haine care nu ni se potriveau. Mânecele cămășilor întoarse pe dos, în piciorul drept un pantalon real, iar în cel stâng unul ireal, ce să mai zic, o ameteală totală. Masacrul a venit ca o bubuitură. Ca și cum de pe un deal metafizic cineva a tras cu o mitralieră metafizică, împrôșcând asupra noastră gloanțe metafizice.

Dar, la urma urmei, moartea tot moarte e. Ori că iese din pălărie, ori din lanul de grâu, iepurele tot iepure este. Un cuptor încins nu poate fi decât un cuptor încins, iar fumul negru care iese pe coș, doar un fum negru.

Primul care a trecut în adâncul întunecat ce se întinde între realitate și irealitate (sau poate între irealitate și realitate) a fost un prieten din facultate care preda engleza la gimnaziu. Era căsătorit de trei ani, dar soția lui se întorsese la casa părintească, în Shikoku, încă de la sfârșitul anului, pentru a naște.

Era o după-amiază de duminică, neobișnuit de caldă pentru luna ianuarie. A cumpărat de la raionul cu obiecte de menaj al unui magazin două tuburi cu pastă de ras și un brici – o marcă germană – cu care ai fi putut să tai și urechile unui elefant. S-a întors acasă și s-a pregătit să facă o baie. A luat din frigider niște gheață și, după ce a golit o sticlă de whisky, a intrat în cadă și și-a tăiat venele. După două zile, mama lui i-a găsit corpul neînsuflețit. Poliția a venit, a investigat și a făcut multe fotografii. Înroșită din cauza sângelui, apa din cadă avea culoarea sucului de roșii. Poliția a clasat cazul drept sinucidere. Ușa fusese închisă cu cheia pe dinăuntru și, în plus, bărbatul decedat cumpărase el însuși briciul în ziua respectivă. Dar nimeni nu a înțeles pentru ce a cumpărat pasta de ras (și încă două tuburi). La ce avea de gând să le folosească?

Poate că nici el nu se obișnuise cu gândul că peste câteva ore va fi mort. Sau poate s-a temut ca nu cumva vânzătoarea să-și dea seama că intenționează să se sinucidă.

Nu a lăsat testament și nici măcar un bilet. Pe masa din bucătărie rămăseseră un pahar, o sticlă goală de whisky, un bol pentru gheață și cele două tuburi cu pastă de ras. Probabil că, așteptând să se umple cada, a golit sticla de whisky marca Haig, dând pe gât pahar după pahar, uitându-se mereu la cele două tuburi cu pastă de ras. Și poate că se gândea: „Nu va mai fi nevoie să mă bărbieresc niciodată”.

Moartea unui tânăr de douăzeci și opt de ani e ceva trist, ca o ploaie de toamnă.

În următoarele douăsprezece luni au mai murit patru cunoștințe de-ale mele.

Unul dintre ei a murit în martie, într-un incident de pe un teren petrolifer din Arabia Saudită sau Kuwait, și alți doi în iunie: criză cardiacă și accident de mașină. Apoi, anotimpurile și-au continuat liniștite cursul din iulie până în noiembrie, însă la jumătatea lui decembrie a murit și cel de-al patrulea, tot într-un accident de mașină.

În afară de primul dintre ei, care s-a sinucis, moartea lor a fost atât de neașteptată, încât nici nu au avut timp să conștientizeze acest lucru. Ca și cum ar fi urcat în fugă, fără să se gândească la nimic, treptele unor scări pe care le-au parcurs de atâtea ori și, brusc, una din trepte s-a desprins, deschizând parcă un gol imens.

Era unsprezece dimineața, când prietenul care a murit de criză cardiacă i-a spus soției sale:

— îmi faci, te rog, patul?

Era designer de mobilier. S-a sculat pe la nouă, a lucrat un timp în biroul său și apoi, spunând că-i e somn, s-a dus în bucătărie și și-a făcut o cafea. Dar, pentru că tot se simțea obosit, a spus că se întinde puțin să se culce.

— Simt așa, ca un vâjâit în ceafă.

Acestea au fost ultimele sale cuvinte: „Simt așa, ca un vâjâit în ceafă”. S-a băgat în pat, a adormit și nu a mai deschis ochii niciodată.

Cea care a murit în decembrie, singura fată, era și cea mai tânără dintre toți cei care s-au stins în anul acela. Avea douăzeci și patru de ani – vârsta la care ar muri un revoluționar sau un cântăreț de rock. A murit într-o seară friguroasă și ploioasă, chiar înainte de Crăciun, prinsă și strivită în spațiul tragic (dar atât de obișnuit) dintre un stâlp de telegraf din beton și un camion de aprovizionare al unei companii de bere.

La câteva zile după ultima înmormântare, am trecut pe la prietenul meu să-i înapoiez costumul pe care tocmai îl luasem de la curățătorie și să-i dau o sticlă de whisky drept mulțumire.

— Îți mulțumesc mult! Mi-a fost de mare ajutor, de fiecare dată!

Ca de obicei, în frigider, berea era pusă la rece. De pe canapeaua confortabilă se simțea adierea razelor de soare. Pe masă era scrumiera proaspăt spălată și un ghiveci cu poinsettia[^].

A luat costumul învelit în plastic și l-a pus cu grijă înapoi în dulap, ca pe un pui de urs ce tocmai s-a trezit din hibernare și se întoarce în vizuină.

1. Denumirea științifică este *Euphorbia Pulcherrima*; mai este cunoscută și sub numele de „Steaua Crăciunului”.

— Sper că mirosul de înmormântare nu a rămas în costum.

— N-are nimic, doar sunt haine de înmormântare. Ceea ce mă îngrijorează este cel care le poartă.

— Îhm...

— Anul acesta ai avut parte numai de înmormântări, a spus el și, întinzându-și picioarele pe canapea, și-a turnat bere într-un pahar. Câți au fost până acum?

— Cinci, am răspuns eu arătând degetele de la mâna stângă. Dar cred că e de-ajuns, nu?

— Crezi?

— Deja au murit destui oameni.

— Poate e ca blestemul unei piramide. Am citit undeva despre asta. Blestemul va continua până când vor muri destui oameni. Altfel, o stea roșie se va roti pe cer și umbra lunii va acoperi soarele.

După ce am băut șase cutii de bere, am trecut la whisky. Razele apusului de iarnă pătrundeau în cameră, ca și cum ar fi alunecat pe panta lină a unui deal.

— Arăți cam întunecat la față în ultima vreme.

— Așa ți se pare?

— Precis nu poți dormi noaptea din cauza gândurilor. Eu am încetat să mai fac acest lucru.

— Cum așa?

— Când mă simt deprimat, îmi alung orice gând și încep să fac curat prin cameră, a spus el învârtind cu vârful degetului gheața din pahar. Nu contează că e ora două sau trei noaptea, iau și spăl fiecare farfurie, curăț cuptorul, șterg pe jos, înălbesc prosoapele, fac ordine prin sertare, scot toate cămășile și le calc. O țin așa până pic de oboseală. Mai dau pe gât un pahar și mă culc. Asta-i tot! Dimineața când mă trezesc și dau să-mi pun șosetele, nici măcar nu-mi mai amintesc ce gânduri mă frământau.

Mă uit din nou prin camera lui. E, ca întotdeauna, foarte curată, totul aranjat și pus în ordine.

\par — La ora trei noaptea orice om e măcinat de griji. Fiecare are problemele lui. De aceea trebuie să găsim o metodă ca să nu ne mai gândim la asta.

— Da, poate că ai dreptate.

— La ora trei noaptea chiar și animalele se gândesc la tot felul de lucruri, a spus el, amintindu-și parcă deodată acest lucru. Ai fost vreodată la trei noaptea în Grădina Zoologică?

— Nu, i-am răspuns eu distrat. Bineînțeles că nu.

— Eu am fost o dată. Cunosc pe cineva care lucrează la Grădina Zoologică și l-am rugat să mă lase să intru când e în tura de noapte. Cu toate că nu e voie, a spus el agitând paharul. A fost într-adevăr o experiență foarte ciudată. Nu pot explica prea bine, dar era ca și cum pământul s-ar fi despiciat fără sunet și, de peste tot, ceva nevăzut ar fi ieșit la suprafață, făcându-și drum din adâncul pământului* și infestând întinericul nopții. Parcă erau fiori de aer rece adunați laolaltă. Nu-l puteam vedea, dar animalele îi simțeau prezența, și atunci îl simțeam și eu. Suprafața aceasta pe care călcăm ajunge de fapt până în inima Pământului și acolo, în miezul Pământului, e absorbită o imensă cantitate de timp.

Am tăcut...

— Nu cred că o să mai pun vreodată piciorul noaptea într-o Grădină Zoologică.

— Preferi să mergi când e taifun?

— Da, e de o mie de ori mai bine.

Sună telefonul. Se duce în dormitor și răspunde. Ca de obicei, îl sună tipica lui iubită, divizată ca toate celelalte parcă din aceeași celulă, purtând aceleași tipice conversații interminabile. Voiam să-l anunț că plec, dar cum nu se mai întorcea din dormitor, am renunțat și am dat drumul la televizor. Avea un televizor color cu diagonala de 70 de centimetri. Era de ajuns o ușoară atingere pe butonul telecomenzii pentru a schimba canalele. Datorită celor

șase difuzoare cu care era dotat, avea un sunet de calitate. Nu mai văzusem nicăieri un astfel de televizor.

Am parcurs toate canalele de două ori și m-am oprit la o emisiune de știri. Un conflict la frontieră, un incendiu într-o clădire, fluctuația cursului monetar, limitarea importului de mașini, o competiție de înot în toiu iernii, sinuciderea unei familii... Aveam impresia că fiecare din aceste evenimente

se corelează oarecum unul cu altul, ca elevii aranjați pentru o fotografie de absolvire.

— Ceva știri interesante? m-a întrebat el când s-a întors.

— Nu cine știe ce.

— Te uiți mult la televizor? Am clătinat din cap.

— Nu am televizor.

— Știi ce-mi place mie la televizor? a spus el după ce s-a gândit puțin.

Că poți să-l stingi când vrei și nimeni nu se supără.

A luat telecomanda și l-a stins. Într-o secundă, imaginea a dispărut. În cameră s-a lăsat o tăcere deplină. Afară au început să se zărească luminile clădirilor.

Timp de cinci minute am băut whisky, neavând vreun subiect deosebit despre care să vorbim. A sunat din nou telefonul, dar nu i-a dat nici o atenție. După ce telefonul n-a mai sunat, și-a amintit brusc și a apăsas din nou butonul telecomenzii. Imaginea a revenit într-un moment. Prezentatorul știrilor vorbea despre schimbările prețului petrolului, arătând cu un indicator linia curbată a graficului din spatele său.

— Vezi? Bărbatul acela nici nu și-a dat seama că noi, timp de cinci minute, am stins televizorul și nu l-am ascultat.

— Da, ai dreptate.

— Oare de ce?

Mi se părea prea complicat să mă gândesc, așa că am clătinat din cap.

— În momentul în care sting televizorul, existența cuiva e redusă la zero - ori a noastră, ori a lui. În orice caz.

printr-o simplă apăsare pe buton, comunicarea se întrerupe. Simplu, nu?

— Și asta e un mod de a privi lucrurile.

— Sunt multe moduri de a privi lucrurile. În India se plantează palmieri, în Venezuela plouă din elicopter cu prizonieri politici, a spus el stingând din nou televizorul. Nu vreau să-mi dau cu părerea despre viața altor oameni, dar gândește-te că în lumea asta sunt și oameni care nu au parte de o înmormântare, oameni după moartea cărora nu rămâne în urmă nici un miros.

Am dat din cap fără să spun nimic. Într-un fel, înțelegeam ce vrea să zică. Dar pe de altă parte, nu med pricepeam nimic. Eram mort de oboseală și destul de amețit. Am stat așa o vreme, trecându-mi degetele printre frunzele verzi ale poinsettiei.

— Am niște șampanie, a spus el serios. Am adus-o din Franța în ultima călătorie de afaceri. Nu știu eu prea multe despre șampanie, dar se pare că asta e de calitate. Nu vrei s-o bem împreună? După atâtea înmormântări, sigur îți va ridica puțin moralul.

— Dar nu o păstrai ca să o bei împreună cu o fată în seara de Crăciun?

A adus sticla de șampanie de la rece și două pahare, le-a pus ușor pe masă și a zâmbit.

— Șampania nu-ți folosește la nimic dacă o păstrezi. E făcută să o bei.

— Da, ai dreptate, am spus eu impresionat.

Am desfăcut șampania și am vorbit despre Grădina Zoologică din Franța și despre animalele de-acolo. Șampania era într-adevăr de calitate.

La sfârșitul anului, m-am dus la o mică petrecere care avea loc în fiecare noapte de Revelion, într-un local special închiriat din Roppongi. Acolo cânta un trio, iar mâncarea și băutura erau foarte bune. Dacă vedeam pe cineva cunoscut, mă duceam și făceam puțină conversație. Din anumite motive (de fapt din cauza serviciului), mergeam în fiecare an la acea petrecere. Nu prea mă dau în vânt după petreceri, dar aceasta era destul de plăcută. Oricum nu aveam altceva de făcut în noaptea de Revelion. Mă retrăgeam într-un colț și sorbeam liniștit din pahar ascultând muzica. Nu mă agasa nimeni și nici nu trebuia să fiu prezentat vrând-nevrând unor persoane care mi-ar fi vorbit apoi timp de treizeci de minute despre diete vegetariene sau metode de vindecare a cancerului.

Dar, în seara aceea, cineva mi-a prezentat o femeie. Ca de obicei, am conversat un pic, apoi am vrut să mă retrag în colțul meu, dar ea, cu paharul în mână, a venit după mine.

— Eu am cerut să fiu prezentată, a spus pe un ton foarte prietenos.

Nu era atât de frumoasă încât să atragă atenția, însă era o persoană foarte plăcută și, în plus, era îmbrăcată cu o rochie scumpă de mătase albastră care-i venea foarte bine, iar pe degete purta trei inele. Avea în jur de treizeci și doi de ani. Dacă ar fi vrut, ar fi putut cu ușurință să arate mai tânără, dar se pare că nu considera necesar acest lucru. Pe buze îi plutea un zâmbet ca un amurg încețoșat.

— Semeni leit cu o persoană pe care o cunosc, a spus ea. Trăsăturile feței, aspectul fizic, aerul, felul în care vorbești, totul seamănă uimitor de mult. Te-am observat de când ai venit.

— Aș vrea să întâlnesc această persoană cu care semăn atât de bine. (Nu mi-a venit nici un alt răspuns în minte.)

— Chiar așa?

— Da. Oare cum o fi să întâlnești pe cineva cu care semeni leit? O clipă, zâmbetul ei s-a adâncit.

— Dar acest lucru e imposibil. A murit acum cinci ani. Avea atunci aceeași vârstă ca tine.

— Aha...

— Eu l-am omorât.

Pianiștii au terminat de cântat. S-au auzit aplauze sporadice și superficiale.

— Îți place muzica? m-a întrebat.

— Îmi place muzica bună din lumea bună, i-am răspuns.

— Nu există muzică bună într-o lume bună, mi-a spus ea, dezvăluind parcă un mare secret. Atmosfera din lumea bună nu are pic de vibrație.

— Așa vasăzică, am spus, neștiind ce să-i răspund.

— Ai văzut filmul în care Warren Beatty interpretează un pianist ce cântă într-un club de noapte?

— Nu, nu l-am văzut.

— Elizabeth Taylor joacă rolul unei cliente a clubului. E foarte săracă și amărâtă.

— Aha.

— Atunci Warren Beatty o întreabă dacă nu ar vrea să cânte o melodie pentru ea.

— Și?... Elizabeth Taylor a cerut să-i cânte ceva?

— Nu mai știu. L-am văzut mai demult. Inelele i-au strălucit când a băut din pahar. Mie nu mi-ar plăcea să cer o melodie. M-ar face să mă simt oarecum deprimată. Ar fi ca o carte împrumutată de la bibliotecă. Nici nu o începi bine și te gândești că se termină.

Și-a pus o țigară între buze și i-am aprins-o cu un chibrit.

— Așa, deci... îți spuneam despre bărbatul care seamănă leit cu tine.

— Cum l-ai omorât?

— L-am împins într-un stup cu albine.

— Glumești, nu?

— Normal!

În loc să oftez, am luat o gură de whisky. Gheața se topise și își pierduse de tot gustul.

— Bineînțeles, nu e o crimă care să fie condamnată de lege și nici de morală.

Nu prea aveam chef să mă gândesc cum vine asta, dar am încercat să-mi adun ideile.

— Nu e condamnată prin lege și nici de morală... dar ai omorât pe cineva.

— Da, a încuviințat ea veselă. Un bărbat care arăta exact ca tine.

În partea opusă a camerei, cineva a început să râdă zgomotos și, după el, au început și cei din jur. Se ciocneau pahare. Cu toate că se auzea foarte clar, sunetul părea că vine de departe. Nu știu de ce, dar inima îmi bătea foarte tare. Parcă se umflase și tremura, mișcându-se în sus și-n jos. Aveam impresia că suprafața pământului pe care stăteam plutea pe apă.

— Nu mi-a luat nici cinci secunde ca să-l omor. Pentru câteva momente s-a așternut tăcerea. Părea că savurează aceste momente.

— Te-ai gândit vreodată la libertate? m-a întrebat ea.

— Câteodată. Dar de ce îmi pui o astfel de întrebare?

— Poți să desenezi o margaretă?

— Probabil... Parcă aș da un test de aptitudini.

— Cam așa ceva, a spus ea râzând.

— Și?... Am trecut?

— Da. Nu ai de ce să-ți faci griji. Prevăd că vei avea o viață lungă. Așa îmi spune intuiția.

— Îți mulțumesc!

Formația a început să cânte Lumina licuricilor.

— Unsprezece și cincizeci și cinci de minute, a spus ea după ce a aruncat o privire la medalionul de aur cu ceas. Îmi place foarte mult acest cântec! Ție îți place?

— Eu prefer Casa noastră din trecătoare cu versurile alea despre căprioare și bivoli.

A râs din nou.

— Îți plac mult animalele, nu-i așa?

— Da, așa este. Mi-am adus aminte de prietenul căruia îi plac Grădinile Zoologice și de costumul lui de înmormântare.

— Mi-a făcut plăcere să discutăm. La revedere!

— La revedere!

Pentru a economisi aerul, au stins lămpile și o beznă totală i-a învăluit. Nimeni nu scotea un cuvânt. Numai sunetul picăturilor de apă ce cădeau la fiecare cinci secunde din tavan răsună în întuneric.

— Încercați să respirați cât mai puțin. Nu mai avem decât puțin aer, a spus un miner bătrân.

Chiar și la șoaptele lui, pietrele din tavan s-au zdruncinat ușor. În întuneric, îngrămădiți unul lângă altul, minerii își ciuleau urechile așteptând să prindă vreun zgomot, oricât de mic – sunetul târnăcopului, al vieții.

Așteptau așa de ore întregi. Întunericul făcea ca realitatea să se topească încet-încet. Puteai să crezi că totul s-a petrecut într-o lume îndepărtată, în trecut, sau se va petrece undeva, în viitorul îndepărtat.

„Încercați să respirați cât mai puțin. Nu mai avem decât puțin aer.”

La supi'afață toată lumea săpa în continuare. Părea o scenă dintr-un film.

Avion – sau cum vorbea singur de parcă citea o poezie în după-amiaza aceea, ea l-a întrebat:

— De mult ai obiceiul acesta de a vorbi singur?

Și-a ridicat încet capul de pe masă și i-a adresat întrebarea ca și cum atunci i-ar fi venit în minte. Dar era evident că nu a fost un gând întâmplător. Probabil că de mult timp se gândea la acest lucru. Glasul ei căpăta un sunet puțin gătit în astfel de situații. Și până să rostească cuvintele, acestea-i zăboveau pe limbă, rostogolindu-se dintr-o parte în alta.

Stăteau așezați față-n față la masa din bucătărie. În afară de trenurile care treceau din când în când pe calea ferată din apropiere, zona era foarte liniștită. Chiar prea liniștită câteodată. Era ciudat cât de tăcută devine calea ferată când nu trece nici un tren. Lui, atingerea linoleumului rece de pe podeaua din bucătărie îi dădea o senzație plăcută pe tălpile goale. Își scosese șosetele și le îndesase în buzunarele de la pantaloni. Era mult prea cald pentru o după-amiază de aprilie. Ea își ridicase până la cot mânecele cămășii în carouri, de o culoare pastelată și se juca încontinuu cu coada linguriței de cafea. El îi privea degetele albe și subțiri și, stând cu ochii ațintiți asupra lor, mintea lui se aplatiza într-un mod ciudat. Avea impresia că ține capătul lumii în mâna ei și încearcă să-l deșire. Impasibilă și indiferentă la ce se întâmplă în jur, parcă trebuia să-l descurce cu orice preț, oricât de mult ar fi durat.

El tăcea și-i privea fiecare mișcare. Nu spunea nimic pentru că nu știa ce să spună. Cafeaua care-i rămăsese în cană se răcise și începuse să se amestece cu zațul.

El tocmai împlinise douăzeci de ani. Ea era cu șapte ani mai mare decât el, căsătorită și avea un copil. Într-un cuvânt, pentru el, ea reprezenta partea nevăzută a lunii.

Soțul ei lucra la o agenție de turism specializată pe excursii în străinătate. De aceea, aproape două săptămâni pe lună era plecat din țară: la Londra, Roma, Singapore. Îi plăcea mult opera și avea o colecție impresionantă de discuri, așezate frumos câte trei-patru, pe autori: Verdi, Puccini, Donizetti, Richard Strauss. Dar lui îi părea nu atât o colecție, cât mai degrabă simbolul unei viziuni asupra lumii: liniștită și fermă. De fiecare dată când nu-și găsea cuvintele sau se plictisea, își arunca privirea pe spatele copertelor discurilor. Își plimba ochii de la dreapta la stânga și de la stânga la dreapta, citind în minte titlurile operelor: Boema, Tosca, Turandot, Norma, Fidelio etc. Nu a ascultat niciodată acest fel de muzică. Nu putea spune dacă-i place sau nu, pentru că pur și simplu nu a avut niciodată ocazia să asculte operă. Nici în familie și nici printre prietenii lui nu exista vreo persoană căreia să-i placă opera. Știa că în lume există acest gen de muzică și oameni care o apreciază, dar era pentru prima oară când venea în contact cu acest univers. Ei nu-i plăcea în mod deosebit. „Nu-mi displace, spunea ea, dar e prea lungă.”

Lângă raftul cu discuri era un aparat stereo mare, de import, foarte impresionant. Amplificatorul pe lămpi semăna cu un crustaceu ce stă aplecat, solemn și supus, așteptând să primească un ordin. Leșea în evidență printre celelalte piese de mobilier, oarecum modeste. Prezența lui nu putea trece neobservată. Ochii îi fugeau imediat spre el. Dar cu toate acestea nu a ascultat niciodată muzică la el. Ea nu știa nici măcar de unde să-l pornească, iar lui nu i-a trecut niciodată prin minte să umble la el.

Ea spunea că în familie nu sunt nici un fel de probleme. Repeta mereu acest lucru. Își iubea copilul, iar soțul ei era un om bun și generos. Se considera fericită. O spunea pe un ton calm și liniștit, fără să pară că se dezvinovățește. Vorbea despre mariajul ei într-un mod obiectiv, ca și cum ar fi purtat o conversație despre regulile de circulație sau linia internațională de schimbare a datei: „Cred că sunt fericită. Nu sunt nici un fel de probleme”.

„Și atunci de ce se culcă cu mine?” se gândea el. A reflectat mult asupra acestei idei, dar nu a găsit nici un răspuns. De fapt, nici măcar nu înțelegea exact ce înseamnă să ai probleme în căsnicie. I-a trecut prin minte să o întrebe direct pe ea, dar nu știa cum să deschidă subiectul. Ce ar fi putut să-i spună? Să o întrebe pur și simplu: „Dacă ești atât de fericită, atunci de ce te culci cu mine?”. Știa însă că, dacă ar fi procedat astfel, ar fi făcut-o să plângă.

Chiar și așa, ea plângea destul de des. Plângea încet, timp îndelungat. De cele mai multe ori, el nu știa din ce motiv, dar odată ce începea, nu se oprea ușor. Oricât ar fi încercat să o consoleze, ea plângea încontinuu până trecea o anumită bucată de timp. Partea bună era că, după aceea, se oprea din plâns din proprie inițiativă, așa că nu era nevoie ca el să intervină. „Oare de ce oamenii sunt atât de diferiți unul de altul?” se gândea el. Fusesse cu mai

multe femei până atunci și toate plâneau sau se supărau. Dar fiecare râdea, plângea și se supăra în felul ei. Aveau între ele puncte comune, dar diferențele erau mai pregnante. Se pare că vârsta nu avea nici o legătură. Era pentru prima dată când avea o relație cu o femeie mai în vârstă decât el, dar acest lucru nu părea să-l deranjeze atât cât s-ar fi așteptat. O mai mare importanță părea să aibă diferența dintre tendințele fiecărui individ. Acest lucru putea fi o cheie importantă pentru a rezolva misterul vieții.

Când termina de plâns, începeau de obicei să facă dragoste. Doar atunci ea era cea care lua inițiativa. În rest, el era cel care făcea primul pas. Uneori ea îl refuza. Dădea din cap fără să spună nimic. În acele momente, ochii ei păreau două luni albe, ce plutesc în colțurile cerului la revărsatul zorilor. Două luni sugestive, plate, ce tremură la primul ciripit al păsărelelor când se crapă de ziuă. Privind acești ochi, nu mai putea spune nimic. Chiar dacă ea-l refuza, nu se supăra și nici nu se simțea ofensat. „Asta e”, gândea el. Ba câteodată, în adâncul inimii, se simțea ușurat. Atunci, se așezau la masa din bucătărie și stăteau de vorbă la o cafea. Vorbeau încet și de obicei purtau conversații foarte scurte. Nici unul din ei nu era vorbăreț și, în plus, nici nu aveau prea multe subiecte în comun despre care să poată discuta. Acum nu-și mai aducea aminte nici măcar despre ce vorbeau. Doar faptul că purtau mai mult fragmente de conversație. Și că, în timpul acesta, afară trenurile treceau unul după altul.

Făceau întotdeauna dragoste în tăcere, liniștit. Nu era o plăcere carnală în adevăratul sens al cuvântului. Bineînțeles, ar fi mințit dacă ar fi spus că nu simțea plăcerea fizică de care se bucură un bărbat și o femeie atunci când fac dragoste. Doar că erau amestecate atâtea alte gânduri, elemente și stiluri. Sexul cu ea era diferit de orice experiență de până atunci. Il făcea să se gândească la o încăpere mică, frumos aranjată, cu o atmosferă plăcută – un loc confortabil și primitiv. De tavan atârnavă o mulțime de fire colorate, de toate mărimile și formele. Fiecare fir îl chema, trimițându-i parcă fiori prin tot corpul. Voia să tragă unul dintre aceste fire, și firele la rândul lor așteptau să fie trase. Dar nu știa pe care să-l apuce. Simțea că fiecare i-ar putea deschide în fața ochilor o priveliște minunată sau că, dimpotrivă, totul s-ar putea năruie într-o secundă. Așa că ezita. Ezita foarte mult și în timpul acesta se scurgea încă o zi.

Lui, situația aceasta i se părea foarte ciudată. Era încredințat de faptul că până acum a trăit după propriul simț al valorii. Dar uneori, când se afla în camera asta, ținând în brațe o femeie tăcută, mai în vârstă decât el, și ascultând zgomotul trenurilor, avea senzația că rătăcește printr-o ceață copleșitoare. S-a întrebat de nenumărate ori dacă este sau nu îndrăgostit de ea, dar nu a găsit un răspuns convingător. Mulțimea de fire colorate atârnavă de tavanul acelei mici încăperi era singurul lucru pe care-l înțelegea. Erau chiar acolo.

De fiecare dată după ce făceau dragoste în modul acela bizar, ea își arunca privirile pe ceas. Stând în brațele lui, își întorcea puțin capul și se uita la ceasul de la capătul patului – un ceas negru cu radio. Pe vremea aceea, asemenea ceasuri nu aveau cifre digitale, ci niște plăcuțe, care se întorceau

de fiecare dată cu un clic. Când ea se uita la ceas, pe șinele din apropiere trecea câte un tren. Era foarte ciudat cum se întâmpla acest lucru, dar îndată ce își arunca privirea pe ceas, de afară se auzea negreșit trenul. Parcă ar fi fost un reflex condiționat sortit – ea se uită la ceas și trenul trece.

Se uita la ceas ca să vadă dacă nu trebuie să se întoarcă de la grădiniță fetița ei de patru ani. El nu a văzut-o decât o singură dată, din întâmplare. I-a lăsat impresia că e un copil liniștit. Pe soțul iubitor de operă, care lucra la o agenție de turism, nu l-a întâlnit niciodată. Din fericire!

Era într-o după-amiază de aprilie când l-a întrebat dacă vorbește de unul singur. Ca de obicei, ea a plâns și apoi au făcut dragoste. Nu-și mai amintea de ce a plâns. Poate pur și simplu a simțit nevoia să plângă. Câteodată se gândea că e împreună cu el doar pentru a avea în brațele lui să plângă. „Oare nu cumva nu poate plânge de una singură și de aceea are nevoie de mine?”

A încuiat ușa, a tras draperiile, a adus telefonul lângă pat și a început să facă dragoste cu el. În liniște, ca întotdeauna, în timpul acesta a sunat soneria, dar nu a răspuns. Nu s-a speriat și nici măcar nu a tresărit. A clătinat capul tăcută, ca și cum ar fi spus: „Nu-i nimic. Nu-i acorda atenție”. Soneria a sunat de mai multe ori, dar până la urmă persoana respectivă a renunțat și a plecat. A avut dreptate, nu era nimeni important. „Poate un comis voiajor? Dar de unde a știut?” se întrebă el. Din când în când se auzeau trenurile care treceau. De undeva de departe se auzea un pian. I se părea că știe melodia de undeva. O ascultase demult, la școală, la ora de muzică, dar nu-și mai aducea aminte cum se numește. Un camion al unui vânzător de legume a trecut huruind prin fața clădirii. Ea a închis ochii și a respirat adânc, iar el a ejaculat. Totul într-o liniște deplină.

El a intrat în baie să facă un duș. Când a ieșit ștergându-se cu un prosop, ea stătea în pat cu ochii închiși, întinsă pe burtă. S-a așezat lângă ea și, ca de obicei, a început să-și plimbe ochii pe spatele copertelor discurilor, în timp ce o mângâia cu vârful degetelor pe spate.

Apoi/ea s-a ridicat din pat, s-a îmbrăcat și s-a dus în bucătărie să pună de cafea. După puțin timp l-a întrebat:

— De mult ai obiceiul acesta de a vorbi singur?

— Să vorbesc singur? a spus el mirat. Vrei să spui când facem...?

— Nu, nu atunci. Așa, în general. De exemplu când faci duș sau când eu sunt în bucătărie, iar tu ești singur și citești ziarul...

El a clătinat din cap.

— Habar n-aveam. Nu mi-am dat seama niciodată că vorbesc singur.

— Dar e adevărat! Întări ea, jucându-se cu bricheta lui.

— N-am zis că nu te cred! spuse el cu o voce stânjenită. A scos o țigară, a luat bricheta din mâinile ei și a aprins-o.

De ceva vreme trecuse la țigările Seven Star, pentru că soțul ei fuma această marcă. Înainte fuma numai Short Hope. Nu i-a cerut ea să-și schimbe țigările, a făcut acest lucru din proprie inițiativă, ca o măsură de precauție. S-a gândit că ar fi mai bine așa. Parcă ar fi fost în telenovele.

— Când eram copil și eu obișnuiam să vorbesc de una singură.

— Da?

— Da. Însă mama m-a făcut să mă dezvăț. Spunea că e rușinos. De aceea, de fiecare dată când vorbeam singură, mă certa foarte tare și de multe ori mă închidea într-un dulap. Îmi era atât de frică când mă înclua acolo! Era întuneric și mirosea a mucegai. Uneori mă bătea lovindu-mă peste genunchi cu o linie. Așa că, după un timp, m-am dezvățat de acest obicei. Nu am mai vorbit niciodată de una singură. După aceea, mi-am dat seama că nu mai puteam să fac acest lucru nici dacă aș fi vrut.

El tăcea, neștiind ce să spună. Ea își mușcă buzele.

— Chiar și acum, dacă îmi vine să spun ceva, îmi înghit cuvintele. E ca un reflex. Pentru că mereu eram certată din cauza asta când eram mică. Dar nu înțeleg, ce e rău în asta? De ce n-ai voie să vorbești de unul singur? Sunt doar cuvinte care vin de la sine. Dacă ar mai trăi, aș întreba-o pe mama: ce era rău în asta?

— A murit?

— Da. Aș fi vrut foarte mult să o întreb. De ce m-a pedepsit în felul acela?

Se juca încontinuu cu lingurița de cafea. A aruncat o privire fugară la ceasul de pe perete. În următoarea clipă s-a auzit un tren.

A așteptat să treacă trenul și a spus:

— Cred că inima fiecărui om e ca o fântână adâncă. Și nimeni nu știe ce zace pe fundul ei. Nu ne putem decât imagina, judecând după lucrurile care ies din când în când la suprafață.

O vreme, amândoi s-au gândit la fântâni.

— Și cam ce spun când vorbesc singur? a întrebat el.

— Hmm..., a spus ea clătinând de mai multe ori capul, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă-i funcționează bine articulațiile gâtului. Păi, de exemplu, despre avioane.

— Avioane?

— Da, despre un avion care zboară pe cer. El a râs.

— De ce aș vorbi despre un avion?

A râs și ea. Apoi a măsurat prin aer, cu degetul arătător de la fiecare mână, un obiect imaginar. Era un obicei de-al ei. Câteodată i se întâmpla și lui să facă același gest. Se molipsise de la ea, fără să-și dea seama.

— Și vorbești foarte clar. Chiar nu-ți amintești nimic?

— Nu. Absolut nimic.

A luat un pix de pe masă și a început să se joace cu el, dar după un timp s-a uitat iar la ceas. Limbile ceasului înaintaseră, arătând că au trecut cinci minute.

— Vorbești singur de parcă ai citi o poezie. Spunând aceste cuvinte, a roșit puțin.

„Doar eu sunt cel care vorbește singur. De ce roșește ea?” se gândi el, părându-i-se foarte ciudată reacția ei.

— Vorbesc singur De parcă aș citi o poezie.

A încercat să spună asta ca pe niște versuri.

Ea a luat din nou pixul – un pix galben de plastic pe care era scris că nu știu ce filială a unei bănci aniversează 10 ani. El a arătat spre pix și i-a spus:

— Când mai încep să vorbesc singur, te rog să notezi ce spun.

Ea l-a privit fix în ochi.

— Chiar vrei să știi? El a încuviințat.

Atunci ea a luat un carnețel și a început să scrie ceva. Scria încet, dar fără să se oprească sau să se poticnească, în timpul acesta, el stătea cu obrazii sprijiniți în palme și se uita la genele ei lungi, privind-o cum clipește intermitent, cam la fiecare cinci secunde. Aceleași gene care cu puțin timp în urmă erau udate de lacrimi. Privindu-le, începea din nou să nu mai înțeleagă și se întreba: „Ce sens are relația mea cu ea?”. Se simțea copleșit de un sentiment

ciudat de pierdere, de parcă o parte dintr-un sistem foarte complicat s-ar fi extins atât de mult încât ar fi devenit înspăimântător de simplu. „Dacă o țin tot așa, probabil nu voi mai putea să merg nicăieri, niciodată.” Gândul acesta i se părea înfricoșător, aproape insuportabil. Avea impresia că existența lui se va topi încetul cu încetul până va dispărea de tot. Într-adevăr, era încă tânăr, ca noroiul proaspăt format. Și vorbea singur ca și cum ar citi o poezie.

După ce a terminat de scris, i-a dat carnețelul peste masă.

În bucătărie, ceva ca o imagine reziduală își ținea răsuflarea. Câteodată când erau împreună, simțea prezența acestei entități – o imagine reziduală a unui lucru pierdut undeva, despre care nu avea nici o amintire.

— Știi totul pe de rost, a spus ea. Uite ce spui când vorbești singur despre avion.

El a citit cu voce tare cuvintele de pe hârtie:

Un avion.

Un avion zburând.

Eu sunt în avion.

Și avionul zboară.

Deși zboară pe cer, Avionul este oare cerul?

— Asta-i tot? Întrebă el oarecum uimit.

— Da, asta-i tot.

— Nu-mi vine să cred! Cum să vorbesc atât de unul singur și să nu-mi amintesc nimic din toate astea?

Ea și-a mușcat ușor buza de jos și apoi a zâmbit vag.

— Dar asta ai spus! El oftă.

— Ce ciudat! Nu m-am gândit niciodată la avioane. Și nu-mi amintesc să-mi fi venit vreodată în minte cuvintele

acestea. De ce aș începe din senin să vorbesc de unul singur despre avioane?

— Dar exact asta spuneai, chiar adineaori, în baie. Așa că, deși nu te gândești la avioane, undeva departe, în adâncul unei păduri, inima ta se gândește.

— Sau poate că undeva în adâncul unei păduri eu construiam un avion.

Ea a pus cu zgomot pixul pe masă și apoi a ridicat privirea, uitându-se fix la el.

Un timp au tăcut amândoi. Cafeaua se răcea și parcă devenea mai tulbure. Pământul se rotea în jurul axei sale, luna schimba insesizabil atracția gravitațională, producând marea. În tăcerea aceea deplină, timpul se scurgea în voie. Trenurile treceau pe calea ferată.

Amândoi se gândeau la același lucru: la avion. Avionul pe care îl construia inima lui în adâncul unei păduri. Oare cât o fi de mare, ce formă are, în ce culoare e vopsit și încotro se va îndrepta? Și cine va zbura cu el? Se gândeau la avionul acela, care, în adâncul unei păduri adânci, aștepta neclintit pe cineva.

După aceea, a început din nou să plângă. Era pentru prima dată când plângea de două ori în aceeași zi. A fost și ultima dată. Era un lucru neobișnuit pentru ea. El a întins mâna peste masă și i-a mângâiat ușor părul. Avea o senzație foarte reală. Parcă ar fi fost viața însăși – tare și mlădios și foarte departe.

„Așa e”, se gândi el. „Pe atunci vorbeam singur, ca și cum aș fi citit o poezie.”

Oglinda.

Am ascultat până acum experiențele fiecăruia. Se pare că acest fel de povestiri se încadrează în câteva tipare. Unul ar fi genul în care există două lumi: aceasta, a celor vii, și cealaltă, a morților. Datorită unei forțe necunoscute, undeva, aceste lumi se intersectează. De exemplu, poveștile cu fantome și altele de genul ăsta. Apoi ar mai fi cele despre existența unor fenomene sau capacități ce depășesc limitele normalului, adică previziunile și premonițiile. În mare, cred că le putem împărți în aceste două categorii.

Sintetizând toate acestea, am ajuns la concluzia că experiențele voastre tind să se încadreze în doar una din aceste categorii. Cu alte cuvinte, unora li se întâmplă de multe ori să vadă fantome, dar se pare că nu au premoniții. Dar apoi, cei care au mereu premoniții nu văd fantome. Nu știu de ce, dar se pare că fiecare are o predispoziție proprie către unul din aceste fenomene. Cel puțin asta este impresia mea.

Bineînțeles, sunt și oamenii care nu aparțin nici uneia dintre aceste categorii. De exemplu, eu. În cei treizeci și ceva de ani cât am trăit, nu mi s-a întâmplat nici măcar o singură dată să vadă fantome și nu am avut niciodată premoniții, previziuni sau astfel de experiențe. Odată, eram împreună cu doi prieteni într-un lift și ei au văzut o fantomă, dar eu nu am observat nimic de genul ăsta. Amândoi spuneau că o femeie în costum gri stătea chiar lângă mine, dar eu nu am văzut nici o femeie. Nu eram decât noi trei în lift. Presupun că spuneau adevărul. Nu sunt genul de prieteni care să facă astfel de glume pe seama

mea. În fine, a fost o experiență foarte stranie, dar faptul că nu am văzut niciodată o fantomă rămâne neschimbat.

În orice caz, așa se prezintă situația. Nu văd fantome și nu am nici o capacitate ieșită din comun. Ce pot să zic, am o viață prozaică!

Însă o dată, doar o singură dată în viața mea, am avut parte de ceva cu adevărat înfricoșător. Mi s-a întâmplat acum mai bine de zece ani. Până în ziua de azi nu am dezvăluit nimănui întâmplarea. Mi-a fost frică și să

povestesc acest lucru. Aveam impresia că, dacă vorbesc despre asta, se va întâmpla din nou. Așa că nu am spus nimănui. Dar în seara aceasta, fiecare dintre voi ne-a delectat cu povestea unei experiențe înfricoșătoare, așa că nu se cade să încheiem fără ca tocmai eu, gazda voastră, să nu vă povestesc ceva. Păi, atunci, să-mi adun tot curajul și să încep!

Nu, nu e nevoie de aplauze. Nu e cine știe ce poveste. Nu apar, fantome și nici nu e vorba despre capacități paranormale. Probabil că se va dovedi a nu fi o poveste atât de înfricoșătoare pe cât mi s-a părut mie. Dar nu contează, eu v-o spun oricum.

Am terminat liceul pe la sfârșitul anilor șaizeci, când au avut loc o serie de conflicte, pentru că se dorea schimbarea sistemului. Făceam și eu parte din valul acela și, refuzând să merg mai departe la facultate, hoinăream prin toată Japonia. Am ținut-o așa câțiva ani, timp în care am făcut tot felul de munci fizice. Credeam că acela e cel mai bun mod de a trăi. Eram cuprins de febra și avântul tinereții. Privind în urmă la acele vremuri, pot spune că au fost niște ani trăiți din plin. Nu știu dacă a fost sau nu o alegere corectă, dar, chiar dacă aș avea șansa să o iau de la început, cred că aș proceda la fel. Asta este!

În toamna celui de-al doilea an de hoinărit, am lucrat vreo două luni ca paznic de noapte al unei școli, într-un orășel din prefectura Niigata. În vara aceea muncisem din greu, așa că voiam să mă relaxez puțin. Pentru că munca de paznic este floare la ureche: după-amiaza dormeam în camera destinată oamenilor de serviciu, iar noaptea nu trebuia decât să patrulez prin școală de două ori. În rest, puteam să ascult discuri în sala de muzică, să citesc în bibliotecă sau să joc singur baschet în sala de sport. Nu era rău să ai toată noaptea școala la dispoziția ta. Dacă-mi era frică? Deloc! Când ai optsprezece sau nouăsprezece ani nu te temi de nimic!

Probabil că nici unul dintre voi nu a lucrat vreodată ca paznic de noapte la o școală, așa că am să vă explic cum se procedează. Patrulam prin școală de două ori: seara la nouă și noaptea la trei. Așa se stabilise. Era o școală destul de nouă, din beton, cu două etaje. Nu foarte mare, avea doar optsprezece-douăzeci de clase. Mai avea și sală de muzică, atelier de lucru manual, atelier de pictură, cancelaria, biroul directorului, iar în curtea școlii erau piscina, sala de sport, cantina și amfiteatrul. Nu trebuia decât să le verific pe fiecare.

Aveam de verificat vreo douăzeci de obiective și după ce mă asiguram că totul era în regulă, bifam OK pe un formular: cancelaria - OK, laboratorul de chimie - OK,... și tot așa. Bineînțeles, puteam să dorm toată noaptea în camera destinată oamenilor de serviciu și să completez formularul după aceea. Dar nu voiam să fac treaba așa, de mântuială. În primul rând, nu era mare lucru să patrulez, în al doilea rând, ar fi putut să se strecoare într-adevăr cineva în timp ce dormeam, și atunci eu aș fi fost cel atacat.

La ora nouă și la ora trei, când îmi făceam turul, luam cu mine o lanternă mare în mâna stângă și o sabie de lemn în mâna dreaptă. În liceu practicasem kendo, așa că eram încrezător în propriile-mi puteri. Dacă

aveam de înfruntat un începător, putea să aibă și o sabie adevărată că tot nu îmi era frică. Asta pe atunci! Acum, bineînțeles, aș lua-o la fugă cu viteza luminii.

Era într-o noapte de la începutul lui octombrie. Vântul bătea cu putere, dar nu era frig. De fapt, era încă un aer înăbușitor, ca vara, și toată noaptea bâzâiau o mulțime de țânțari. Îmi amintesc că, deși era toamnă deja, trebuia să aprind două bețișoare parfumate pentru a-i îndepărta. Vâjâitul vântului nu înceta o clipă. Poarta de la piscină era stricată și se bălăngănea întruna cu zgomot. M-am gândit să mă duc să o repar, dar era prea întuneric, așa că toată noaptea a continuat să bată în felul acesta.

Când am făcut turul, la ora nouă, nu am găsit nimic în neregulă. Am bifat OK la toate cele douăzeci de puncte de pe listă. Ușile erau încuiate și totul era așa cum ar fi trebuit să fie. Nimic în neregulă. M-am întors în camera destinată personalului de serviciu, am pus ceasul să sune la ora trei și m-am culcat.

La trei, când m-a trezit ceasul, aveam o stare foarte ciudată. Îmi e foarte greu să explic cum mă simțeam, dar era chiar straniu. Mai concret, nu îmi venea să mă trezesc din somn., Chiar dacă dădeam să mă ridic, parcă ceva mă ținea în loc, suprimându-mi voința. Nu era normal, pentru că eu mă scol foarte ușor. Dar m-am forțat și m-am sculat să-mi fac turul. Încă se mai auzea zgomotul porții care se bălăngănea. Dar aveam impresia că e oarecum diferit. Îmi spuneam că e doar imaginația, dar ceva nu-mi dădea pace. Nu aveam nici un chef să patrurez. Până la urmă m-am hotărât să mă duc. Dacă tragi chiulul o dată, după aceea te înveți tot așa. Mi-am luat lanterna și sabia de lemn și am pornit.

Era o noapte oribilă. Vântul se întetise, iar aerul era și mai umed. Simțeam că mă mănâncă pielea și nu mă puteam concentra. Am verificat mai întâi sala de sport, amfiteatrul și piscina. Totul în regulă. Poarta se închidea și se deschidea, bălăngănindu-se. Parcă era un om nebun care își clatină capul într-o parte și-n alta sau înainte și înapoi: da, da, nu, da, nu, nu, nu... Asta era senzația mea. Știu că e un exemplu cam ciudat, dar chiar așa simțeam.

Nici în școală nu am remarcat vreo schimbare. Am aruncat câte o privire peste tot și am bifat pe listă OK la toate rubricile. Până la urmă nu s-a întâmplat nimic, așa că m-am liniștit și am dat să mă întorc. Mai aveam de verificat un ultim loc: camera boilerelor de lângă cantină. Aceasta se afla în capătul de est al școlii, iar camera destinată personalului, în cel de vest, așa că de fiecare dată trebuia să parcurg un coridor lung de la parter și, bineînțeles, foarte întunecos. Dacă strălucea luna, mai bătea puțină lumină, dar altfel aproape că nu se vedea nimic și mergeam prin beznă luminând puțin cu lanterna la câțiva pași înaintea mea. În noaptea aceea se apropia un taifun și luna era umbrită de nori. Chiar dacă se mai ivea câteodată, dispărea imediat.

Parcurgeam coridorul cu pași grăbiți. Adidașii cu talpa de plastic scârțâiau pe linoleumul de un verde închis. Culoarea aceea îți dădea impresia că pe jos crescuseră mușchi. Îl am în minte și acum.

Cam pe la mijloc, acel coridor se intersecta cu holul de la intrare și când am trecut pe acolo mi s-a părut deodată că văd ceva. Parcă distingeam în întuneric silueta cuiva. Am simțit un fior rece. Am apucat mai strâns sabia de lemn și m-am îndreptat într-acolo. Am aruncat brusc lumina lanternei pe zidul de lângă vestiarele pentru încălțăminte.

Cel care stătea acolo eram eu. Cu alte cuvinte, o oglindă. Nimic deosebit. Doar imaginea mea reflectată în ea. Cu o noapte în urmă nu văzusem nici o oglindă acolo. Oare când au avut timp să o instaleze? M-am speriat foarte tare! Era o oglindă mare, lungă, în care mă vedeam de sus până jos. După ce m-am liniștit, m-am simțit ridicol. „E doar o oglindă! Ce stupid!” mi-am spus. Apoi, stând în fața ei, am pus lanterna jos, mi-am scos o țigară și am aprins-o. Am tras un fum, privindu-mi imaginea reflectată în ea. Pe fereastră se vedeau câteva lumini de afară. Se reflectau și acestea în oglindă. Din spatele meu se auzea zgomotul produs de poarta de la piscină ce se bălăngănea mereu.

După ce am tras de vreo trei ori din țigară, am observat deodată ceva foarte ciudat. Nu mai eram eu cel din oglindă. Ba nu, de fapt, imaginea din oglindă îmi semăna leit. Era chipul meu, nu încăpea nici o îndoială. Dar totuși nu eram eu. Am înțeles instinctiv acest lucru. De fapt m-am exprimat greșit. Ca să fiu mai exact, acela era un alt eu. Un alter ego care nu ar fi trebuit să existe.

Îmi e foarte greu să explic cuiva în cuvinte acest sentiment. Dar în acele momente am înțeles un lucru: cel din oglindă mă ura din tot sufletul. Un sentiment puternic de ură, ca un aisberg tare ce plutește pe o mare întunecată, o ură ce nu putea fi vindecată de nimeni. Era singurul lucru pe care-l puteam pricepe în acel moment.

Un timp am stat așa înmărmurit, uitându-mă în oglindă. Țigara mi-a alunecat dintre degete pe podea. Același lucru s-a întâmplat și în oglindă. Ne priveam chipurile reciproc. Nu rșeam să mă mișc, parcă aș fi fost legat de mâini și de picioare.

Într-un sfârșit, cel din oglindă s-a mișcat. A ridicat mâna dreaptă și cu vârful degetelor și-a atins ușor bărbia, apoi a dus mâna încet-încet pe față, ca și cum ar fi mișnat niște insecte. Am realizat că și eu făceam același gest, ca și cum eu aș fi fost imaginea reflectată în oglindă. Cu alte cuvinte, el încerca să mă manipuleze.

Mi-am adunat ultimele puteri și am țipat îngrozit. Atunci, strânsoarea care mă ținea imobilizat a slăbit. Am îndreptat sabia de lemn spre oglindă și am lovit cu toată puterea. Am auzit oglinda spărgându-se. Am luat-o la fugă fără să mă uit înapoi și, odată ajuns în camera destinată personalului, am încuiat ușa și m-am băgat sub plapumă. Mă îngrijora țigara aprinsă care mi-a scăpat pe jos, dar nu mă simțeam în stare să mă întorc. Vântul nu înceta. Poarta de la piscină s-a bălăngănit încontinuu până dimineață: da, da, nu, da, nu, nu, nu...

Probabil că v-ați dat seama care este deznodământul poveștii. Bineînțeles, de fapt nu a existat nici o oglindă.

Când a răsărit soarele, taifunul trecuse deja. Vântul se potolise, iar soarele răspândea o lumină caldă. M-am dus în holul de la intrare. Pe jos erau mucul de țigară și sabia de lemn. Dar nici urmă de oglindă. De la început nu fusese nici o oglindă pe peretele de lângă vestiarul pentru încălțăminte. Nici atunci, nici altă dată.

Prin urmare, eu nu am văzut o fantomă, ci pe mine însumi. Dar încă nu pot uita frica pe care am simțit-o în noaptea aceea. Și mă gândesc mereu: probabil că nimic nu e mai înfricoșător pe lumea asta decât propria ta persoană – tu însuși. Nu credeți?

Apropo, ați observat că nu există nici măcar o oglindă în casa aceasta? Vă spun drept că mi-a luat ceva timp până m-am obișnuit să mă bărbieresc fără oglindă.

Folclorul generației noastre -o preistorie a capitalismului târziu.

M-am născut în anul 1949. În 1961 am intrat la gimnaziu iar în 1967 la facultate. Așa că am împlinit vârsta de douăzeci de ani în toiul tumultuoaselor și agitatelor evenimente de la acea vreme. În acest sens, se poate spune că sunt un reprezentant tipic al „generației șaizeci”. În perioada cea mai importantă din viață, când eram foarte vulnerabil și imatur, respiram atmosfera energică a anilor șaizeci, când tot ce conta era ziua de azi. Și, bineînțeles, eram îmbătat de toate acestea. Aveam înaintea noastră uși pe care trebuia să le deschidem cu toată forța. E minunat să ai chiar în fața ochilor tăi uși prin care trebuie să-ți croiești drumul! Și eram însuflețit de muzica formațiilor Doors, Beatles, a lui Bob Dylan...

Perioada anilor șaizeci a avut într-adevăr ceva deosebit. Așa gândesc și acum când îmi amintesc de acei ani, la fel gândeam și atunci când mă aflam prins în mijlocul aceluși vârtej. Dar dacă ar trebui să spun ce anume era deosebit, de ce considerăm – adică noi, cei din generația mea – acea perioadă glorioasă, nu aș putea decât să cad pe gânduri sau să încerc să bâlbâi un răspuns nedeslușit. La urma urmei, nu am fost oare doar niște ^recă^ors? Perioada aceea

1. În sistemul școlar japonez, ciclul primar este format din clasele I-VI, gimnaziul din clasele VII-IX, iar liceul este de trei ani, respectiv clasele X-XII. A fost pentru noi ca un film palpitant pe care-l vedeam la cinematograful: atât de realist încât ne dădea fiori prin tot corpul, simțeam transpirația pe mâini, iar când se aprindea lumina păresem sala, cuprinși de un sentiment de exaltare. Mă întreb însă dacă nu cumva am lăsat să treacă pe lângă noi morala unei lecții cu adevărat importante din care până la urmă nu am învățat nimic.

Nu știu dacă pot răspunde foarte exact și imparțial acestei întrebări. Pentru că am fost mult prea influențat de acea perioadă.

Aș vrea totuși să înțelegeți un lucru: nu sunt mândru de vremurile în care am crescut. Nu vreau decât să vă arăt adevărul așa cum este. Și anume faptul că acea perioadă a avut ceva deosebit. Însă, dacă ar fi să iau fiecare lucru din anii aceia la analizat, îmi dau seama că nu aveau nimic deosebit. Doar entuziasmul pe care îl generează schimbarea vremurilor, minunatele promisiuni care ni s-au făcut, o strălucire limitată căreia i-a dat naștere un

anumit eveniment, la un moment dat, într-un anumit loc. Și, mai mult decât atât, o frustrare inevitabilă, ca atunci când te uiți prin celălalt capăt al unui telescop. Eroi și personaje negative, euforie și deziluzie, martiriu și abandonare, opinii generale și individuale, tăcere și elocvență, oameni plictisiți peste măsură, care nu au ce face etc... Toate acestea au existat cu siguranță în orice epocă, există și acum și probabil vor exista și în viitor. Doar că, în „era noastră” (vă rog să-mi permiteți să folosesc această expresie un pic exagerată), au fost mult mai colorate și au existat într-o formă palpabilă, care ne permitea efectiv să le luăm în mâini. Erau chiar în fața noastră, precum cărțile expuse pe un raft.

Acum, dacă încercăm să apucăm ceva, ne lovim de tot felul de lucruri care ne zăpăcesc: reclame ascunse, cupoane dubioase cu reduceri, cârduri cu puncte pe care ai vrea să le arunci, dar nu poți, opțiuni pe jumătate impuse. Noi nu am avut parte de toate acestea. Nici nu primeam manuale în trei volume aproape imposibil de înțeles. La asta m-am referit când am spus că existau într-o formă palpabilă. Le puteam duce pur și simplu cu noi acasă, ca pe un pușor pe care-l cumperi de la un magazin. Lucrurile erau foarte simple și directe pe-atunci. Cauza și efectul mergeau mână-n mână, teza și realitatea se îmbrățișau ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru. Probabil că a fost cea din urmă perioadă în care acest lucru a fost posibil.

Preistoria capitalismului târziu - așa numesc eu această perioadă.

Să vă povestesc despre fetele din vremea aceea. Despre relațiile sexuale, înflăcărâte, plăcute sau triste, dintre noi, băieții, cu organe genitale nou-nouțe, și tinerele fete de-atunci. Aceasta este și una din temele acestei povești.

Dar mai întâi să vă spun despre virginitate. Virginitate -pe mine cuvântul ăsta mă face să mă gândesc la o câmpie într-o după-amiază însorită de primăvară. Oare de ce?

Spre deosebire de fetele din ziua de azi, pentru generația anilor șaiszeci, virginitatea era o chestiune de mare importanță. După părerea mea - și pentru că nu am făcut nici o anchetă, nu pot decât să generalizez - cam cincizeci la sută din fetele din generația mea își pierduseră virginitatea înainte de a împlini douăzeci de ani. Cel puțin, în cazul celor din anturajul meu, cam acesta este procentul în mare. Cu alte cuvinte, aproape jumătate din fete își prețuiau virginitatea. Nu știu dacă făceau acest lucru în mod conștient sau nu.

Cred că multe dintre ele (am putea să le spunem moderate), fie că erau virgine sau nu, se gândeau la asta și își puneau în sinea lor tot felul de întrebări. Probabil nu considerau a fi un lucru atât de important, dar nici ceva lipsit de sens sau ridicol. La urma urmei - ca să scurtez povestea - fiecare cum avea noroc: în funcție de circumstanțe și de partener. Cred că e un mod rezonabil de a gândi și de a-ți trăi viața.

În afara acestei majorități, relativ rezervată, mai erau la extremități liberalele și conservatoarele, de la cele care luau sexul ca pe un sport până la

cele care afirmau cu tărie că ar trebui să te păstrezi pentru căsătorie. Chiar și printre băieți se găseau adepți ai acestei păreri, care spuneau că partenera cu care se vor căsători trebuie să fie virgină.

Probabil acest lucru e valabil în orice perioadă, dar la urma urmei sunt diferite tipuri de persoane și fiecare are un simț al valorilor diferit. Generația noastră, a anilor șaiszeci, se deosebea de celelalte prin convingerea că, odată cu trecerea timpului, aceste diferențe nu vor mai exista.

Pace!

Aceasta este povestea unui fost coleg de clasă din liceu. Ca să-l descriu în câteva cuvinte, era bun în orice făcea. Avea rezultate remarcabile și la învățătură, și la sport, era amabil cu toată lumea și un lider înnăscut. Nu impresiona prin frumusețe în mod special, dar avea un aer plăcut și îngrijit. De fiecare dată când trebuia desemnat un reprezentant al clasei, el era cel ales. Părea un lucru de la sine înțeles. Avea o voce puternică și se pricepea să țină discursuri (ba chiar și cânta frumos). Când în clasă se dezbătea vreo problemă, el sintetiza părerile celorlalți și trăgea concluzia finală. Părerile lui erau departe de a fi originale, dar, în asemenea situații, cine are nevoie de originalitate? Tot ce voiam noi era să terminăm cât mai repede. Și, într-adevăr, când lua el cuvântul, terminam în timp util tot ce aveam de discutat. În acest sens, se poate spune că era un tip foarte util. Sunt destule situații în care nu originalitatea este cea care contează – de fapt, chiar în foarte multe cazuri.

Era o persoană care punea accent pe disciplină și conștiințiozitate. Dacă un profesor lipsea și cineva se apuca să facă gălăgie, îi atrăgea foarte calm atenția. Nu aveai ce să-i reproșezi. Doar că nu reușeam cu nici un chip să-mi dau seama ce gândește. Câteodată, aș fi vrut să-i iau capul de pe umeri, să-l scutur și să văd cum sună. Printre fete, însă, era foarte popular. Când se ridica să spună ceva, toate îl priveau cu admirație. Dacă cineva avea o problemă de matematică pe care nu o înțelegea, la el mergea să-l întrebe. Era de douăzeci și șapte de ori mai popular decât mine. În fine, cam un astfel de băiat era.

Cred că cine a fost la o școală de stat știe la ce gen de persoană mă refer. În fiecare clasă există cel puțin un tip descurcăreț. Fără el, clasa ar fi dezorganizată. Ne petrecem o bună bucată din existența noastră învățând, însușindu-ne tot felul de manuale de viață, iar unul dintre lucrurile pe care eu le-am învățat este acesta: ne convine sau nu, în fiecare colectiv există acest tip de persoană și trebuie să accetotăm asta.

Pi-obabil v-ați dat seama că eu personal nu agreez prea mult genul acesta de oameni. Pur și simplu nu ne potrivim. Mie imi plac persoanele imperfecte, care se fac remarcate tocmai prin asta. Așa că, nu făcea parte din cercul meu de prieteni. Aproape că nici nu vorbeam cu el, deși am fost un an ^ întreg colegi de clasă. Prima dată când am purtat cu el cât de cât o conversație a fost după ce am terminat liceul. Eram în primul an de facultate și în acea vacanță de vară făceam școala de șoferi. Acolo ne-am întâlnit din nou și am intrat în vorbă de câteva ori. Cât așteptam, mai mergeam să bem un ceai împreună. Vă spun drept, fără să glumesc, că școala de șoferi e un

loc unde mori de plictiseală, așa că te bucuri să întâlnești orice persoană cunoscută. Nu mai știu exact despre ce am vorbit, dar nu mi-a făcut o impresie proastă. De fapt, nu a fost nici bună, nici rea. E ciudat, dar nu a lăsat nici un fel de impresie asupra mea.

1. Clasele se pot schimba de la an la an în liceu.

Îmi amintesc totuși că avea o prietenă. Era din altă clasă și una dintre cele mai frumoase fete din școală. Avea note bune și la învățătură, și la sport, era un bun lider, iar când în clasă se dezbătea vreo problemă, ea sintetiza părerile celorlalți și trăgea concluzia finală. În fiecare clasă există o fată descurcăreață ca ea. Într-un cuvânt, erau făcuți unul pentru celălalt. Domnul și Doamna Perfecțiune, ca într-o reclamă la pastă de dinți.

Îi vedeam de multe ori împreună. În pauza de prânz stăteau unul lângă altul într-un colț în curtea școlii și vorbeau. După ore, se așteptau unul pe altul ca să meargă împreună acasă. Luau același tren, doar că nu coborau la aceeași stație. El era în clubul de fotbal, iar ea în cel de conversații în limba engleză. Când programul lor nu coincidea, cel care termina mai devreme stătea și studia în bibliotecă. Păreau că își petrec fiecare clipă liberă împreună. Și mereu îi vedeai conversând. Îmi amintesc că eram uneori impresionat de câte aveau să-și povestească.

Noi (adică eu și cercul meu de prieteni) nu aveam absolut nimic împotriva lor. Nu-i bârfeam și nici nu făceam glume pe seama lor. De fapt nu prea le acordam atenție. Asta pentru că eram preocupați de alte lucruri ca să-i mai includem și pe ei în gândurile noastre. Pentru noi erau precum vântul și ploaia: existau pur și simplu. Cine stă să vorbească despre ploaie sau vânt? Noi ne vedeam în continuare de ceea ce ne interesa cu adevărat. Cu alte cuvinte, eram în căutarea acelor lucruri senzaționale, vitale pentru cei din generația noastră. Ce anume? Păi, de exemplu: sexul, rock-and-roll-ul, filmele lui Jean-Luc Godard, nuvelele lui Kenzaburo Oe etc. Dar mai ales sexul.

Bineînțeles, eram ignoranți și plini de noi. Habar n-aveam ce înseamnă viața. În realitate nu există Domnul și Doamna Perfecțiune. Doar în reclamele de la televizor. Pe scurt, nu era mare diferență între iluziile pe care le aveam noi și cele pe care le aveau ei doi.

Aceasta este povestea lor. Nu e foarte veselă și, judecând-o din perspectiva prezentului, nu pot spune că se desprinde vreo morală din ea. Dar oricum, este povestea lor și în același timp și a noastră. Așa că e un fel de folclor pe care l-am adunat și-l voi povesti aici, deși nu sunt un povestitor foarte priceput.

Am auzit povestea asta de la el. Eram la un pahar de vin și, după ce am vorbit de una, de alta, a deschis din întâmplare subiectul acesta. Așa că, strict vorbind, nu pot spune că e întru totul adevărată. Sunt părți pe care le-am ascultat foarte atent, dar le-am uitat, iar unele detalii le-am adăugat de la mine așa cum mi le-am imaginat. În plus, am schimbat intenționat unele fapte (dar în așa fel încât să nu influențez cu nimic firul poveștii), pentru a nu aduce vreun prejudiciu persoanelor respective. Dar sunt sigițp că în realitate lucrurile s-au petrecut aproape la fel. Chiar dacă am uitat unele detalii, îmi amintesc foarte bine tonul povestirii. Când pui pe hârtie ceea ce ai auzit de la

cineva, cel mai important lucru este să redai tonul acelei povestiri. Dacă ai prins tonul, povestea devine adevărată, chiar dacă unele părți nu corespund întocmai realității. Ba chiar, aceste inadvertențe îi sporesc veridicitatea. Și, dimpotrivă, sunt povești în care toate faptele sunt reale și totuși nu sunt deloc adevărate. Astfel de povești sunt de obicei plictisitoare și, în unele cazuri, chiar periculoase. Iți dai seama imediat de asta.

Aș vrea să mai lămuresc un lucru: cel de la care am auzit povestea nu se pricepea deloc să relateze întâmplările. Poate că, în alte aspecte. Dumnezeu a fost foarte generos cu el, dar se pare că nu l-a înzestrat și cu darul povestirii. (Oricum un asemenea talent idilic nu servește la nimic în viața reală). Vă spun sincer că în timp ce-l ascultam mi-a venit de multe ori să casc (dar bineînțeles că m-am abținut). Se abătea fără rost de la subiect sau se învârtea în același loc. îi lua mult timp până să-și aducă aminte cele întâmplate.

Lua fiecare fărâmbă de povestire, o privea cu atenție și, după ce se convingea că nu e nici o greșeală, o expunea una după alta pe masă, înaintea mea. Însă de multe ori nu relata evenimentele în ordinea în care s-au petrecut. Eu, ca scriitor – și deci în calitate de specialist în domeniu – am luat toate fărâmele, le-am rearanjat, le-am lipit cu mare atenție și am refăcut povestea.

Ne-am întâlnit din întâmplare în Lucea, un oraș din centrul Italiei. Eu aveam un apartament închiriat la Roma. Soția se întorsese în Japonia să rezolve niște treburi, iar în timpul acesta călătoream singur cu trenul prin Italia. Mai întâi de la Veneția la Verona, apoi am trecut prin Mantova, Modena și în cele din urmă am ajuns în Lucea. Mă aflam pentru a doua oară în acest oraș. E plăcut și liniștit, iar la marginea lui știu un restaurant unde se servesc mâncăruri de ciuperci foarte bune.

El venise în Lucea să rezolve niște afaceri și întâmplarea a făcut să ne cazăm la același hotel. Ce mică e lumea!

În seara aceea am luat împreună cina la un restaurant. Amândoi călătoream singuri și amândoi eram plictisiți. Pe măsură ce înaintezi în vârstă, devine din ce în ce mai plictisitor să călătorești singur. Când ești tânăr, e altfel. Nu contează că ești cu cineva sau nu, te distrezi de minune oriunde-ai merge. Dar când ai atins o anumită vârstă e imposibil. Nu te bucuri de călătorie decât în primele două-trei zile. După aceea peisajul devine gălăgios, iar vocile oamenilor parcă încep să te enerveze. Dacă închizi ochii, îți vin în minte toate lucrurile neplăcute care s-au întâmplat în trecut. Nu-ți mai vine să te duci să mănânci la restaurant. Ți se pare o eternitate cât aștepți să vină tramvaiul și începi să te uiți mereu la ceas. Chiar și să vorbești în altă limbă devine prea mare bătaie de cap.

Așa că ne-am simțit amândoi foarte ușurați când am dat cu ochii unul de celălalt, la fel cum s-a întâmplat și atunci, la școala de șoferi. Ne-am așezat la o masă din fața șemineului, am comandat vin roșu de calitate, aperitiv din ciuperci, spaghetti cu ciuperci și arrosto cu ciuperci.

El venise în Lucea pentru a cumpăra piese de mobilier. Conducea o companie care importa mobilă din Europa și se pare că era o afacere

profitabilă. Nu se lăuda cu asta și nici măcar nu dădea de înțeles acest lucru (când mi-a dat cartea de vizită mi-a spus că are o mică firmă, doar atât). Dar îți dădeai imediat seama că o duce foarte bine după hainele pe care le purta, după felul de a vorbi, după gesturi, expresia feței și, așa în general, după aerul pe care-l avea. Se pare că succesul îi prindea foarte bine. Aproape îți dădea un sentiment plăcut când îl priveai.

A spus că mi-a citit toate cărțile.

— Noi doi probabil că gândim diferit și avem cu totul alte idealuri în viață, dar mi se pare un lucru minunat să poți povesti ceva și altora.

Bine spus.

— Asta dacă te pricepi să povestești, am argumentat eu. 'La început am schimbat impresii despre Italia. Cum treburile nu vin niciodată la timp, cum durează o veșnicie să iei masa etc. Nu-mi aduc aminte exact cum am ajuns să disciităm despre subiectul acesta, dar când chelnerul ne-a adus a doua sticlă de vin, știu că el începuse deja să povestească. Eu îl ascultam, mormăind din când în când câte un răspuns monosilabic. Cred că a vrut de mult să vorbească despre asta cuiva, dar nu găsisese persoana potrivită. Și dacă nu ne aflam într-un restaurant pitoresc, cu o atmosferă destinsă, în acel orașel din centrul Italiei, bând un Coltibuono din '83, lângă un șemineu în care ardea focul, probabil nu ar fi început această poveste. Dar, influențat de atmosferă, mi s-a destăinuit.

— Eu m-am considerat mereu o persoană plictisitoare. Chiar și când eram mic am fost un copil liniștit și la locul meu. Parcă aș fi fost îngrădit de ceva, ca de rama unui tablou și aș fi avut mereu grijă să nu depășesc această limită. Mi se părea că am în fața ochilor niște indicatoare care mă ghidează, ca pe o autostradă: să o iau la dreapta, să fiu atent la curbe, să nu depășesc etc. Atâta timp cât respectam întocmai aceste indicații, totul mergea bine. Eram lăudat și admirat de toată lumea. Pe-atunci aveam impresia că și cei din jurul meu fac același lucru. Dar cu timpul, mi-am dat seama că nu e deloc așa.

A ridicat paharul în lumina focului și o vreme a stat așa, privindu-l.

— Din acest punct de vedere, pentru mine viața, sau cel puțin prima parte a ei, s-a desfășurat fără greutate. Nu puteam spune că am vreo problemă. Însă nu reușeam să găsesc sensul existenței mele. Cu timpul, gândul acesta vag a devenit din ce în ce mai puternic. Nu știam ce vreau de la viață. Eram bun la toate: matematică, engleză, sport etc. Părinții mă lăudau, profesorii îmi spuneau că pot intra fără probleme la o facultate bună. Dar eu nu-mi dădeam seama ce domeniu ar fi potrivit pentru mine sau ce aș vrea să fac. Habar n-aveam ce facultate să aleg. Să intru la drept, poH-tehnică sau medicină? Pentru mine nu prea conta. Știam că m-aș descurca foarte bine la oricare din acestea, dar nici una nu mă atrăgea în mod deosebit. Prin urmare, am făcut cum m-au sfătuit părinții și profesorii: am ales dreptul la Universitatea Tokio. Toți îmi spuneau că e cea mai potrivită alegere. Nu aveam nici un principiu după care să mă ghidez.

A mai băut o gură de vin.

— Ți amintești de prietena pe care o aveam în liceu?

— Da. Fujisawa o chema parcă, nu? am spus eu, deși nu eram foarte sigur. Însă așa era.

El a încuviințat.

— Așa e, Fujisawa Yoshiko. Și în ceea ce o privește, lucrurile stăteau la fel. Țineam foarte mult la ea. Puteam să-i spun tot ce am pe inimă și mă înțelegea. Uneori stăteam de vorbă ore întregi. Era minunat! Îmi făcea mare plăcere să discutăm împreună. Până să o întâlnesc, nu aveam nici un prieten cu care să pot vorbi astfel.

El și Yoshiko erau legați unul de altul, ca doi gemeni spirituali. Chiar și mediul în care au crescut, și copilăria lor se asemănau uimitor de mult. Amândoi arătau bine, obțineau rezultate deosebite, erau lideri înnăscuți. Cu alte cuvinte, vedetele clasei. Veneau din familii înstărite, dar părinții lor nu se înțelegeau. Mamele lor erau mai în vârstă decât tații, iar aceștia aveau amante și erau mai mult plecați de-acasă. Dar pentru că se temeau de ce ar spune lumea, nu divorțau. În familie, mamele luau deciziile și credeau că trebuie să atingi perfecțiunea în orice. Nici unul din ei nu avea un prieten apropiat. Cu toate că erau amândoi foarte populari în școală, nici unul nu reușea să-și facă prieteni. Nu aș putea spune exact de ce. Poate pentru că oamenii obișnuiți, imperfecti, își alegeau prieteni dintre cei asemeni lor, adică tot dintre cei imperfecti. Amândoi erau apăsați de singurătate.

Nu știu cum s-a întâmplat, dar s-au împrietenit. Se înțelegeau foarte bine și în scurt timp au devenit un cuplu. La școală luau prânzul mereu împreună și se întorceau acasă tot împreună. Cum aveau o clipă liberă, începeau să vorbească despre tot felul de lucruri și nu duceau niciodată lipsă de subiecte de conversație. Chiar și duminica învățau tot împreună. Se simțeau cel mai în largul lor când erau singuri, doar ei doi. Fiecare înțelegea foarte bine sentimentele celuilalt. Vorbeau despre singurătatea, deznădejdea și nesiguranța pe care le simțeau, despre visele pe care le aveau. Nu se plictiseau niciodată.

O dată pe săptămână, obișnuiau să se întâlnească la unul din ei, când nu era nimeni acasă, și atunci se sărutau și se mângâiau. Nu era foarte greu să prindă astfel de momente (tații lor erau mereu plecați, iar mamele aveau tot felul de treburi de rezolvat). Stabiliseră două reguli: să-și țină hainele pe ei și să nu folosească decât mâinile. Se îmbrățișau și se sărutau pătimaș timp de zece-cincisprezece

minute, după care se așezau la birou unul lângă altul și începeau să-și facă temele. „Ajunge pentru azi. Hai să ne apucăm de învățat!” spunea ea aranjându-și fusta.

Cum amândoi obțineau aproape aceleași rezultate, se amuzau cu diferite jocuri. De exemplu, se întreceau să vadă cine rezolvă mai repede probleme de matematică, învățau din plăcere și nu vedeau acest lucru drept o corvoadă. Li se părea ceva foarte natural.

— Era foarte distractiv pentru noi. Poate ți se pare prostesc, dar ne plăcea foarte mult să învățăm. Probabil numai cineva ca noi ar putea înțelege sentimentul acesta.

Însă el nu era pe deplin satisfăcut de relația lor. Simțea că lipsește ceva. Cu alte cuvinte, sexul. Și-ar fi dorit să se culce cu ea, să „simtă că sunt uniți și fizic”, cum s-a exprimat el.

— Aveam nevoie de asta. Credeam că dacă vom face pasul acesta, ne vom elibera într-un fel și astfel ne vom înțelege și mai bine unul pe celălalt. Pentru mine acesta era cursul cel mai natural al relației noastre.

Însă ea privea lucrurile din cu totul alt punct de vedere, își strângea buzele, clătina ușor din cap și apoi îi spunea încet: „Te iubesc mult, dar vreau să mă păstrez pentru căsătorie” și oricât ar fi încercat el să o convingă, orice i-ar fi spus, nu reușea să o înduplece. „Te iubesc foarte mult, dar sunt două lucruri diferite. Așa am hotărât și vreau să-mi respect decizia. Îmi pare rău, dar te rog să nu mai insiști. Dacă mă iubești cu adevărat, poți să faci asta.”

— Când îmi vorbea astfel, ce puteam să fac? Trebuia să-i respect hotărârea. Era vorba de viața ei, de cum vrea să și-o trăiască. Era alegerea ei și nu puteam s-o oblig. Pentru mine nu era așa important dacă soția mea era sau nu virgină. Nu sunt o persoană cu vederi radicale, și nici un visător. Tocmai de aceea nu am nici idei conservatoare. Sunt pur și simplu realist. Pentru mine, faptul acesta, dacă o fată e virgină sau nu, nu constituie cu adevărat o problemă. Ceea ce contează este ca partenerii să se înțeleagă unul pe

altul. Cred că acesta este lucrul cel mai important. Dar la urma urmei, e doar părerea mea și nu o pot impune nimănui. Și ea avea propria viziune despre viață, de aceea am avut răbdare. M-am limitat mereu doar la atingeri și mângâieri pe sub haine. Îți imaginezi probabil ce însemna asta.

— Da, îmi imaginez, am spus eu. Am și eu astfel de amintiri.

A roșit puțin, apoi a zâmbit.

— Nu spun că asta nu era plăcut, dar atâta timp cât nu mergeam până la capăt, parcă nu aveam pace. Pentru mine nu era decât o oprire la jumătatea drumului. Ceea ce voiam era să devin una cu ea, să nu mai existe nici o rezervă între noi. Să-mi aparțină mie și eu să-i aparțin ei. Aveam nevoie de această dovadă. Bineînțeles, era și dorința fizică, dar nu numai atât. Voiam să simt că suntem uniți și fizic. Era pentru prima oară în viață când întâlneam o pei;^oană cu care îmi doream să fiu unit trup și suflet. Până atunci am fost mereu singur, închis ca de rama unui tablou, fără să-mi pot găsi liniștea. Voiam să mă eliberez. Simțeam că numai astfel voi reuși să descopăr acea parte din mine, din care până atunci nu vedeam decât frânturi. Doar unindu-mă complet cu ea aș fi putut înlătura rama aceea care mă limita.

— Dar nu ai reușit, nu? am întrebat eu.

— Nu.

Un timp a privit pierdut lemnele care ardeau în șemineu. Ochii lui erau ciudați, lipsiți de strălucire.

— Nu, până la urmă nu am reușit.

Se gândise serios să se căsătorească cu ea și i-a vorbit despre această intenție.

„Ne putem căsători imediat ce terminăm facultatea, iar logodna putem să o facem mult mai repede”, i-a propus el. Ea l-a privit fix o vreme, apoi a zâmbit – un zâmbet minunat. Era clar că o bucurau nespusele cuvinte ale lui. Dar zâmbetul acela denota mai degrabă plictiseală și oarecum tristețe, precum cel al unei persoane mature, cu experiență de viață, care ascultă argumentele unui tânăr neștiutor. Cel puțin așa i s-a părut.

„Asta nu se poate. Nu mă pot căsători cu tine. Eu mă voi căsători cu un bărbat mai mare decât mine, iar tu cu o fată mai tânără decât tine. De obicei așa se întâmplă. Femeile se maturizează mult mai repede decât bărbații, dar și îmbătrânesc mai repede. Tu încă nu știi prea bine ce înseamnă viața. Chiar dacă ne-am căsători imediat după facultate, sunt sigură că nu ar fi ceva de durată. Nu vom putea continua la fel ca până acum. Bineînțeles, te iubesc! Nu am mai iubit pe altcineva până acum. Dar sunt două lucruri diferite (asta era replica ei preferată). Acum suntem încă elevi de liceu, suntem la adăpost de multe lucruri. Dar lumea care ne așteaptă nu e așa. Este mult mai vastă și reală și trebuie să fim pregătiți să-i facem față.” Înțelegea într-un fel ce voia să spună. În comparație cu alții de vârsta lui, avea totuși o gândire mult mai realistă. Și probabil că, dacă ar fi dezbătut această problemă în altă situație, ar fi fost de aceeași părere cu ea. Dar atunci nu era vorba despre o persoană oarecare, ci despre problema lui.

„Eu nu văd lucrurile așa”, i-a spus el. „Te iubesc foarte mult și vreau să fim unul, trup și suflet. Știu foarte clar lucrul acesta și e foarte important pentru mine. Chiar dacă poate părea un pic nerealist, cred din tot sufletul că nu va fi nici o problemă. Atât de mult te iubesc!” Ea a clătinat din nou din cap, ca și cum ar fi spus: „Dar nu se poate altfel”, apoi i-a mângâiat părul și i-a zis: „Oare ce știm noi despre dragoste? Dragostea noastră nu a fost pusă încă la încercare, nu a trebuit să ne asumăm nici o responsabilitate. Suntem încă doar niște copii. Și tu, și eu”.

El nu a mai putut spune nimic. Era foarte mâhnit. Pentru că nu reușea să spargă zidul de care era înconjurat. Până atunci, acel zid exista pentru a-l proteja, dar acum simțea că-l oprește și că-l blochează drumul, că-l împiedică să meargă mai departe. Se simțea copleșit de un sentiment de neputință. „Nu mai pot face nimic”, se gândea el. „Probabil voi fi înconjurat mereu de zidul acesta gros și voi îmbătrâni fără să pot ieși vreodată în afara lui.” În fine, relația lor a continuat în acest fel, până au terminat liceul. Se așteptau unul pe altul după ore în bibliotecă, învățau împreună, se sărutau și se mângâiau ținându-și mereu hainele pe ei. Pe ea nu părea să o deranjeze faptul că lipsea ceva în relația lor. Ba chiar părea să fie mulțumită de această situație. Toți cei din jurul lor erau convinși că între ei nu există nici o problemă și că se bucură din plin de tinerețe. Domnul și Doamna Perfecțiune. Doar el era măcinat de probleme la care nu găsea nici o soluție.

Apoi, în primăvara anului 1967, el a intrat la Universitatea Tokio, iar ea a rămas la Kobe și s-a înscris la o facultate de fete. Era într-adevăr o facultate de prestigiu, dar cu re-

fi vrut, ar fi putut intra până și la Universitatea Tokio, dar nici măcar nu a încercat. Nu considera că ar fi necesar.

„N-am de gând să intru în ministerul de finanțe, așa că nu mă duc la facultate neapărat ca să învăț. Eu sunt fată, nu am aceleași aspirații ca tine. Tu vei ajunge mult mai departe. Dar eu vreau să mă relaxez în acești patru ani, să iau o pauză. Odată ce mă voi căsători, nu voi mai putea face toate aceste lucruri.”

A fost foarte dezamăgit. Nădăduise că vor merge amândoi la Tokio și acolo va fi un nou început pentru relația lor. A rugat-o să vină la o facultate din Tokio, dar ea l-a refuzat din nou.

În prima vacanță de vară el s-a întors la Kobe și în fiecare zi își dădeau întâlnire. (În vacanța aceea m-am întâlnit cu el la școala de șoferi.) Mergeau cu mașina peste tot – ea conducea – și continuau să se sărute și să se mângâie la fel ca înainte. Dar ceva începuse să se schimbe între ei, iar el nu putea să nu observe acest lucru. Pe nesimțite, realitatea se insinua în relația lor.

Nu era o schimbare clară, ceva ce poate fi definit. Sau mai bine zis problema era că prea multe lucruri între ei rămăseseră neschimbate. Și mai ales ea – felul ei de a se îmbrăca, de a vorbi, subiectele despre care voia să discute și părerea ei în legătură cu acestea – totul era la fel ca în trecut. Dar el simțea mai mult decât oricând că nu-și mai găsește locul. Pentru el ceva se schimbase. Relația lor era ca o mișcare ce se repetă continuu, dar care își pierde încet-încet din intensitate. Schimbarea în sine nu-l deranja, doar că nu știa în ce direcție să se îndrepte.

„Poate că eu sunt cel care s-a schimbat”, se gândea el.

În Tokio ducea o viață plină de singurătate. La facultate nu-și făcuse prieteni. Orașul era murdar, mâncarea oribilă, oamenii vorbeau într-un mod vulgar. Sau cel puțin așa i se părea lui. De aceea se gândea numai la ea. Serile și le petrecea retras în cameră, scriindu-i scrisori. Ea-i răspundea, deși nu la fel de des pe cât îi scria el. Îi povestea despre viața ei din Kobe, dându-i toate amănunțele. El citea și recitea la nesfârșit fiecare scrisoare primită de la ea. Probabil și-ar fi pierdut mințile dacă aceste scrisori nu ar mai fi sosit. Se apucase de fumat, începuse să bea și chiar să lipsească de la cursuri.

Dar când în vacanța de vară s-a întors nerăbdător în Kobe, a fost dezamăgit și aici de multe lucruri. Era ciudat cum după numai trei luni de absență totul în jur i se părea prăfuit și lipsit de viață. Conversațiile cu mama lui deveniseră groaznic de plictisitoare. Peisajul după care tânjise atât de mult în Tokio arăta parcă veștejit și lipsit de culoare. Până la urmă, Kobe nu era decât un oraș autonom de provincie. Nu-i mai plăcea să stea de vorbă cu nimeni. Până și frizeria la care mergea de când era copil îl deprima. Plaja pe care-și plimba câinele în fiecare zi îi părea acum pustie și plină de gunoaie.

Nici măcar întâlnirile cu ea nu-l mai entuziasmau. Mereu după întâlnire cădea abătut pe gânduri: „Oare ce nu merge în relația noastră?”. Bineînțeles, încă o mai iubea foarte

mult. Sentimentul acesta nu se schimbase deloc. Însă doar asta nu era de ajuns. „Trebuie să fac ceva”, se gândea el. „Pasiunea rezistă o perioadă prin

Însăși forța ei intrinsecă, dar dacă nu o alimentezi, nu poate dura la nesfârșit. Dacă nu iau nici o măsură, odată și odată, relația noastră va ajunge într-un punct mort, iar pasiunea se va stinge sufocată.” Într-o zi, a adus din nou în discuție problema sexului, care de mult timp nu mai fusese abordată. Avea de gând să fie și pentru ultima oară.

„În aceste trei luni cât am stat singur în Tokio, m-am gândit mereu numai la tine. Te iubesc atât de mult! Asta nu s-ar schimba oricât de mult timp am fi departe unul de altul. Dar când nu ești lângă mine, mă cuprinde o stare de neliniște și încep să-mi vină numai gânduri negre. Singurătatea poate deveni un lucru primejdios. Probabil că nu poți înțelege asta. Dar nu m-am simțit niciodată atât de sîrțgur. Îmi este foarte greu! De aceea vreau ceva care să asigure legătura dintre noi. Să am certitudinea că, oricât de departe aș fi, suntem legați unul de altul”.

Ea, ca de obicei, a clătinat din cap. A oftat și l-a sărutat blând. „Îmi pare rău, dar nu-ți pot da virginitatea mea. Sunt două lucruri diferite. Pot să-mi ceri orice altceva. Dacă mă iubești cu adevărat, te rog, nu mai deschide subiectul acesta.”

Atunci el i-a vorbit încă o dată despre căsătorie.

„Am colege care sunt deja logodite. De fapt, doar două. Dar partenerii lor sunt cu câțiva ani mai mari decât ele și au deja o slujbă. Căsătoria înseamnă responsabilități: să fii pe picioarele tale și să poți susține pe cineva. Nu poți realiza nimic dacă nu ești gata să-ți asumi responsabilități.” „Dar sunt gata să-mi asum toate aceste responsabilități”, a spus el plin de încredere. „Sunt la o facultate de prestigiu și am rezultate bune. Voi putea să mă angajez la ce firmă vreau sau să lucrez în orice minister. Pot obține orice slujbă, oriunde vrei tu. Și voi fi cel mai bun. Dacă-mi pun în minte, reușesc orice. Nu văd care e problema!”

Ea și-a sprijinit capul de tetiera mașinii și a închis ochii. A stat așa o vreme, fără să spună nimic. „Îmi e frică!” a șoptit ea. Și-a acoperit fața cu mâinile și a început să plângă. „Îmi e atât de frică! Mi-e frică de viață, mi-e frică să trăiesc. Peste câțiva ani va trebui să înfrunt realitatea și lucrul acesta mă sperie. De ce nu poți înțelege asta? De ce nu încerci să mă înțelegi câtuși de puțin? De ce mă chinui în felul acesta?”

El a strâns-o în brațe. „Atâta timp cât mă ai pe mine, nu trebuie să-ți fie frică. De fapt, și pe mine mă sperie viața, aproape fel de mult ca și pe tine. Dar dacă ești lângă mine, pot să merg mai departe fără să mă tem de nimic. Dacă ne unim puterile, putem înfrunța orice”.

Ea a clătinat din cap. „Nu înțelegi! Eu sunt femeie. Nu sunt ca tine. Tu asta nu poți înțelege cu nici un chip!”

Orice i-ar mai fi spus el ar fi fost fără rost. Ea a continuat să plângă. Când s-a oprit din plâns a spus un lucru foarte ciudat: „Chiar dacă... chiar dacă ne vom despărți, nu te voi uita niciodată. Crede-mă! Te iubesc cu adevărat! Tu ești primul băiat de care m-am îndrăgostit și simplul fapt că sunt alături de tine mă face fericită. Vreau să înțelegi asta. Dar e vorba de două lucruri diferite. Dacă vrei o promisiune, uite, îți promit: voi face

dragoste cu tine. Dar nu acum. într-o zi, după ce mă voi fi căsătorit cu cineva, voi face dragoste cu tine. Nu te mint! îți promit!”.

— Atunci nu am înțeles deloc ce voia să spună, a zis el privind focul din șemineu.

Chelnerul a venit să aducă felul principal. Cu ocazia asta a mai pus și câteva lemne pe foc. Niște scânteii au sărit cu zgomot. La masa vecină, un cuplu între două vârste discuta ce să comande la desert.

— Nu înțelegeam de ce a spus asta. Era ca o ghicitoare pentru mine. După ce m-am întors acasă, mi-am amintit cuvintele ei și m-am tot gândit, dar nu am fost în stare să înțeleg la ce s-a referit. Tu ai înțeles ce a vrut să zică?

— Cu alte cuvinte, vrea să se păstreze pentru căsătorie, dar odată căsătorită nu va mai fi nevoie să fie virgină și atunci nu o va deranja să aibă o aventură cu tine. Așa că te ruga să ai răbdare până atunci, nu?

— Da, probabil așa e. Altă explicație nu găsesc.

— E un mod unic de gândire, dar logic. Un zâmbet blând i-a apărut pe buze.

— Da, ai dreptate, e logic.

— Se căsătorește virgină, dar apoi are o aventură. Parcă ar fi un roman francez din trecut. Doar că nu apar baluri și servitoare.

— Da, așa e. Dar pentru ea, aceasta era singura soluție practică pe care a găsit-o.

— Păcat!

M-a privit un timp, apoi a încuviințat ușor.

^ Așa e, ai dreptate. într-adevăr, e păcat! înțelegi foarte bine, a spus el. Așa gândesc și eu acum. Pentru că m-am maturizat. Dar atunci nu puteam să văd lucrurile astfel. Eram încă un copil și nu puteam înțelege fiecare vibrație a inimii. Așa că uimirea a fost singura mea reacție. Ți spun sincer, eram atât de uimit, de parcă m-ar fi izbit ceva.

— Te înțeleg foarte bine.

Am început să mâncăm și pentru o vreme nici unul din noi nu a mai zis nimic.

— Probabil că ți-ai dat seama, nu? a spus el mai târziu. Până la urmă ne-am despărțit. Nu e vorba că unul din noi a pus capăt relației. Pur și simplu s-a terminat de la sine, în liniște. Cred că pentru amândoi devenise prea obositor să mai menținem o astfel de relație. Din punctul meu de vedere, felul ei de a-și trăi viața nu mi se părea, cum să spun eu... foarte sincer. De fapt, nu. Ca să fiu mai exact, am simțit întotdeauna că și-ar fi putut trăi viața mai bine. Cred că am fost puțin dezamăgit. Aș fi vrut să nu se mai gândească atât de mult la lucruri precum virginitatea sau căsătoria și să-și trăiască viața din plin, mai natural.

— Dar nu cred că ar fi putut altfel. A încuviințat.

— Da, sunt de aceeași părere.

A tăiat o ciupercă mare, cărnoasă și a mâncat-o.

— Ajungem să nu mai avem flexibilitate. Eu știu foarte bine cum e. Ajungi la un punct când nu mai ești capabil să înaintezi. E posibil ca acest

lucru să mi se fi întâmplat și mie. De când eram mici am fost îndemnați mereu să mergem înainte, tot înainte, iar noi ne-am conformat cum am putut mai bine. Doar că forma eului nu poate ține pasul, ajunge la o limită și, într-o zi, nu mai poate merge înainte. Pentru că nu-i mai permite etica.

— Dar în cazul tău, nu s-a ajuns la așa ceva.

— Cred că eu am reușit cumva să trec peste asta, a spus el după ce s-a gândit o vreme.

A pus jos furculița și cuțitul și s-a șters la gură cu șervetul.

— După ce ne-am despărțit, mi-am făcut o altă iubită în Tokio. Era o fată de treabă. Un timp am locuit împreună. Dar, ca să fiu sincer, nu am avut aceleași sentimente puternice ca acelea pe care le nutream pentru Yoshiko. Totuși am ținut mult la ea. Eram sinceri și ne înțelegeam unul pe celălalt. Datorită ei, am învățat multe despre oameni, despre frumusețea lor, despre slăbiciunile pe care le are fiecare. Am reușit să-mi fac prieteni și chiar să mă intereseze politica. Deși n-aș putea spune că s-a petrecut vreo schimbare radicală în ceea ce mă privește. Am fost mereu o persoană cu o gândire realistă. Și încă mai sunt. De aceea eu nu pot scrie nuvele, iar tu nu te poți ocupa cu exportul de mobilă. Înțelegi la ce mă refer, nu? În facultate am învățat că sunt mai multe realități în această lume. E o lume atât de mare, în care există diferite simțuri ale valorii, paralele între ele. Am realizat că nu trebuie neapărat să fii cel mai bun. Apoi am pășit în lume.

— Și ai devenit un om de succes.

— Nu am de ce mă plânga.

A oftat stânjenit și mi-a aruncat o privire ca și cum aș fi fost complicele lui.

— Da, practic vorbind, câștig foarte bine, în comparație cu alții de vârsta mea.

A tăcut din nou. Dar știam că povestea nu s-a terminat. Așa că nu am spus nimic și l-am așteptat să continue.

— De atunci nu am mai văzut-o deloc pe Yoshiko ani întregi. După ce am terminat facultatea, m-am angajat la o companie de comerț și am lucrat acolo cinci ani. Un timp am stat și în străinătate. Eram foarte ocupat în fiecare zi. Cam la doi ani după facultate, mama mi-a spus că Yoshiko s-a căsătorit, dar nu am întrebat cu cine. Primul lucru la care m-am gândit când am auzit vestea a fost: s-a păstrat într-adevăr virgină până la căsătorie? Am fost foarte trist în ziua aceea, iar în ziua următoare și mai trist. Simțeam că multe lucruri s-au terminat și că în spatele meu o ușă s-a închis pentru totdeauna. Era și normal. O iubeam foarte mult. Mă gândisem chiar să mă căsătoresc cu ea. În orice caz, a ocupat o mare parte din tinerețea mea. Cum aș fi putut să nu fiu trist? În fine, voiam doar să fie fericită. Asta simțeam cu adevărat! Dar îmi făceam griji pentru ea. Din unele puncte de vedere, era foarte vulnerabilă.

Chelnerul a venit să strângă farfuriile și ne-a întrebat dacă dorim desert. Am comandat doar cafea.

— Eu m-am căsătorit târziu, la treizeci și doi de ani. Așa că atunci când am primit pe neașteptate un telefon de la Yoshiko eram încă singur. Cred că aveam douăzeci și opt de ani. Dacă stau bine să mă gândesc, au trecut mai mult de zece ani de atunci. Tocmai renunțasem la slujbă și îmi pornisem propria afacere. Tata a garantat pentru mine și am reușit să fac un împrumut. Astfel am înființat o mică firmă. Am prevăzut că piața mobilei de export se va extinde. Și într-adevăr așa a fost, dar nu a mers totul ca pe roate de la început. Se întâmpla uneori ca marfa să fie livrată cu întârziere sau să nu se vândă și atunci creștea costul pentru depozitare. În plus, eram presat și de datoriile pe care trebuia să le înapoiez. Îți spun drept că în astfel de momente mă simțeam epuizat și îmi pierdeam încrederea în mine. Probabil că aceea a fost perioada cea mai dificilă din viața mea. Tocmai atunci am primit un telefon de la ea. Nu știu de unde a făcut rost de numărul meu. Pe la ora opt seara a sunat telefonul. Mi-am dat seama imediat că e ea - Fujisawa Yoshiko. Nu i-aș putea uita niciodată vocea. Îmi era foarte dor să-i aud glasul. Eram foarte descurajat atunci și-n momente ca astea te bucuri foarte mult să auzi vocea fostei iubite.

Se uita fix la lemnele care ardeau în șemineu, încercând parcă să-și amintească ceva. Nici nu am observat când restaurantul s-a umplut de lume. În jur, se auzeau vocile și râsetele oamenilor, sunetul veselei. Aproape toți clienții erau localnici. Mulți se adresau chelnerilor pe numele mic: Giuseppe! Paolo!

— Nu știu pe cine a întrebat, dar știa totul despre mine: că eram necăsătorit, că locuisem în străinătate, că nu mai lucram la firma aceea de un an și că aveam afacerea mea... Știa totul. „Va fi bine!” m-a încurajat ea. „Precis te vei descurca. Ai încredere în tine! Cu siguranță vei reuși! N-ai cum să nu reușești.” Am fost atât de bucuros când am auzit aceste cuvinte. Îmi vorbea cu o voce atât de blândă. „Pot s-o fac!”, mi-am spus eu. Vocea ei mi-a redat încrederea în mine. Jitâ.ta timp cât realitatea rămâne realitate, voi reuși să o scot la capăt. Doar am toată lumea la picioarele mele!”

A râs, apoi a continuat.

— După aceea am întrebat-o ce mai face: cu cine s-a căsătorit, dacă are copii, unde locuiește... Nu avea copii. Soțul ei era cu patru ani mai mare decât ea și ocupa o funcție importantă - directorul unui canal de televiziune. „Probabil că e foarte ocupat”, am zis eu. „Da, atât de ocupat încât nu avem timp nici să facem copii!” a răspuns ea și a râs. Locuia în Tokio, într-un apartament din sectorul Shinagawa. Pe atunci eu stăteam în Shirokanedai. Nu pot spune că eram vecini, dar locuiam destul de aproape. „Ca să vezi!” am spus eu. În fine, cam despre asta am vorbit. Despre tot ce și-ar fi putut spune doi oameni care în liceu au fost un cuplu. Câteodată conversația devenea un pic stânjenitoare, dar și așa, a fost plăcut să vorbesc din nou cu ea. La urma urmei, eram doi buni prieteni ce s-au despărțit și acum fiecare își urmează drumul lui în viață. De mult nu mai vorbisem atât de sincer cu cineva. Ne-am lungit la povești și nici nu ne-am dat seama cum a trecut timpul. După ce am terminat tot ce am avut să ne spunem, s-a așternut tăcerea. O tăcere, cum să spun... profundă. Atât de profundă încât

ar fi fost de-ajuns să închizi ochii, și în minte ți-ar fi apărut foarte clar imaginea diferitelor lucruri. i'A pus mâinile pe masă și a stat așa un timp, privindu-le. Apoi a ridicat privirea și s-a uitat la mine.

— Dacă aș fi putut, aș fi vrut să închid. Să-i spun: „Mulțumesc pentru telefon. Mă bucur că am avut ocazia să vorbim”...înțelegi ce vreau să spun?

— Dacă e să privim lucrurile realist, poate că așa ar fi fost cel mai practic, am spus eu, împărtășindu-i părerea.

— Dar nu am închis și m-a invitat la ea acasă. „N-ai vrea să vii pe la mine? Soțul meu e plecat într-o călătorie de afaceri, iar eu mă plictisesc de una singură.” Am rămas fără cuvinte. Nu știam ce să-i răspund. Nici ea nu spunea nimic. Tăcerea a continuat pentru un timp. Apoi a adăugat: „Nu am uitat promisiunea pe care ți-am făcut-o”.

„Nu am uitat promisiunea pe care ți-am făcut-o”. La început nu a înțeles la ce se referea. Și-a adus brusc aminte de ce i-a spus odată, că după căsătorie va face dragoste cu el. își amintea foarte bine acele cuvinte, dar nu a considerat

niciodată că ar fi fost cu adevărat o promisiune. A crezut că a zis acest lucru într-un moment de confuzie când nu-și dădea seama ce spune.

Dar ea a vorbit serios. Nu erau vorbe spuse la nimereală, ci o promisiune, în adevăratul sens al cuvântului.

Pentru un moment s-a simțit foarte dezorientat. Nu știa ce să facă. Cum ar fi mai bine să procedeze? Se uita năucit în jurul lui, dar nu vedea cea ramă care-l înconjură odinioară. Nu mai erau nici semne care să-i indice drumul. Bineînțeles că ar fi vrut să facă dragoste cu ea. Era de la sine înțeles. După ce s-au despărțit, și-a imaginat lucrul acesta de nenumărate ori. Și când era cu altă iubită, în întuneric, își închipuia uneori că e cu Yoshiko. Dar, de fapt, nu o văzuse niciodată dezbrăcată. Nu știa despre corpul ei decât ceea ce a putut simți când o mângâia pe sub haine. Nu-și dădea jos lenjeria și nu-l lăsa decât s-o atingă cu degetele.

Își dădea seama cât ar fi de periculos să se culce cu ea în condițiile de față. Ar putea duce la multe repercusiuni. Și nu voia să trezească din nou sentimente pe care le lăsase pierdute în negura trecutului. Simțea că ar fi o greșeală dacă ar proceda așa. În plus, era ceva nerealist în asta, care nu se potrivea cu el.

Dar, bineînțeles, nu a putut să o refuze. De ce? Pentru că aceasta era o poveste ca-n basme. Un basm minunat pe care probabil nu-l trăiești decât o dată în viață. Frumoasa lui iubită, cu care a fost împreună într-o perioadă din viața lui când era atât de vulnerabil, îi spunea acum să vină și să facă dragoste cu ea. Și locuia aproape. Era o promisiune legendară, pe care au făcut-o demult, în secret, în adâncul unei păduri.

O vreme a rămas tăcut, cu ochii închiși, parcă și-ar fi pierdut cuvintele. „Alo! Mai ești acolo?” a întrebat ea. „Da, sunt. Bine, vin acum. Nu cred că îmi ia nici treizeci de minute. Spune-mi, te rog, adresa ta.”

Și-a notat blocul, apartamentul și numărul de telefon. Apoi s-a bărbierit în grabă, și-a schimbat hainele și a luat un taxi până la ea.

— Tu cum ai fi procedat? m-a întrebat el.

Am clătinat din cap. Nu aş fi putut răspunde unei întrebări atât de complicate.

A râs şi a privit ceaşca de cafea de pe masă.

— Crede-mă, aş fi vrut să nu fi fost nevoit să răspund. Dar nu aveam de ales. A trebuit să iau o decizie, atunci, pe loc: ori să merg, ori să nu merg. Nu era cale de mijloc. Aşa că am ales să merg. Am bătut la uşă. „Ce bine ar fi să nu locuiesc aici!” am gândit eu în acel moment. Dar n-a fost aşa. Yoshiko a apărut în faţa ochilor mei, la fel de frumoasă şi de minunată ca înainte. Avea acelaşi miros plăcut. Am stat la un pahar şi am vorbit despre anii din tinereţe. Am ascultat până şi discuri vechi. Ce crezi că a urmat apoi?

': I-am spus că habar n-am. Chiar nu ştiam ce să-i răspund.

— Cu mult timp în urmă, când eram mic, am citit o poveste pentru copii, a spus el cu privirea aţintită mereu pe peretele din faţa lui. Nu mai ştiu ce se întâmpla, dar îmi amintesc bine ultima frază. Pentru că era prima dată când citeam o poveste cu un final atât de ciudat. Era cam aşa: „După ce totul s-a terminat, regele şi supuşii săi s-au prăpădit de râs”. Nu crezi că e un sfârşit cam neobişnuit?

— Ba da.

— Aş vrea să-mi amintesc cum era povestea, dar nu reuşesc deloc. Doar ultima frază mi-a rămas în minte: „După ce totul s-a terminat, regele şi supuşii săi s-au prăpădit de râs”. Oare ce se întâmpla în acea poveste?

Deja terminasem de băut cafeaua.

— Ne-am strâns în braţe unul pe altul, dar nu am făcut dragoste. Nu am dezbrăcat-o, doar am atins-o pe sub haine, la fel ca-n trecut. Am considerat că aşa era cel mai bine şi se pare că la fel gândea şi ea. Am continuat să ne mân-gâiem şi să ne sărutăm o vreme. Ar fi trebuit să ne dăm seama de faptul că noi doi numai în felul acesta ne putem înţelege reciproc. Bineînţeles, în liceu nu cred că ar fi fost posibil. Am fi făcut dragoste şi am fi reuşit să ne cunoaştem şi mai bine. Probabil am fi devenit mult mai fericiţi. Era însă prea târziu pentru a reînvia trecutul. Relaţia noastră murise de mult, a rămas îngheţată undeva în trecut şi nimeni nu ar mai fi putut deschide acea uşă.

Se juca cu ceaşca de cafea, învârtind-o pe farfurioară şi a continuat aşa o vreme, încât chelnerul a crezut că mai dorim ceva şi a venit la noi. Până la urmă a pus ceaşca frumos pe farfurie, apoi l-a chemat din nou şi a comandat un espresso.

— Cred că am stat la ea aproximativ o oră. Nu ştiu exact cât, dar cam atât trebuie să fi fost. Dacă aş fi rămas mai mult, cred că mi-aş fi pierdut minţile, a zis el şi a zâmbit. Ne-am luat rămas bun şi am plecat. Era cu adevărat ultimul la revedere pe care ni-l spuneam. Amândoi ştiam acest lucru. Ultima dată când am privit-o stătea în uşă cu mâinile la piept. A vrut să spună ceva, dar a renunţat. Nu trebuia s-o aud rostind acele cuvinte, ştiam foarte bine ce voia să-mi spună... Mă simţeam gol pe dinăuntru, îngrozitor de gol. Ca un vid. Sunetele din jurul meu păreau ciudate, iar lucrurile distorsionate. Am început să hoinăresc fără ţintă pe străzi, gândindu-mă că

până acum mi-am irosit viața. Aș fi vrut să mă întorc și să fac dragoste cu ea, dar nu am putut. Nu aș fi putut face asta cu nici un chip.

A închis ochii și a clătinat din cap. Apoi a băut și a doua ceașcă de espresso care i-a fost adusă.

— E cam jenant să spun asta, dar după ce am hoinărit prin oraș, am fost cu o prostituată. Era pentru prima oară când făceam acest lucru. Probabil și ultima.

Am stat o vreme uitându-mă la ceașca mea de cafea. Mă gândeam cât de arogant am fost înainte. Aș fi vrut să-i spun și lui acest lucru, dar nu credeam că aș reuși să-i explic prea bine.

— Acum, când îți povestesc, mi se pare că ar fi lucruri care s-au întâmplat unei alte persoane, a spus el.

A râs și apoi a tăcut din nou. Se gândea la ceva. Tăceam și eu....

— După ce totul s-a terminat, regele și supușii săi s-au prăpădit de râs, a zis el într-un sfârșit. Fraza asta îmi vine în minte de fiecare dată când mă gândesc la ce s-a întâmplat. E ca un reflex condiționat. Cred că în fiecare lucru trist există și ceva comic.

După cum am spus și la început, povestea lor nu are o morală. Însă toate acestea s-au întâmplat cu adevărat. Și nu numai lui. Toți am trecut prin așa ceva. De aceea, când am auzit-o, nu mi-a venit să râd în hohote. Nici atunci, nici acum.

Crabi.

Cei doi au dat peste micul restaurant din pură întâmplare. Era prima seară pe care o petreceau în orașelul de la malul mării, din Singapore. Se plimbau pe undeva, aproape de plajă, când s-au gândit să intre pe o străduță lăturalnică și astfel s-a întâmplat să treacă prin fața lui. Restaurantul era înconjurat de un gard din cărămidă înalt până la brâu. În grădină erau câțiva palmieri mici și cinci mese de lemn. Clădirea tencuită era vopsită într-un roz aprins. Mesele aveau deasupra niște umbrele de soare decolorate. Era încă prea devreme, așa că în restaurant se aflau foarte puțini clienți. Doar la o masă stăteau doi bătrâni cu părul tuns scurt, probabil de origine chineză, care beau bere și mâncau tăcuți din câteva feluri de aperitive. Nu scoteau absolut nici un cuvânt. La picioarele lor, un câine mare și negru stătea tolănit, cu ochii pe jumătate închiși, având un aer apatic. Prin fereastra de la bucătărie se ridica un abur alb, gros, ca o dâră lăsată de un spirit. Mirosea foarte bine. Se auzeau încet vocile vesele ale bucătarilor, amestecate cu zăngănitul vaselor. Cu frunzele lor verzi, care se mișcau ușor în bătaia vântului, palmierii se făceau remarcați pe fundalul apusului de soare.

Femeia s-a oprit și a privit nemișcată peisajul.

— N-ai vrea să luăm cina aici? spuse ea.

Bărbatul a citit numele restaurantului de la intrare și s-a uitat să găsească un meniu, dar afară nu era afișat nici unul. Și-a înclinat ușor capul într-o parte.

— Hmm, nu știu ce să zic. Suntem într-o țară străină. Să luăm masa într-un loc despre care nu știm nimic...

— Am un talent înnăscut pentru a depista restaurantele bune. Le simt după miros pe cele cu mâncare gustoasă. Fără îndoială, aici e mâncare bună. Sunt sută la sută sigură. Hai să-l încercăm!

Bărbatul a închis ochii și a inspirat adânc. Nu știa ce mâncare serveau acolo, dar, într-adevăr, mirosea foarte bine. Și în plus, atmosfera părea atrăgătoare.

— Crezi că e curat?

Femeia l-a luat de braț și l-a tras după ea.

— Ești prea exagerat la chestiile astea. Nu-ți mai face atâtea griji! Dacă tot am venit până aici în excursie, să încercăm ceva nou! N-are nici un farmec să mănânci numai la hotel. Hai! Hai să intrăm!

De îndată ce au intrat, și-au dat seama că acel restaurant era specializat în mâncăruri din crab. Meniul era scris în engleză și în chineză. Majoritatea clienților păreau a fi localnici. Prețurile erau destul de mici. Conform explicațiilor din meniu, în Singapore sunt câteva zeci de specii de crab, din care se prepară peste o sută de feluri de mâncare. Cei doi au cerut bere Singapore și, după ce și-au făcut o idee, au comandat câteva feluri din care s-au servit amândoi. Porțiile erau mai mult decât generoase, ingredientele proaspete și mâncarea condimentată tocmai bine.

— E foarte gustoasă! remarcă bărbatul plin de admirație.

— Nu ți-am spus? Am un talent special de a găsi restaurantele bune. Acum mă crezi?

— Da, se pare că așa e, recunosc el.

— Un astfel de talent e foarte util! Mâncatul este mult mai important decât s-ar crede. Sunt momente în viață când trebuie să mănânci ceva delicios și atunci contează foarte mult dacă intri într-un restaurant bun sau în unul

prost. Viața ta se poate schimba semnificativ în funcție de asta. Cu alte cuvinte, poți să cazi în interiorul zidului sau în afara lui.

— Înțeleg! Viața poate fi foarte înspăimântătoare.

— Exact! a spus ea și a ridicat degetul arătător tachi-nându-l. Viața poate fi foarte înspăimântătoare. Mai mult decât îți imaginezi.

Bărbatul a încuviințat.

— Iar noi am căzut în interiorul zidului, nu?

— Întocmai!

— Asta e bine, a spus el, vorbind parcă singur. Ți plac crabii?

— Da, foarte mult! Mi-au plăcut dintotdeauna. Dar ție?

— Și mie îmi plac foarte mult. Aș putea mânca în fiecare zi!

— Mai avem un punct în comun, spuse ea și râse veselă. A zâmbit și bărbatul. Apoi au ridicat paharele cu bere și au mai dat încă o dată noroc.

— Trebuie să venim și mâine aici. Cred că nicăieri în lume nu găsești mâncare de crab atât de bună și la prețuri atât de rezonabile.

În următoarele trei zile au mâncat la acel restaurant în fiecare zi. Dimineața mergeau pe plajă, înotau, se bronzau; după-amiaza se plimbau prin oraș cumpărând suveniruri de la magazinele cu obiecte de artizanat. Seara, pe la aceeași oră, intrau pe străzile lăturalnice și mergeau la

restaurant, unde încercau tot felul de mâncăruri din crab. Apoi se întorceau la hotel și făceau dragoste timp îndelungat, după care se cufundau într-un somn fără vise. Parcă ar fi petrecut câteva zile în paradis. Ea avea douăzeci și șase de ani și preda engleza la o școală particulară de fete. El avea douăzeci și opt de ani și era revizor-contabil la o bancă importantă. A fost aproape un miracol că au reușit

să-și ia concediu amândoi în același timp, așa că se bucurau din plin de aceste zile de libertate, când erau numai ei doi, fără nimic care să-i deranjeze. Încercau să nu discute despre lucruri care le-ar putea strica buna dispoziție și irosi prețiosul lor timp.

În seara celei de-a patra zi - ultima zi de concediu - au cinat la același restaurant și au mâncat, ca de obicei, crabi, în timp ce scoteau carnea din cleștii crabilor cu ustensilele metalice, discutau despre zilele petrecute aici mergând la plajă, înotând, desfătându-se după pofta inimii cu mâncăruri de crab și cum viața din Tokio, unde nu au timp de nimic, li se pare acum ireală, precum ceva care se întâmplă undeva într-o lume îndepărtată. Nu vorbeau decât despre prezent. În timpul mesei s-a așternut de mai multe ori tăcerea. Fiecare se gândea la altceva. Dar nu era câtuși de puțin o tăcere stânjenitoare. Doar aveau bere rece și mân-căruri de crab felurite.

'După ce au ieșit din restaurant, s-au întors la hotel, unde, ca de obicei, au făcut dragoste. Într-un mod liniștit, dar plin de satisfacție. Apoi, au intrat amândoi sub duș, după care au adormit imediat.

Nu după mult timp, tânărul s-a trezit. Se simțea foarte rău. Se simțea ca și cum i-ar fi stat în stomac un nor compact. S-a dus repede în baie, s-a aplecat deasupra vasului de toaletă și a vomat. Era numai carne albă de crab. N-a avut timp să aprindă lumina, însă datorită lunii rotunde ce plutea deasupra mării putea distinge lucrurile. A închis ochii, a respirat adânc și a stat un timp așa, în poziția aceea, își simțea capul gol și nu reușea să se gândească la nimic. Tot ce putea să facă era să aștepte. L-a luat din nou greața, ca un val și a vărsat tot ce-i mai rămăsese în stomac.

Când a deschis ochii, în vasul de toaletă pluteau bucăți albe din ceea ce a vomat. Era o cantitate considerabilă. „Dar știu că am mâncat crabi, nu glumă!” s-a gândit el pe jumătate impresionat. „Uau, am mâncat atât de mulți în fiecare zi! Nu-i de mirare că mi-a venit rău. Oricât ar fi de buni, am întrecut măsura. Am mâncat în patru zile crabi cât pentru doi-trei ani.”

Uitându-se mai atent, i s-a părut că acele bucăți ce pluteau deasupra apei se mișcau încet. La început a fost convins că e doar o iluzie provocată de lumina palidă a lunii. Din când în când trecea câte un nor care ascundea lumina lunii și pentru o secundă întunericul din jur se adâncea. Tânărul a închis ochii, a respirat adânc, încet, și apoi a deschis ochii. Într-adevăr, bucățile de carne se mișcau. Nu era nici o iluzie. Suprafața bucăților de carne tremura, ca niște riduri care se contorsionau. Tânărul s-a ridicat în picioare și a aprins hotărât lumina. Când s-a apropiat să se uite, a observat că acele bucăți care tremurau erau de fapt o mulțime de viermi. Erau albi -aceeași

culoare cu cea a cărnii de crab – minusculi și atât de mulți, că nu-i puteai număra. Erau prinși de suprafața bucăților de carne.

A vărsat încă o dată tot ce mai avea în stomac, dar nu mai rămăsese aproape nimic. Stomacul i s-a strâns, făcându-se cât un pumn și a scuipat un lichid amar, verzui, ca și cum ar fi fost stors din stomac. Pentru a schimba gustul, a luat niște apă de gură. După ce a scuipat-o, a tras apa și totul a dispărut odată cu jetul de apă. S-a spălat bine pe față în chiuvetă, apoi s-a șters la gură cu un prosop nou, aspru. S-a spălat îndelung pe dinți. Cu mâinile sprijinite de marginea chiuvetei, și-a privit fața reflectată în oglindă. Avea chipul supt, ridat, iar pielea i se făcuse pământie. Parcă nici nu era chipul lui. Arăta ca un om bătrân și epuizat.

A ieșit din baie, s-a sprijinit de ușă și a privit prin cameră. Iubita lui dormea adânc în pat. Se pare că nu observase nimic. Cu fața adâncită în pernă, respira ușor, liniștit. Părul lung i se revărsa, acoperindu-i obrazii, umerii, ca un evantai delicat. Sub omoplați avea două alunițe mici, ca doi gemeni ce stau unul lângă altul. Pe spate îi rămăsese clară urma costumului de baie. Razele albe ale lunii se strecurau printre jaluzele. Sunetul monoton al valurilor

mării răsuna în liniștea nopții. La capătul patului, cifrele verzi ale ceasului electronic se vedeau plutind în întuneric. Nimic nu era schimbat. Dar cu siguranță că și în stomacul ei se afla carnea de crab, doar mâncaseră aceeași mâncare, din aceeași farfurie. Numai că ea încă nu și-a dat seama. Tânărul s-a lăsat în scaunul din trestie împletită de lângă fereastră. A închis ochii și a respirat încet și regulat. Voia să schimbe cât mai mult din aerul din interiorul organismului. Dacă ar fi putut, și-ar fi deschis toți porii corpului. Bătăile inimii i se auzeau tare și înfundat, precum ticăitul unui ceas vechi lăsat într-o cameră goală.

Privind-o cum doarme întinsă în pat, tânărul își imagina mulțimea de viermi minusculi care se aflau probabil și în stomacul ei. Oare ar trebui să o scoale și să-i spună? Nu trebuia să ia vreo măsură? S-a gândit o vreme, dar a renunțat. Oricum nu avea nici un rost, pentru că ea nu și-a dat seama de nimic. Asta era cea mai mare problemă. 'Avea senzația că lumea nu se mai învârte la fel ca înainte. Parcă-i putea percepe scârțâitul acela silențios, „în orice caz, ceva s-a întâmplat, lumea s-a schimbat”, se gândea el. „Lucrurile și-au modificat cursul și nu vor mai reveni la forma inițială. Totul va rămâne așa, schimbat, și va continua în felul acesta. Măine mă voi întoarce la Tokio, la viața obișnuită. Aparent, nu s-a întâmplat nimic. Dar probabil că de-acum înainte lucrurile nu vor mai merge bine între noi doi. Sentimentele pe care le aveam până ieri față de ea nu vor mai învia”, a realizat tânărul. „Dar nu e numai asta. Nu cred că mă voi mai putea împăca nici măcar cu mine însumi. Într-un fel, e ca și cum am fi căzut de partea cealaltă a zidului. Fără sunet și fără durere. Doar că ea nici nu a observat acest lucru.”

Tânărul a stat în scaunul din nuiele împletite până la ivirea zorilor, respirând în liniște. În timpul nopții a plouat de mai multe ori. În acele intervale de timp, picăturile de ploaie au lovit puternic în fereastră, ca și cum ar fi aplicat o pedeapsă. După ce treceau norii de ploaie, luna își arăta

din nou fața. S-a ivit dintre nori de mai multe ori, dar femeia nu s-a trezit. Nici măcar nu și-a schimbat poziția în somn. Doar din când în când își mișca puțin umărul, ca o tresărire. Ar fi vrut și el să adoarmă. Să cadă într-un somn adânc, iar când se va trezi să nu mai fie nici o problemă. Totul să meargă bine, la fel ca înainte. Tânărul tânjea după un astfel de somn. Însă pentru el acest lucru se afla într-un loc la care nu putea ajunge oricât ar fi întins mâna.

Și-a adus aminte de seara primei zile de vacanță, când au trecut prin fața restaurantului. De cei doi bărâni de origine chineză, cu părul scurt, ce-și mâncau aperitivele cufundați în tăcere, de câinele negru ce stătea la picioarele lor cu ochii pe jumătate închiși, de umbrelele de soare decolorate. Și cum ea l-a apucat de braț. Însă totul părea să se fi întâmplat demult, foarte demult. Deși nu a fost decât cu trei zile în urmă. Dar în acele trei zile, prin cine știe ce forță misterioasă, a căpătat înfățișarea unui bătrân sinistru, cu pielea de culoarea țărânei. În acest frumos și liniștit oraș aflat la malul mării, în Singapore.

Și-a adus mâinile înaintea feței și le-a privit cu mare atenție, mai întâi pe-o parte și apoi pe cealaltă. Dar pe orice parte le-ar fi întors, ele nu se opreau din tremuratură lor imperceptibil.

„Da, îmi plac foarte mult crabii! Mi-au plăcut dintotdeauna. Dar ție?”
auzea el vocea femeii.

Nu știi, gândea el.

Inima lui era înconjurată de ceva, fără formă, era cuprinsă de un mister adânc și eteric. Nu mai știa încotro să se îndrepte, pe ce drum să o ia în viață și ce-l așteaptă la capătul acelui drum. Dar pe când cerul se lumina spre răsărit, și-a dat brusc seama: „Un singur lucru e sigur: oriunde voi merge, nu voi mai mânca niciodată crabi”.

O zi ideală pentru a vedea canguri în țarc sunt patru canguri: un mascul, două femele și un pui abia născut.

Nu suntem decât eu și prietena mea în fața țarcului unde sunt ținuți cangurii. Nu e o Grădină Zoologică foarte vizitată și, în plus, e luni dimineață. Numărul animalelor îl întrece cu mult pe cel al vizitatorilor. Nu exagerez deloc! Chiar așa e!

„Eu și prietena mea am venit să vedem puiul de cangur, în afară de asta, ce altceva ar mai fi de văzut?”

Arfi aflat de nașterea puiului de cangur acum o lună, din pagina cu știri locale a unui ziar. O lună întregă am așteptat răbdători să vină o dimineață potrivită pentru a merge să vedem puiul de cangur. Dar nici o zi nu se nimerea a fi bună. Într-o dimineață a plouat. În dimineața următoare, la fel. A treia zi, era prea mult noroi pe jos. În următoarele două zile a bătut un vânt oribil; apoi, în altă zi a durut-o pe ea o măsă sau într-o dimineață a trebuit să plec eu la primărie. Nu vreau să pară că exagerez lucrurile, totuși îndrăznesc să spun: asta-i viața! În felul acesta, a și trecut o lună. O lună - nici nu-ți dai seama când trece! Aproape că nici nu-mi amintesc ce am făcut în decursul acestei luni; am impresia că am realizat atât de multe lucruri, dar parcă simt că nu am realizat nimic. Nici nu mi-am dat seama că s-a scurs o

lună până când nu a venit funcționarul care strânge banii pentru ziare. Da, așa e viața!

Cu toate acestea, a venit până la urmă și o dimineață potrivită pentru a merge să vedem cangurii. Ne-am sculat la șase și am tras draperiile. Într-o clipă am realizat că era o zi ideală pentru a vedea cangurii. Nu încăpea nici o îndoială. Ne-am spălat repede pe față, am mâncat, am hrănit pisica, am pus niște rufe la spălat, apoi ne-am luat pălăriile de soare și am plecat.

— Oare mai trăiește puiul de cangur? m-a întrebat ea în tren.

— Cred că mai trăiește. Nu am văzut nici un articol în ziar în care să fi anunțat că a murit. Dacă ar fi murit, cu siguranță ar fi scris ceva despre asta în ziar.

— Sau poate s-a îmbolnăvit și e ținut undeva într-un spital.

— Chiar și așa, ar fi apărut în ziar.

— Dacă a avut o cădere nervoasă și acum stă retrasă într-un colț?

— Puiul de cangur?

— A, nu puiul, ci mama lui! Poate din cine știe ce motiv a avut un șoc puternic și acum stă retrasă în fundul adăpostului, în întuneric, ținând și puiul alături de ea.

Sunt impresionat. Femeile chiar se gândesc la tot felul de posibilități. Auzi, să aibă un șoc! Ce l-ar putea șoca pe un cangur?

— Am sentimentul că dacă ne scapă această șansă, nu vom mai avea niciodată oportunitatea de a vedea un pui de cangur.

— Chiar așa?

— Păi, ai mai văzut vreodată un pui de cangur?

— Nu.

— Poți să fii sigur că de-acum încolo vei mai vedea vreodată unul?

— Hmm... Nu știu.

— De aceea îmi fac griji.

— Bine, poate ai dreptate. Dar, am obiectat eu, nu am văzut niciodată o girafă născând și nici balene înotând.

Atunci de ce îți faci atâtea probleme pentru un pui de cangur?

— Mai e nevoie să întrebi? Pentru că e un pui de cangur! Și asta e de ajuns.

Am renunțat și am început să răsfoiesc ziarul. Nu am câștigat niciodată o discuție în contradictoriu cu o fată. Bineînțeles, puiul de cangur trăia. El - sau ea - părea mult mai mare decât atunci când l-am văzut în poza din ziar. Era plin de energie și țopăia de colo-colo prin țarc. Nu mai era un pui de cangur, ci mai degrabă un cangur mai mic. Faptul acesta a descumpănit-o puțin pe prietena mea.

— Se pare că nu mai e pui!

— Nu-i adevărat, încă mai este pui! am încercat eu să o consolez.

— Ar fi trebuit să venim mai repede!

Am cuprins-o de după mijloc și am bătut-o ușor pe șpate, ca să o încurajez. Ea a clătinat din cap. Aș fi vrut să o consolez cumva, însă nu prea aveam cum. Nu puteam schimba faptul că puiul de cangur crescuse considerabil. Așa că nu am mai spus nimic.

M-am dus până la un chioșc și am cumpărat două înghețate cu ciocolată. Când m-am întors, ea încă privea cangurii, sprijinită de gardul țarcului.

— Nu mai e pui, repetă ea.

— Cum așa? am spus eu dându-i înghețata.

— Dacă era pui, nu ar fi trebuit să stea în marsupiul mamei?

Am încuviințat și am luat o gură de înghețată.

— Dar nu e în marsupiu.

Am început să ne uităm după mamă. A fost ușor să ne dăm seama care e tatăl. Era cel mai mare și mai liniștit dintre canguri. Privea țintă frunzele din ieslea pentru mâncare, având aerul unui compozitor ce și-a pierdut complet inspirația. Ceilalți doi canguri – femelele – arătau la fel: aceeași statură, aceeași culoare, chiar și fețele erau identice. Oricare din ele ar fi putut fi mama puiului de cangur.

— Una din ele trebuie să fie mama, am spus eu.

— Da.

— Oare ce-o fi cu femela cealaltă?

— Habar n-am.

Indiferent la ceea ce se întâmpla în jurul lui, puiul de cangur țopăia de colo-colo, iar din când în când se oprea și, cu lăbuțele din față, scormonea fără rost pământul. El -sau ea - nu știa ce-i plictiseala. Se învârtea în jurul tatălui, mesteca puțină iarbă, scormonea pământul, le deranja pe femele, se trântea la pământ, apoi se ridica și iar începea să țopăie.

— Oare cum de pot cangurii să sară și să alerge atât de repede? întrebă ea.

— Ca să poată fugi de prădători.

— De prădători? Care sunt prădătorii cangurilor?

— Oamenii. Oamenii îi vânează cu bumeranguri pentru carnea lor.

— De ce puii de cangur stau în marsupiul mamei?

— Ca să poată scăpa împreună cu ea. Puii nu pot fugi la fel de repede.

— Și ca să-i protejeze, nu?

— Da. „Ibți puii sunt protejați.

— Cam cât timp stau în marsupiul mamei? Știam că așa se va întâmpla. Ar fi trebuit să citesc tot ce găseam în atlas despre canguri.

— O lună-două, cam așa ceva.

— Păi atunci, dacă puiul acela are doar o lună, a spus ea arătând cu degetul spre puiul de cangur, înseamnă că intră în marsupiul mamei, nu?

— Probabil că da.

— Nu crezi că trebuie să fie minunat în marsupiul mamei?

— Da, așa trebuie să fie.

Soarele era deja sus, în înaltul cerului. De la piscina din apropiere se auzeau vocile vesele ale copiilor. Pe cer pluteau nori de vară, albi și strălucitori.

— Vrei ceva de mâncare? am întrebat-o.

— Un hot-dog și o Cola.

La ghereta cu hot-dog – o rulotă, de fapt – vânzătorul era un student tânăr care lucra, probabil, part-time. Înăuntru avea un radiocasetofon mare. Până a fost gata comanda, au cântat Stevie Wonder și Billy Joel.

Când m-am întors, prietena mea a arătat spre una din femele.

— Uite! Vezi? Puiul a intrat în marsupiu! Într-adevăr, puiul de cangur se cuibărise în marsupiul mamei (bănuiesc că aceea era mama lui). Buzunarul mar-supiului era umflat și doar urechile mici, ascuțite și vârful cozii se vedeau ieșite în afară. Era o priveliște minunată. A meritat să venim să-l vedem.

— Oare nu-i e prea greu să-l poarte în marsupiu?

— Nu, deloc. Cangurii sunt foarte puternici. f – Da?

— Bineînțeles. De aceea au reușit să supraviețuiască atâta timp.

Deși era un soare arzător, mama nu transpirase nici măcar o picătură. Parcă tocmai și-ar fi terminat cumpărăturile de după-amiază în supermarket-urile din Aoyama și se odihnea într-o cafenea.

— Il protejează, nu-i așa?

— Da.

— Oare puiul doarme?

— Da, probabil.

Am mâncat fiecare câte un hot-dog, am băut Cola, apoi am lăsat în urmă țarcul cangurilor. Când am plecat, tatăl avea încă privirea ațintită asupra ieslei, căutând partiturile pierdute. Mama și puiul de cangur se odihneau, ca o singură entitate, lăsându-se în voia timpului, iar misterioasa femelă

făcea salturi repetate prin țarc de parcă ar fi vrut să-și testeze rezistența cozii.

Se anunța o zi caniculară, cum nu a mai fost de multă vreme.

— Mergem undeva să bem o bere? întrebă ea.

— Da, mi-ar plăcea!

Corcodel.

După ce am coborât niște scări înguste din beton, am dat într-un coridor lung, care se întindea înaintea mea la nesfârșit. Era atât de lung! Și, pentru că tavanul era foarte înalt, părea mai degrabă un canal de scurgere uscat decât un coridor. Nu avea nici un fel de ornamente. Dar era un coridor cât se poate de real. Becurile cu neon instalate din loc în loc erau înnegrite de praf. Lumina lor era at^t de slabă și de neuniformă, parcă ar fi avut de parcurs uii drum lung și anevoios pentru a ajunge până aici. Și, pe deasupra, un bec din trei era ars. Nici măcar palmele nu mi le vedeam bine. Înjur nu se auzea nimic. Doar sunetul neobișnuit de înfundat al tenișilor cu talpă de cauciuc la contactul cu betonul răsuna în semiîntunericul coridorului.

Să fi tot mers două-trei sute de metri, ba poate chiar un kilometru. Mergeam înainte fără să mă gândesc la nimic. Nu percepeam nici distanța, nici timpul. La un moment dat, am pierdut chiar și senzația că înaintez. Dar probabil că am înaintat, pentru că deodată m-am trezit într-o intersecție în formă de T.

„Intersecție în formă de T?”

Am scos din buzunarul hainei vederea, care între timp se mototolise, și am recitat-o cu atenție: „Mergi înainte pe coridor. La capăt vei găsi o ușă”. Așa era scris pe vedere, însă m-am uitat foarte atent la zidul de la capătul coridorului și nu am găsit nici o ușă. Nici o urmă care să indice că acolo ar fi fost vreodată o ușă. Și nici nu părea că urmează să se construiască vreuna. Era un simplu zid

de beton și nimic mai mult. Arăta exact așa cum ar trebui să arate un zid. Nimic deosebit la el. Nici o ușă metafizică sau simbolică sau metaforică, absolut nimic! L-am tot pipăit cu palmele, însă nu era decât un zid neted.

Trebuie să fie vreo greșeală.

Am stat sprijinit de zidul de beton și am fumat o țigară. Acum încotro să o iau? Să merg tot înainte sau să mă întorc?

De fapt, nu am stat să mă gândesc serios la asta. Pentru mine nu exista decât o cale: să merg înainte. Mă săturasem până peste cap să fiu sărac. Eram sătul de toate: de plătit rate în fiecare lună și pensie alimentară fostei soții, de apartamentul îngust, de gândacii din baie, de aglomerația din metrou. Acum am găsit în sfârșit această slujbă nemaipomenită: munca nu e grea, primesc un salariu incredibil, două prime pe an și un lung concediu vara. Nu puteam să spun „Asta e!” și să renunț atât de ușor, doar pentru că nu reușeam să găsesc o ușă. Dacă acolo nu era nici o ușă, nu aveam decât să merg înainte, până dădeam de una.

Am scos din buzunar o monedă de zece yeni, am aruncat-o ușor în aer și am pus-o pe dosul palmei: cap. Așa că am luat-o pe coridorul din dreapta.

Acest coridor cotea de două ori la dreapta, o dată la stânga, urmau zece trepte în jos, apoi mai făcea o dată dreapta. Aerul era rece și neobișnuit de dens – ca jeleul de cafea. Mă gândeam la salariul pe care aveam să-l primesc, la atmosfera plăcută a unui birou cu aer condiționat. Ce bine e să ai o slujbă! Am grăbit pasul, mergând înainte, tot înainte pe coridor.

În sfârșit s-a zărit o ușă. De la depărtare, părea un timbru vechi, dar pe măsură ce mă apropiam, începea să capete din ce în ce mai mult aspectul unei uși, până când a devenit o imagine clară.

Am tușit o dată să-mi dreg vocea, apoi am ciocănit ușor. Am pășit înapoi un pas și am așteptat un răspuns. Au trecut cincisprezece secunde și nici un răspuns. Am mai

bătut O dată, de data asta mai tare și am făcut iar un pas înapoi. Din nou, nimic.

În jurul meu aerul devenea din ce în ce mai dens.

Cuprins de neliniște, am dat să bat și a treia oară, dar când să fac pasul spre ușă, aceasta s-a deschis fără zomot, atât de natural încât parcă ar fi fost împinsă de o pală de vânt. Dar bineînțeles că nu era din cauza vântului. S-a auzit un clic, ca și cum ai aprinde lumina de la întrerupător, apoi în fața mea a apărut un bărbat.

Avea în jur de douăzeci și cinci de ani și era cam cu cinci centimetri mai mic decât mine. De pe părul proaspăt spălat i se scurgeau picături de apă. Purta doar un halat de baie cafeniu. Avea picioarele neobișnuit de albe și foarte mici – probabil purta mărimea 34 la pantofi. Avea o față inexpresivă,

ca un caiet gol de desen. Doar pe buze îi plutea un zâmbet care părea să spună „îmi pare rău”, probabil era un om de treabă.

— Te rog să mă scuzi! Tocmai intrasem să fac o baie.

— O baie? și m-am uitat instinctiv la ceas.

— Asta e regula. După masa de prânz trebuie neapărat să facem o baie.

— Înțeleg.

— Pot să vă întreb pentru ce ați venit?

Am scos din buzunarul hainei vederea și i-am dat-o. A apucat-o cu vârful degetelor, ca să nu o ude, și a citit-o de mai multe ori.

— Am întârziat cinci minute, m-am scuza eu.

— Aha, a încuviințat el și mi-a înapoiat vederea. Vasăzică, vei lucra aici, nu?

— Da.

— Eu n-am auzit nimic de noi angajări. Dar, în fine, te voi anunța superiorului meu. Doar asta e singura mea îndatorire: să răspund la ușă și să-l anunț pe superior.

— Vă rog!

— Apropo, puteți să-mi spuneți parola?

— Parola?

— Nu vi s-a spus de parolă? Am clătinat uimit din cap.

— Nu, nu-mi amintesc să-mi fi spus nimic de așa ceva.

— Asta e o problemă. Știți, am primit instrucțiuni stricte să nu las pe nimeni înăuntru dacă nu știe parola.

Habar n-aveam de vreo parolă. Am scos încă o dată vederea din buzunar și m-am uitat, dar nu menționa nimic despre așa ceva.

— Precis a uitat să o scrie, am spus eu. Și indicațiile pentru a ajunge aici au fost puțin greșite. Sunt sigur că dacă mă veți anunța superiorului totul se va clarifica. Am fost angajat și de azi încep să lucrez aici. Dacă l-ați întreba pe șeful dumneavoastră, ați vedea că așa este.

— Da, dar pentru asta am nevoie de parolă, a spus el și a dat să-și caute țigările, dar din păcate halatul de baie nu avea buzunare.

Am scos și i-am dat o țigară de la mine, aprinzându-i-o cu bricheta mea.

— Vă mulțumesc mult! Deci, nu vă amintiți nimic, ceva care ar putea să fie parola?

Degeaba încerca să mă ajute. Cum să-mi amintesc așa deodată o parolă pe care n-am auzit-o sau văzut-o niciodată? Am clătinat din cap.

— Nici mie nu-mi plac lucrurile care-ți dau bătaie de cap. Dar probabil că și superiorul meu are motivele lui. Înțelegeți? Nu știu ce fel de persoană este, nu l-am întâlnit niciodată. Dar persoanele ca el au tot felul de capricii. Te rog să nu o iei personal!

— Da, înțeleg.

— Și celui care a lucrat aici înaintea mea i-a părut rău de cineva care a spus că a uitat parola și l-a anunțat. Însă pentru asta a fost concediat pe loc.

Iar fără serviciu, n-ai siguranța zilei de mâine. Doar știți și dumneavoastră cât de greu este să găsești ceva de lucru!

Am încuviințat.

— Ce-ați zice dacă m-ați ajuta măcar cu un indiciu?

Stând sprijinit de ușă, bărbatul împrăștia în aer fumul de țigară.

— Nu am voie să fac asta.

— Doar unul cât de mic!

— Dar dacă se află cumva, o să am probleme.

— Dacă nici unul din noi nu suflă o vorbă, n-are cum să se afle!

Și pentru mine treaba asta era foarte importantă. Nu aveam de gând să renunț așa ușor.

Bărbatul a ezitat o vreme, apoi mi-a șoptit la ureche:

— Bine, uitate: e un cuvânt simplu și are legătură cu apa. Îți încape în palmă, dar nu-l poți mânca.

Acum eu eram cel care stătea pe gânduri.

— Cu ce literă începe?

— C", a spus el.

— Carapace, am încercat eu.

— Greșit! Încă două.

— Doua ce.'

— Mai ai doar două încercări. Îmi pare rău, dar îmi asuni niște riscuri încălcând regulile în felul acesta. Nu te pot lăsa să ghicești la nesfârșit.

— Îți sunt foarte recunoscător că mi-ai dat o șansă. Dar n-ai putea să-mi dai un indiciu? De exemplu: câte litere are cuvântul?

Bărbatul s-a încruntat.

— Până la urmă o să-mi ceri să-ți spun tot cuvântul.

— Nu, cum să fac așa ceva! Doar să-mi spui din câte litere e format cuvântul.

— Din opt litere, a oftat el dându-se bătut. Exact cum spunea tatăl meu: îți dai omului un deget și el îți ia toată mâna.

— Îmi pare rău!

— Oricum, sunt opt litere.

— Are legătură cu apa, îți încape în palmă, dar nu-l poți mânca.

— Exact.

— Și începe cu litera „C”.

— Da.

Am stat și m-am gândit.

— Corcodel^, am spus eu.

— Dar corcodelul se poate mânca!

— Ești sigur?

— Probabil. Deși nu cred că e bun, zise el cam neîncrezător. Și nu ar încăpea în palmă.

— Ai văzut vreodată unul?

— Nu. Nu știu mai nimic despre păsări. Eu am crescut în Tokio. Pot să-ți spun în ordine toate stațiile de pe linia Yamanote, dar nu am văzut niciodată un corcodel. Nici măcar nu știu cum arată.

Nici eu nu văzusem în viața mea un corcodel. Dar a fost singurul cuvânt care să înceapă cu litera C și să aibă opt litere la care m-am putut gândi. Mi-a venit automat în minte.

— E corcodel, am spus eu cu hotărâre, insistând. Corco-deii pe care-i poți cuprinde într-o palmă au un gust oribil, nici câinii nu se ating de ei.

— Stați puțin! Orice ați spune, parola nu e corcodel. În orice caz, lăsând logica la o parte, nu acesta este cuvântul corect.

— Dar corcodelul are legătură cu apa, îți încapă în palmă și nu se poate mânca. Și are opt litere. Se potrivește la perfecție, nu?

— Dar greșiți!

— Ce anume?

— Parola. Nu e corcodel!

— Păi atunci care este? A urmat o mică pauză.

— Asta nu vă pot spune.

1. Pasăre acvatică de mărimea unei rațe, cu penele castanii pe spate și albe pe burtă, având în jurul gâtului un „guleraș” de pene.

— Pentru că nu există altceva, am argumentat eu pe un ton cât mai rece posibil. În afară de corcodel, nu e nici un alt cuvânt din opt litere care să aibă legătură cu apa, să-l poți cuprinde în palmă, dar să nu-l poți mânca.

— Dar există! a spus el aproape plângând.

— Ba nu există!

— Ba da!

— N-ai nici o dovadă că există. În plus, corcodel îndeplinește toate condițiile.

— Dar... poate există undeva un câine căruia îi place să mănânce corcodei pe care îi poți cuprinde în palmă.

— Și unde există un astfel de câine? Vreau o dovadă concretă.

— Mhmmm! a mârâit el exasperat.

— Eu știu totul despre câini, dar nu am auzit de un câine căruia să-i placă corcodeii mici cât să-i cuprinzi în palmă.

— Au un gust chiar atât de rău? a întrebat el timid.

— Sunt absolut oribili!

— Ai mâncat vreodată unul?

— Nu! De ce aș mânca de bună voie ceva atât de îngrozitor?

— Da, asta așa e.

— Oricum, ați putea să mă anunțați superiorului dumneavoastră? am spus eu hotărât. Corcodeii

— Bine, fie!

S-a mai șters o dată pe cap cu prosopul.

— Eu vă anunț, dar nu cred că vă va ajuta cu nimic.

— Mulțumesc mult! Vă rămân îndatorat!

— Dar oare chiar există corcodei care să-ți încapă într-o palmă?

— Da! Precis există undeva astfel de corcodei.

Dar oare de ce mi-a venit brusc în minte acest cuvânt?

Corcodelul, mic cât să-ți încapă într-o palmă, și-a șters lentilele de la ochelari cu un material de catifea și a oftat din nou. Îl durea îngrozitor o

măsea din partea dreaptă de jos. „Iar la dentist?” s-a gândit el. „M-am săturat! Lumea e plină de lucruri inutile: dentiști, declarații de venituri, rate la mașină, aparate de aer condiționat stricate...” Și-a lăsat capul pe spătarul fotoliului din piele, a închis ochii și a început să reflecteze asupra morții. „Moartea e mai liniștită decât fundul mării și dulce precum un trandafir de mai.” În ultima vreme corcodelul se gândea adesea la moarte. Își imagina cum va fi locul în care va dormi pentru eternitate.

„Aici se odihnește un corcodel mic cât să-ți încapă într-o palmă.” Așa era scris pe piatra mormântului.

Atunci a sunat interfonul.

— Ce este? a țipat nervos în aparat corcodelul mic cât să-ți încapă într-o palmă.

— Vă caută cineva, s-a auzit vocea unui portar. Spune că astăzi începe să lucreze aici. Știe și parola.

Corcodelul mic cât să-ți încapă într-o palmă a încruntat din sprâncene și s-a uitat la ceas.

— A întârziat cincisprezece minute.

Pisicile care devorează oameni într-un ziar pe care l-am cumpărat din portul orașului era un articol despre o bătrână ce a fost mâncată de pisici. Incidentul a avut loc într-un mic orășel de lângă Atena. Bătrâna în vârstă de șaptezeci de ani locuia singură într-o garsonieră. Ducea o viață retrasă împreună cu cele trei pisici ale ei. Dar într-o zi s-a prăbușit din senin pe canapea cu fața în jos - probabil din cauza unui atac de cord - și l-a dat ultima suflare. Nu se știa precis cât timp s-a scurs de când s-a prăbușit și până a murit. Dar oricum, în felul acesta și-a găsit sfârșitul. Bătrâna nu avea rude care să o viziteze regulat și nici prieteni apropiați, așa că abia după o săptămână a fost descoperit cadavrul.

Cum ferestrele și ușa erau închise, după moartea stăpânei, pisicile nu au mai avut cum să iasă din casă, iar în cameră nu era nimic de mâncare. Bineînțeles, o fi fost ceva prin frigider, dar, din păcate, pisicile încă nu sunt capabile să deschidă ușa unui frigider. Așa că nu au mai rezistat și, înfometate, au început să devoreze cadavrul stăpânei.

I-am citit acest articol lui Izumi, care stătea de partea cealaltă a mesei. În zilele însorite, mergeam până în port, cumpăram ziarele în engleză care se găseau în Atena, intram în cafeneaua de lângă vamă și stăteam la o cafea. Dacă vedeam în ziar un articol interesant, îi spuneam în linii mari despre ce era vorba, traducând în japoneză. Acestea erau micile noastre activități zilnice pe insula asta. Dacă găseam în ziar ceva care să ne stârnească cât de cât interesul, începeam să discutăm pe acea temă. Izumi vorbea destul de fluent limba engleză și dacă ar fi vrut, ar fi putut citi și singură ziarul, dar nu am văzut-o nici măcar o dată punând mâna pe un ziar.

— Mie îmi place să-mi citească cineva, spunea ea. Așa a fost de când eram mică. Era visul meu să stau undeva, într-un loc frumos, la soare și cineva să-mi citească - un ziar, un manual, un roman, nu contează ce - iar eu să ascult, în timp ce privesc cerul sau marea. Dar până acum nu a fost

nimeni care să facă asta pentru mine. Tu compensezi tot acel timp pierdut. Și în plus ai o voce foarte frumoasă.

Aici aveam și cerul, și marea. În plus, s-a nimerit tocmai bine, că și mie îmi făcea plăcere să citesc altor persoane. Când eram în Japonia, îi citeam de multe ori fiului meu cărți pentru copii. Pentru mine nu e totuna să urmăresc un text cu privirea sau să-l citesc cu voce tare. Atunci când dau glas cuvintelor, parcă ceva se produce în mintea mea. Are o rezonanță unică ce mă cuprinde și îmi dă un sentiment foarte plăcut.

Citeam pe îndelete articolul din ziar, sorbind din când în când o gură din cafeaua amăruie. După câteva rânduri mă opream, traduceam în minte fraza din engleză în japoneză, o procesam bine, apoi o spuneam cu voce tare. Câțeva albine au apărut de undeva și au început să bâzâie agitate în jurul gemului de pe masă, vărsat probabil înainte de altcineva. După ce au poposit un timp deasupra gemului, și-au luat deodată zborul. S-au rotit în jurul nostru cu un zumzet ritualic, apoi s-au întors, ca și cum și-ar fi amintit de ceva. Chiar și după ce am terminat de citit articolul, Izumi a rămas în aceeași poziție: cu coatele pe masă și vârfurile degetelor unite. Stătea așa nemișcată așteptând să citesc în continuare articolul. Am pus ziarul pe genunchi și m-am uitat o vreme la degetele ei lungi. Ea mă privea printre degete.

— Și ce-a mai urmat? m-a întrebat ea.

— Doar atât scrie, am spus eu luând ziarul și împă-turindu-l în patru.

Apoi am scos din buzunarul pantalonilor o batistă și mi-am șters zațul de cafea care-mi rămăsese pe buze.

— Aici cel puțin nu mai scrie nimic altceva,

— Dar ce s-o fi întâmplat cu pisicile după aceea? M-am uitat la ea, apoi am pus batista la loc în buzunar.

— Nu știu. Nu mai dau alte detalii în ziar.

Izumi și-a îndreptat puțin buzele spre unul din colțurile gurii. Era un obicei de-al ei. Când își exprima o opinie (care de cele mai multe ori lua forma unei scurte declarații) își întindea în felul acesta buzele într-o parte, ca și cum ar fi netezit cutele unui cearceaf. Când am întâlnit-o prima dată, mi s-a părut fermecător acest obicei.

— Ziarele sunt la fel, oriunde te-ai duce. Niciodată nu-ți spun ceea ce vrei să știi cu adevărat!

A scos o țigară dintr-un pachet nou de Salem, a pus-o între buze și a aprins-o cu un chibrit. Fuma câte un pachet pe zi, nici mai mult, nici mai puțin. Începea unul nou în fiecare dimineață și până la sfârșitul zilei îl termina. Eu nu fumez deloc. Acum cinci ani, când soția mea a rămas însărcinată, mi-a cerut să renunț și de atunci m-am lăsat de fumat.

— Ceea ce vreau să știu este ce s-a întâmplat cu pisicile! a spus ea după ce a suflat fumul de țigară care plutea încet în aer. Au fost omorâte pentru că au mâncat carne de om? Sau, considerând că au trecut prin momente grele, li s-a făcut milă de ele și le-au dat drumul, spunând că n-au nici o vină? Tu ce crezi?

M-am gândit un pic la asta, în timp ce priveam albinele de pe masă. În mintea mea, imaginea celor trei pisici care devorau cadavrul bătrânei s-a

suprapus cu cea a albinelor, care sugeau sârguincioase gemul. Țipătul unui pescăruș ce s-a auzit în depărtare a acoperit bâzâitul lor și, timp de câteva secunde, conștiința mea a rătăcit la granița dintre realitate și ireal. Nu reușeam să înțeleg unde mă aflu și ce fac. Am respirat adânc și am privit cerul. Apoi m-am uitat la Izumi.

— N-aș putea spune.

— Gândește-te, dacă ai fi primarul aceluia oraș sau șeful poliției, ce ai face cu acele pisici?

— Ce ai zice dacă le-aș pune într-o instituție pentru a le reeduca? Să devină vegetariene.

Izumi însă nu a râs. A inhalat fumul de țigară, apoi l-a suflat încet afară.

— Povestea asta îmi amintește de o predică pe care am ascultat-o imediat după ce am intrat la școala secundară. Oare ți-am spus? Timp de șase ani am învățat la o școală catolică foarte strictă. Clasele primare le-am făcut la o școală normală de stat, dar gimnaziul și liceul, la o școală catolică. După festivitatea de deschidere, a avut loc o cuvântare. Maica superioară ne-a adunat pe toți bobocii în amfiteatru, s-a urcat pe scenă și ne-a vorbit despre doctrina catolică. A spus multe lucruri, dar ceea ce îmi amintesc cel mai bine - de fapt singurul lucru pe care l-am reținut din predica aceea - este povestea despre o insulă pustie pe care te afli doar tu și o pisică.

— Interesant!

— În urma unui naufragiu ajungi pe o insulă pustie. În barcă nu sunteți decât tu și o pisică. Deși ați reușit să ajungeți în siguranță pe insulă, aici nu se găsește nimic de mâncare. În barcă sunt provizii de apă potabilă și biscuiți uscați cât să ajungă unei persoane aproximativ zece zile. Asta era povestea. Atunci maica superioară ne-a spus: „Imaginați-vă că vă aflați în această situație. Închideți ochii și încercați să vizualizați. Sunteți singuri pe o insulă pustie, doar voi și pisica. Nu aveți aproape nimic de mâncare. Dacă nu aveți ce mânca, veți muri de foame și de sete! Înțelegeți acest lucru? Acum vă întreb: ce veți face atunci? Veți împărți puțină hrană cu pisica? Nu! Nu ar trebui să faceți asta. Acest lucru ar fi o greșeală. Nu trebuie să-i dați și pisicii din mâncarea voastră. De ce? Pentru că voi sunteți ființe prețioase, alese de Dumnezeu, iar pisica nu este! Așa că ar trebui să păstrați numai pentru voi acele provizii”, ne-a spus maica superioară foarte serioasă. Am fost foarte mirată când am auzit aceste cuvinte. Nu văd de ce a trebuit să țină neapărat o astfel de cuvântare unor copii, în prima zi de școală. Am nimerit într-un loc grozav! mi-am spus eu impresionată.

Eu și Izumi locuim pe o insulă din Grecia, într-un mic apartament închiriat. Fiind în afara sezonului și cum locul nu era un punct turistic foarte cunoscut, nu dădeam mult pe chirie. Până să venim pe această insulă, nici eu, nici Izumi nu auziserăm de ea. Se afla aproape de granița cu Turcia, iar în zilele însorite se zăreau pe malul celălalt munții înverziți ai Turciei. Când bătea puternic vântul, grecii spuneau în glumă că se simte până aici mirosul de kebap. Poate părea o glumă, dar înaintea ochilor noștri se întindea într-adevăr Anatolia. De fapt, ne aflăm mai aproape de țărmul Turciei decât de vreo insulă a Greciei.

În piața din port era statuia unui erou din războiul pentru independența Greciei. În acord cu mișcarea de pe continent, a întreprins o revoltă îndrăzneată împotriva ocupației turcești de pe această insulă, dar a fost prins și executat prin tragere în țeapă. Turcii au înălțat în piața acestui port un stâlp de lemn cu un capăt foarte bine ascuțit. Nefericitul erou a fost dezbrăcat și pus în vârful acestui stâlp. Țeapă i-a intrat prin anus și apoi, cum corpul a fost tras în jos de propria greutate, i-a ieșit pe gură. Probabil a durat destul de mult până și-a dat ultima suflare. Se spune că statuia a fost ridicată exact pe locul unde fusese înălțat stâlpul. Probabil că la acea vreme era o minunată și impunătoare statuie din bronz, dar acum, din cauza brizei, a prafului, a excrementelor pescărușilor și a vicisitudinilor inevitabile în decursul timpului, aproape că nu i se mai distingeau trăsăturile feței. Dintre locuitorii insulei, nimeni nu mai dădea atenție acelei statui murdare, deteriorate și nici eroului nu părea să-i mai pese ce se întâmplă cu insula, cu țara și nici chiar cu lumea întreagă. Eu și Izumi stăteam la cafeneaua în aer liber din fața acelei statui, la o cafea sau o bere, privind vapoarele din port, pescărușii sau munții Turciei care se vedeau în depărtare și ne petreceam timpul în felul acesta, fără a avea un scop anume. Aici eram într-adevăr la capătul Europei. Vântul, valurile și aerul din jurul nostru erau cele de la un capăt de lume. Chiar dacă realizai sau nu, aici era marginea unei lumi. Peste tot persista o nuanță regresivă căreia nu-i puteam rezista, dându-mi impresia că sunt încet absorbit într-un tărâm necunoscut. Era ceva greu de descris în locul acesta, însă neobișnuit de plăcut, iar umbra lui se putea observa pe fețele oamenilor din port, în privirile și chiar în culoarea pielii lor.

Câteodată nici nu-mi dădeam seama de faptul că și eu făceam parte din acel peisaj. Oricât m-aș fi uitat înjur și oricât aș fi respirat acel aer, simțeam că nu era nici o legătură organică între mine și locul respectiv și mă gândeam: „Oare ce caut eu aici?”.

Până acum două luni, trăiam împreună cu soția și fiul nostru, care în curând va împlini patru ani, într-un apartament de trei camere din Unoki. Nu era foarte mare, dar destul de confortabil. Aveam dormitorul și camera copilului, iar pe cea de-a treia o foloseam drept birou. Apartamentul avea o vedere bună și se afla într-o zonă liniștită. În weekenduri ne plimbam toți trei pe malul râului Tama. Primăvara, de-a lungul lui, înfloreau cireșii. Uneori îl luam pe fiul meu pe bicicletă și-l duceam să vadă antrenamentul echipei de baseball Giants.

Eu lucram la o companie mijlocie specializată în designul și tehnoredactarea cărților și revistelor. Dar activitatea de designer era mai degrabă tehnică decât creativă și nu avea nimic remarcabil, care să-i dea culoare. În ceea ce mă privește, eram cât de cât mulțumit de acest serviciu, însă nu pot spune că trăiam o viață total lipsită de griji. Eram mai mereu foarte ocupat și de multe ori trebuia să stau toată noaptea pentru a-mi termina treaba. Iar unele activități erau din cale-afară de plictisitoare. Dar era un loc de muncă relativ calm și-mi oferea cât de cât libertate. Pentru că aveam ceva vechime acolo, puteam să-mi aleg într-o oarecare măsură activitățile și să-mi exprim deschis părerile. Nu aveam șefi nesuferiți, mă

Înțelegeam bine cu colegii și nici de salariu nu mă puteam plânge. Cred că dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, aș fi rămas să lucrez mai departe acolo. Viața mea ar fi continuat să curgă la fel ca râul Vltava (sau mai bine zis apele fără nume ce alcătuiesc râul Vltava), urmându-și cu repezicune cursul său către mare. Dar între timp am întâlnit-o pe Izumi.

Izumi era cu zece ani mai tânără decât mine. Ne-am cunoscut la o întâlnire de afaceri și din prima clipă ne-am plăcut foarte mult. Așa ceva nu se întâmplă prea des în înfiată. Datorită acelei afaceri, ne-am mai întâlnit de două-trei ori: ori a avut ea treabă la noi, ori a trebuit eu să merg la firma ei. Dar și așa, nu petreceam foarte mult timp împreună și oricum nu vorbeam despre lucruri personale, în plus, nu rămâneam niciodată singuri. Dar când s-a încheiat acea afacere, am fost cuprins de o teribilă singurătate. Aveam impresia că mi-a fost luat în mod nedrept un lucru ce ar fi trebuit să existe în viața mea. De mult nu mai simțisem așa ceva. Cred că și Izumi avea același sentiment. După vreo săptămână, a telefonat la mine la birou și am vorbit puțin de una, de alta. Am spus o glumă și ea a râs. Apoi am întrebat-o dacă vrea să ieșim să bem ceva. Am mers la un mic bar unde am băut și am stat la povești. Am povestit mult, dar nu-mi mai amintesc aproape deloc despre ce. Nu conta despre ce vorbeam, ne simțeam bine și am fi putut continua așa la nesfârșit. Înțelegeam atât de bine tot ceea ce voia să spună. Și eram uimit că reușeam să-i explic unele lucruri pe care, atunci când le spuneam altor persoane, îmi era foarte greu să mă fac înțeles.

Eram amândoi căsătoriți și nici unul din noi nu avea nemulțumiri în ceea ce privește căsnicia. Și eu, și Izumi ne iubeam și ne stimam partenerii. Însă mi-am dat seama din propria experiență că, în viață, de foarte puține ori ai ocazia să întâlnești o persoană față de care să-ți poți exprima sentimentele în totalitate, exact așa cum sunt. Iar o asemenea șansă este un mare noroc, poate chiar un miracol. Fără îndoială că pentru mulți dintre noi acest lucru nu se întâmplă nici măcar o dată în viață. Și cred că nu are atât de mare legătură cu sentimentul de dragoste, așa cum e perceput în general. E vorba mai degrabă de rezonanța sentimentelor dintre două persoane.

După aceea ne-am mai întâlnit de câteva ori ca să stăm de vorbă la un pahar. Din cauza serviciului, soțul ei se întorcea de multe ori târziu acasă, așa că era relativ ușor pentru ea să-și găsească timp liber. Când stăteam amândoi de vorbă, timpul trecea pe nesimțite și deseori, când ne uitam la ceas, vedeam că de-abia mai e timp să prindem ultimul tren. Îmi era întotdeauna foarte greu să mă despart de ea. Amândoi mai aveam multe să ne spunem.

Apoi am început să facem dragoste. Nici unul din noi nu a făcut primul pas. Pur și simplu totul a venit de la sine. Atât eu, cât și Izumi aveam pentru prima oară o relație extraconjugală, dar nici unul din noi nu se simțea vinovat. Pentru că era un lucru de care amândoi aveam nevoie. Să o dezbrac, să-i mângâi pielea cu degetele, să o îmbrățișez, să pătrund în trupul ei, să ejaculez, toate aceste lucruri erau pur și simplu o parte a conversațiilor noastre. Totul era cât se poate de natural. De aceea, nici nu aveam muștrări de conștiință, dar nici o plăcere fizică sfâșietoare -era un lucru plăcut, liniștit,

simplu și firesc. Cel mai bine mă simțeam când, după sex, stăteam în pat și povesteam liniștiți. Acelea erau într-adevăr niște clipe minunate. Îi strângeam trupul gol aproape de mine, iar ea se cuibărea în brațele mele și ne șopteam încet lucruri pe care numai noi le știam.

Ne întâlneam de fiecare dată când aveam ocazia. Mergeam la un pahar și vorbeam, iar dacă ne permitea timpul făceam și sex. Dacă nu, doar conversam, dar ne era totuna, în mod ciudat – sau poate că nu e deloc ciudat – amândoi credeam că vom putea continua așa la nesfârșit: pe de-o parte să ducem viața alături de familiile noastre, iar pe de altă parte să menținem legătura noastră, fără să intervină vreo problemă. Eram siguri că această relație nu va afecta viețile noastre familiale. Într-adevăr, făceam sex, dar pe cine deranja în mod concret acest lucru? E adevărat că în serile când mă întâlneam cu Izumi ajungeam târziu acasă și trebuia să vin cu o scuză pentru soția mea, iar acest lucru mă făcea să mă simt oarecum vinovat. Dar nu simțeam că trădam pe cineva. Aș putea spune că relația mea cu Izumi era într-un fel o parte distinctă din viața mea, dar totuși integrantă.

:Dacă lucrurile ar fi decurs tot așa, oare încotro s-ar fi îndreptat relația noastră? Poate am fi continuat să ne întâlnim și să vorbim la un pahar de votcă tonică, iar apoi să mergem la vreun hotel. Cred că lucrurile ar fi decurs destul de bine dacă nu ar fi intervenit nimic. Sau poate că după un timp ne-am fi săturat amândoi să ne mințim soții și relația dintre noi ar fi murit de la sine, iar noi ne-am fi întors fiecare la viața de familie normală. Nu ar fi fost rău nici într-un fel, nici în altul. Nu pot spune cu certitudine, dar oricum am acest sentiment. Însă nu a fost așa. Din întâmplare – deși probabil era sortit să se întâmple asta în cele din urmă – soțul lui Izumi a aflat de legătura noastră. După ce a luat-o la întrebări pe Izumi, a venit direct la mine acasă. Era foarte tulburat și agitat. Din nefericire, acasă nu era decât soția, așa că lucrurile au ieșit cum nu se putea mai rău. Soția mi-a cerut să-i explic ce se întâmplă. Pentru că Izumi dezvăluise deja totul, nu mai aveam cum să repar în vreun fel situația. I-am spus tot adevărul: că eu și Izumi avem o relație distinctă, foarte diferită de relația mea cu ea, că e de cu totul altă natură și nu are nici o legătură cu dragostea. Iar faptul că nimic nu s-a schimbat între noi doi de când a apărut Izumi în viața mea dovedește acest lucru. Dar soția mea a refuzat să asculte orice argument. A fost un șoc puternic pentru ea și nu a mai scos nici un cuvânt; pur și simplu a înghețat. A doua zi și-a pus lucrurile în mașină, l-a luat pe fiul nostru și s-a întors în Chigasaki, la părinții ei. Am sunat de câteva ori încercând să vorbesc cu ea, dar nu am reușit, în schimb a răspuns tatăl ei. Mi-a spus că nu vrea să audă scuze de doi bani și că nu o va lăsa pe fiica lui să se întoarcă la un nemernic ca mine. Tatăl ei a fost de la început împotriva căsătoriei noastre, iar tonul vocii lui părea să spună: „Știam că așa se va întâmpla!”.

Mi-am luat câteva zile libere de la serviciu. Stăteam singur în cameră, întins în pat, tot gândindu-mă ce să fac, când a sunat Izumi. Și ea era singură. După cum era de așteptat, și soțul ei a plecat de acasă, dar, spre deosebire de situația mea, întâi a bătut-o zdravăn, apoi a luat o foarfecă și i-a făcut bucățele toate hainele, de la palton la lenjerie. Nu știa unde s-a dus

soțul ei, dar pentru ea totul se terminase. „Nu mai pot repara nimic. Totul e pierdut. Soțul meu nu se va mai întoarce niciodată la mine”, a spus ea plângând și suspinând în receptor. Izumi fusese împreună cu soțul ei încă din liceu. Aș fi vrut să o consolez cumva, dar nu aveam cum.

— Hai să mergem să bem ceva, a spus ea.

Am mers în Shibuya și am băut până dimineață într-un bar, eu votcă Gimlet, iar Izumi daiquiri. Am băut până am pierdut numărul paharelor. În noaptea aceea nu prea am vorbit. Când s-a luminat, am luat-o pe jos până în Harajuku, ca să alungăm mahmureala. Am intrat la un restaurant Royal Host să bem o cafea și să luăm micul dejun. Atunci a propus Izumi să mergem în Grecia.

— În Grecia?

— Nu mai are nici un rost să rămânem în Japonia, a spus ea uitându-se fix la mine.

Am încercat să mă gândesc la asta, dar, din cauza mahmurelii, nu mă puteam concentra și nu reușeam să urmăresc ce spune. În Grecia?

— De mult voiam să merg măcar o dată în Grecia. A fost visul meu! Am vrut să merg cu soțul meu în luna de miere, dar atunci nu aveam bani. Hai să mergem noi doi! Vom trăi un timp acolo fără nici o grijă! Nu ne-ar servi la nimic să rămânem în Japonia. Nu vom face decât să ne simțim deprimăți.

Nu aveam nici un interes deosebit față de Grecia, dar eram de acord cu Izumi: nu avea nici un rost să rămânem în Japonia. Am calculat de câți bani dispunem fiecare. Ea avea la bancă două milioane cinci sute de yeni, iar eu puteam scoate un milion cinci sute. În total, patru milioane.

— Oare câți ani putem trăi cu banii ăștia în Grecia, undeva în provincie? s-a întrebat ea. Biletele de avion cu red'ljicere vor costa patru sute de mii, deci ne rămân trei milioane șase sute. Să zicem o sută de mii pe lună, asta înseamnă vreo trei ani. Oricum, ca să fim siguri, să zicem doi ani și jumătate. Ce spui, mergem? La restul ne putem gândi după aceea.

M-am uitat înjur. Fiind dimineața devreme, restaurantul Royal Host era plin de tineri. Probabil că noi eram singurii trecuți de treizeci de ani. În orice caz, cu siguranță eram singurii oameni de acolo care plănuiau să-și strângă toți banii și să plece în Grecia pentru că și-au distrus familiile în urma unei aventuri. Ca să vezi în ce situație am ajuns! M-am uitat multă vreme la palmele mele, întrebându-mă: oare toate aceste întâmplări neobișnuite sunt într-adevăr viața mea?

— Bine, am spus eu. Să mergem!

A doua zi mi-am prezentat demisia. Se pare că șeful meu știa într-o oarecare măsură cum stăteau lucrurile și mi-a permis să-mi iau concediu pe termen lung. Colegii de serviciu au fost toți surprinși că intenționez să demisionez, dar nimeni nu a încercat în mod deosebit să mă convingă să rămân. De fapt, a fost mult mai ușor să renunț decât am crezut. Nu e aproape nici un lucru la care să nu poți renunța dacă vrei cu adevărat. Aș putea spune chiar că nu există nimic de care să nu te poți despărți. Și odată ce începi să arunci un lucru, îți vine să

scapi de toate. Ca un om care a pierdut la pariuri o mare parte din bani și până la urmă riscă și ce i-a mai rămas. Nu-ți vine să te oprești la jumătate.

Mi-am adunat într-o valiză Samsonite nu foarte mare toate lucrurile de care aveam nevoie și, împreună cu Izumi, am luat o cursă spre Europa. Și ea avea cam tot atâtea bagaje.

În timp ce zburam pe deasupra Egiptului, am fost cuprins deodată de neliniște. Aveam sentimentul că în aeroport mi-am încurcat valiza și am luat-o din greșeală pe-a altcuiva. Se putea întâmpla. În toată lumea există probabil mii de valize Samsonite albastre, ca a mea. E foarte posibil ca, ajungând la destinație și deschizând valiza, să găsesc lucrurile altcuiva. Tot gândindu-mă la asta, sentimentul s-a transformat într-o panică inimaginabilă. Dacă acea valiză ar dispărea, nu ar mai fi nimic în afară de Izumi care să facă legătura între mine și viața mea. Aveam impresia că am pierdut substanța existenței mele. Era o senzație foarte ciudată, pe care nu am mai avut-o niciodată până atunci. Simțeam că nu mai sunt eu. Ca și cum corpul meu nu era decât un înveliș convenabil ce arăta exact ca mine, iar conștiința mea, neobservând acest lucru, s-a atașat din greșeală de acesta. Mintea mea era foarte dezorientată. Mă gândeam că trebuie să mă întorc în Japonia și să intru în adevăratul meu corp. Doar că mă aflam într-un avion și zburam deasupra Egiptului. Nu aveam cum să mă întorc. Simțeam că acest corp convenabil care se află acum aici e făcut din lut și că dacă m-aș scărpinga, s-ar fărâma în bucăți. Apoi, corpul a început să tremure. Nu reușeam să-l opresc. „Dacă va continua tot așa, cu siguranță se va sparge și se va face praf, gândeam eu. Aerul condiționat era pornit, dar cu toate acestea eram transpirat tot, iar cămașa, udă leoarcă. Aveam un miros oribil. Tot timpul acesta Izumi m-a ținut de mână și din când în când mă îmbrățișa. Nu spunea nici un cuvânt, dar părea să înțeleagă ce simt în acele momente. Am ținut-o așa cam treizeci de minute. Aș fi vrut să mor, să-mi pun țeava unul pistol în ureche și să apăs pe trăgaci. Astfel, și corpul, și conștiința s-ar fi spulberat împreună. Asta era tot ce-mi doream în clipa aceea.

Dar când s-a oprit tremuratul, corpul a devenit dintr-odată mai ușor. Mi-am relaxat umerii și m-am lăsat în voia timpului. Iar curând am căzut într-un somn adânc. Când m-am trezit, sub noi se vedeau apele albastre ale Mării Egee.

În ceea ce privește viața noastră pe acea insulă, cea mai mare problemă era faptul că nu prea găseam multe lucruri cu care să ne umplem timpul. Cum nu aveam serviciu, nu existau nici multe persoane cu care să intrăm în contact. Pe insulă nu erau cinematografe sau terenuri de tenis și nu prea aveam nici ce citi. Am plecat din Japonia pe fugă, așa că nu ne-a trecut prin minte să ne luăm cărți de citit. Aveam doar două romane pe care le-am cumpărat din aeroport și o culegere cu tragediile lui Eschil pe care a adus-o Izumi. Dar după ce le-am citit pe fiecare de două ori, nu mai aveam ce citi. La chioșcul din port aveau câteva cărți în engleză pentru turiști, dar nici una nu ni se părea interesantă. Îmi plăcea foarte mult să citesc, așa că era destul de greu pentru mine să stau fără cărți. Întotdeauna mi-am spus că dacă aș avea

timp liber m-aș îngropa în cărți, iar acum, culmea Ironiei, aveam o grămadă de timp liber și nici o carte bună de citit.

Izumi își adusese un manual de limbă greacă modernă și începuse să învețe după el. Își făcuse un tabel cu conjugarea verbelor și îl purta la ea oriunde mergea. Cum avea timp, îl scotea și repeta verbele, ca și cum ar fi recitat o incantație. Reușea să lege câteva cuvinte în greacă și să vorbească cu vânzătorii când mergeam la cumpărături sau cu chelnerii de la cafenea. Datorită ei ne-am făcut și câteva cunoștințe. Cum ea învăța limba greacă, am zis să-mi reîmprospătez și eu franceza ruginită. M-am gândit că aflându-ne în Europa ne va fi de folos, dar pe insula aceasta uitată de lume nu am întâlnit pe nimeni care să vorbească limba franceză. În oraș ne descurcam cât de cât cu engleza, iar printre cei mai în vârstă erau câțiva care înțelegeau italiana sau germana, dar franceza era total inutilă aici.

Deoarece aveam timp liber la discreție, ne plimbam peste tot. Mergeam în port și pesculam, dar nu prindeam niciodată nimic. Nu că n-ar fi fost pește, însă apa era atât de limpede, încât peștii vedeau nu numai firul undiței, ci până și chipul celui care pescuia. Trebuia să fii un pește destul de fraier ca să cazi într-o asemenea cursă. Într-un magazin cu tot felul de lucruri am găsit un bloc de desen și acuarele. Mă plimbam pe insulă immortalizând peisaje sau oameni, iar Izumi stătea lângă mine, ultându-se cum pictez sau repetând gramatica limbii grecești. Localnicii veneau de multe ori să privească și, ca să îmi omor timpul, le făceam portretele. Le ofeream apoi tabloul, iar ei se arătau foarte încântați. Drept mulțumire, ne făceau cinste cu o bere, iar un pescar ne-a dat chiar și o caracatiță.

— Ai putea să faci o afacere din asta, mi-a spus Izumi. Chiar te pricepi la portrete! În plus, un pictor japonez e ceva inedit, cred ca ai avea succes.

Am râs, deși după expresia de pe chipul ei mi-am dat seama că nu a fost o glumă. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să călătoresc prin Grecia pictând portretele oamenilor și să primesc în schimb ceva mărunțiș sau o bere. Chiar mă vedeam făcând acest lucru. „N-ar fi o idee rea”. m-am gândit. Îmi plăcea foarte mult să pictez. De-asta am și făcut Facultatea de Arte.

— Mă gândeam că eu aș putea fi ghid în Grecia pentru turiștii japonezi, propuse Izumi. Vin din ce în ce mai mulți turiști din Japonia și cred că ne-am putea descurca. Dar pentru asta trebuie mai întâi să învăț bine limba greacă.

— Și oricum doi ani și jumătate putem trăi din banii pe care-i avem, fără să fie nevoie să muncim, nu?

— Asta dacă nu intervine nimic. Dar cine știe, poate ne fură cineva banii sau ne îmbolnăvim. Presupunând că totul merge bine, putem trăi fără grijă doi ani și jumătate. Totuși, cred că ar trebui să punem deoparte ceva bani de pe-acum, pentru că nu se știe niciodată.

I-am spus că eu nu am avut niciodată nevoie să consult un doctor.

Izumi s-a uitat fix la mine strângându-și buzele puțin m față, apoi le îndreptă către colțul gurii.

V – Să presupunem că aş rămâne însărcinată. Ce ne facem atunci? Oricât am folosi metode contraceptive, se întâmplă să dea greş. Şi atunci, banii s-ar duce imediat.

— În asemenea situaţie ar fi mai bine să ne întoarcem în Japonia.

— Poate tu nu realizezi, dar nu ne vom mai putea întoarce niciodată în Japonia, a spus ea încet.

O vreme am continuat să ne petrecem timpul în felul acesta: Izumi învăţa limba greacă, eu pictam. Mâneam modest, apreciam vinul ieftin pe care-l beam şi în fiecare zi urcam pe muntele din apropiere. Cred că aceasta a fost perioada cea mai liniştită din viaţa noastră. Pe munte era un sătuc şi de acolo se vedeau în depărtare alte insule, iar dacă te uitai cu atenţie, se zărea şi portul de pe ţărmul Turciei. Datorită aerului curat şi a mişcării zilnice eram într-o formă foarte bună. Când se însera, în jur nu se mai auzea nici un zgomot. În liniştea aceea deplină eu şi Izumi făceam dragoste, ascunşi parcă de lume, apoi vorbeam în şoaptă despre tot felul de lucruri. Nu mai era nevoie să spunem minciuni soţilor noştri şi nici să ne îngrijorăm că nu prindem ultimul tren. Era minunat! Timpul trecea în felul acesta, iar toamna s-a transformat puţin câte puţin în început de iarnă. Erau din ce în ce mai multe zile cu vânt puternic, iar marea începuse să fie înspumată.

Cam în această perioadă am citit noi în ziar despre pisicile ce devorează oameni. Mai era şi un articol în care se spunea că starea de sănătate a împăratului s-a înrăutăţit. Dar noi cumpăram ziarul pentru a afla cursul de schimb al yenului. Ca de obicei, yenul era în creştere faţă de drahmă, ceea ce însemna că banii noştri se înmulţeau. Pentru noi era lucrul cel mai important.

— Apropo de pisici, i-am spus lui Izumi la câteva zile după ce am citit în ziar articolul acela. Pisica pe care am avut-o când eram copil a dispărut într-un mod foarte ciudat.

Izumi părea foarte interesată să audă povestea. Şi-a ridicat ochii de pe tabelul cu verbe şi m-a privit.

— Şi cum a dispărut?

— Eram în clasa a doua sau a treia. Pe atunci stăteam într-o locuinţă de serviciu – o casă cu grădină mare, în care era un pin bătrân şi atât de înalt încât dacă ridicam privirea nu reuşeam să-i văd bine crengile dinspre vârf. Într-o zi şedeam pe prispă şi citeam o carte, iar în grădină se juca pisica noastră tărcată. Probabil că aşa se comportă de multe ori pisicile, dar sărea şi se zvăpăia de una singură, fără astâmpăr. Era foarte agitată. Nici nu băgase de seamă că o privesc. Am pus cartea deoparte şi am urmărit-o. A continuat aşa o bună bucată de timp. Sărea înainte şi înapoi, parcă era posedată de ceva. Părul i se ridicase şi nu se mai oprea. Tot privind-o, a început să-mi fie frică. Părea că vede ceva, o arătare vizibilă numai în ochii ei şi de aceea era aşa agitată. Deodată, a început să alerge cu avânt în jurul copacului, precum tigrul din povestea Micul negru Sambo. Şi după ce s-a învârtit aşa de mai multe ori, a ţâşnit în copac şi a urcat dintr-o suflare până în vârf. M-am uitat în sus şi i-am văzut capul printre crengi. Părea încă foarte agitată. Stătea nemişcată, ascunsă în

frunzișul copacului, cu privirea ațintită spre un lucru nevăzut. Am încercat să o strig, dar părea că nici nu mă aude.

— Care era numele pisicii? Nu reușeam să mi-l amintesc.

— Am uitat, am spus eu. Oricum, începuse să se lase seara și în jur se făcea din ce în ce mai întuneric. Eram foarte îngrijorat. Am așteptat mereu ca pisica să coboare din copac. Până la urmă afară s-a întunecat de tot, dar pisica tot nu a coborât. Nu am mai văzut-o niciodată de atunci.

— Țasta nu e un lucru nemaîntâlnit. Pisicile dispar de multe ori în felul acesta, mai ales când sunt în călduri. Din cauză că sunt foarte agitate, uită drumul spre casă. precis a coborât din copac când nu erai atent și a plecat pe undeva.

— Probabil. Dar atunci eram doar un copil și am fost convins că pisica a rămas să trăiască în copac. Mă gândeam că trebuie să aibă un motiv pentru care nu mai poate coborî. Așa că în fiecare zi când aveam timp, stăteam pe prispă și mă uitam în sus la crengile pinului, sperând să-i văd capul ivindu-se din frunzișul copacului.

Izumi părea să-și fi pierdut interesul. Cu o expresie cam plictisită și-a aprins a doua țigară Salem. Apoi, a ridicat deodată capul și m-a privit.

— Te gândești la fiul tău? m-a întrebat ea. Nu știam ce ar trebui să răspund.

— Câteodată, am spus eu sincer. Nu mă gândesc tot timpul. Sunt unele lucruri care îmi aduc aminte de el.

— N-ai vrea să-l vezi?

— Ba da, uneori aș vrea să-l văd, am spus eu.

Însă era o minciună. Îmi spuneam că așa ar trebui să simt și încercam să gândesc în felul acesta. Când trăiam alături de el, îmi era foarte drag. De fiecare dată când mă

întorceam târziu acasă, mă duceam mai întâi în camera lui să-l văd. Uneori îmi venea să-l strâng în brațe până i-aș fi frânt oasele. Dar odată ce m-am despărțit de el, am realizat că nu reușesc să mi-l aduc foarte bine aminte. Fața, glasul, gesturile lui, le simțeam ca și cum ar fi undeva foarte departe. Singurul lucru pe care mi-l aminteam bine era mirosul de săpun. De multe ori îi făceam baie și îl spălam cu săpun pe tot corpul. Pentru că avea o piele delicată, soția puneă mereu un săpun special doar pentru el. Tot ce-mi amintesc legat de fiul meu este mirosul aceluia săpun.

— Dacă vrei vreodată să te întorci în Japonia, poți să te întorci. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Mă pot descurca și singură.

Am încuviințat. Dar știam că nu voi putea niciodată să mă întorc și să o las singură.

— Oare așa se va gândi și fiul tău la tine când va crește mare? Ca la o pisică ce s-a urcat într-o zi în vârful unui pin și nu s-a mai întors niciodată?

Am râs.

— Cam așa s-a și întâmplat, am spus eu. Izumi și-a stins țigara în scrumieră și a oftat.

— Nu vrei să ne întoarcem acasă și să facem dragoste?

— E încă dimineață, am răspuns eu.

— Și? E ceva rău în asta?

— Nu, nimic.

Când m-am trezit în toiul nopții, am văzut că Izumi nu era lângă mine. M-am uitat la ceasul de la capătul patului. Acele arătau ora douăsprezece și jumătate. Am dibuit prin întuneric veioza de pe masă, am aprins-o și m-am uitat prin cameră. Era mult prea liniște. Parcă cineva ar fi venit în timp ce dormeam și ar fi împrăștiat tăcerea ca pe o pulbere. În scrumieră erau două mucuri de țigară zdrobite, iar alături un pachet gol de Salem mototolit. M-am sculat

din pat și m-am dus în sufragerie, dar Izumi nu era acolo. M-am uitat și în bucătărie, și în baie. Nu era nicăieri. Am deschis ușa și am aruncat o privire în curte. Însă acolo erau doar două șezlonguri albe de plastic scaldate în lumina lunii – o lună plină strălucitoare, splendidă.

— Izumi! am strigat eu încet.

Nici un răspuns. Am mai strigat-o din nou, de data asta mai tare. Inima mi-a tresărit când mi-am auzit vocea. Era atât de puternică și suna oarecum nenatural, parcă nici nu era a mea. Din nou nici un răspuns. Vântul care adia dinspre mare scutura ușor capetele firelor ierbii de pampas. Am închis ușa, m-am întors în bucătărie și mi-am turnat jumătate de pahar de vin ca să mă liniștesc.

Razele strălucitoare ale lunii pătrundeau prin fereastra bucătăriei, aruncând umbre stranii pe podeaua și pe pereții camerei. Părea decorul simbolist pentru o piesă de avangardă. Atunci mi-am adus brusc aminte: și în noaptea în care pisica a dispărut în vârful pinului era tot lună plină, fără nici un nor pe cer. În seara aceea, după cină, am stat singur pe prispă cu privirea ațintită asupra pinului. Pe măsură ce se întuneca, luna devenea din ce în ce mai strălucitoare, aproape stranie. Nu știu de ce, dar nu-mi puteam lua ochii de la pinul acela. Câteodată mi se părea că văd ochii pisicii strălucind printre crengile copacului. Era probabil doar o iluzie. Uneori, în lumina lunii putem vedea lucruri care teoretic nu există.

Mi-am luat pe mine un pulover gros și o pereche de blugi. Am băgat în buzunar monedele de pe masă și am ieșit afară. Probabil că Izumi nu reușea să doarmă și a ieșit să se plimbe. În jur era o liniște deplină, aproape stranie. Nimic nu mișca. Nici măcar vântul nu mai bătea. Nu se auzea decât sunetul pașilor mei, călcând cu adidașii pe pietrișul mărunț, producând un sunet exagerat, ca în coloana sonoră a unui film. M-am gândit că Izumi s-o fi dus în port. Nu prea avea unde să meargă altundeva. Și cum nu era decât un singur drum care duce spre port, nu puteam să nu ne întâlnim. Dacă te abăteai de la drumul acela, ajungeai inevitabil pe munte. Luminile caselor de pe margine erau toate stinse. Razele lunii colorau suprafața pământului în argintiu. Parcă era priveliștea de pe fundul mării.

Ajunsesem pe la jumătatea drumului spre port când mi s-a părut că aud niște sunete slabe, ca o muzică, și m-am oprit. Prima dată am crezut că a fost doar o iluzie auditivă, ca atunci când îți țiuie urechile din cauza schimbării presiunii atmosferice. Dar ascultând mai bine, am reușit să disting

o melodie. Mi-am ținut respirația și mi-am concentrat toată atenția asupra sunetelor. Parcă îmi cufundam mintea în întunericul propriului meu corp. Se auzea fără îndoială o melodie, iar muzica nu era transmisă prin amplificator sau difuzoare. Cineva cânta la un instrument. Sunetele acelea vibrau în aerul transparent al nopții ajungând până la urechile mele. Oare cum se numea instrumentul acela? Semăna cu sunetul unui fel de mandolină, ca aceea la care cântă Anthony Quinn în Zorba Grecul – buzuki. Dar cine să cânte acum în miez de noapte? Și unde?

Se pare că muzica venea de undeva de pe munte, probabil dinspre sat. Eu și Izumi urcam în fiecare zi pe muntele acela pentru a face mișcare. M-am oprit la intersecție și m-am gândit ce să fac, în ce direcție s-o apuc. Fără îndoială că și Izumi, ajungând în locul acesta, a auzit muzica și a luat-o cu siguranță în direcția aceea. Datorită lunii, în jur se vedea aproape la fel de bine ca ziua. În plus, muzica avea ceva care te fascina.

Am cotit hotărât la dreapta și m-am îndreptat spre munte, urcând panta lină pe care o învățasem atât de bine. În jur nu erau copaci înalți, ci doar plante uscate, înalte până la genunchi, cu spini lungi, ce creșteau pe după stânci. Pe măsură ce înaintam, muzica se auzea din ce în ce mai tare și mai clar. Am început să disting mai bine și melodia -îți inspira o veselie ca de sărbătoare. M-am gândit că în satul de pe munte are loc probabil vreo petrecere. Mi-am amintit că dimineață am văzut în apropierea portului desfășurându-se cu mare veselie o procesiune de nuntă. Probabil că petrecerea continua până noaptea târziu.

Deodată, am pierdut legătura cu propria-mi conștiință.

Poate era lumina lunii sau muzica ce răsuna în toiul nopții, dar cu fiecare pas pe care-l făceam simțeam că mă afund în niște nisipuri mișcătoare adânci, pierzându-mi identitatea. Era același sentiment care m-a cuprins când zburam cu avionul deasupra Egiptului. Cel care mergea în lumina lunii nu eram eu cel adevărat, ci un înveliș convenabil din lut. Mi-am pipăit ușor fața cu palmele. Dar aceea nu era fața mea, iar acelea nu erau mâinile mele. Inima îmi bătea puternic, cu o viteză nebună, trimițând sângele în tot corpul. Dar trupul acesta era o păpușă din lut, ca acelea pe care le confecționează vrăjitoarele din Indiile de Vest. Parcă cineva a făcut farmece și a suflat în corpul' acesta de lut un suflet provizoriu. Însă nu ardea în el flacăra vieții. Era un trup convenabil, artificial. Niște mușchi în mișcare și nimic mai mult. La urma urmei nu era decât o păpușă ce urma să fie sacrificată.

Atunci unde sunt eu cel adevărat? m-am întrebat. „Tu cel adevărat ai fost deja mâncat de pisici”, a răspuns de undeva vocea lui Izumi. „În timp ce te afli aici, pisicile înfometate te-au devorat deja, pe tine, cel adevărat, până la ultima bucătică; nu au mai rămas nici oasele”. M-am uitat în jur. Vocea aceea a fost bineînțeles doar o halucinație, în jurul meu nu erau decât plante mici ce creșteau din pământul plin de pietriș și umbrele lăsate de acestea. Vocea a fost o fabricație a minții mele. Mi-am imaginat din nou țeava rece a unui pistol. Cum l-aș pune în gură și aș apăsa pe trăgaci. Creierul, oasele și

ochii din cap mi-ar zbura cât colo și într-o secundă m-ar învălui probabil liniștitul întuneric.

Trebuie să-ți alungi aceste gânduri negre, mi-am spus. E ca atunci când eviți să fii luat de un val uriaș. Te prinzi de o piatră scufundată pe fundul mării și-ți ții respirația până trece valul. Ești doar obosit și extenuat psihic. Apucă realitatea! Nu contează de ce, dar apucă-te de ceva real! Am băgat mâna în buzunarul pantalonilor și am strâns în mână monedele. Acestea s-au udat imediat de la transpirația mâinilor.

Am încercat din răsuputeri să mă gândesc la altceva. M-am gândit la apartamentul meu bine luminat din Unoki, la colecția de discuri pe care am lăsat-o acolo. Adunasem o colecție impresionantă de discuri cu muzică jazz. Specialitatea mea era muzica pianiştilor albi din perioada anilor cincizeci până la începutul anilor şaizeci: Lennie Tristano, Al Haig, Claude Williamson, Lou Levy, Russ Freeman. Multe dintre ele nu se mai produceau și mi-a luat mult timp și mulți bani pentru a face rost de ele. Mergeam prin toate magazinele de discuri, făceam schimb cu alți colecționari, încercând să-mi adaug o nouă piesă la colecție. Multe dintre melodiile lor nu erau dintre cele mai bune, dar mie îmi plăcea tocmai sentimentul unic de intimitate pe care-l transmiteau discurile acelea vechi și prăfuite. Spuneam mereu că dacă lumea ar fi alcătuită numai din lucruri de primă calitate, cu siguranță ar fi o lume lipsită de culoare. Îmi aminteam în detaliu fiecare învelitoare în parte, greutatea și senzația pe care mi-o dădeau când le țineam în mâini.

Dar acum nu mai aveam nimic din toate acestea. Le-am distrus cu mâinile mele. Nu-mi va mai fi dat să ascult vreodată acele discuri.

Apoi mi-am adus aminte de mirosul țigărilor pe care-l simțeam atunci când o sărutam pe Izumi, de senzația pe care mi-o dădeau buzele și limba ei. Am închis ochii. Aș fi vrut ca Izumi să fie lângă mine, să-mi strângă mereu mâna, ca atunci când eram în avion și zburam deasupra Egiptului.

După ce a trecut în sfârșit peste mine valul acela uriaș, a încetat și muzica. Aproape că nici nu realizasem acest lucru. Apoi, o liniște adâncă s-a așternut împrejur, atât de apăsătoare încât aproape că mă dureau timpanele. Luna scâlda impasibilă suprafața pământului. Stăteam singur în vârful dealului și priveam marea, portul, orașul lipsit de lumini, luna. Ca de obicei, pe cer nu era nici un nor. Peisajul nu se schimbase cu nimic. Doar muzica dispăruse.

Oare s-a oprit deodată din cântat? Nu era total lipsit de sens: trebuie să fi fost aproape ora unu. Sau poate că de fapt muzica aceea nici nu a existat. Și acest lucru ar fi fost posibil. Nu mai eram sigur deloc pe auzul meu. Am închis ochii și mi-am cufundat conștiința în adâncul corpului meu. Am încercat să dau drumul în întunericul acela unui fir subțire cu plumb, dar acesta nu a scos nici un sunet. Nici măcar o reverberație. Acolo nu era decât o liniște adâncă ce nu putea fi tulburată de nimic.

^ Am vrut să mă uit la ceas, însă mi-am dat seama că nu-l aveam la mână. Am oftat și am băgat mâinile în buzuriar. Nu voiam neapărat să știu cât e ceasul. M-am uitat pe cer. Luna arăta ca o stâncă rotundă a cărei suprafață era roasă de trecerea nemiloasă a timpului. Umbra ce plutea

deasupra ei părea un focar de cancer ce-și întindea până în adâncul conștiinței mele tentaculele nefaste. Acestea răspândeau pe suprafața pământului semințele răzbunării. Lumina lunii distorsionează sunetele, năucește mintea oamenilor și face pisicile să dispară. Probabil totul a fost pus la cale cu grijă încă din seara aceea, m-am gândit eu.

Să merg tot înainte sau să mă întorc pe drumul pe care am venit? Nu reușeam să judec cum trebuie. M-am așezat puțin, epuizat de toate aceste gânduri. Oare unde s-a dus Izumi? Îmi era foarte greu fără ea. Dacă ea ar dispărea și nu s-ar mai întoarce niciodată, oare cum aș putea trăi de acum încolo, singur, pe insula aceasta uitată de lume? Cel care se află aici nu e decât un corp convenabil și numai datorită lui Izumi reușea să-și mențină viața provizorie.

Dacă Izumi ar dispărea, conștiința mea nu ar mai avea un corp în care să se întoarcă.

M-am gândit la pisicile acelea înfometate. Mi-am imaginat cum îmi devorează creierul, îmi sfâșie inima cu dinții, îmi mănâncă penisul și îmi sug sângele. Auzeam chiar cum într-un loc departe de aici ele îmi clefăiau creierul. Trei pisici gingașe, adunate în jurul capului meu ca vrăjitoarele din Macbeth, sorbeau supa aceea cleioasă, lingând cu Hmba lor aspră circumvoluțiunile moi ale creierului meu. Și cu fiecare lins, conștiința mea pâlpaia ca o flacăra, stingându-se.

Izumi nu era nicăieri. Nici muzica nu se mai auzea.

Probabil că nu mai cânta?

Poveste despre o mătușă săracă.

A început într-o duminică după-amiaza, prima duminică din luna iulie. Era o vreme superbă, nu aveai de ce să te plângi. Pe cer nu erau decât doi-trei nori mici, albi, ce pluteau în depărtare, ca un fin semn al exclamării bine ajes. Nestingherită, lumina soarelui se revărsa în voie peste pământ. O folie mototolită de staniol de la o ciocolată, aruncată în iarbă, în acest regat al lui iulie, strălucea mândră ca un legendar cristal de pe fundul lacului. Dacă priveai cu atenție, în interiorul luminii era o altă lumină, la fel ca acele cutii pe care le deschizi și găsești o altă cutie. Lumina aceea interioară părea a fi compusă din nenumărate particule de polen fin, moale și opac. Acestea pluteau la întâmplare în aer, pentru ca după mult timp să ajungă, în sfârșit, pe suprafața pământului.

Eu mă întorceam de la o plimbare și m-am oprit în piața din fața Galeriei de Artă. M-am așezat împreună cu însoțitoarea mea pe marginea lacului și priveam statuia de bronz a unor inorogi de pe malul celălalt. În sfârșit, se încheiase lungul sezon ploios. Vântul proaspăt de vară adia încet printre frunzele stejarilor, formând din când în când mici valuri pe suprafața lacului fără adâncime. Timpul, bătut și el parcă de adierea vântului, se oprea și pornea, pornea și se oprea. Prin apa limpede se vedeau cele câteva cutii de Cola de pe fundul lacului. Mă făceau să mă gândesc la ruinele unui oraș antic scufundat de ape. Prin fața noastră au trecut membrii unei echipe de baseball de amatori, purtând toți uniforme identice, un copil pe bicicletă, un bătrân care-și plimba câinele, un tânăr străin în

pantaloni de jogging. De la un aparat mare de radio lăsat pe iarbă se auzea încet, purtată de vânt, o melodie sentimentală. Era un cântec despre o dragoste pierdută sau pe cale de a fi pierdută. Aveam impresia că l-am mai auzit undeva, dar nu eram sigur. Poate doar semăna cu un alt cântec. Ascultând absent acea melodie, aveam senzația că soarele este absorbit de brațele mele goale – silențios, plăcut și delicat. Din când în când îmi ridicam brațele la nivelul feței și le întindeam înainte. Vara a sosit!

De ce, dintre toate lucrurile, tocmai o mătușă săracă a pus stăpânire pe inima mea într-o astfel de duminică după-a-miază, nu-mi pot explica. Înjur nu era nici o mătușă săracă, nici măcar un lucru care să mă ducă cu gândul la așa ceva. Și totuși a venit, apoi a dispărut. Chiar dacă numai pentru o sutime de secundă, a fost în inima mea și a lăsat în urmă un vid ciudat în formă de om. Parcă ai fi zărit pe cineva trecând în fugă pe lângă fereastră, apoi ar fi dispărut din vedere. Alergi la fereastră și scoți capul afară, dar nu mai e nimeni.

O mătușă săracă?

M-am uitat încă o dată în jur, apoi am ridicat privirea spre cer. A venit și a trecut. Ca traiectoria invizibilă a unui glonț, cuvintele au fost absorbite în acea după-amiază de duminică. Începuturile sunt întotdeauna așa. O clipă totul există, dar în secunda următoare totul se pierde.

— Aș vrea să scriu despre o mătușă săracă, i-am spus eu însoțitoarei mele. (Eu sunt una dintre acele persoane care încearcă să scrie nuvele.)

— O mătușă săracă?

Părea puțin surprinsă. S-a uitat la mine o vreme, de parcă ar fi încercat să măsoare ceva.

— De ce? De ce despre o mătușă săracă?

Nici eu nu știam de ce. Nu știu cum se face, dar de fiecare dată când ceva pune stăpânire pe mine, e mereu ceva inexplicabil.

După aceea, o vreme nu am spus nimic. În timpul acesta atingeam ușor cu vârful degetelor vidul în formă de om rămas în inima mea.

— Probabil nimeni nu ar vrea să citească o astfel de poveste, a spus ea.

— Într-adevăr, poate că nu ar fi ceva captivant, am recunoscut eu.

— Atunci de ce vrei să scrii despre așa ceva?

— N-aș putea explica prea bine. Dar pentru a explica motivul pentru care vreau să scriu o nuvelă despre o mătușă săracă, ar trebui mai întâi să scriu nuvela. Însă, odată scrisă, nu mai are nici un rost să explic din ce motiv am scris-o, nu?

— A tăcut și a zâmbit. A scos din buzunar o țigară moto-țolită și a aprins-o. Mereu își mototolea țigările. Uneori nici nu i se mai aprindeau. Dar țigara aceasta s-a aprins. — Apropo, a spus ea, ai printre rudele tale vreo mătușă săracă?

— Nu.

— Eu da. Am o mătușă săracă, o mătușă săracă autentică. Ba chiar am trăit cu ea câțiva ani.

Am privit-o în ochi. Erau, ca întotdeauna, foarte liniștiți.

— Dar eu nu vreau să scriu nimic despre acea mătușă, spuse ea. Nici măcar un cuvânt.

La radio începuse o nouă melodie. Semăna cu cea de dinainte, dar nu mi se părea deloc cunoscută.

— Tu nu ai nici o mătușă săracă, a continuat ea, dar ai vrea să scrii despre așa ceva. Eu am o mătușă săracă autentică, dar nu vreau să scriu despre ea. Nu ți se pare puțin cam ciudat?

Am încuviințat.

— Oare de ce? am întrebat-o.

A înclinat puțin capul fără să răspundă. Cu spatele la mine, s-a aplecat și-a trecut prin apă degetele ei subțiri.

Întrebarea mea parcă s-ar fi scurs prin vârful degetelor ei, fiind absorbită în ruinele de pe fundul lacului. Precis semnul meu de întrebare e și acum scufundat pe fundul apei, strălucind, ca un fragment de metal bine lustruit. Și probabil revarsă asupra cutiilor de Cola din jur aceeași întrebare.

Oare de ce? Oare de ce? Oare de ce?

A scuturat scrumul din țigara ei mototolită, aruncându-l pe jos.

— Să-ți spun drept, cred că așa avea câte ceva de spus despre mătușa mea săracă. Dar nu găsesc cuvintele potrivite. E prea greu pentru mine. Pentru că știu într-adevăr o mătușă săracă, a spus ea mușcându-și ușor buzele. Nu poți să-ți imaginezi nici pe departe cum e.

M-am uitat încă o dată la statuia de bronz ce înfățișa doi inorogi. Stăteau cu picioarele din față ridicate, iritați parcă de timpul ce s-a scurs și i-a dat uitării. Ea și-a șters degetele ude de marginea bluzei de mai multe ori, apoi s-a întors cu fața spre mine.

— Tu vrei să scrii despre o mătușă săracă, a spus ea. Asta înseamnă că accepți o responsabilitate. Iar dacă ți-o asumi, înseamnă să o și salvezi. Eu așa cred. Ești oare în momentul de față în stare de așa ceva? Nici măcar nu ai o mătușă săracă!

Am oftat adânc.

— îmi pare rău, a spus ea.

— Nu, n-ai pentru ce. Probabil ai dreptate.

Așa este. Eu nici măcar nu am o mătușă săracă... Păreau versurile unui cântec.

Probabil că printre rudele dumneavoastră nu se numără nici o mătușă săracă. Atunci avem ceva în comun: faptul că nu avem o mătușă săracă. E cam ciudat să ai așa ceva

în comun. Ca și cum am avea în comun o băltoacă într-o dimineață liniștită.

Totuși, trebuie să fi văzut la vreo petrecere de nuntă o mătușă săracă. La fel cum în fiecare bibliotecă există o carte pe care nu a citit-o nimeni de mult, la fel cum în fiecare dulap există o cămașă aproape nepurtată, și la fiecare petrecere de nuntă există o mătușă săracă.

Nu e prezentată aproape nimănui și aproape nimeni nu vorbește cu ea. Nu i se cere niciodată să închine un pahar. Stă liniștită la locul ei, uitată, ca o sticlă veche de lapte. Își soarbe încet, cu sunete abia perceptibile, supă consomme, mănâncă salata cu furculița pentru pește, nereușind să ia

boabele de fasole roșie, iar la sfârșit observă că-i lipsește lingurița pentru înghețată. Cadoul ei, dacă are noroc, va fi îndesat în fundul unui dulap; dacă nu, va fi aruncat cu ocazia mutării, împreună cu cine știe ce trofeu prăfuit și alt|Șt vechituri.

Câteodată, când te uiți prin albumul de la nuntă, o vezi în fotografii, dar înfățișarea ei este la fel de plăcută ca aceea a unui cadavru înecat.

„Cine e femeia asta? Uite, aici, cea din rândul al doilea, cu ochelari...”
„A, nu e nimeni”, răspunde tânărul soț. „Doar o mătușă săracă.”

Nu are nume. E doar o mătușă săracă și atâta tot.

Bineînțeles, numele dispar odată și odată.

Dar sunt mai multe moduri în care pot dispărea. Mai întâi, sunt numele care pier odată cu moartea persoanei respective. E simplu. Le deplângem moartea: „Râul a secat și au murit toți peștii!” sau „Pădurea a fost învăluită de flăcări și toate păsările au ars...!”. Apoi, sunt cele care se sting asemenea unui televizor vechi, pe ecranul căruia mai persistă o luminiță albă, chiar și după ce nu mai funcționează.

iar într-o zi dispore și aceasta brusc. Nici așa nu e rău. E ca urma lăsată de piciorul unui elefant indian care s-a rătăcit. Într-adevăr, nu e rău. Iar la final sunt cele care mor încă din timpul vieții persoanei respective, adică numele unei mătuși sărace.

Dar uneori, și eu cad în starea aceasta de anonimat, asemenea unei mătuși sărace. Seara, în mulțimea agitată de la ultima stație, nu mai știu nici încotro mă îndrept, nici unde locuiesc, nici cum mă cheamă. Însă pentru puțin timp, doar cinci-zece secunde.

Apoi mai sunt și astfel de situații: „Nu reușesc deloc să-mi amintesc numele dumneavoastră”, îți spune cineva.

„Nu-i nimic, nu vă faceți probleme. Oricum nu e cine știe ce nume.”
„Nu, zău, îmi stă pe limbă!” și arată de mai multe ori spre buzele lui.

Atunci mă simt ca și cum aș fi îngropat în pământ, doar cu capătul piciorului stâng ieșit la suprafață. Din când în când cineva se împiedică de el și se scuză: „Îmi pare rău! Chiar îmi stă pe limbă!”.

Păi, atunci, unde se duc numele pierdute? E foarte puțin probabil să poată supraviețui în orașul acesta ca un labirint. Unele dintre ele sunt târâte de tiruri și zdrobite pe șosea, altele au o moarte de câine, pentru simplu motiv că nu le-au ajuns banii să ia trenul, iar altele, umplându-și buzunarele cu mândrie ca să le tragă în jos, se scufundă în apele unui râu adânc.

Totuși, unele dintre ele reușesc să supraviețuiască și ajung în orașul numelor pierdute, unde întemeiază poate mica lor comunitate retrasă. Un orașel mic, mic de tot. Iar la intrarea lui s-ar găsi cu siguranță un indicator pe care scrie:

„Nu au voie să intre aici decât cei care au treabă”. Cei care intrau fără să aibă treabă primeau răsplată convenită.

Poate aceasta a fost modesta răsplată care mi-a fost pregătită. De spatele meu s-a lipit o mică mătușă bătrână.

I-am observat prima dată existența pe la jumătatea lunii august. Nu a fost ceva anume care să mă facă s-o observ. Doar am simțit deodată că am pe spate o mătușă săracă.

Nu era deloc o senzație neplăcută. Nu era grea și nici nu răsuflea în ceafă o respirație urât mirositoare. Doar stătea lipită de spatele meu, ca o umbră albită. Dacă nu se uitau cu foarte mare atenție, cei din jurul meu nici măcar nu observau că e acolo. Pisicile cu care locuiesc au p'țivit-o cu suspiciune în primele două-trei zile, dar după cei și-au dat seama că nu are nici o intenție de a le încălca teritoriul, s-au obișnuit imediat cu prezența ei.

Câțiva dintre prietenii mei păreau cam stingheriți. Când ne întâlneam la un pahar, ea se ivea din când în când din spatele meu și se uita pe furiș.

— Nu mă simt în largul meu deloc!

— Nu trebuie să-i dai atenție, am spus eu. Nu face nimic rău, e inofensivă.

— Da, știu, dar e cam enervant.

— Atunci încearcă pe cât posibil să nu te uiți la ea.

— Hm, da..., a spus el oftând. Dar de unde te-ai pricopsit cu așa ceva pe spatele tău?

— Nu pot spune că a venit de undeva anume. Doar că m-am tot gândit mereu la unele lucruri. Asta-i tot.

A încuviințat și a oftat din nou.

— Cred că înțeleg. Așa a fost firea ta dintotdeauna.

— Da.

Am continuat să bem whisky timp de vreo oră, fără prea mare tragere de inimă.

151

— Spune-mi, ce anume e așa enervant la ea? am întrebat eu.

— Păi, e ca și cum m-ar pândi mama.

— Dar oare de ce?

— De ce? a întrebat el stânjenit. Păi, cea care e lipită de spatele tău e probabil mama mea.

Sintetizând mai multe impresii (pentru că eu personal nu o puteam vedea), lipită de spatele meu nu era o formă definită a unei mătuși bătrâne, ci, se pare, un fel de eter care-și schimba forma în funcție de imaginea mentală a fiecărui individ care o privea.

Pentru unul dintre prieteni era imaginea câinelui său rasa Akita care a murit în toamna anului trecut de cancer la esofag.

— Avea cincisprezece ani. Era deja bătrân și ramolit. Dar să moară de cancer la esofag, săracul de el!

— Cancer la esofag?

— Da. E foarte dureros. Numai de așa ceva să nu am parte! Plângea în fiecare zi, deși nu mai avea aproape deloc voce. Am vrut să-l eutanasier, dar mama s-a opus acestei idei.

— De ce?

— De unde să știu? Probabil nu voia să-și murdărească mâinile, spuse el fără prea mult entuziasm. Oricum, a trăit cam două luni doar cu perfuzii. Stătea pe jos în șopron. Era un miros îngrozitor!

După asta a tăcut o vreme.

— Nu era mare scofală de capul lui. Era fricos și lătra cum vedea pe cineva. Nu era bun de nimic. Era gălăgios și mai avea și o boală de piele.

Am încuviințat.

— Mai bine nu se năștea câine. Cred că ar fi fost și el mult mai fericit dacă ar fi fost greier. Nu ar fi deranjat pe nimeni oricât ar fi cântat și nici nu ar fi făcut cancer la esofag.

Dar era câine și stătea lipit de spatele meu, cu un tub de plastic ieșindu-i din gură.

Pentru un agent imobiliar, mătușa săracă era imaginea fostei lui profesoare din școala primară.

— Era 1950, anul în care a început războiul din Coreea, dacă-mi aduc bine aminte, a spus el ștergându-și cu un prosop gros transpirația de pe față. A fost profesoara mea doar doi ani, dar mă face să-mi amintesc de acele vremuri. Deși am uitat aproape totul de-atunci.

Credea probabil că fosta lui profesoară o fi fost vreo rudă de-a mea, după felul cum m-a invitat la un ceai de orz rece.

— Dacă stau și mă gândesc, a fost o persoană demnă de milă. În același an în care s-a căsătorit, soțul ei a fost luat în armată. Se afla pe un vas de transport și bum! Să fi fost jirin 1943. După asta, a rămas să predea la școala primară, dar anul următor, în urma unui raid aerian, a fost prinsă într-un incendiu și a rămas cu arsuri pe toată partea stângă a corpului, de la obraz până la braț.

Și spunând acestea, a trasat o linie lungă cu degetul de la obraz spre braț. Și-a băut ceaiul dintr-o înghițitură, apoi și-a șters din nou transpirația cu prosopul.

— Se spune că ar fi fost o femeie frumoasă. Păcat de ea!... Se pare că după asta i s-a schimbat și caracterul. Dacă mai e în viață, ar avea aproape șaiszeci de ani. Hmm... anul 1950?

În felul acesta, prindeau contur hărți ale străzilor și scheme cu amplasarea locurilor de la diverse petreceri. Având ca centru spatele meu, cercul mătușii sărace se extindea puțin câte puțin.

Dar, în același timp, în jurul meu prietenii mă păraseau unul câte unul, ca și cum și-ar pierde un pieptene dinții.

— Nu e un tip rău, spuneau ei, dar de fiecare dată când ne întâlnim văd și fața enervantă a mamei mele (sau a câinelui care a murit de cancer la esofag, sau a profesoarei cu cicatricele provocate de arsuri).

Parcă eram scaunul unui dentist. Nimeni nu mă învinovățește, nimeni nu mă urăște, dar cu toate acestea toți mă evită. Dacă ne întâlnim întâmplător pe undeva, găsesc cel mai plauzibil motiv și dispar cât mai repede.

— Nu mă simt în largul meu când sunt cu tine, mi-a spus cu mare dificultate, dar sincer, o fată. Dacă pe spatele tău ai avea un suport pentru umbrele sau altceva, cred că mi-ar fi mult mai ușor.

Support pentru umbrele.

Mă rog, nu contează, gândeam eu. Oricum nu am fost niciodată o persoană care să știe să-și păstreze relațiile cu ceilalți. În plus, nu aș vrea să trăiesc purtând pe spate un suport pentru umbrele.

Dacă prietenii mă evitau în felul acesta, presa, în schimb, se întrecea în a-mi lua interviuri. Cei mai mulți erau de la reviste săptămânale. Veneau o dată la două zile și ne făceau fotografiile mie și mătușii, se enervau că ea nu ieșea bine în poze și mă copleșeau cu întrebări stupide. În ceea ce mă privește, mă așteptam ca, apărând în reviste, să descopăr ceva nou despre mătușa săracă sau lucrurile să evolueze în vreun fel sau altul. Dar nu m-am ales decât cu o mare oboseală acumulată între timp.

Odată am fost invitat și la emisiunea Morning Show. Au bătut la ușa mea la ora șase într-o dimineață și m-au dus cu o mașină până la studioul televiziunii, unde mi-au dat să beau o cafea dubioasă. În jurul meu, oameni pe care nu-i cunoșteam se agitau, făcând tot felul de lucruri de care habar n-aveam. Îmi venea să ies pe ușa studioului și să mă întorc acasă. Dar cum am ratat șansa să plec, mi-a venit rândul să intru în emisie. Când nu se filma, prezentatorul

emisiunii era foarte prost dispus, încrezut, superficial și găsea mereu motiv să se ia de cei din jur. Mi-a fost antipatic de la prima vedere. Dar odată ce se aprindea beculuțel roșu al camerei de filmat, se schimba brusc, devenind un bărbat între două vârste zâmbitor, inteligent și agreabil.

— Acum vom începe rubrica „în lume sunt și astfel de lucruri”, a spus el privind spre cameră. Acesta este invitatul de azi, domnul X, care din întâmplare a ajuns în situația de a avea pe spate o mătușă săracă. Nu sunt prea mulți oameni care să aibă agățată de spate o mătușă săracă. Aș vrea să-l întreb cum s-a întâmplat și ce fel de greutate a avut de întâmpinat.

Apoi s-a îndreptat spre mine:

— Cum e să aveți mereu pe spate o mătușă săracă? Este supărător în vreun fel?

— Nu, nu mă deranjează în nici un fel și nu întâmpin dificultăți în mod deosebit, am răspuns eu. Nu e grea și nici iuu trebuie să-i dau de mâncare.

— Deci, nu se întâmplă să vă înțepenească umerii?

— Nu.

— Și de când o aveți lipită de spate?

Am povestit pe scurt despre piața cu statuia de bronz a inorogilor, dar prezentatorul părea să nu fi înțeles prea bine sensul poveștii.

— Cu alte cuvinte - a spus el după ce a tușit ca să-și dreagă vocea - stăteați pe malul lacului, iar mătușa săracă ce băntuia lacul acela v-a posedat, nu?

— Nu e așa, am spus eu, clătinând din cap. „O, Doamne!” mi-am spus eu. „Nu ar fi trebuit să vin aici. La urma urmei, ceea ce vor toți sunt glume și povești cu fantome de doi lei.”

— Mătușa săracă nu este fantomă. Nu bântuia pe nicăieri și nu a posedat pe nimeni. Este, ca să spun așa, doar cuvinte, am explicat eu sătul de toate acestea. Doar cuvinte.

Nimeni nu a spus nimic.

— Să vă explic: cuvintele sunt un fel de electrozi conectați direct la mintea noastră. Dacă trimitem prin ei același stimul, încontinuu, se va produce cu siguranță o reacție. Bineînțeles, aceasta este diferită pentru fiecare persoană în parte, iar în cazul meu este ceva ca un sentiment de sine stătător al prezenței. Ca atunci când limba ți se umflă în gură din ce în ce mai mult. Ceea ce am lipit de spate sunt la urma urmei cuvintele mătușă săracă. Nu au o formă sau un sens. Aș putea spune că sunt un simbol conceptual.

Prezentatorul avea o expresie foarte confuză.

— Ați spus că nu are nici sens, nici formă, dar pentru noi există ceva vizibil pe spatele dumneavoastră, ceea ce înseamnă că pentru fiecare dintre noi are și un sens.

Am ridicat din umeri.

— Pentru că așa se manifestă un simbol conceptual. —Atunci, ați putea să faceți să dispară după voie această imagine sau prezență? a întrebat tânăra asistentă de lângă noi pentru a risipi atmosfera ce devenise destul de monotonă.

— Nu, nu aș putea. Odată ce s-a manifestat, va continua să existe indiferent de voința mea. E ca o amintire. O amintire neplăcută, de exemplu, pe care nu o poți uita oricât ai încerca. E același lucru.

Tânăra asistentă a continuat cu întrebările, nu foarte mulțumită de răspunsul meu.

— De exemplu, ceea ce ați menționat mai devreme... ar fi posibil și pentru mine acest lucru? Adică să fac să apară conceptual un simbol?

— Nu știu cât de bine ar merge, dar, teoretic cel puțin, este posibil.

Aici a intervenit și prezentatorul:

— Dacă ar fi să repet în fiecare zi, de nenumărate ori cuvântul „conceptual”, atunci s-ar putea să apară pe spatele meu imaginea acestui cuvânt?

— În principiu, cred că ar fi posibil, am răspuns eu mecanic.

— Și ar apărea simbolul conceptual al cuvântului conceptual?

— Exact.

Începuse să mă doară capul din cauza luminilor puternice și a aerului urât mirositor din studio, iar vocile stridente ale oamenilor îmi sporeau durerea.

— Spuneți-mi, ce înfățișare ar avea oare conceptual? a întrebat prezentatorul.

Câțiva dintre ceilalți invitați au izbucnit în râs.

— Nu știu, am răspuns eu.

Nici măcar nu voiam să mă gândesc la așa ceva. Îmi era de ajuns că aveam mătușa mea săracă. În primul rând, pentru ei aceasta nici nu era cu adevărat o problemă importantă. Spuneau orice, numai să umple timpul până la următoarea publicitate.

Bineînțeles, lumea întreagă este o bufonerie! Cine poate scăpa de asta? De la studiourile de televiziune cu luminile lor puternice și până la locuința unui sihastru izolată în adâncul unei păduri, totul are aceeași rădăcină. Iar eu continui să merg în această lume cu o mătușă săracă pe spatele meu. Normal că în lumea asta ca o farsă eu sunt cel mai mare bufon! Pentru că am pe spate o mătușă săracă. Probabil că acea fată a avut dreptate. Ar fi fost mai bine dacă purtam un suport pentru umbrele. Poate că atunci oamenii m-ar fi vrut în cercul lor de prieteni. Mi-aș fi vopsit suportul pentru umbrele în altă culoare la fiecare două săptămâni și aș fi apărut cu el la toate petrecerile. „Aa, văd că săptămâna aceasta suportul pentru umbrele este roz!” mi-ar spune cineva.

„Da! Săptămâna viitoare îl vopsesc verde kaki.” Și probabil s-ar găsi fete interesate să se bage în patul unui bărbat ce poartă pe spate un suport roz pentru umbrele.

Dar, din păcate, nu aveam pe spate un suport pentru umbrele, ci o mătușă săracă. Cu timpul, interesul lumii față de mine și mătușa săracă a tot scăzut. La urma urmei (după cum a spus și însoțitoarea mea), pe nimeni nu interesează o mătușă săracă. Odată ce minima curiozitate de la început și-a urmat calea și a dispărut, nu mai rămâne apoi decât o liniște abisală, adâncă precum îmbinarea dintre mine și mătușa săracă.

— Am văzut emisiunea în care ai apărut! a spus însoțitoarea mea.

Stăteam ca și înainte pe marginea lacului. Era deja început de toamnă. Nu o mai văzusem de vreo trei luni. Timpul a zburat pe nesimțite. Era prima dată când a trecut atât de mult timp fără să ne vedem.

— Arătai cam obosit.

— Chiar eram foarte obosit.

— Parcă nu erai tu însuși.

Am încuviințat. Avea dreptate, nu fusesem în apele mele.

Ținea pe genunchi o bluză de trening, pe care o tot împătorea. O împătorea și o desfăcea, din nou și din nou. Ca și cum ar tot întoarce timpul înainte și înapoi.

— Se pare că în sfârșit ai reușit să ai mătușa ta săracă.

— Da, așa se pare.

— Ei, și cum te simți?

— Ca un pepene căzut pe fundul unei fântâni.

A râs. Mângâia bluza moale de trening împăturită bine pe genunchii ei, ca și cum ar fi mângâiat o pisică.

— Ai reușit să afli ceva despre ea?

— Cred că da. Sau, cel puțin, am început să înțeleg câte ceva.

— Și? Ai reușit să scrii ceva?

— Nu, am spus eu, clătinând ușor din cap. Nu pot scrie deloc. Nici măcar nu îmi vine să scriu. Poate că nu voi putea niciodată să scriu ceva.

— Renunți prea ușor.

— După cum ai spus și tu odată, dacă nu sunt în stare să salvez nimic, ce sens mai are să scriu ceva despre mătușa săracă?

A tăcut o vreme, mușcându-și buzele.

— Uite, poți să îmi pui întrebări! Încerc să te ajut cât de cât.

— În calitate de rudă a unei mătuși sărace?

— Exact. Hai, întreabă-mă! Nu cred că voi mai avea vreodată dispoziția să vorbesc despre mătușa mea săracă.

Mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama de unde să încep.

— Câteodată mă gândesc ce fel de persoană devine oare p':mătușă săracă? Se naște așa sau condiția de mătușă săracă stă ca o insectă uriașă la colț de stradă, cu gura larg deschisă, și îi înghite pe cei care trec întâmplător pe-acolo, transformându-i în mătuși sărace?

A dat de mai multe ori din cap, ca și. cum ar fi spus: bună întrebare!

— Nu e nici o diferență, spuse ea.

— Cum așa?

— Păi, uite: o mătușă săracă o fi avut copilăria și tinerețea ei de mătușă săracă; sau poate că nu. Dar asta nu contează. Lumea e plină de milioane de motive pentru milioane de cauze. Milioane de motive pentru a trăi, milioane de motive pentru a muri și milioane de motive pentru a da motive. Astfel de motive găsești câte vrei, la fel de ușor cum ai da un telefon. Dar tu cauți cu totul altceva, nu-i așa?

— Da, cred că ai dreptate.

— Ea există și atâta tot. Tu trebuie să admiți și să accepți acest lucru. Nu contează motivul sau cauza. Mătușa săracă există pur și simplu acolo. Faptul de a exista este însuși motivul ei. La fel cum și noi existăm acum aici, fără O cauză sau un motiv special.

Nu am mai spus nimic și am stat așa pe marginea lacului mult timp, tăcuți și nemișcați. Lumina transparentă de toamnă arunca umbre mici pe fața ei.

— Ei bine, nu mă întrebi și pe mine ce văd pe spatele tău?

— Ce vezi pe spatele meu?

— Nimic, a spus ea zâmbind. Nu te văd decât pe tine.

— Mulțumesc.

Bineînțeles, timpul lovește pe toată lumea în mod egal. Ca un vizitru ce biciuiește un cal bătrân până moare în drum. Dar cum acele lovituri sunt teribil de ușoare, puțini dintre noi le percep.

Cu toate acestea, în mătușa săracă putem vedea, ca prin pereții de sticlă ai unui acvariu, această năvălire a timpului. Într-o cutie strâmtă de sticlă, timpul o stoarce pe mătușa săracă ca pe o portocală, până nu mai iese nici un strop de zeamă.

Ceea ce mă atrage pe mine este această perfecțiune din interiorul ei.

Într-adevăr, nu mai iese nici o picătură!

Da, perfecțiunea s-a așezat pe centrul existenței mătușii, ca un cadavru închis într-un ghețar, un ghețar magnific, de parcă ar fi fost făcut din oțel inoxidabil. Probabil că i-ar trebui soarelui zece mii de ani ca să topească un asemenea ghețar. Dar cum o mătușă săracă nu are cum să trăiască zece mii de ani, trăiește împreună cu acea perfecțiune, moare și este îngropată împreună cu ea.

Mătușa și perfecțiunea sub pământ.

Iar după zece mii de ani, ghețarul se va topi în întineric și atunci probabil că perfecțiunea își va croi drum din mormânt, ieșind la suprafața pământului. Cu siguranță pământul va fi complet schimbat atunci. Dar, dacă va mai exista încă ceremonia numită nuntă, perfecțiunea lăsată în urmă de mătușa săracă va fi chemată să participe. Și, cu maniere impecabile, își va termina felurile de mâncare, iar la sfârșit se va ridica pentru a-și exprima călduroasele felicitări.

Dar să lăsăm deoparte asemenea povești. La urma urmei asta nu se va întâmpla decât în anul 11.980.

i Mătușa săracă a dispărut de pe spatele meu pe la sfârșitul toamnei.

Mi-am amintit că am niște treburi pe care trebuie să le rezolv până la venirea iernii, așa că, împreună cu mătușa săracă, am luat un tren care circula în zona periferică a orașului. După-amiază, în trenurile acestea nu sunt prea mulți călători. Nu mai făcusem de mult o călătorie la distanță, de aceea priveam cu nesaț peisajul pe fereastră. Aerul era pătrunzător și curat, iar munții aproape nefiresc de verzi. Copacii de pe marginea căii ferate aveau ici-colo fructe roșii. La întoarcere, pe bancheta din fața mea a stat o femeie slabă, de vreo treizeci și ceva de ani, împreună cu cei doi copii ai săi. În stânga mamei stătea fetița cea mare. Purta o rochiță bleumarin din serj, ce părea a fi o uniformă de grădiniță. Pe cap avea o pălărie nou-nouță gri, din fetru, cu boruri înguste, rotunde și o fundă roșie. O pălărie tare drăguță. În dreapta mamei stătea băiețelul, care avea probabil vreo trei anișori. Nimic special la ei care să-ți atragă atenția. Și trăsăturile, și îmbrăcămintea erau cât se poate de obișnuite. Mama avea un bagaj mare și arăta obosită, dar mamele de obicei par obosite. Așa că aproape nici nu i-am observat. Doar când s-au urcat în tren și s-au așezat pe bancheta de vizavi, i-am privit o dată în fugă. Dar apoi am stat cu ochii în carte și am citit. La un moment dat însă, mi-a ajuns la urechi vocea șoptită a fetiței. Era o iritare și o insistență în tonul ei, de parcă se plângea de ceva.

— Taci din gură! Nu ți-am spus să fii cuminte în tren? am auzit-o pe mamă spunând.

Avea pe genunchi un bagaj și o revistă deschisă. Era absorbită de lectură.

— Mami, dar pălăria mea...

— Taci! a atenționat-o mama scurt.

Fetița a dat să mai spună ceva, dar și-a înghițit cuvintele nemulțumită. Băiețelul, care stătea de partea cealaltă a mamei, luase pălăria de pe capul surorii lui și se juca cu ea, întorcând-o pe toate părțile. Fetița a întins mâinile încercând să o ia de la fratele ei, dar acesta s-a dat înapoi, nevrând cu nici un chip să dea drumul pălăriei.

— O să-mi strice pălăria, spuse fetița aproape plângând. Mama a aruncat plictisită o privire fugară spre băiat și a încercat fără prea mult interes să-i ia pălăria. Dar băiatul încăpățânat o ținea strâns cu ambele mâini și nu-i dădea drumul. Mama a renunțat și i-a spus fiicei:

— Lasă-l să se joace cu ea un pic. Oricum se va plictisi imediat.

Fata a schițat un gest dezaprobator, dar nu a obiectat. Știa că nu va rezolva nimic și că mama o va certa pe ea în schimb. A strâns buzele, cu ochii ațintiți asupra pălăriei din mâinile fratelui ei. Tot timpul acesta, femeia nu și-a ridicat ochii din revistă. După un timp, băiatul a început să tragă de funda roșie a pălăriei. Se pare că indiferența mamei i-a dat curaj. Știa foarte bine că asta o va enerva pe sora sa și tocmai de aceea trăgea de funda roșie a pălăriei. Voia doar să-i facă în ciudă. Începuse să mă enerveze și pe mine. Aproape că îmi venea să mă ridic și să mă duc să-i smulg pălăria din mâini.

Fetița stătea nemișcată și îl privea tăcută pe fratele ei. Dar părea că plănuiește ea ceva. Deodată s-a ridicat și i-a tras o palmă peste obraz fratelui ei și, până să se dezmeticească el, i-a luat pălăria și s-a întors la locul ei. A fost un gest rapid, totul s-a întâmplat parcă într-o secundă. Până să realizeze mama și fratele ei ce s-a întâmplat, ai fi avut timp suficient să iei o gură adâncă de aer. Băiatul a izbucnit deodată în plâns. Mama i-a ars o palmă fetei pe genunchii dezgoliți, apoi s-a întors spre băiat și l-a mângâiat pe obraz încercând să-l liniștească, dar acesta nu se oprea din plâns.

— Dar, mami, voia să-mi strice pălăria...

— Să știi că cine nu e cuminte în tren nu mai e copilul meu!

Fetița a strâns din buze și a lăsat privirea în jos, uitându-se fix la pălărie.

^ Du-te și stai acolo!

Mama a arătat cu degetul locul liber de lângă mine. Fetița nu și-a ridicat privirea de jos, încercând să ignore degetul mamei întins înainte, înghețat parcă în aer. Acesta continua să indice locul din stânga mea.

— Hai, du-te! Să știi că nu mai ești copilul meu! Dându-se bătută, fata și-a luat geanta și pălăria, s-a ridicat și s-a așezat vizavi, lângă mine. A lăsat din nou privirea în jos, a pus pălăria pe genunchi, apoi a netezit cu degetele borurile. „E vina lui”, gândea ea. „Voia să smulgă funda pălăriei!” Pe fața ei s-au scurs șiroaie de lacrimi. Era aproape seară. Becurile din tren ce dădeau o lumină slabă, galbenă, pâlpâiau precum praful de pe aripile unei molii stinghere. Lumina plutea în aer, inspirată silențios pe nas și pe gură în corpurile oamenilor. Am închis cartea, mi-am pus mâinile pe genunchi și am stat așa nemișcat mult timp, privind-mi palmele. Dacă stau să mă gândesc, de multă vreme nu mi-am mai studiat cu atenție palmele, în lumina difuză a trenului păreau înnegrite, foarte murdare. Parcă nu erau mâinile mele. Asta m-a întristat de

tot. Pentru că, oricât le-aș fi privit, nu-mi păreau niște mâini care ar putea să aducă cuiva fericire. Și nici să salveze pe cineva. Aș fi vrut să pun mâna pe umărul fetei care stătea lângă mine suspinând și să o consolez. Să-i spun că a avut întru totul dreptate și că a fost chiar impresionant cum și-a luat pălăria înapoi. Dar, bineînțeles, nu am atins-o și nici nu i-am spus nimic. Dacă aș fi făcut asta, mai mult aș fi zăpăcit-o. În plus, mâinile mele erau murdare.

Când am coborât din tren, afară bătea un vânt rece de iarnă. Vremea puloverelor trecuse. Se apropia anotimpul hainelor groase. M-am gândit un timp la hainele de iarnă, dacă ar trebui sau nu Să-mi cumpăr una nouă. Apoi

am coborât scările și, în clipa în care am trecut de ieșire, am realizat dintr-odată că mătușa săracă dispăruse de pe spatele meu.

Nu-mi dau seama când a dispărut. A plecat așa cum a venit, fără a fi observată de nimeni. Nu știu unde este acest loc, dar ea s-a întors acolo de unde a venit. Iar eu m-am întors la cel care am fost înainte. Dar oare cum eram eu, cel de dinainte? Nu mai știam. Aveam sentimentul că sunt un alt eu, care seamănă doar foarte bine cu eul meu, cel de dinainte. Nu știam ce să fac de acum încolo. Eram ca o pancartă cu literele șterse, în mijlocul deșertului: singur și dezorientat. Am căutat în buzunar, am luat toate monedele pe care le-am găsit, le-am introdus într-un telefon public și am format numărul ei. A sunat de opt ori, iar a noua oară a răspuns:

— Dormeam, spuse ea cu o voce buimacă.

— La ora șase seara? am întrebat eu mirat.

— Am avut o mulțime de treabă de ieri seară și de-abia acum două ore am terminat.

— Îmi pare rău că te-am trezit. S-ar putea să ți se pară ciudat, dar am sunat doar ca să mă asigur că mai trăiești. Zău!

O simțeam la capătul celălalt al firului cum zâmbește încet.

— Îți mulțumesc că te-ai deranjat să-mi dai telefon, dar sunt bine. Încă mai trăiesc. Și pentru asta muncesc din răspuțeri, iar acum sunt moartă de somn. E bine? Te-ai liniștit?

— Da, m-am liniștit.

— Să știi că viața este foarte grea! mi-a spus ea, ca și cum mi-ar fi dezvăluit un secret.

— Da, așa e.

Într-adevăr, are dreptate: e tare greu să trăiești! Apoi am întrebat-o:

— N-ai vrea să vii să luăm cina împreună?

— Îmi pare rău, dar nu vreau să mănânc nimic. Tot ce-mi doresc acum este să nu mă mai gândesc la nimic și să dorm buștean.

— Nici mie nu mi-e foame în mod special. Voiam doar să stăm de vorbă. Am multe lucruri să-ți spun.

Nu se auzea nimic la capătul celălalt al firului. Știam că își mușcă buzele și își trece vârful degetului mic peste sprâncene.

— S-o lăsăm pe mai târziu, bine? a spus ea rar, despărțind parcă în silabe fiecare cuvânt. Deocamdată lasă-mă să dorm. Încă puțin. După ce mă trezesc, totul va fi în ordine. O să te sun atunci, bine?

— Bine. Somn ușor!

— Somn ușor!

A ezitat o secundă.

— Aveai să-mi spui ceva urgent?

— Nu, nu e nimic urgent. O putem lăsa pe mai târziu. Așa e, avem destul timp la dispoziție. Zece mii de ani, chiar douăzeci de mii de ani. Eu pot aștepta oricât. Mi-a spus din nou „Somn ușor” și a închis. Eu am stat un timp cu receptorul galben în mână, uitându-mă la el, apoi l-am pus ușor la loc, în furcă. În momentul acela mi s-a făcut brusc o foame teribilă. Îmi venea să înnebunesc. Simțeam o nevoie irezistibilă de a mânca ceva, orice, numai să

mănânc. Dacă mi-ar da cineva de mâncare, m-aș târî pe pământ și i-aș suga până și degetele.

De ce nu! O să vă sug vouă degetele! Și apoi o să dorm buștean și nu o să mă mai trezesc nici dacă ar da cineva cu picioarele în mine. O să dorm adânc, timp de zece mii de ani.

M-am sprijinit de telefon, mi-am golit mintea și am închis ochii. Sunetul a zeci de mii de pași a trecut peste mine ca un val. Oamenii continuau să meargă mereu, mereu, fără să se oprească... Taca-taca, taca-taca, își încrustau pașii. Mă gândeam: „Oare unde s-a întors mătușa săracă? Și oare unde m-am întors eu?”.

Dacă peste zece mii de ani ar lua naștere o societate unde să fie doar mătuși sărace, oare și-ar deschide porțile orașului lor și pentru mine? Acolo ar exista un guvern format din mătuși sărace, ales de mătuși sărace, și o primărie, un tren pentru mătuși sărace condus de mătuși sărace și romane scrise de mătuși sărace pentru mătuși sărace.

Nu, probabil că ele nu ar avea deloc nevoie de astfel de lucruri. Nici de guvern, nici de tren, nici de romane.

Probabil că ele ar vrea mai degrabă să construiască niște sticle uriașe de oțet și să trăiască retrase și liniștite în ele. Dacă privești de sus, din cer, zeci de mii de astfel de sticle, chiar sute de mii se întind aliniate pe suprafața pământului, cât vezi cu ochii. Fără îndoială, ar fi o priveliște atât de frumoasă, încât ți-ar tăia răsuflarea.

Da, dacă în lumea aceea ar fi loc pentru o fărâmă de poezie, aș scrie despre această lume! Și aș deveni primul distins poet laureat al lumii mătușilor sărace.

N-ar fi rău!

Aș cânta în poezie soarele ce strălucește reflectându-și razele în sticlele verzi și marea de iarbă ce se întinde la picioare, strălucind în rouă dimineții.

Dar, la urma urmei, acest lucru ar fi posibil abia în anul 11.980. Și să aștept zece mii de ani e prea mult. Am de trecut prin nenumărate ierni până atunci.

Vomă 1979

Era unul dintre puținii oameni care aveau această capacitate, mai puțin întâlnită, de a ține un jurnal pe o perioadă îndelungată de timp, fără să omită nici măcar o zi. De aceea putea să indice data exactă în care a început și a încetat vomatul. Starea respectivă a început în ziua de 4 iunie 1979 (cer senin) și a încetat pe 14 iulie 1979 (înnorat).

Era un tânăr ilustrator, cu doi-trei ani mai tânăr decât, : mine. Am lucrat o dată în colaborare cu el, când am realizat ceva pentru o revistă. Colecționa, la fel ca mine, discuri vechi.

Li plăcea să se culce cu iubitele sau soțiile prietenilor lui și până atunci avusese aventuri cu multe dintre ele. Uneori chiar mergea la prietenul respectiv acasă, în vizită, și cât acesta ieșea până la magazinul din apropiere ca să cumpere bere sau cât era sub duș, el făcea sex cu soția, îmi povestea de multe ori despre asemenea aventuri,

— Nu e rău să faci sex și în felul acesta, pe fugă, îmi spunea el. Îți ții aproape toate hainele pe tine și cauți să termini cât mai repede. Sexul obișnuit are tendința să țină tot mai mult, nu? Așa că, din când în când, încerci exact opusul. E foarte plăcut să abordezi lucrurile și din altă perspectivă!

Bineînțeles, nu făcea sex doar în felul acesta, ca un tur de forță. Se bucura și de sexul obișnuit, lent, care durează mai mult. Dar lui îi plăcea faptul în sine de a se culca cu soțiile sau iubitele prietenilor lui.

— Nu fac acest lucru cu intenția de a-mi înșela prietenii sau de a le pune coarne. Culcându-mă cu soțiile sau prietenele lor, simt mai multă intimitate. Adică, se creează o atmosferă familială. În plus, e doar sex și atâta timp cât nu se va afla de acest lucru, nimeni nu e rănit.

— Și până acum nu ți s-a întâmplat niciodată să afle cineva despre asta?

— Nu, bineînțeles! spuse el oarecum surprins. Așa ceva nu iese la lumină, atâta timp cât ești foarte precaut și nu îți scapă ceva care să dea de bănuț. Doar dacă în subconștient nu îți dorești de fapt acest lucru. Apoi, mai e foarte important să stabilești clar de la început principiile de bază, și anume: că acesta este doar un joc prietenesc, că nu ai de gând să te implici și că nu vrei să rănești pe nimeni. Evident, se înțelege că le explic partenerelor mele aceste lucruri pe ocolite, alegându-mi bine cuvintele.

Îmi venea cam greu să cred că totul funcționa atât de bine pe cât spunea el, dar cum nu părea un tip care să se laude cu vorbe goale, probabil că era întocmai cum zicea el.

— Și la urma urmei, majoritatea femeilor chiar își doreau acest lucru. În multe cazuri, soții sau iubiții lor – cu alte cuvinte, prietenii mei – erau persoane mult mai bune decât mine: arătau mai bine sau erau mai deștepți sau aveau penisul mai mare. Dar pentru ele lucrurile acestea nu contează. Sunt mulțumite dacă partenerul lor este un om cât de cât la locul lui, binevoitor și înțelegător. Ceea ce vor ele este ca cineva să le dea atenție, în afara aceluia cadru static de soție sau iubită a cuiva. Acesta este principiul de bază. Dar, bineînțeles, mai sunt și alte motive, mai superficiale, care le determină să facă acest lucru.

— De exemplu?

— De exemplu ca să le plătească cu aceeași monedă soților care le-au înșelat sau din plictiseală sau pentru a avea satisfacția de sine că sunt dorite și de un alt bărbat, nu numai de soțul lor. Așa stau lucrurile. Iar eu îmi dau seama doar uitându-mă la ele. Nu e vorba de pricepere, e un talent cu care te naști. Unii îl au, alții nu.

Nu avea o prietenă a lui, stabilă.

După cum am mai spus, amândoi eram colecționari de discuri și uneori mai făceam schimb. Colecționez muzică jazz din perioada anilor cincizeci până pe la jumătatea anilor șaiszeci, dar zona de interes a fiecăruia diferea puțin, așa că puteam face schimb fără nici o problemă. Eu mă axam pe formațiile de cântăreți albi de pe Coasta de Vest, iar el aduna discuri ale unor

cântăreți – nu neapărat dintre cei mai cunoscuți – din a doua perioadă, precum Coleman Hawkins sau Lionel Hampton. Astfel, dacă el avea să zicem un disc marca Victor cu Pete Jolly Trio, iar eu albumul Mainstream al lui Vie Dickenson, ne convenea amândurora să facem schimb. Stăteam câte o zi întreagă și ascultam discurile nou achiziționate, ne uitam la ele să vedem dacă sunt în stare bună, iar între timp mai desfăceam câte o bere. Mă întâlneam din când în când eu el pentru aceste mici tranzacții.

Mi-a povestit despre vomat după una dintre întâlnirile noastre pentru a face schimb de discuri. Eram în apartamentul lui și discutam despre muzică la un pahar de whisky. Subiectul discuției a alunecat spre băutură și apoi ne spuneam cum a fost când ne îmbătăm.

— Mi s-a întâmplat mai demult să vomit în fiecare zi, timp de patruzeci de zile. Absolut în fiecare zi, fără nici o excepție. Deși atunci nu a fost din cauza alcoolului. Și nici pentru că nu m-aș fi simțit bine. Vomam pur și simplu, fără nici un motiv. Am ținut-o așa timp de patruzeci de zile. Impresionant, nu?

A început să vomite în ziua de 4 iunie, dar de data asta nu avea de ce să se plângă: în noaptea precedentă dăduse pe gât o cantitate considerabilă de whisky. Și, ca de obicei, se culcase cu soția unuia dintre prietenii săi. Cu alte cuvinte asta a fost noaptea lui de 3 iunie.

De aceea, faptul că în dimineața următoare, la ora opt, a vărsat deasupra veceului tot ce avea în stomac nu era nimic neobișnuit și nu ar fi mirat pe nimeni. Nu mai vomase din cauza alcoolului de când terminase facultatea, dar nu se poate spune că era ceva ieșit din comun. A tras apa și toată mâncarea pe care a vomat-o s-a scurs pe țeava de canalizare. Apoi, s-a așezat la birou și s-a apucat de lucru. Nu se simțea deloc rău. Ba chiar ar fi putut spune că în acea zi se simțea înviorat. Lucrul a mers foarte bine, iar spre prânz l-a luat o foame pe cinste.

A mâncat un sandvici cu șuncă și castravete, apoi a băut și o cutie de bere. După treizeci de minute a venit al doilea val de greață și a vărsat din nou în veceu tot ceea ce mâncase. Bucăți mărunte de pâine și șuncă pluteau în apa din vasul de toaletă. Cu toate acestea, nu avea o stare neplăcută, nu se simțea rău deloc. Doar vomase. A avut impresia că ceva i s-ar fi oprit în gât și, ca să vadă ce e, s-a aplecat deasupra veceului. Atunci, toată mâncarea a ieșit din stomac, cum ar scoate un scamator din pălărie porumbei, iepuri sau steagurile diferitelor țări. Doar atât.

— Pe vremea studenției, mi s-a întâmplat de multe ori să vomit când beam peste măsură. Sau mi s-a mai întâmplat să mi se facă rău din cauza mijloacelor de transport. Dar de data asta era cu totul diferit de starea de greață. Nu aveam nici măcar senzația aceea specifică atunci când vomii, că ți se strânge stomacul. Simțeam că stomacul meu împinge în sus mâncarea fără nici o rezistență și fără vreun stimul. Nu îmi dădea o stare neplăcută și nu era nici mirosul acela oribil. Însă faptul că mi s-a întâmplat nu o dată, ei de două ori m-a făcut să mă simt foarte ciudat, începusem să-mi fac griji, așa că am hotărât să nu mai pun gura pe alcool o vreme.

Dar a treia zi dimineață a venit al treilea val de greață. Toată mâncarea i-a ieșit din stomac: brișoa cu marmeladă de la micul dejun, aproape nedigerată, și ce i-a rămas din tiparul pe care îl servise la cină cu o seară înainte.

După ce a vomat, a început să se spele pe dinți, dar în timpul acesta a sunat telefonul. Când a răspuns, o voce de bărbat i-a rostit numele și a închis. Doar atât.

— Poate că era soțul sau iubitul uneia dintre femeile cu care te-ai culcat, nu crezi? am spus eu.

— Imposibil! Știu vocea tuturor persoanelor din anturajul meu, iar pe aceea nu o mai auzisem niciodată până atunci. Și avea un ton foarte răutăcios. Până la urmă am primit în fiecare zi acel telefon. De pe 5 iunie până pe 14 iulie. Ce zici de asta? Coincide aproape la perfecție cu perioada în care am avut stările de vomă.

— Dar nu văd ce legătură pot avea stările de vomă cu telefoanele anonime?

— Nici eu nu înțeleg. Tocmai de aceea, încă nu știu ce să cred despre asta. În orice caz, telefoanele au continuat în același fel. Suna și când răspundeam îmi pronunța numele, apoi îmi închidea. Primeam negreșit acel telefon o dată pe zi. Nula o anumită oră, putea să sune dimineața, seara, chiar și la miezul nopții. E adevărat, așa fi putut să nu răspund la telefon, dar serviciul meu este de așa natură încât trebuie să răspund. În plus, pot primi telefoane și de la fete, așa că...

— Da, așa e.

— În paralel cu telefoanele, a continuat și starea de vomă, fără să mă scutească măcar o singură zi. Cred că vomam aproape tot ce mâneam. După ce vărsăm, mi se făcea foame, așa că iar mâneam și iar vărsăm tot. Era ca un cerc vicios. Totuși, din trei mese reușeam în medie să păstrez echivalentul uneia și să o diger. Cu asta abia mă mențineam în viață. Dacă așa fi vomat trei mese din trei, așa fi ajuns în situația să mă hrănesc prin perfuzii.

— Nu ai fost la un doctor?

— La doctor? Bineînțeles. Am fost la policlinica din zonă. E destul de bună. Mi-au făcut radiografie, analiza urinei. Era posibil să fie vorba de cancer, așa că mi-au făcut analizele, ca să fie siguri. Dar nu au găsit nimic în neregulă. Eram sănătatea întruchipată. În cele din urmă, mi-au spus că probabil este doar „oboseală cronică la stomac” sau stres, mi-au dat niște medicamente pentru stomac și mi-au recomandat să nu stau treaz până târziu, să dorm bine, să mă abțin de la alcool și să nu mă enervez de la lucruri mărunte. Dar îmi îndrugau numai prostii. Doar știu și eu ce înseamnă „oboseală cronică la stomac”. Trebuie să fii chiar prost să ai așa ceva și să nu-ți dai seama de asta. Se manifestă prin lipsa poftei de mâncare, îți simți stomacul greu și ai aciditate. Și chiar dacă aceste simptome sunt însoțite de vomă, ea apare mai târziu. Nu vine doar singură, așa din senin. Iar eu, în afară de starea de vomă, nu aveam nici unul din acele simptome. Lăsând la o parte faptul că îmi era mereu foame, mă simțeam foarte bine și aveam mintea limpede. În ceea ce privește stresul, nu țin minte să fi avut

probleme cu așa ceva. Bineînțeles, eram presat de treabă, dar nu într-atât încât să mă epuizeze. Cu femeile îmi mergea bine, iar o dată la trei zile mă duceam la piscină și înotam pe săturate... Vezi? Nu aveam de ce să mă plâng.

— Da, așa e.

— Doar că vomam.

Starea de vomă și telefoanele au continuat în felul acesta timp de două săptămâni. În a cincisprezecea zi se săturase de amândouă. A lăsat lucrul deoparte și a închiriat o cameră la hotel. Dacă în privința vărsăturilor nu putea face nimic, măcar de telefon să scape. S-a hotărât să petreacă timpul citind și uitându-se la televizor. La început lucrurile păreau să meargă bine. A trecut cu bine de sandviciul cu friptură de vită și salata de sparanghel pe care le-a consumat la prânz. Se pare că schimbarea de mediu a avut efect, pentru că stomacul i s-a liniștit și a reușit să digere mâncarea. La ora trei și jumătate s-a întâlnit în ceainăria hotelului cu iubita unui prieten. Aici a servit o plăcintă cu vișine și o cafea neagră. Nici de această dată nu s-a întâmplat nimic.

S-a culcat apoi cu iubita prietenului și, în ceea ce privește sexul, totul a decurs fără nici o problemă. După ce a condus-o, a luat singur cina la un restaurant din apropierea hotelului: tofu, macrou fript în stilul Kyoto, murături, supă din pastă de soia și un bol de orez. Nu s-a atins de alcool. Asta a fost pe la șase și jumătate.

Apoi s-a întors în camera de la hotel unde s-a uitat la știri. După ce s-au terminat, a început să citească noul roman al lui Ed McBain, din seria Secția 87. Se făcuse ora nouă și încă nu vomase deloc. În sfârșit putea răsufla liniștit. După două săptămâni a reușit să-și simtă stomacul plin, așa că se bucura din plin de acest sentiment. „Probabil că lucrurile vor merge în direcția bună”, gândea el și se aștepta ca situația să revină la normal. A închis cartea și a dat din nou drumul la televizor. După ce s-a uitat să vadă ce e pe toate canalele, s-a hotărât să se uite la un western vechi. Filmul s-a terminat la ora unsprezece, apoi au urmat ultimele știri. După ce s-au terminat, a stins televizorul. Ar fi vrut foarte mult să bea niște whisky, îi venea să meargă la barul de sus și să bea un pahar înainte de culcare, dar până la urmă s-a răzgândit. Nu voia să strice această zi curată din cauza alcoolului. A stins veioza și s-a cuibărit în pat.

Telefonul a sunat după miezul nopții. A deschis ochii și s-a uitat la ceas: era două și un sfert. La început era atât de buimăcit, încât nu pricepea de ce sună telefonul într-un astfel de loc. Totuși a scuturat capul și, aproape inconștient, a ridicat receptorul, ducându-l la ureche.

— Alo...

Vocea cu care se obișnuise deja i-a pronunțat numele și, ca de fiecare dată, în secunda următoare s-a întrerupt legătura, răsunându-i în ureche doar tonul telefonului.

— Dar nu ai spus nimănui că stai în acel hotel, nu? am întrebat eu.

— Nu, nu am spus nimănui, bineînțeles. Doar fetei cu care m-am culcat.

— Nu e posibil să fi spus ea cuiva acest lucru?

— De ce să fi făcut așa ceva? Aici avea dreptate.

— După aceea am intrat în baie și am vărsat tot, peștele, orezul, absolut tot, până la ultima bucățiță. Parcă telefonul acela deschisese o ușă și eliberase calea spre greață.

După ce am vomat, m-am sprijinit de cadă și am încercat să-mi pun gândurile în ordine. Prima dată, m-am gândit că acel telefon era o farsă rău intenționată sau o glumă pusă la cale de cineva. Nu-mi dau seama cum să fi aflat că stau la hotelul acela, dar, lăsând la o parte această problemă, cineva ar fi putut aranja un asemenea lucru. Apoi m-am gândit și la altă posibilitate: telefonul este doar o iluzie de-a mea. Părea de-a dreptul stupid să mă gândesc la așa ceva, dar dacă analizăm situația rațional, nu puteam exclude și această posibilitate. Cu alte cuvinte, credeam că sună telefonul, ridicam receptorul și mi se părea că cineva îmi rostește numele, când de fapt nu era nimic. Teoretic ar fi posibil, nu?

— Cred că da...

— Am dat așadar telefon la recepție și i-am rugat să verifice dacă mai devreme a sunat cineva la mine în cameră, dar nu a ajutat la nimic. Sistemul de operare al hotelului verifica toate telefoanele care se dădeau în afară, dar nu și pe cele primite, așa că nu aveam nici un indiciu.

Din noaptea aceea, de când am stat la hotel, am început să mă gândesc la toate acestea: la starea de greață și la telefoane. În primul rând, la faptul că între cele două există o oarecare legătură – în ce măsură, parțial sau total, nu știu. Apoi, a devenit din ce în ce mai clar că aceste două probleme nu sunt atât de lipsite de importanță pe cât am crezut la început.

Am mai stat două nopți la hotel și după aceea m-am întors acasă. Dar starea de vomă și telefoanele au continuat. De câteva ori am încercat să stau la unii dintre prietenii mei acasă, să văd ce se întâmplă, dar și acolo a sunat telefonul. Și asta se întâmpla numai când prietenii mei erau plecați, iar eu rămâneam singur în casă. Din această cauză, devenisem din ce în ce mai timorat. Mi se părea că o ființă nevăzută stătea mereu în spatele meu, urmărindu-mi fiecare mișcare, iar la momentul oportun îmi dădea telefon sau își înfigea degetul în stomacul meu. Asta e clar primul semn de schizofrenie. Nu crezi?

— Dar nu cred că sunt prea mulți schizofrenici care să-și facă griji că sunt bolnavi de schizofrenie, nu?

— Da, ai dreptate. În plus, nu s-a mai întâlnit până acum vreun caz în care vărsăturile să aibă legătură cu schizofrenia. Așa mi-au spus și cei de la secția de psihiatrie când am fost la spitalul universitar. Nici măcar nu m-au băgat în seamă. Nu se ocupă decât de pacienții cu simptome clare. Se pare că pacienți ca mine sunt între 2,5 și 3 persoane în fiecare mijloc de transport de pe linia Yamanote și nu au posibilitatea să se ocupe de fiecare în parte. Mi-au spus să mă duc pentru vărsături la medicină internă, iar telefoanele anonime să le reclam la poliție.

Dar, după cum probabil știi, sunt două infracțiuni de care poliția nu se ocupă: telefoanele anonime și furtul bicicletelor. Și una, și alta sunt infracțiuni minore și numărul cazurilor este prea mare ca să le poată face

față. Dacă s-ar ocupa de fiecare în parte, poliția ar fi paralizată. De aceea, nu m-au luat prea în serios când le-am spus despre telefoanele primite. „Telefon anonim? Și ce vă spune persoana respectivă? Doar vă rostește numele? Nimic altceva? Atunci scrieți-vă numele pe formularul acesta și anunțați-ne dacă apare ceva nou.” În mare, cam așa au decurs lucrurile. Le-am spus că persoana care dădea telefoane mă găsea oriunde mă duceam, dar tot nu m-au luat în serios. Dacă aș fi insistat prea mult, ar fi crezut că sunt nebun. Așa că până la urmă mi-am dat seama că nici doctorii, nici poliția și nimeni altcineva nu mă putea ajuta. În consecință, nu aveam altă soluție decât să mă descurc singur, prin propriile puteri. Era cam a douăzecea zi de când au început vărsăturile și telefoanele anonime când am luat această hotărâre. Mă consider o persoană puternică și fizic, și psihic, dar simțeam că nu mai rezist în ritmul acesta.

— Dar cu iubita aceluia prieten lucrurile mergeau bine, nu?

— Da, destul de bine. Tocmai s-a nimerit ca acel prieten să fie plecat cu treabă în Filipine pentru două săptămâni și atunci am profitat din plin de absența lui.

— Și cât timp te distrai cu ea nu a sunat telefonul?

— Nu. Aș putea să verific în jurnal, dar nu cred să se fi întâmplat vreodată. Pentru că telefonul suna mereu numai când eram singur. La fel se întâmpla și cu vărsăturile. Când am realizat acest lucru, m-am întrebat: cum de sunt singur atât de mult timp? Din douăzeci și patru de ore, în medie cam douăzeci și trei sunt singur. Nu trăiesc cu nimeni, slujba este de așa natură încât rezolv cam totul prin telefon și deci nu întâlnesc aproape pe nimeni. Iar femeile cu care mă întâlnesc sunt iubitele altor persoane. Nouăzeci la sută din mese le iau în oraș. Ca sport, practic înotul, însă nu fac decât să înot singur timp îndelungat. Ca hobby, nu îmi place altceva decât să ascult singur aceste discuri vechi, aproape antice. Și când lucrez, nu mă pot concentra decât atunci când sunt singur. Am prieteni, dar la vârsta asta suntem mereu foarte ocupați și nu avem timp să ne vedem mereu... Știi și tu cum e acest mod de viață, nu?

— Da, știu cum e.

Și-a mai turnat niște whisky peste gheață, a amestecat puțin cu vârful degetului și a luat o înghițitură.

— Am stat și m-am gândit bine. Ce să fac de acum înainte? Oare o să fiu mereu singur, chinuit de vărsături și telefoane anonime?

— Ai fi putut să-ți găsești o prietenă stabilă. Doar a ta.

— Bineînțeles, m-am gândit și la asta. Doar aveam douăzeci și șapte de ani atunci - o vârstă tocmai bună ca să-ți întemeiezi o familie. Dar până la urmă am renunțat

la această idee. Pur și simplu nu sunt genul acela de persoană. Și în plus, nu suportam să mă dau bătut. Să capitulez în fața unor lucruri atât de prostești și absurde precum voma și telefoanele anonime. Să-mi schimb atât de ușor modul meu de viață. Așa că m-am hotărât să lupt, până mi se va epuiza și ultima picătură de putere fizică și psihică din mine.

— Aha...

— Ce ai fi făcut în locul meu, domnule Murakami?

— Hmm, oare ce aş fi făcut? Habar n-am, am răspuns. Ăsta era şi adevărul.

— Vărsăturile şi telefoanele au continuat. Deja pierdusem considerabil din greutate – stai puţin... hmm... da, am găsit, pe 4 iunie aveam 64 de kilograme, pe 21 iunie 61 de kilograme, iar pe 10 iulie ajunsesem la 58. 58 de kilograme! La înălţimea mea, aproape că nu-ţi vine a Cţ-ede. Din această cauză au început să nu-mi mai vină deloc hainele. Ajunsesem să merg ținându-mi pantalonii ca să nu cadă de pe mine.

— Am o singură întrebare: de ce nu ți-ai instalat robot la telefon sau să iei vreo altă măsură?

— Pentru că nu voiam să fug, bineînţeles. Dacă aş fi făcut așa ceva, ar fi fost ca şi cum i-aş fi dat de înţeles oponentului că bat în retragere. Asta era o înfruntare, o încercare a răbdării: va renunţa el sau voi ceda eu? La fel era şi cu vărsăturile. Am decis să privesc aspectul acesta ca pe o dietă ideală. Din fericire, nu îmi pierdusem de tot forţa fizică şi reuşeam să lucrez şi să fac faţă activităţilor zilnice la fel ca şi înainte. Aşa că am început din nou să beau alcool, dimineaţa o bere, iar seara whisky pe săturate. Vomam oricum, ori că beam, ori că nu beam. Era totuna. Cel puţin, dacă beam, mă simţeam mai revigorat. Mi se părea mai logic astfel. Prin urmare, mi-am scos nişte bani de la bancă şi m-am dus la un croitor. Mi-am comandat un costum şi două perechi de pantaloni care să se potrivească noii mele conformaţii. Privindu-mă în oglinda de la croitor, mi-am dat seama că nici așa, slab, nu arătam rău deloc. Şi dacă stau să mă gândesc, nu e mare lucru să vomizi. În comparaţie cu hemoroizii sau cariile, nu e atât de dureros şi e oricum mai rafinat decât o diaree. Depinde cu ce compari, bineînţeles. Cum problema nutriţiei s-a rezolvat şi posibilitatea de a avea cancer era scoasă din discuţie, vărsăturile nu prezentau în sine nici un pericol, în America se vând chiar şi vomitive pentru slăbit.

— Şi? Până la urmă au continuat şi starea de vomă, şi telefoanele până în ziua de 14 iulie?

— Da. Mai exact... stai puţin! A... da, ultimul val de greaţă a fost pe 14 iulie, la ora nouă şi jumătate dimineaţa, când am vărsat pâinea prăjită, salata de roşii şi laptele de la micul dejun. Ultimul telefon a fost în seara aceleiaşi zile, la ora zece şi douăzeci şi cinci de minute, când ascultam Concert by the Sea al lui Erroll Garner la un pahar de whisky canadian Seagram VO. Ce zici, îți prinde bine un jurnal, nu?

— Da, e foarte util, am răspuns eu scurt. Şi de atunci au încetat brusc amândouă?

— Da. Aşa brusc. Ca în filmul Păsările de Hitchcock: deschizi uşa dimineaţa şi vezi că totul a trecut. De atunci nu am mai avut deloc nici vărsături, nici telefoane anonime. Am revenit la 63 de kilograme şi nu am mai avut nevoie de hainele acelea noi – costumul şi pantalonii. Le am şi acum în dulap, le-am păstrat ca amintire.

— Bărbatul care îți dădea acele telefoane s-a comportat în același fel până la sfârșit?

A clătinat ușor din cap, apoi s-a uitat la mine cu o privire oarecum pierdută.

— Nu, a răspuns el. Ultimul telefon a fost diferit de celelalte. Mai întâi mi-a rostit numele, ca de obicei, dar apoi m-a întrebat: „Știi cine sunt eu?” și a tăcut o vreme. Am tăcut și eu. Cred că timp de zece-cincisprezece secunde nici unul din noi nu a spus nimic. Apoi a închis și am auzit doar tonul telefonului.

— Chiar așa ți-a spus? „Știi cine sunt eu?”

— Întocmai așa, literă cu literă! „Știi cine sunt eu?” A vorbit clar și pe un ton politicos. Dar nu i-am recunoscut vocea. Cel puțin nu era a nici uneia dintre persoanele cu care am avut de-a face în ultimii cinci-șase ani. Ar fi putut fi unul dintre cunoscuții mei de pe vremea când eram copil sau o persoană cu care nu prea am vorbit, dar nu am nici cea mai mică idee ce motiv ar avea vreunul din ei să-mi poarte pică. Nu țin minte să fi făcut vreun rău cuiva și nici nu sunt atât de căutat încât să fiu invidiat de colegii de breaslă. Mă rog, în ceea ce privește relațiile cu femeile, după cum ți-am spus, am făcut destule lucruri de care să-mi fie rușine, recunosc asta. Nu pretind că, după ce am trăit douăzeci și șapte de ani, sunt la fel de inocent ca un bebeluș. Dar după cum am spus adineauri, știu foarte bine vocile prietenilor mei. Le recunosc din prima.

— Totuși, un om cumsecade nu se specializează în a se culca cu partenerile prietenilor lui.

— Atunci vrei să spui, domnule Murakami, că sentimentul meu de vină, un sentiment de care nici eu însumi nu mi-am dat seama că există, s-a materializat sub forma vomei și a creat iluzii auditive?

— Nu eu spun asta, ci tu o spui, l-am corectat eu.

— Hmm...

A luat o gură de whisky și a privit spre tavan.

— Dar poți să judeci lucrurile și în felul următor: unul dintre prietenii cu a cărui parteneră te-ai culcat a angajat un detectiv particular și, ca să te învețe minte, sau ca să-ți dea un avertisment, l-a pus să te urmărească și să-ți dea acele telefoane. Iar greața a fost pur și simplu o dereglare a organismului și s-a întâmplat ca aceste două lucruri să coincidă.

— Într-adevăr, ambele variante sunt posibile, a spus el impresionat. Se vede că ești scriitor! Dar, în ceea ce privește a doua ipoteză, eu m-am culcat în continuare cu iubita lui. Atunci de ce au încetat brusc telefoanele anonime? Nu are nici o logică.

— Poate că s-a săturat. Sau poate nu a mai avut bani să folosească în continuare serviciile unui detectiv particular. Oricum, sunt doar ipoteze. Dacă vrei, pot să-ți găsesc o sută și două sute chiar. Problema este ce ipoteză ești dispus să accepți? Și ce ai învățat din asta?

— Ce am învățat? Întrebă el surprins.

Și-a lipit de frunte fundul paharului, stând așa o vreme.

— Păi ce e de învățat din asta?

— Ce să faci dacă se mai întâmplă din nou, evident. Data viitoare poate nu scapi cu patruzeci de zile. Lucrurile care încep fără nici un motiv se și termină fără nici un motiv... Dar și invers se poate.

— Ce răutăcios ești, spuse el râzând înfundat. Apoi a devenit din nou serios. Dar știi ce-i ciudat? Până nu ai menționat tu lucrul ăsta, nu m-am gândit niciodată la așa ceva. Adică... la faptul că ar putea să se întâmple din nou. Chiar crezi că se va mai întâmpla?

— N-am de unde să știu.

A băut whisky-ul, sorbind puțin câte puțin și agitând paharul din când în când. După ce l-a golit, l-a pus pe masă, apoi și-a suflat de câteva ori nasul într-un șervețel de hârtie.

— Sau poate data viitoare i se va întâmpla altei persoane. De exemplu ție, domnule Murakami. Doar nici tu nu ești curat ca lacrima, nu-i așa?

Ne-am mai întâlnit de ceva ori și după aceea, cam de două-trei ori pe an, pentru a sta de vorbă la un pahar și pentru a face schimb de discuri, nu tocmai de avangardă. Cum nu sunt tipul de persoană care ține un jurnal, nu pot spune cu exactitate de câte ori. Din fericire, până acum nici unul din noi nu a mai avut parte de vărsături sau de telefoane anonime.

Al șaptelea bărbat

— Când aveam zece ani, era cât pe ce să fiu luat de un val. S-a întâmplat într-o după-amiază de august, a spus încet al șaptelea bărbat, începându-și povestea.

Era ultimul dintre cei care povesteau în seara aceasta. Limbile ceasului arătau deja ora zece. Toți cei adunați acolo stăteau în mijlocul camerei așezați în cerc unul lângă altul. Se auzea de afară cum bate vântul, îndreptându-se spre vest prin bezna adâncă a nopții. Scutura frunzele copacilor din grădină, zgâlțâia ferestrele și trecea mai departe șuierând, ca sunetul subțire al unui fluier.

— Nu era un val ca oricare altul, ci un val uriaș, cum nu mai văzusem până atunci, a continuat al șaptelea bărbat. Puțin a lipsit ca valul acela să nu mă înghită. În schimb, mi-a luat lucrul cel mai important și l-a dus într-o altă lume, pentru totdeauna. Mi-a luat ani întregi să-l găsesc din nou și să-mi revin după acea experiență, ani prețioși din viața mea, pierduți pentru totdeauna.

Al șaptelea bărbat părea să aibă cam cincizeci și ceva de ani. Era înalt, slab, cu mustață, iar lângă ochiul drept avea o cicatrice mică, dar adâncă. Parcă ar fi fost sculptată cu un cuțitaș. Avea părul scurt și fire albe ca niște țepi se vedeau pe alocuri. Pe față avea o expresie ca atunci când vrei să spui ceva și nu reușești, dar părea să i se fi întipărit pe chip, ca și cum ar fi fost acolo de foarte mult timp. Purta o haină gri de lână, pe sub care avea o cămașă albastră, simplă și, din când în când, bărbatul își ducea rlfnta la guler. Nimeni din cei prezenți nu știa cum îl cheamă sau cu ce se ocupă.

Al șaptelea bărbat a tușit apoi ușor ca să-și dreagă vocea. Au urmat câteva momente în care totul s-a cufundat în tăcere. Ceilalți așteptau în liniște ca el să-și continue povestea.

— în cazul meu a fost un val. Nu știu ce ar fi pentru flecare dintre voi, dar pentru mine s-a întâmplat să fie un val. A venit într-o zi pe neașteptate și a apărut deodată în fața mea sub forma unui val uriaș, devastator.

Am crescut într-un oraș de la marginea mării din prefectura S. E un oraș mic, probabil nici nu ați auzit de el. Tatăl meu era doctor și avea o clinică în acel oraș, așa că am avut parte de o copilărie lipsită de greutate. Aveam un prieten cu care mă înțelegeam foarte bine. Eram împreună parcă de când ne-am născut. Numele lui era K. Locuiam foarte aproape unul de altul. La școală era cu un an mai mic decât mine. Eram nedespărțiți, fie că mergeam sau veneam de la școală, fie că ne jucam. Parcă am fi fost doi frați. De-a lungul prieteniei noastre, nu ne-am certat nici măcar o dată. De fapt eu aveam un frate mai mare, dar fiind șase ani diferență între noi, nu eram prea apropiați și ca să spun drept nu eram nici compatibili ca fire. Așa că nutream o afecțiune familială mai mult pentru prietenul meu K, decât pentru propriul frate.

K era mai slăbuț, avea culoarea pielii mai deschisă și trăsăturile feței delicate, ca ale unei fete. Însă avea un defect de vorbire și nu se putea exprima prea bine. Pentru cei care nu-l cunoșteau ar fi părut poate handicapat mintal. Și pentru că avea o constituție mai fragilă, eu eram protectorul lui, și la școală, și acasă când ne jucam cu alți copii. Eram și mai solid puțin, mai athletic și respectat de toți cei de vârsta noastră. Îmi plăcea foarte mult să-mi

petrec timpul împreună cu K, mai ales pentru că era un copil generos și inocent. Nu avea nici o deficiență mintală, dar din cauza defectului de vorbire nu obținea rezultate foarte bune la școală și ținea mai greu pasul la ore. Era însă foarte bun la pictură și desen. Când lua în mână creionul sau pensula, realiza niște picturi și desene impresionante. Erau atât de pline de viață încât și profesorii rămâneau fără cuvinte. A câștigat de mai multe ori premii și diplome la diferite concursuri. Dacă ar fi continuat tot așa, cred că ar fi ajuns un pictor foarte cunoscut. Îi plăcea foarte mult să picteze peisaje. Mergea pe plaja din apropiere și picta ore în șir marea. Stăteam de multe ori cu el, șezând alături, privind-i mișcările rapide și sigure ale pensulei. Eram profund impresionat și, în același timp, uluit cum de poate crea pe un spațiu alb și gol, în doar o secundă, forme atât de pline de viață și culoare. Acum îmi dau seama că era datorită unui talent veritabil.

Intr-un an, în luna august, pe când aveam zece ani, un taifun puternic a lovit regiunea noastră. La radio au spus că era cel mai mare din ultimii zece ani. Școala s-a terminat mai devreme, magazinele s-au închis, toată lumea pregătindu-se pentru venirea taifunului. Tata și fratele meu au luat ciocanul și au bătut în cuie toate obloanele pentru ploaie, iar mama a stat în bucătărie de dimineață pregătind de zor provizii de mâncare. Am umplut cu apă sticlele și bidoanele și fiecare ne-am strâns în rucsacuri lucrurile cele mai importante, în caz că va trebui să evacuăm casa. Pentru adulți, în fiecare an taifunurile erau o corvoadă și un pericol, dar pentru noi, copiii, ruși de realitatea obiectivă, nu era decât un spectacol grozav, emoționant.

După prânz, cerul a început să se schimbe cu repeziciune. Parcă avea o nuanță ireală. Am stat afară pe prispă privind cerul până când vântul a început să vuiască și să plouă cu putere. Răpăitul ploii avea un sunet neobișnuit, înfundat, ca și cum ar fi plouat cu nisip. Cu toate obloanele trase, în casă era întineric de tot. Ne-am adunat oU toții într-o singură cameră și ascultam cu urechile ciulite știrile la radio. Cantitatea de precipitații nu era îngrijorătoare, dar vântul puternic a făcut mari pagube. Acoperișurile multor case au fost smulse și un număr mare de vapoare au fost răsturnate. Mulți oameni și-au pierdut viața sau au fost grav răniți, fiind loviți de obiecte purtate de vânt. Crainicul a sfătuit în repetate rânduri lumea să nu iasă afară din casă sub nici o formă. Din când în când, casa se cutremura cu zgomot din cauza vântului puternic, cârțâind din toate încheieturile, parcă ar fi fost mișcată de o mână gigantică. Din când în când auzeam câte o bușitură tare: un obiect greu se izbea de obloanele pentru ploaie. Tata a spus că erau probabil țigle smulse de pe acoperișul altor case. Mâneam de prânz onigirf și tamagoyaki^ pregătite de mama, ascultând atenți știrile la radio și așteptând în liniște ca taifunul să treacă de regiunea noastră.

Dar taifunul nu mai trecea. La știri au anunțat că, de când a lovit uscatul în partea de est a prefecturii S, taifunul a pierdut brusc din viteza cu care înainta, iar acum se îndrepta încet spre nord-est aproape cu viteza unui om care aleargă. Vântul bătea fără oprire, cu vâjâitul lui sălbatic, încercând să smulgă și să împrăștie tot ce găsea în cale, purtându-le parcă până la capătul pământului.

Cred că trecuse doar vreo oră de când a început vântul acela. Nici nu mi-am dat seama când totul înjur s-a liniștit și nu s-a mai auzit nici un sunet. Era atât de liniște, încât, de undeva, ne-a ajuns la urechi ciripitul unei păsări. Tata a deschis încet unul dintre obloane și prin deschizătură se vedea peisajul de afară. Vântul și ploaia încetaseră. Nori groși, cenușii acopereau văzduhul, mișcându-se încet, iar

1. Găluște de orez fiert, de formă triunghiulară, învelite în alge de mare, cu diverse umpluturi, cel mai adesea pește, servite frecvent ca gustare rece în Japonia.

2. Omletă japoneză, gustare rece sărată sau dulce; se pregătește sub forma unui rulou, apoi se taie în bucăți.

pe alocuri, printre crăpături, se zărea deja albastrul cerului. De pe crengile copacilor din grădină împovărați de ploaie se scurgeau picăturile de apă.

„Acum suntem în ochiul taifunului”, mi-a spus tata. „Liniștea va mai continua încă cincisprezece-douăzeci de minute, este ca o pauză, după care va fi iar furtună, la fel ca înainte.”

L-am întrebat dacă pot ieși afară. Mi-a spus că pot să mă plimb, dar să nu merg prea departe. „Dar dacă începe să bată cât de puțin vântul, să te întorci imediat!”

Am ieșit afară și am privit în jur. Nu-ți venea să crezi că înainte cu câteva minute în acele locuri fusese o furtună devastatoare. Am ridicat ochii spre cer. Mi se părea că deasupra plutește ochiul gigantic al taifunului și se uită în jos spre noi cu o privire rece. Bineînțeles că nu exista t nicăieri un

asemenea ochi. Ne aflam doar în mijlocul calmu-'^' lui temporar din centrul unui vârtej de aer.

În timp ce părinții verificau dacă în urma furtunii nu aii fost produse stricăciuni casei, eu am luat-o spre plajă. Multe dintre crengile copacilor fuseseră rupte și purtate de vânt, iar acum zăceau împrăștiate peste tot. Unele dintre ele erau atât de mari încât nici un adult nu le-ar fi putut ridica singur. Țiglele care fuseseră desprinse de pe case erau acum risipite pe jos, făcute țandări. Geamurile mașinilor erau sparte sau crăpate în urma loviturilor de pietre. În drum se rostogolise până și cușca unui câine, smulsă din curtea cuiva. Priveliștea arăta de parcă o mână imensă ar fi coborât din cer și ar fi răvășit după bunul plac totul de pe suprafața pământului.

K m-a văzut mergând pe drum și a ieșit și el afară. A venit la mine și m-a întrebat unde merg. I-am spus că mă duc puțin să vad cum e plaja, iar el a venit după mine fără să spună un cuvânt. K avea un câine mic alb, care s-a ținut și el după noi. „Dacă începe să bată cât de puțin vântul ne întoarcem imediat acasă”, i-am spus. K a încuviințat.

Marea se afla la doar vreo două sute de metri de casă. Pe plajă era un dig aproape cât mine de înalt. Trebuia să-i urcăm scările ca să ieșim la malul mării. Mergeam aproape în fiecare zi să ne jucăm împreună pe plajă, așa că știam deja fiecare colțișor. În ochiul taifunului însă totul părea diferit: culoarea cerului și a mării, sunetul valurilor, mirelui mareei, întreg peisajul. Parcă nu mai era marea pe care o știam. Am urcat pe dig, ne-am așezat și am stat acolo un timp, privind tăcuți în jur. Deși în plin taifun, valurile erau de un calm nefiresc, iar locul în care atingeau plaja era mult mai departe decât de obicei. Nisipul alb se întindea în fața noastră cât vedeam cu ochii. Nici măcar în timpul refluxului valurile nu se retrăgeau atât de mult. Plaja părea atât de goală de parcă te aflai în mijlocul unei camere mari din care a fost scoasă afară toată mobila. La țărm au fost aduse de valuri tot felul de resturi, care erau înșirate pe plajă, ca o fâșie de pânză.

Am coborât de pe dig la malul mării și ne-am plimbat pe plaja uscată, inspectând totul în jur și cercetând cu atenție obiectele împrăștiate: jucării de plastic, sandale, bucăți de lemn provenind probabil din piese de mobilă, haine, sticle neobișnuite, cutii de lemn pe care scria în altă limbă și multe alte lucruri mai greu de recunoscut. Parcă ar fi fost un magazin cu bomboane: oriunde te uitai, vedeai tot felul de articole care-ți stârnesc curiozitatea. Probabil fuseseră aduse de curenții taifunului din locuri foarte îndepărtate. Cum ne sărea în ochi un obiect mai neobișnuit, îl luam și-l studiam cu atenție. Câinele lui K venea lângă noi dând din coadă și adulmeca fiecare lucru pe care-l ridicam de jos.

Cred că eram acolo de cel mult cinci minute, când mi-am dat deodată seama că valurile s-au apropiat foarte mult de noi. Fără nici un zgomot sau avertisment și-au întins pe furie limba lor netedă până la picioarele noastre. Nu mi-am imaginat că vor avansa atât de repede. Chiar dacă eram doar un copil, trăind de mic lângă mare, știam cât de periculoasă poate fi, știam că poate lovi cu o furie imprevizibilă. De aceea, eram foarte atenți și stăteam la o oarecare depărtare de valuri, unde ne

simțeam mai în siguranță. Dar s-au apropiat pe nesimțite și ajunseseră deja la doar zece centimetri distanță de locul unde ne aflam. Apoi s-au retras din nou, fără nici un sunet și nu s-au mai întors. Valurile care au venit înapoi nu erau câtuși de puțin amenințătoare, ci niște valuri blânde ce scaldau ușor plaja. Dar parcă aduceau cu ele ceva sinistru, asemeni senzației pe care ți-o dă atingerea unei șopârle și, pentru o secundă, am simțit fiori reci pe spate. Era o spaimă nejustificată, dar reală. Am realizat instinctiv că era ceva însuflețit. Valurile acelea erau într-adevăr o ființă vie. Știau foarte bine că sunt acolo și se pregăteau să pună mâna pe mine. Parcă o fiară enormă și-a concentrat atenția asupra mea și visând la momentul în care mă va putea sfâșia cu dinții ei ascuțiți, așteaptă ascunsă undeva în desișul unei câmpii, cu răsuflarea tăiată. Trebuie să fug, mi-a trecut atunci prin minte.

I-am strigat lui K să ne întoarcem. Se afla cam la zece metri depărtare. Era întors cu spatele și stătea pe vine uitându-se la ceva. Eram sigur că am strigat destul de tare, dar se pare că nu a auzit. Sau poate era atât de absorbit de ceea ce a găsit, încât nu și-a dat seama că l-am strigat. Așa era K. Atunci când găsea ceva ce-i plăcea, se lăsa imediat absorbit de lucrul acela și uita de tot ce se petrece în jurul lui. E posibil să nu fi strigat eu atât de tare pe cât am crezut. Îmi amintesc foarte bine senzația pe care am avut-o atunci: vocea mea suna de nerecunoscut, de parcă ar fi fost a altei persoane.

În clipa aceea am auzit un freamăt puternic care cutremura parcă suprafața pământului. De fapt, înainte de acest freamăt auzisem un alt sunet ciudat, clocotitor, de parcă un șuvoi mare de apă ar fi țâșnit dintr-o gaură. Acel sunet clocotitor a ținut o vreme și, după ce a încetat, a urmat freamătul ce semăna cu un vuiet prelung, înfiorător.

Dar nici atunci K nu a ridicat privirea. Stătea nemișcat, ghemuit pe vine, uitându-se la un obiect de la picioarele lui, toată atenția fiindu-i concentrată asupra acestuia. Se pare că el nu a auzit freamătul. Nu-mi dau seama cum un unet atât de puternic, cutremurător, ca o vibrație a pământului, nu a ajuns la urechile lui. Sau poate eu am fost ingurul care a auzit acel sunet. Pare ciudat, dar e posibil lă fi fost un fel de sunet special, perceput doar de mine. Pentru că nici câinele nu părea să-l fi auzit și, după cum știți, câinii sunt foarte sensibili la zgomot.

M-am gândit să alerg repede până la K, să-l iau de mână și să fugim de acolo. Nu aveam altă soluție. Eu țtiam că valul va veni spre noi, dar el nu realizase acest lucru. Când mi-am dat seama însă, picioarele mele o luaseră în altă direcție față de cea în care intenționasem să merg. Mă îndreptam singur spre dig, încercând să mă salvez din calea valului. Ceea ce m-a determinat să fac acest lucru a fost probabil frica aceea teribilă. Frica mi-a amuțit vocea și-mi controla picioarele independent de voința mea, Am alergat până la dig, tăvălind nisipul moale, și de acolo m-am întors spre K și am strigat: „Pleacă de-acolo! O să vină valul!”. De data asta am strigat foarte tare. Am realizat că și vuietul a încetat. K m-a auzit în sfârșit și a ridicat privirea. Dar a fost prea târziu. În clipa următoare un val imens s-a năpustit asupra plajei, ca un șarpe cu capul ridicat ce-și atacă prada. Era un val

însăpăimântător. Nu mai văzusem unul atât de mare în viața mea. Trebuie să fi fost cel puțin cât o clădire cu două etaje. S-a ridicat aproape fără nici un sunet (cel puțin așa s-a întipărit în memoria mea) în spatele lui K, acoperind cerul. Timp de câteva clipe K s-a uitat spre mine neînțelegând ce se întâmplă. Apoi, simțind parcă ceva, a întors capul uitându-se în urmă. A încercat să fugă, dar nu a mai apucat. În secunda următoare a fost înghițit de val. A fost precum impactul frontal cu o locomotivă nemiloasă ce mergea cu viteză maximă.

Valul s-a prăbușit cu un zgomot puternic, lovind nisipul cu violență, spulberându-se și împrăștiindu-se ca și cum ar fi fost o explozie. Zburând parcă prin aer, năvălea acum spre dig, unde eram eu. M-am ascuns în spatele acestuia și astfel am reușit să-i evit impactul. Doar hainele mi s-au udat de la stropii care au fost împrășcați când valurile au lovit digul. Am urcat repede pe dig și mi-am aruncat privirea spre plajă. Valurile își schimbaseră direcția și se retrăgeau în larg cu toată viteza, lăsând în urmă un zgomot sălbatic. Parcă la capătul celălalt al pământului cineva trăgea cu toată puterea un covor gigantic. M-am uitat cu atenție, dar nici urmă de K sau de câine. Era numai nisipul plajei. În doar o clipă valurile s-au îndepărtat atât de mult încât ai fi crezut că toată marea a secat. Stăteam singur în vârful digului, împietrit.

S-a așternut din nou liniștea, o liniște dezolantă, ca și cum 'price sunet ar fi fost smuls cu forța de pe suprafața pământului. Valurile l-au înghițit pe K și au dispărut împreună cu el undeva departe. Nu știam ce să fac. Să cobor pe plajă? Poate totuși K era îngropat în nisip, pe undeva... Dar m-am răzgândit și nu m-am depărtat de dig. Știam din experiență că valurile acestea mari vin de obicei de două sau chiar de trei ori.

Nu-mi amintesc cât timp a trecut, dar probabil nu foarte mult, zece-douăzeci de secunde. După acest gol sinistru a venit, așa cum m-am așteptat, al doilea val. Ca și înainte, un vuiet a cutremurat violent pământul, iar când a încetat, valurile și-au înălțat din nou vârfurile gata să atace. Ca și prima dată, au acoperit cerul, dominând peisajul din fața ochilor mei ca un zid de stânci ucigător. Însă de data asta nu am fugit nicăieri. Stăteam înghețat în vârful digului, ca-n transă, privind țintă valurile ce se apropiau. Acum că l-au luat pe K de lângă mine, simțeam că nu mai are nici un rost să fug. Sau poate doar am înghețat copleșit de spaimă. Nu-mi amintesc care din acestea două a fost motivul pentru care am rămas acolo, nemișcat.

Al doilea val nu a fost mai prejos decât primul, ba chiar mai mare. Stătea să se prăvălească peste mine și a început să-și piardă încet forma, ca un zid de cărămizi ce se prăbușește. Era atât de mare încât nu mai părea un val real, ci un alt lucru care luase doar forma unui val. Un lucru venit dintr-o altă lume îndepărtată, sub forma unui val. M-am pregătit pentru a-mi înfrunta soarta și așteptam momentul în care voi fi înghițit de întuneric. Nici măcar nu am închis ochii. Îmi amintesc că în acel moment îmi auzeam bătăile inimii.

Dar când valul a ajuns până aproape de mine, și-a pierdut brusc din avânt, ca și cum i s-ar fi epuizat puterile și s-a oprit în fața mea plutind în aer. A durat doar o secundă, dar a rămas așa în suspensie, fără să se

prăbușească. Iar pe creasta valului, în limba lui transparentă și nemiloasă, l-am recunoscut pe K.

Probabil că este greu să credeți ceea ce vă povestesc. Dar e de așteptat. Nu știu de ce s-a întâmplat acest lucru și să vă spun drept, nici acum nu înțeleg prea bine și cu atât mai puțin nu-mi explic acel fenomen. Dar nu a fost nici iluzie, nici halucinație. Vă spun cu mâna pe inimă, fără să vă mint: s-a întâmplat cu adevărat! În vârful aceluia val, plutea înclinat, închis ca într-o capsulă transparentă, corpul lui K. Dar nu era doar asta. K mă privea de acolo și îmi zâmbea. În fața ochilor mei, atât de aproape încât aș fi putut să întind mâna și să-l ating, era chipul celui mai bun prieten al meu, care doar cu câteva clipe în urmă fusese înghițit de valuri. Nu era nici o îndoială: K mă privea zâmbind. Și nu era un zâmbet obișnuit, ci un zâmbet larg, cu gura deschisă, ce-i ajungea până la urechi. Mă privea fix, cu niște ochi reci, înghețați. Avea mâna dreaptă întinsă spre mine, ca și cum ar fi vrut să mă prindă de mână și să mă tragă în lumea aceea. Doar puțin i-a lipsit ca să ajungă la mine, dar nu a reușit să-mi apuce mâna. Apoi a deschis gura și mai larg, zâmbindu-mi încă o dată.

Se pare că atunci mi-am pierdut cunoștința. Când mi-am revenit, eram întins pe un pat la clinica tatălui meu. Cum am deschis ochii, asistenta l-a chemat imediat pe tata, care a venit în fugă. Mi-a luat pulsul, mi-a verificat pupilele și a pus mâna pe fi-unte ca să-mi ia temperatura. Am încercat să-mi mișc mâna, dar nu am reușit s-o ridic. Ardeam tot, iar mintea îmi era foarte confuză și nu puteam să mă gândesc la nimic. Se pare că am avut febră mare mai multe zile. Tata mi-a spus că am dormit trei zile încontinuu. Un vecin care se afla atunci prin apropiere a văzut tot ce s-a întâmplat și, după ce am leșinat, m-a luat în brațe și m-a adus acasă. „K a fost luat de valuri și e încă dispărut”, am aflat de la tatăl meu. Am vrut să-i spun ceva. Trebuia să-i ’>pun ceva. Dar aveam limba umflată și amorțită. Nu am reușit să scot nici un cuvânt. Parcă o altă ființă își făcuse loc în gura mea, acesta era sentimentul pe care-l aveam. Tata m-a întrebat cum mă cheamă. Am încercat să-mi amintesc, dar, înainte de a reuși să-mi adun gândurile, mi-am pierdut din nou cunoștința și m-am cufundat în întuneric.

O săptămână am stat în pat, hrănit doar cu lichide. Am vomat în repetate rânduri și am fost chinat de coșmaruri. Tata a fost foarte îngrijorat atunci ca nu cumva din cauza șocului prea puternic și a febrei să-mi pierd mințile pentru totdeauna. Într-adevăr, starea mea era atât de gravă, încât acest lucru nu ar fi fost de mirare. Dar am reușit până la urmă să-mi revin, din punct de vedere fizic cel puțin, și în câteva săptămâni m-am reîntors la normal: am început să mănânc și chiar să merg la școală. Însă nu mai era totul la fel ca înainte.

Corpul lui K nu a mai apărut. La fel și câinele, care a fost înghițit de valuri împreună cu el. Nu au fost de găsit nicăieri. De obicei, oamenii care se îneca în zona aceea a plajei erau purtați de curent până într-un golfuleț din est și erau aruncați pe țârm după câteva zile. Însă corpul lui K nu a fost găsit niciodată. Probabil că valul acela provocat de taifun a fost atât de puternic, încât l-a purtat pe K

până departe în larg și nu a mai putut ajunge la mal. Poate s-a scufundat undeva pe fundul mării, devenind hrană peștilor. Căutările au continuat mult timp. Au ajutat și pescarii de prin părțile locului, dar în cele din urmă au renunțat. Cum nu a fost găsit corpul lui K, nu i s-a făcut nici înmormântare. Părinții lui, aproape înnebuniți, veneau în fiecare zi pe plajă, umblând încolo și-ncoace, sau se închideau în casă intonând sutre budiste.

Cu toate că au primit o asemenea lovitură, părinții lui K nu m-au învinuit nici măcar o dată pentru că l-am dus în timpul taifunului pe plajă. Știau foarte bine cât de mult țineam la K și că era ca un frate pentru mine. Iar părinții mei aveau grijă să nu aducă vorba despre acest incident în prezența mea. Dar eu știam: dacă aș fi încercat, aș fi putut să-l salvez pe K. Aș fi putut să alerg până la el și să-l trag din calea valurilor într-un loc sigur. Ar fi fost la limită, însă derulând în memorie firul evenimentelor, cred că am fi avut suficient timp să scăpăm. Dar după cum v-am povestit, am fost cuprins de o spaimă teribilă și m-am grăbit să fug din calea valurilor, abandonându-l pe K. Faptul că părinții lui K nu m-au învinovățit niciodată și toată lumea vorbea cu menajamente despre incidentul acesta m-a făcut să sufăr și mai mult. Zile întregi nu am mers la școală, nu am mâncat mai nimic, doar am stat întins în pat, cu privirea ațintită în tavan. Mult timp nu am reușit să-mi revin după șocul acela.

Nu puteam să-mi scot din minte chipul lui K, cu zâmbetul acela larg, stând culcat în vârful valului. Îmi era întipărită pe creier imaginea lui, cu mâna întinsă spre mine, ademenindu-mă parcă. Iar când adormeam, K îmi apărea în vis, cu mâna lui întinsă, parcă abia așteptând să mă vadă. Doar că, în vis, K ieșea din capsula lui, coborând de pe creasta valului și mă apuca de mână, trăgându-mă după el în inima valului.

Mai este un vis pe care-l aveam de multe ori: într-o după-amiază senină de vară, înot liniștit în largul mării. Soarele strălucește puternic, bătându-mi pe spate. Mă simt foarte bine învăluit în apa mării. Deodată, simt că din apă ceva mă prinde de piciorul drept. O mână rece ca gheața îmi cuprinde glezna, strângându-mă cu putere. Nu reușesc să mă eliberez din strânsoare și sunt tras în apă. Acolo zăresc chipul lui K. Are aceeași față, marcată de un zâmbet imens și privirea ațintită asupra mea. Încerc să strig, dar nu reușesc. Înghit doar apă, iar aceasta îmi umple plămâni.

Mă trezeam strigând în întuneric, plin de sudoare, sufocându-mă.

La sfârșitul aceluia an i-am rugat pe părinții mei să mă lase să plec în alt oraș. Voiam să părăsesc acel loc cât mai repede. Nu mai puteam trăi aproape de plaja unde, chiar în fața ochilor mei, K fusese înghițit de valuri. După cum v-am spus, eram chinuit în fiecare noapte de coșmaruri. Voiam să plec oriunde numai să fiu departe de acel loc. Altfel simțeam că o să înnebunesc. Părinții mi-au ascultat rugămintea și tata a aranjat să mă mut. În ianuarie am mers să trăiesc în casa părintească a tatălui meu, în apropiere de Komoro, în prefectura Nagano. Am început să merg acolo la școală și până la urmă am făcut și gimnaziul, și liceul tot acolo. Nu mă întorceam acasă nici măcar în vacanțe. Veneau părinții din când în când să mă vadă.

Locuiesc și acum în prefectura Nagano. Am absolvit secția de știință și tehnologie a unei facultăți din orașul Nagano. M-am angajat la o firmă care se ocupă cu instrumente de precizie, unde lucrez și în ziua de azi. Muncesc și îmi trăiesc viața ca orice om obișnuit. După cum vedeți, nu mă deosebesc cu nimic de restul lumii. Nu sunt foarte bociabil, dar îmi place să urc pe munte și așa mi-am făcut câțiva prieteni.

De când am plecat din orașul acela nu am mai avut mereu coșmaruri. Însă nu au dispărut de tot din viața mea. Le aveam negreșit de fiecare dată când începeam să uit. Veneau ca funcționarul ce aduce facturile și apare când și când, bătând la ușa ta. Era mereu același vis, până la cel mai mic detaliu și mereu mă sculam strigând, cu așternutul ud de sudoare. Probabil acesta este și motivul pentru care nu m-am căsătorit. Nu voiam să scol persoana de lângă mine la două-trei noaptea cu strigătele mele. De-a lungul anilor, au fost mai multe femei pe care le-am iubit, dar nu am petrecut nici o noapte alături de vreuna dintre ele. Frica îmi pătrunsese până în măduva oaselor și-mi era imposibil să împart acest sentiment cu cineva.

Timp de mai bine de patruzeci de ani nu m-am mai întors în orașul meu natal, ca să nu mă apropii de plaja aceea. Și nu numai; m-am ținut departe de orice altă plajă. Mă temeam că dacă mă apropii de mare, visul acela ar putea deveni realitate. Și cu toate că îmi plăcea foarte mult să înot, de atunci nu am mai înotat nici măcar într-o piscină. M-am ținut cât mai departe și de lacuri sau de râuri adânci. Am evitat să mă urc pe un vapor și nici măcar cu avionul nu zbor deasupra oceanului, de aceea nu am fost nici în străinătate. Cu toate acestea nu-mi pot scoate din minte imaginea că voi muri înecat. Această premoniție întunecată – precum în vis mâna rece a lui K -s-a prins de conștiința mea și nu mai pot scăpa de ea oricât aș încerca.

În primăvara anului trecut m-am reîntors pentru prima oară pe plaja unde K a fost înghițit de valuri.

Cu un an înainte, tata murise de cancer, iar fratele meu a vândut casa în care ne-am născut pentru a împărți moștenirea. Când a făcut curat în magazie, a găsit îndesate într-o cutie de carton lucruri de-ale mele, de pe vremea când eram copil și mi le-a trimis acasă. Majoritatea erau vechituri care nu mai foloseau la nimic, dar printre ele mi-a atras atenția un mic teanc de desene și picturi pe care mi le-a dat K. Probabil părinții mei le-au păstrat pentru mine, să le am ca amintire. Aproape mă sufocam de frică. Aveam impresia că din ele va învia sufletul lui K și va apărea în fața ochilor mei. Le-am învelit din nou în hârtia subțire cu care au fost împachetate și le-am pus la loc în cutie. Intenționam să le arunc, dar până la urmă nu m-am îndurat. După câteva zile de ezitare, am desfăcut din nou hârtia pachetului, am luat în mâini picturile în acuarelă făcute de K și mi-am adunat tot curajul ca să mă uit la ele.

Majoritatea erau peisaje pe care le recunoșteam: marea și plaja, păduricea de pini, orașul. Erau pictate în culori clare, în stilul caracteristic lui K. Era aproape straniu că în ciuda vremii culorile nu s-au șters deloc, păstrându-se; i' la fel de vii ca în trecut. Luându-le în mâini și uitându-mă la ele, m-a cuprins un sentiment de nostalgie. Erau executate cu un talent

artistic deosebit. Mi se păreau parcă mai reușite decât mi le aminteam eu. În acele picturi am simțit pentru o clipă sentimentele profunde ale lui K. Am reușit să înțeleg foarte bine cu ce ochi vedea el lumea din jur, parcă ar fi fost prin prisma propriilor mei ochi. În timp ce le priveam, au reînviat în memorie locurile în care mergeam și lucrurile pe care le făceam împreună cu K. Și eu aveam aceiași ochi pe vremea când eram copil. Pe atunci vedeam lumea cu ochi senini, plini de viață, ca și el.

În fiecare zi când mă întorceam de la serviciu, mă așezam la birou, luam una dintre picturile lui K și mă uitam îndelung la ea. În fiecare dintre ele erau peisajele blânde ale copilăriei mele, pe care multă vreme le-am exclus cu fermitate din memorie. În timp ce priveam picturile lui K, simțeam cum ceva pătrunde în mine.

Și, cam după o săptămână, un gând mi-a trecut deodată prin minte: oare nu cumva în tot acest timp am trăit cu o impresie total greșită? K, de pe creasta aceluiași val unde

itătea culcat, nu mă privea cu ură sau indignare și nu încerca să mă ia undeva cu el. Poate că zâmbetul acela larg i s-a întipărit cine știe cum pe față, iar în momentul acela K deja nu mai era conștient. Sau a vrut poate să-mi trimită un ultim zâmbet, ca un gest de despărțire pentru totdeauna. Ura aceea puternică pe care eram convins că am văzut-o în expresia lui K nu a fost oare doar o proiecție a fricii profunde ce m-a cuprins în acel moment, punând Bătăpânire pe mine? Cu cât analizez mai atent aceste picturi ale lui K, cu atât se adânceau în mintea mea aceste gânduri. Pentru că oricât de mult le priveam, nu descopeream în ele decât un suflet blând și imaculat.

Am stat mult timp așa, nemișcat, la birou. Nu reușeam să mă ridic. Soarele apusese deja și întunericul palid al înserării a învăluit încet camera. În curând s-a lăsat și liniștea adâncă a nopții, ce părea să dureze o veșnicie. Chiar atunci când povara întunericului devenise insuportabil de apăsătoare, s-au ivit în sfârșit zorile. Razele proaspete ale soarelui au zugrăvit cerul într-un roșu stacojiu, iar păsările s-au trezit și au început să ciripească.

În acel moment mi-am spus: trebuie să mă întorc! Cât mai repede!

Mi-am îndesat câteva lucruri într-o geantă de voiaj, am telefonat la serviciu să le spun că a intervenit ceva urgent și am luat trenul spre orașul natal.

Nu am regăsit însă orașelul liniștit de la malul mării pe care mi-l aminteam. În perioada de rapidă dezvoltare din anii șaizeci a apărut la periferie un oraș industrial, aducând cu sine o mare schimbare peisajului. În fața gării, unde nu era înainte decât un magazin de suveniruri, s-au înălțat tot felul de magazine, iar singurul cinematograf din oraș s-a transformat într-un supermarket. Casa mea nu mai exista. Fusese demolată cu câteva luni în urmă și nu rămăsese în loc decât o bucată întinsă de teren viran, în fosta grădină toți copacii fuseseră tăiați, iar din loc în loc pe pământul negru crescuseră buruieni. Casa veche în care locuise K dispăruse și ea fără urmă și pe locul acela se construise o parcare din beton, unde erau aliniată tot felul de mașini. Dar nu pot spune că eram cuprins de părere de rău. Acela încetase să fie de mult orașul meu.

Am mers pe plajă și am urcat scările digului. Dincolo de acesta, neschimbată și nestingherită de nimic, se întindea la fel ca și înainte marea. O suprafață imensă de ape, iar în depărtare se vedea linia orizontului. Priveliștea era neschimbată: aceeași întindere de nisip scaldat de aceleași valuri și oameni plimbându-se pe malul mării. Era trecut de patru după-amiaza și razele blânde ale soarelui aproape de înserare au învăluit împrejurimile. Soarele a început să se îndrepte încet către vest, ca și cum s-ar fi cufundat în gândire. Am coborât pe plajă și m-am așezat pe nisip. Mi-am pus geanta lângă mine și am admirat în tăcere peisajul. Era într-adevăr o priveliște calmă, liniștitoare. Nul' ți-ai fi închipuit că pe aici a trecut odată un taifun și că valurile lui l-au înghițit pe cel mai bun prieten pe care l-ai avut vreodată. Probabil că nu mai sunt mulți oameni care să-și aducă aminte de incidentul care se petrecuse cu patruzeci și ceva de ani în urmă. Aproape că-mi venea să cred că totul nu a fost decât o halucinație detaliată pe care mintea mea o crease.

Am realizat deodată că întunericul adânc din mine dispăruse deja, la fel de brusc precum apăruse. S-a risipit undeva. M-am ridicat încet de pe nisip și m-am dus până aproape de valuri și, fără să-mi suflec pantalonii sau să-mi dau jos pantofii, am intrat ușor cu picioarele în apă, lăsând valurile să mi le scalde. Aceleași valuri de când eram copil îmi spălau nostalgic picioarele, ca un gest de reconciliere, udându-mi pantofii și pantalonii. Venea câte un val alene, se retrăgea și după un interval de timp venea altul. Văzându-mă, oamenii care treceau pe acolo îmi aruncau în fugă priviri curioase, dar nu-mi păsa câtuși de puțin. După atâția ani de zile am reușit în sfârșit să mă întorc acolo.

M-am uitat pe cer. Pluteau doar câțiva nori cenușii ca de vată. Cum vântul nu adia deloc, mi se părea că stau nemișcați. Nu știu cum să spun, dar parcă erau acolo pe cer doar pentru mine. Mi-am amintit cum odată, pe vremea când eram copil, mi-am ridicat privirea spre cer, căutând ochiul taifunului. În momentul acela, în mine, axa timpului a scos un scârțâit puternic și toți acești patruzeci de ani 8-au prăbușit înăuntrul meu precum o casă dărăpănată, iar timpul vechi și cel nou s-au amestecat împreună ca într-un vârtej. Sunetele din jurul meu au dispărut, lumina a tremurat. Mi-am pierdut echilibrul și m-am prăbușit printre valuri. Inima îmi bătea cu putere în piept. Nu-mi mai simțeam deloc mâinile și picioarele. Am rămas mult timp așa, căzut pe burtă, neputând să mă ridic. Dar nu îmi era frică. Nu mai aveam nici un motiv să-mi fie frică. Pentru că dispăruse.

De atunci nu am mai avut coșmarul acela îngrozitor și nu m-am mai trezit strigând în toiul nopții. Acum încerc să iau viața de la capăt. Deși e poate prea târziu pentru asta. Poate că nu mi-a mai rămas foarte mult timp de trăit. Însă, chiar dacă a fost prea târziu, am reușit în cele din urmă să fiu izbăvit și să mă vindec. Sunt recunoscător pentru asta. Altfel, aș fi putut să ajung la capătul vieții fără să mă eliberez de coșmaruri, strigând în întuneric, învăluit de frică.

Al șaptelea bărbat a tăcut pentru câteva momente, pri-vindu-i pe cei din jur. Nimeni nu scotea nici un cuvânt. Nu li se auzea nici măcar respirația.

Unul nu mișca. Toți așteptau ca al șaptelea bărbat să-și continue povestea. Afară, vântul nu mai bătea și orice zgomot încetase. Bărbatul a dus din nou mâna la gulerul cămășii de parcă își căuta cuvintele.

— Eu stau și mă gândesc... în viață, cel mai înspăimântător lucru nu este frica, a spus după câteva momente bărbatul. Într-adevăr, aceasta există. Se manifestă câteodată, sub diferite forme, împovărându-ne existența. Dar cel mai înspăimântător lucru este să ne întoarcem cu spatele și să închidem ochii în fața ei. Pentru că în acel moment renunțăm la cel mai important lucru din noi și îl cedăm altcuiva. În cazul meu s-a întâmplat să fie un val.

Anul spaghetelor.

Anul 1971 a fost anul spaghetelor.

În anul 1971 am gătit spaghetti pentru a trăi și am trăit pentru a găti spaghetti. Aburul care se ridica din oala de aluminiu era mândria mea, sunetul sosului de roșii clocotind în cratiță era speranța mea.

M-am dus la un magazin specializat în ustensile de bucătărie și am cumpărat o oală de aluminiu mare, cât să faci baie în ea unui câine ciobănesc german, un ceas cu timer, apoi am cutreierat supermarketurile cu produse pentru străini și am adunat tot felul de condimente cu nume ciudate, iar la o librărie profilată pe cărți occidentale am găsit una numai despre cum să gătești spaghetti. Am cumpărat conserve de roșii la duzină și toate tipurile de paste pe care le-am găsit, apoi am gătit tot felul de sosuri. Mirosul de usturoi, ceapă, ulei de măsline și diferite mirodenii devenea particule minuscule care se împrăștia prin aer, se amestecau armonios cu spațiul din jur și erau apoi absorbite de fiecare colț al strâmtului meu apartament. Se impregnase peste tot: în podea, în tavan, în pereți, în haine, în cărți, în copertele discurilor, în racheta de tenis, în teancul de scrisori vechi. Mirosea aproape ca în apeductele Romei antice.

Aceasta este o întâmplare din anul spaghetelor, 1971 e.n.

În principiu, stăteam și găteam singur spagete, apoi le mâneam tot singur. Dacă se ivea vreo ocazie, mâneam și cu altcineva, dar îmi plăcea mai mult să le mănânc de unul singur. Pe atunci consideram că spaghettiile sunt o mâncare pe care ar trebui să o mănânci singur. Deși nu știu sigur din ce motiv am ajuns să gândesc în felul acesta.

La spaghetti beam mereu ceai negru. Îmi făceam de obicei și o salată verde cu castraveți. Aveam destule provizii din fiecare. Aranjam frumos masa și, de unul singur, îmi savuram pe îndelete spaghettiile, aruncându-mi între timp ochii pe un ziar. De luni până duminică, venea una după alta câte o zi de spaghetti, iar luna următoare o luam de la capăt, începând alte șapte zile de mâncat spaghetti.

Când stăteam și mâneam spaghetti, aveam de multe ori impresia că în orice clipă se va auzi un ciocănit în ușă și cineva o să intre în cameră. Asta se întâmpla mai ales în după-amiezile ploioase.

Personajul care ar fi intrat în camera mea era de fiecare dată altcineva. Uneori erau persoane pe care nu le văzusem niciodată, alteori oameni pe care-i știam. O dată, de exemplu, a fost o fată cu picioare subțiri, cu care am

ieșit la o întâlnire pe vremea liceului, altă dată chiar eu, cel din trecut. Sau William Holden împreună eu Jennifer Jones^.

William Holden?

Însă nici unul dintre aceștia nu mi-a trecut vreodată pragul. Se plimbau un timp prin fața ușii, asemenea unor fărâme de memorie și în cele din urmă plecau, fără să bată la ușa mea.

William Holden și Jennifer Jones, actori care au jucat împreună în *Love is a many-splendored thing* (1956).

Primăvară, vară, toamnă, am gătit încontinuu spaghete. Parcă ar fi fost un act de răzbunare. Ca o femeie singură, trădată de iubitul ei, care aruncă în șemineu teancul vechi de crisori de dragoste primite de la el, la fel și eu puneam tăcut la fiert o mână de spaghete, după altă mână de spaghete.

Luam umbrele timpului călcat în picioare, le frământam într-un bol în forma unui câine ciobănesc german, apoi le aruncam în apa cocotită și presarăm sare peste ele. Cu o pereche de bețișoare lungi în mână, stăteam în fața oalei de aluminiu și nu mă mișcăm de-acolo până nu auzeam sunetul dezolant al timer-ului.

Spaghetetele sunt foarte șirete, așa că nu pot să le scap din ochi. În orice moment sunt gata să dea pe-afară, să treacă peste marginile oalei și să alunece în întunericul nopții. La fel cum jungla tropicală înghite pe nesimțite, în eternitatea timpului, un fluture cu aripi viu colorate, așa aștepta și noaptea, ținându-și răsuflarea, venirea spaghetelor.

Spaghetti Spaghetti Spaghetti Spaghetti Spaghetti Spaghetti Spaghetti alia parmigiana alia napoletana alia prematura al cartoccio alia aglio e olio alia carbonara della pina.

Și apoi mai erau sărmanele spaghete fără nume, pe care le preparam la nimereală cu ce resturi de ingrediente mai găseam prin frigider.

Luând viață în mijlocul aburilor, spaghetetele au curs precum apele unui râu de-a lungul anului 1971, apoi au dispărut.

Le deplâng trecerea.

Tuturor spaghetelor din anul 1971.

Când a sunat telefonul la ora trei și douăzeci de minute, stăteam culcat pe tatami cu privirea ațintită în tavan. Razele soarelui de iarnă formau o piscină de lumină exact în locul unde mă aflam eu întins. Fără să mă gândesc la nimic, zăceam acolo de ore întregi, ca o muscă moartă, în lumina unei zile de decembrie a anului 1971.

La început nu l-am perceput ca fiind sunetul telefonului. Era mai degrabă un fragment de amintire străină de mine ce aluneca sfios printre straturile de aer. Dar după ce a sunat de mai multe ori, a început să se închege în mintea mea drept târâitul telefonului, până când în cele din urmă am fost sută la sută sigur. Era fără îndoială târâitul telefonului, reverberând prin aerul sută la sută real. Fără să rț),ă scol de jos, am întins mâna și am ridicat receptorul.

La telefon a răspuns o fată ce-mi lăsa o impresie atât de vagă încât pe la ora patru și jumătate în după-amiaza aceea aproape că dispăruse de tot din mintea mea. Era fosta iubită a unui amic de-al meu. Printr-o împrejurare,

acest bărbat și această fată au ajuns să fie împreună și printr-o altă împrejurare s-au despărțit. Iar eu i-am ajutat într-o oarecare măsură (deși fără voie) să se cunoască.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar ai putea să-mi spui cum să dau de el? a spus ea.

M-am uitat la receptor și am urmărit cu privirea firul. Făcea într-adevăr legătura cu telefonul. Am dat un răspuns ambiguu. Ceva în vocea ei îmi părea că aduce ghinion și, în plus, aș fi vrut pe cât posibil să nu mă implic în astfel de situații complicate.

— Nimeni nu vrea să-mi spună unde este. Vocea ei avea o sonoritate rece.

— Toată lumea se preface că nu știe nimic. Dar am ceva important de rezolvat cu el. Nu o să te pun într-o situație proastă, așa că, te rog, spune-mi unde e!

— Chiar nu știu. Nu m-am văzut de mult cu el.

Vocea care rostise aceste cuvinte parcă nu îmi aparținea. Era adevărat că nu mă mai întâlnisem cu el de mult timp, dar știam unde stă acum și aveam numărul lui de telefon. Așa se întâmplă când spun o minciună, vocea îmi devine foarte ciudată.

Ea tăcea.

Simțeam receptorul din mână atât de rece, de parcă aș fi ținut un stâlp de gheață.

Apoi, totul în jurul meu s-a preschimbat în stâlpi de gheață. Semăna cu o scenă dintr-un roman SF al lui J. G. Ballard.

— Chiar nu știu! am repetat. A dispărut cu ceva timp în urmă fără nici un cuvânt.

Am auzit-o râzând la celălalt capăt al firului.

— Pe cine vrei să păcălești! Nu e el atât de deștept. Atâta lucru știu și eu. E vorba de un bărbat care nu poate să facă nimic fără a da de veste în toate părțile.

Într-adevăr, avea dreptate. Nu era el atât de deștept.

Însă nu puteam să-i spun unde e. Dacă amicul meu ar fi aflat că i-am spus, atunci m-ar fi sunat el și nu mai voiam să fiu implicat în certuri stupide. Am luat odată o hotărâre: am săpat o groapă adâncă în spatele casei, am îngropat totul în ea și nimeni nu mai poate dezgropa nimic acum.

— Îmi pare rău, dar...

— Nu mă înghiți deloc, nu-i așa? întrebă ea deodată. Nu știam ce să-i răspund. Nu aveam nimic împotriva ei. De fapt, nu aveam nici o părere despre ea. Așa că nu poți să ai o impresie proastă despre o persoană care nu lasă nici o impresie asupra ta.

— Îmi pare rău, am repetat, dar acum tocmai am pe foc niște spaghete.

— Ce?

— Am pe foc niște spaghete.

Nu era adevărat. Nu știu de ce am spus minciuna asta. Însă mintea mea a acceptat-o imediat, pentru că, cel puțin în acel moment, nu mi se părea deloc o minciună.

Am turnat în oală apă imaginară, apoi am aprins un foc imaginat cu un chibrit imaginat.

— Și? Întrebă ea.

Am presărat sare imaginară în apa ce fierbea, am adăugat o mână imaginară de spaghete și am setat un timer imaginat la douăsprezece minute.

— Și acum nu prea pot să vorbesc. Dacă lipsesc de lângă ele, se lipesc. Nu a spus nimic.

— Îmi pare foarte rău, dar să fierbi spaghete e o treabă delicată.

La celălalt capăt al firului, tăcere. În mâna mea, temperatura receptorului a început din nou să scadă sub zero grade. Am adăugat puțin panicat:

— Așa că ai putea să mă suni mai târziu?

— Pentru că acum faci spaghete? — Da.

— Le faci pentru cineva sau le mănânci tu singur?

— Le mănânc singur.

Pentru mult timp nici nu a respirat. Am auzit-o apoi trăgând încet aer în piept.

— Nu cred că știi acest lucru, dar sunt într-o situație foarte dificilă și nu am altă cale de ieșire.

— Îmi pare nespus de rău că nu-ți pot fi de ajutor.

— E vorba și de niște bani.

— Aha...

— Vreau să mi-i înapoieze. I-am împrumutat o sumă destul de mare, deși nu ar fi trebuit. Dar atunci nu prea am avut de ales.

Am tăcut câteva momente și m-am gândit la spaghete.

— Îmi pare rău, dar am spaghetele pe foc, așa că...

— Da, am înțeles...

A râs abia perceptibil.

— La revedere! Salutări din partea mea spaghetelor! Sper să-ți iasă bune.

— La revedere!

Când am închis telefonul am observat că urma de lumină de pe podea se deplasase cu câțiva centimetri. M-am întins din nou pe tatami și am stat în baia de lumină privind tavanul.

E trist să te gândești la o mână de spaghete ce fierb o veșnicie și nu sunt niciodată gata.

Poate că ar fi trebuit să-i spun unde era fostul ei iubit. Acum regret puțin că nu i-am spus. La urma urmei nu e mare lucru de capul lui: e un bărbat fără sentimente, gol pe dinăuntru și cu aere de artist. Numai gura e de el. Nimeni nu are încredere în tipul ăsta. Poate că fata avea într-adevăr nevoie de banii aceia. Plus că, indiferent de situație, trebuie să înapoiezi datoriile.

Câteodată mă gândesc: oare ce s-a întâmplat cu ea? De obicei mă întreb asta atunci când mănânc spaghete. După ce a închis, a dispărut oare absorbită în umbra orei patru și jumătate a după-amiezii? Dacă așa s-a

Întâmplat, a fost în parte și vina mea? Dar aș vrea să înțelegeți că atunci nu voiam să am de-a face cu nimeni. De aceea găteam întruna spaghete de unul singur. În oala aceea mare, încât ar fi încăput în ea și un ciobănesc german.

Durum semolina^.

Grâu auriu cultivat în câmpiile Italiei. Probabil că italienii ar fi fost foarte uimiți, dacă ar fi știut că exportul lor în anul 1971 era de fapt singurătate.

1. Sortiment de făină de calitate superioară. Durum, grâul dur, are un conținut mare de gluten și este folosit la fabricarea pastelor alimentare.

Tony Takitani.

Numele adevărat al lui Tony Takitani era într-adevăr Tony Takitani.

Din cauza acestui nume (bineînțeles în certificatul de naștere era trecut Takitani Tony), a trăsăturilor oarecum foarte bine definite și a părului ondulat, în copilărie a fost de multe ori luat drept un copil metis. La urma urmei, era la puțin timp după război, când în Japonia erau destui copii ce aveau mamă japoneză și tată soldat american. Dar ambii părinți ai lui Tony Takitani erau japonezi veritabili. Tatăl lui, Shozaburo Takitani, cânta jazz la trombon. Nu era faimos, dar în orice caz destul de cunoscut în lumea jazzului. Cu patru ani înainte de izbucnirea războiului din Pacific a fost însă nevoit să părăsească orașul din cauza unor probleme pe care le-a avut cu o femeie. Și dacă tot trebuia să plece departe de Tokio, atunci s-a gândit: de ce nu în China? Așa că și-a luat doar trombonul și s-a îmbarcat pe un vapor cu destinația Shanghai. Pe atunci, din portul Nagasaki nu-ți lua decât o zi cu vaporul până în Shanghai. Shozaburo Takitani nu regreta că pleacă. Nu-l ținea nimic în Tokio sau în Japonia. Nu lăsa nimic în urmă de care să-i pară rău. În plus, viața incitantă și fermecătoare pe care o oferea orașul Shanghai se potrivea mult mai bine personalității lui. Din prima clipă, când urca cu vaporul pe fluviul Yangtse și de pe punte a văzut străzile elegante ale orașului strălucind în lumina dimineții, Shozaburo Takitani s-a îndrăgostit de acest oraș. A simțit că lumina aceea îi promitea ceva strălucit. Pe atunci avea douăzeci și unu de ani.

Astfel, pe tot parcursul tumultuoaselor evenimente ce au urmat – invazia Japoniei în China, atacul de la Pearl Harbor, lansarea bombei atomice – Shozaburo Takitani și-a petrecut timpul în Shanghai cântând la trombon în cluburile de noapte, lipsit de griji. Pentru el războiul era un conflict ce se petrecea undeva departe și nu îl afecta în nici un fel. Pe scurt, nu era câtuși de puțin preocupat de cursul istoriei și nu voia să aibă nimic de-a face cu ceea ce se întâmplă. Nu-și dorea nimic mai mult decât să poată cânta la trombon după pofta inimii, să aibă trei mese pe zi și câteva femei în jurul lui. Era un bărbat modest, dar și arogant în același timp. Cu toate că era de fapt egocentric, în general se purta deosebit de frumos cu cei din jur și era considerat o persoană plăcută. De aceea, majoritatea oamenilor îl simpatizau. La urma urmei era tânăr, arăta bine și pe deasupra se pricepea foarte bine să cânte la trombon. Așa că oriunde mergea, ieșea în evidență, ca un corb pe zăpada albă. În ceea ce privește femeile, nu ducea deloc lipsă și nu ezita să se culce cu ele: de la japoneze la chinezoaice și rusoaice, de la

prostitute la neveste, de la femei frumoase la femei mai puțin atrăgătoare. Altfel spus, nu refuza nici o femeie dispusă să se culce cu el. A avut atât de multe încât nici nu mai ținea minte numărul lor. Astfel, penisul său extraordinar de activ și muzica lui deosebit de agreabilă l-au făcut pe Shozaburo Takitani o adevărată senzație în Shanghai la vremea aceea.

Shozaburo Takitani mai avea un talent, chiar dacă el însuși nu era conștient de acest lucru: oriunde mergea, reușea să-și facă prieteni „folositori”. Era în relații foarte bune cu ofițeri de rang înalt din armată, milionari chinezi și mulți alți indivizi influenți care au scos profituri enorme de pe urma războiului, pe căi dubioase. Mulți dintre ei aveau mereu un pistol ascuns sub haină, iar când ieșeau dintr-o clădire, mai întâi se uitau foarte bine înjur. În mod surprinzător, Shozaburo Takitani se înțelegea de minune cu astfel de oameni și ei, la rândul lor, îl simpatizau în mod deosebit. Li ofereau cu mare plăcere sprijinul oricând avea vreo problemă. Pe vremea aceea Shozaburo Takitani ducea o viață ușoară și lipsită de griji.

Uneori însă, un talent care ți-a adus numai avantaje îți poate aduce și ghinion. După terminarea războiului, legăturile cu diferiți indivizi dubioși au atras asupra lui atenția armatei chineze și, prin urmare, a fost aruncat în închisoare, unde a stat ceva timp. Mulți dintre cei întemnițați alături de el au fost executați unul după altul, fără a fi măcar judecați. Erau scoși din celule pe neașteptate și târați în curtea închisorii, unde erau împușcați în cap. Execuția avea mereu loc la ora două după-amiaza. Sunetul asurzitor al gloanțelor ce țâșneau cu putere din mitralieră răsuna în toată incinta închisorii.

'Acesta a fost cel mai mare pericol pe care l-a avut de înfruntat Shozaburo Takitani în viața lui. Practic, se afla doar la un pas de moarte. „Probabil aici îmi voi găsi sfârșitul”, gândea el. Însă moartea nu-l înspăimânta prea tare. „Câteva gloanțe în cap și gata. Durerea va trece într-o clipită. Mi-am trăit viața așa cum am vrut, m-am culcat cu multe femei, am mâncat mâncăruri bune și am petrecut momente minunate. Nu am nici un fel de regrete. Asta e! Nu aș putea cere nimic mai mult de la viață. Chiar dacă voi muri aici, nu am nici un drept să mă plâng. În războiul acesta au pierit milioane de japonezi. Și câți alți oameni nu au murit într-un mod mult mai oribil decât acesta!” Pregătit astfel sufletește să-și înfrunte sfârșitul, Shozaburo Takitani își petrecea timpul relaxat în celula lui, fluierând, așteptând să treacă zilele. Privea printre gratiile ferestrei norii mici de pe cer sau se uita fix la pereții murdari ai celulei, imaginându-și chipul și trupul fiecărei femei cu care se culcase. Dar până la urmă, Shozaburo Takitani a fost unul din cei doi japonezi care au scăpat de-acolo cu viață. Au fost eliberați din închisoare și s-au întors în Japonia. Celălalt supraviețuitor, un ofițer de rang înalt din armată, își pierduse aproape de tot mințile. De pe puntea vaporului care îi ducea înapoi în țară, Shozaburo Takitani privea străzile Shanghai-ului, ca atunci când a venit aici, doar că acum se îndepărta de oraș, acesta devenind din ce în ce mai mic. „Nu înțeleg viața!” gândea el.

Shozaburo Takitani s-a întors în țară în primăvara anului 1946. Era slab, numai piele și os, și nu avea decât hainele de pe el. Revenind însă după atâția ani de absență, a descoperit că nu mai avea nici casă, nici familie. Casa părintească din Tokio arsese din temelii în raidul aerian asupra orașului din luna martie a anului precedent. Atunci și-au pierdut viața și părinții lui. Singura rudă apropiată, fratele lui mai mare, era dat dispărut pe frontul din Birmania. Cu alte cuvinte, Shozaburo Takitani nu mai avea pe nimeni; rămăsese absolut singur. Dar moartea lor nu l-a șocat. Bineînțeles, simțea lipsa părinților și a fratelui pe care-i pierduse pentru totdeauna, însă nu a fost întristat sau îndurerat. „Așa e viața! Mai devreme sau mai târziu toți oamenii sunt sortiți să rămână singuri”, și-a spus el. Pe atunci Shozaburo Takitani avea treizeci de ani, vârstă la care nu se putea plânge de singurătate. Avea impresia că a îmbătrânit cu mai mulți ani deodată, însă doar atât. În rest nu simțea nimic altceva.

Shozaburo Takitani a reușit cumva să supraviețuiască, dar acum trebuia să se gândească cum va face să trăiască în continuare.

Cum nu știa altceva decât să cânte jazz la trombon, Shozaburo Takitani a luat legătura cu vechii lui amici și în scurt timp a pus pe picioare o mică trupă de jazz. Au început să cânte prin bazele armatei americane și, datorită talentului său înnăscut de a câștiga simpatia celor din jur, s-a împrietenit cu un maior american. Maiorul, de origine italiană, era din statul New Jersey. Ii plăcea jazzul și chiar se pricepea să cânte destul de bine la clarinet. Lucra la departamentul de intendență, așa că îi putea face rost de orice discuri cu jazz, direct din America. Când aveau timp, își aducea clarinetul și cântau împreună sau mergeau în camera maiorului și, la o sticlă de bere, ascultau muzica veselă a lui Bobby Hackett, Jack Teagarden sau Benny Goodman. Apoi încercau să reproducă pasaje din melodiile de jazz. În plus, maiorul îi procura lui Shozaburo Takitani tot ce avea nevoie: alcool, lapte și diverse alimente greu de obținut în acea perioadă de după război. „Nu sunt niște vremuri atât de rele!” își spunea Shozaburo Takitani.

S-a căsătorit în anul 1947 cu fiica unei rude îndepărtate din partea mamei. S-au întâlnit din întâmplare în oraș și s-au oprit să bea un ceai. Au discutat despre cum o mai duc rudele lor și au depănat amintiri din trecut. După aceea au continuat să se întâlnească și nu după mult timp – cel mai probabil pentru că fata rămăsese însărcinată – au început să trăiască împreună.

Cel puțin așa a auzit Tony Takitani de la tatăl său. Cât de mult a iubit-o Shozaburo Takitani pe soția lui, nu știa. Din ceea ce i-a spus tatăl său, era o femeie frumoasă și liniștită, dar mai firavă.

În anul următor soția a născut un băiat, însă trei zile mai târziu a murit. S-a stins pur și simplu și a fost incinerată. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici nu a avut timp să realizeze ce se întâmplă. A fost o moarte liniștită, nu s-a chinuit și nu a suferit. A încetat subit din viață, ca și cum cineva ar fi oprit un aparat doar apăsând un buton.

Shozaburo Takitani nu știa foarte bine ce ar trebui să simtă față de moartea soției. Erau străine de el astfel de sentimente. Nu putea înțelege

prea bine ce anume înseamnă moartea. Nu-și dădea seama ce urmări avea pentru el dispariția soției. Tot ce putea face era să accepte acest lucru drept un fapt deja consumat. Dar în cele din urmă, a început să simtă în piept o greutate, ca un disc plat. Nu putea înțelege ce este și de ce se află acolo, dar nu reușea să scape de el. Orice ar fi fost, îl împiedica să se gândească profund la ceea ce se întâmplă cu el. Astfel, timp de o săptămână, Shozaburo Takitani nu s-a gândit la nimic. Aproape că a uitat complet și de copilul rămas în grijă la spital.

Văzându-l în această stare, maiorul a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a-l consola. Mergea cu el aproape în fiecare zi la barul din incinta bazei militare, ținându-i companie la un pahar și îmbărbătându-l. „Ascultă, trebuie să-ți revii și să ai grijă de copil!” îi spunea maiorul. Shozaburo Takitani îl asculta tăcut, încuviințând, cu toate că nu înțelegea foarte bine ce i se spunea. Totuși, își dădea seama că maiorul încerca să-l ajute. Într-o zi, maiorului i-a venit deodată o idee: „Dacă vrei, aș putea să-i dau eu un nume copilului!”. Atunci a realizat Shozaburo Takitani că fiul lui nu avea încă un nume.

„Ce-ar fi să-l cheme Tony, după numele meu mic”, a sugerat maiorul. Tony nu era deloc un nume potrivit pentru un băiat japonez, dar maiorului nu i-a trecut nici măcar o clipă prin minte acest lucru. Shozaburo Takitani s-a întors acasă și a scris pe o hârtie Takitani Tony. A lipit-o pe perete și a privit-o mai multe zile în șir. „Takitani Tony. Nu sună rău deloc!”, și-a spus el. „Probabil că ocupația americană va mai dura câțiva ani așa că un nume cu rezonanță americană va fi în avantajul copilului.”

Însă pentru un copil cu un astfel de nume viața nu a fost deloc numai lapte și miere. La școală, ceilalți copii se luau de el crezând că e jumătate american. Când spunea cum îl cheamă, oamenii îl priveau ciudat sau cu aversiune. Mulți îi considerau numele o glumă proastă, alții erau chiar indignați în sinea lor. Pentru anumite persoane un astfel de nume era de ajuns pentru a redeschide răni vechi.

Acest comportament al oamenilor a fost unul dintre motivele pentru care Tony Takitani a ajuns să fie un copil foarte retras. Nu a reușit să-și facă deloc prieteni, însă lucrul acesta nu-l deranja câtuși de puțin. Pentru el era ceva firesc să fie singur, ba chiar am putea spune că singurătatea era un fel de premisă a vieții. De când se știa, Haruki Murakami.

Tony Takitani îl ținea minte pe tatăl său mereu plecat cu trupa sa în diferite locuri pentru a cânta jazz. Cât a fost mic, o femeie venea să aibă grijă de el și să facă treburile casnice, dar de prin clasa a șaptea Tony Takitani se putea descurca deja și fără ajutorul ei. Își făcea singur de mâncare, închidea ușa și se culca. Cu toate acestea, nu era chinuit de singurătate. Nu simțea nevoia de a fi cu cineva, ba dimpotrivă, prefera să nu aibă pe cineva care să se preocupe mereu de el. După moartea soției, Shozaburo Takitani nu s-a recăsătorit. Bineînțeles, a avut în continuare relații cu multe femei, dar niciodată nu a adus-o pe vreuna dintre ele acasă. Ca și fiul său, se obișnuise să se descurce singur. Tony Takitani și tatăl său nu erau atât de înstrăinați unul de altul, după cum și-ar imagina cineva, având în vedere modul lor de

viață. Doar că amândoi se obișnuiseră în egală măsură să fie singuri și nici unul din ei, nu făcea primul pas să-și deschidă inima. Însă nici nu simțeau în mod deosebit nevoia de a face acest lucru. Lui Shozaburo Takitani nu i se potrivea rolul de tată, și nici lui Tony Takitani nu i se potrivea rolul de fiu.

Lui Tony Takitani îi plăcea foarte mult să deseneze. În fiecare zi stătea ore în șir în camera lui și desena. Îi făcea o deosebită plăcere să redea pe hârtie tot felul de mașinării și aparate. Își ascuțea creionul până când vârful devenea ca un ac de subțire și reproducea cu măiestrie obiectele -mașini, aparate de radio, motoare - până la cel mai mic detaliu. Iar dacă desena o floare, îi reliefa și cea mai mică nervură. Orice i-ar fi spus cei din jurul lui, el nu putea desena decât în felul acesta. La școală, în general, nu avea rezultate deosebite, dar la pictură și desen era cu mult superior celorlalți copii. Dacă participa la vreun concurs în acest domeniu, lua mereu premiul întâi.

Astfel, după terminarea liceului, pentru Tony Takitani următorul pas a fost în mod firesc Facultatea de Arte, urmând să devină apoi ilustrator (și, la fel de firesc, în anul când Tony Takitani a intrat la facultate, fără ca unul dintre oarbă, fata adormită din ei să sugereze acest lucru, tatăl și fiul au început să trăiască separat). Adevărul este că nici nu a fost nevoie să gândească și la alte variante. În timp ce tinerii de vârsta lui se frământau neștiind ce drum să aleagă în viață, Tony Takitani își vedea în liniște de schițele lui mecanice și precise, fără nici o grijă pe cap. Pentru că tinerii din generația lui se opuneau cu ardoare și chiar cu violență autorității și ordinii, desenele lui Tony Takitani, atât de realiste, nu erau apreciate de cei din jurul lui. Profesorii de la facultate le priveau cu un zâmbet amar, iar colegii de clasă le criticau, considerându-le lipsite de idealism. Dar Tony Takitani nu înțelegea cu ce sunt mai presus desenele lor idealiste. În ochii lui acestea erau imature, urâte și lipsite de precizie.

Însă, odată ce a absolvit facultatea, situația s-a schimbat complet. Datorită tehnicii lui realiste, cu utilitate practică, Tony Takitani a găsit imediat oferte de lucru. Pentru că nimeni altcineva nu reușea să redea atât de exact și detaliat aparate complicate, clădiri etc. „Desenele tale par mai roale decât obiectul adevărat”, îi spuneau toți. Într-adevăr, erau mai precise decât o fotografie și vorbeau de la sine, făcând orice explicație inutilă. În scurt timp a devenit unul dintre cei mai căutați ilustratori. Tony Takitani accepta orice contract dacă avea legătură cu mecanisme, de la copertele revistelor pentru mașini până la afișe publicitare. Nu numai că îi plăcea foarte mult ceea ce făcea, dar și câștigurile erau considerabile.

În tot acest timp, Shozaburo Takitani a dus același stil de viață lipsit de griji, cântând în continuare jazz la trombon. A venit jazzul modern, apoi free-jazz și electric-jazz, dar Shozaburo Takitani nu și-a schimbat stilul. Cânta același fel de jazz ca în trecut. Nu era un instrumentist de primă clasă, dar era destul de căutat și avea întotdeauna de lucru. Își permitea să se delecteze cu orice bunătați voia și nici de femei nu ducea lipsă. Din punctul de vedere al satisfacțiilor, Shozaburo Takitani considera că are o viață împlinită.

Când avea timp liber, Tony Takitani lucra și, cum nu avea hobby-uri costisitoare pe care să arunce banii, la vârsta de treizeci și cinci de ani agonisise deja o avere considerabilă. La sugestia mai multor cunoștințe, și-a cumpărat o casă impresionantă în Setagaya. Avea și câteva apartamente de închiriat, iar contabilul său se ocupa de toate formalitățile.

În ceea ce privește viața personală, Tony Takitani a avut câteva relații, iar în tinerețe, deși pentru o scurtă perioadă de timp, a locuit împreună cu una dintre iubitele lui. Cu toate acestea, nu s-a gândit niciodată la căsătorie. Nu simțea nevoia acestui lucru. Cu mâncarea, spălatul și curățenia se descurca foarte bine și singur, iar când era prea ocupat, apela la serviciile unei menajere. Copii nu-și dorea în mod deosebit. Nu avea prieteni apropiați care să vină la el cu probleme personale sau să-și descarce sufletul. Nu avea nici măcar un prieten cu care să stea de vorbă la un pahar. Cu toate acestea, nu era un excentric. Deși îi lipsea acel talent al tatălui său de a fi sociabil, în viața de zi cu zi avea un comportament cât se poate de obișnuit. Nu era încrezut sau lăudăros, nu încerca să-și justifice caracterul și nu vorbea de rău pe nimeni. Prefera să-i asculte pe alții decât să vorbească despre el, așa că era agreat de majoritatea oamenilor cu care intra în contact. Dar nu reușea să lege cu cineva o relație care să depășească nivelul activităților de zi cu zi. Cu tatăl său se întâlnea o dată la doi-trei ani, când avea ceva de rezolvat cu el. Însă chiar și atunci nu discutau nimic personal. Tony Takitani ducea o viață calmă și liniștită. „Probabil nu mă voi căsători niciodată”, gândea el.

Dar, la un moment dat, fără nici cel mai mic avertisment, Tony Takitani s-a îndrăgostit. S-a îndrăgostit atât de brusc încât păru aproape ilogic. A întâlnit-o când a venit la el la birou să ia un manuscris ilustrat de el. Avea douăzeci și doi de ani și era angajată temporar la o editură. Cât timp a stat în biroul lui, fata a avut mereu pe buze un lămbet calm. Avea trăsături foarte plăcute, deși, privind lucrurile obiectiv, nu era de o frumusețe deosebită. Avea însă ceva aparte care a lăsat o impresie puternică asupra lui. Din prima clipă în care a văzut-o, Tony Takitani a simțit cum i se strânge pieptul și de-abia mai putea respira. Nici el nu înțelegea ce anume i-a făcut inima să bată atât de tare. Și chiar dacă ar fi știut, nu ar fi fost capabil să explice în cuvinte.

Un alt lucru care i-a atras atenția era felul ei de a se îmbrăca. Nu îl preocupa în mod deosebit îmbrăcămintea și nici nu era genul de persoană care să prezinte vreun interes pentru felul în care sunt îmbrăcate femeile. Dar a fost extrem de impresionat, chiar mișcat de aspectul ei încântător, felul în care reușea să se îmbrace într-un mod atât de plăcut. Dacă ar fi fost vorba doar de haine, nu ar fi fost nimic special. Sunt destule femei care se îmbracă bine și ies în evidență, dar ea avea un stil cu totul diferit, ceva aparte. Își purta hainele cu atâta grație, atât de natural, de parcă ar fi fost o pasăre învâluită de un vânt special, gata să-și ia zborul către o altă lume. Nu mai văzuse nici o femeie care să poarte hainele cu atâta plăcere. La rândul lor, hainele prindeau parcă viață când erau purtate de ea.

După ce a luat manuscrisul și a mulțumit, fata a plecat, lăsându-l pe Tony Takitani fără cuvinte pentru mult timp. În ziua aceea Tony Takitani nu a

mai putut lucra. Nici măcar nu s-a mai ridicat de la birou, ci a stat așa buimăcit, până când a venit seara și s-a întunecat de tot în cameră.

A doua zi, Tony Takitani a sunat la editură, inventând un motiv pentru a o face să vină din nou la el la birou. Fata a venit și, după ce au terminat treaba, a invitat-o să ia prânzul în oraș. La masă au vorbit despre tot felul de lucruri mărunte. Cu toate că erau mai bine de cincisprezece ani diferență între ei, în mod surprinzător, aveau ce discuta. Orice subiect abordau, cuvintele veneau parcă de la sine. Era prima dată când li se întâmpla așa ceva. La

început, fata a fost puțin încordată, dar, pe măsură ce vorbeau, a început să se destindă, să zâmbească și să discute fără reținere. „Îmi place foarte mult cum te îmbraci. Ești mereu încântătoare!” a complimentat-o Tony Takitani când s-au despărțit. „Îmi plac hainele, a spus ea sfioasă, dar cu un zâmbet pe buze, și de aceea aproape tot salariul meu se duce pe haine.”

După aceea s-au mai întâlnit de câteva ori. Nu mergeau undeva în mod special, ci găseau un loc liniștit unde să poată discuta. Se așezau la o masă și vorbeau despre viețile lor, despre serviciul lor, ce simt și ce gândesc în legătură cu diferite lucruri. Conversau ore în șir fără a se plictisi. Parcă ar fi umplut un gol. La a cincea întâlnire Tony Takitani a cerut-o în căsătorie. Fata avea însă o relație cu un bărbat, încă din liceu. E adevărat că de la o vreme lucrurile nu mai mergeau bine între ei și se certau de fiecare dată când se întâlneau. De fapt, era mai relaxată și se simțea mult mai bine când era cu Tony Takitani decât alături de iubitul ei. Totuși, nu putea să rupă așa deodată relația cu celălalt. Trebuia să ia în considerare mai multe lucruri. Era o diferență de cincisprezece ani între ei. Fiind încă tânără, nu avea experiență de viață și-i era foarte greu să-și dea seama ce va însemna pentru ei în viitor această diferență. I-a spus că are nevoie de puțin timp de gândire.

Fiecare zi de așteptare era un iad pentru el. Nu putea lucra și își petrecea timpul în fața unui pahar cu alcool. A fost cuprins dintr-odată de o singurătate apăsătoare. Era parcă în agonie. Acest sentiment copleșitor îl făcea să se simtă ca într-o închisoare. „Nu mi-am dat niciodată seama de acest lucru”, își spunea el. Se uita cu disperare la pereții reci și groși care-l înconjurau și se gândea: „Cred că aș muri dacă nu se căsătorește cu mine”.

Tony Takitani s-a dus la ea și i-a explicat totul: cât de singur a fost toată viața lui, cât de multe a pierdut din cauza asta și cum, numai datorită ei, a ajuns să-și dea seama de acest lucru.

Era o fată deșteaptă. Și-a dat seama că nutrește sentimente pentru Tony Takitani. De la început s-a simțit apropiată de el și, cu fiecare întâlnire, îl plăcea tot mai mult. Nu știa dacă acest sentiment este dragoste sau nu, dar simțea că are în el ceva minunat și că alături de acest bărbat va fi fericită. Prin urmare, s-au căsătorit.

Datorită căsătoriei cu această fată, singurătatea a dispărut din viața lui Tony Takitani. Dimineața, cum deschidea ochii, se uita după ea. Când o găsea dormind alături, se liniștea. Dacă nu o vedea lângă el, îl cuprindea un sentiment de panică și începea să o caute prin toată casa. Pentru el era oarecum ciudat să trăiască împreună cu cineva. Acum că scăpase de

singurătate, era mereu chinuit de teama că într-o zi va rămâne din nou singur și se întreba ce va face atunci. Uneori, când se gândea la acest lucru, îl cuprindea o asemenea frică încât îl năpădeau șiroaie reci de sudoare. Aceste temeri au continuat cam trei luni după căsătorie, însă au început să dispară încetul cu încetul, pe măsură ce se obișnuia cu noul său mod de viață și se încredința de faptul că ea va fi mereu lângă el. În sfârșit avea o familie și putea gusta fericirea din plin.

Intr-o zi, cei doi au l-au vizitat pe Shozaburo Takitani. Soția lui și-a manifestat dorința să-l audă pe socrul ei cântând: „Ce zici? Oare tatăl tău se va supăra dacă mergem să-l vedem?”. „Nu, nu cred”, i-a răspuns Tony Takitani. Așa că s-au dus amândoi într-un club de noapte din Ginza unde cânta Shozaburo Takitani. Ultima oară când îl auzise cântând pe tatăl său, Tony Takitani era doar un copil. Stilul lui nu se schimbese cu nimic. Erau aceleași melodii pe care și le amintea de când era mic. Le ascultase de nenumărate ori de pe discuri. Muzica lui Shozaburo Takitani curgea lin, elegant și melodios. Nu era ceea ce s-ar putea numi artă, dar era muzica unui profesionist talentat. Crea o atmosferă plăcută, iar publicul îl aprecia pentru asta. Tony Takitani a stat și l-a ascultat, bând pahar după pahar, ceea ce nu i se întâmpla prea des.

Ascultând însă cu atenție, după un timp a simțit că ceva în muzica tatălui său îi provoca o stare neplăcută, făcându-l să respire din ce în ce mai greu, ca și cum o țeava subțire ar fi astupată încet, dar sigur, de gunoaie. Parcă nu mai era aceeași muzică pe care o ținea minte. Suna oarecum diferit. Bineînțeles, trecuseră atâția ani de atunci și, la urma urmei, pe atunci o asculta cu urechile unui copil. Deosebirea era poate ne semnificativă, dar lui i se părea esențială. O simțea foarte clar și nu putea ignora acest lucru. Ar fi vrut să urce pe scenă, să-l apuce de braț pe tatăl său și să-l întrebe: „Spune-mi, tată - ce e diferit?”. Dar bineînțeles că nu a făcut acest lucru. Până la urmă nu și-a putut explica sentimentul ce pusese stăpânire pe el. I-a ascultat tăcut pe tatăl său, bându-și whisky-ul îndoit cu apă, iar la sfârșit au aplaudat și s-au întors acasă.

În ceea ce privește mariajul celor doi soți, nimic nu le umbrea viața tihnită. Activitatea de ilustrator a lui Tony Takitani mergea foarte bine, la fel ca și înainte. Nu existau deloc certuri sau neînțelegeri între ei. Se plimbau împreună, mergeau la un film, făceau excursii. Soția lui s-a dovedit a fi foarte capabilă pentru o fată de vârsta ei. Știa să fie moderată în tot ce făcea, iar la treburile casnice era eficientă, astfel încât să nu-i dea soțului ei nici un motiv de îngrijorare. Un singur lucru însă îl neliniștea puțin pe Tony Takitani: soția lui își cumpăra mult prea multe haine. Când îi picau ochii pe un articol de îmbrăcăminte nu se putea abține să nu-l cumpere. Într-o secundă devenea alt om. Căpăta o expresie cu totul diferită și parcă nici vocea nu mai era aceeași. Prima dată când s-a întâmplat acest lucru, Tony Takitani a crezut că nu se simte bine. A observat această predispoziție a ei încă dinainte de căsătorie, dar nu i s-a părut ceva grav. În luna de miere însă, când au mers în Europa, situația s-a înrăutățit. În decursul călătoriei lor a cumpărat un număr impresionant de haine. De exemplu, în Milano și Paris a cumpărat de

dimineată până seara buticurile cu haine de damă, parcă ar fi fost posedată. Nu au fost să viziteze nici un obiectiv turistic. Nu au văzut nici măcar Domul din Milano sau Muzeul Luvru. Singurele lui amintiri din luna de miere erau magazinele de îmbrăcăminte: Valentino, Missoni, Saint Laurent, Givenchy, Ferragamo, Armâni, Cerruti, Gianfranco Ferre etc. Le lua la rând, cumpărându-și o mulțime de haine, cu privirea aceea ciudată în ochi, de parcă ar fi fost vrăjită. Iar el mergea în urma ei, plătind pentru tot. Se gândea îngrijorat că a folosit de atâtea ori cartea de credit încât scrisul de pe suprafața ei începuse deja să se șteargă.

Nici după ce s-au întors în Japonia febra aceasta nu s-a potolit. Aproape că nu trecea o zi în care soția lui să nu-și cumpere ceva nou de îmbrăcat. Numărul hainelor creștea vertiginos. Au fost nevoiți să cumpere mai multe șifoniere mari pentru a le cuprinde pe toate. Au dat comandă și pentru un dulap făcut special, în care să poată încăpea toți pantofii. În cele din urmă, nici acestea nu au mai făcut față și au transformat o întreagă cameră într-un adevărat depozit numai pentru hainele ei. În casa aceea atât de mare aveau destule camere, iar banii nu constituiau o problemă. În plus, era mereu îmbrăcată foarte frumos și arăta extrem de fericită de fiecare dată când își cumpăra ceva nou de îmbrăcat. Așa că Tony Takitani s-a hotărât să nu-i spună nimic soției sale. „Asta e!”, se gândea el. „La urma urmei, nimeni nu-i perfect!”

Dar când volumul hainelor a devenit prea mare chiar și pentru camera aceea, Tony Takitani a început să se neliniștească puțin. Odată, când soția lui era plecată, i-a numărat toate hainele. După calculele lui, presupunând că s-ar fi schimbat de două ori pe zi, i-ar fi trebuit aproape doi ani ca să le îmbrace pe toate. În orice caz, avea prea multe haine. Nu putea înțelege pentru ce-i trebuie atâtea? Ce nevoie avea să-și cumpere rochii una după alta dacă nici nu are timp să le poarte pe toate? Și asta pentru că era prea ocupată să umble prin magazine. S-a gândit chiar că putea fi vorba de o boală psihică. Iar, dacă era într-adevăr așa, la un moment dat trebuia s-o oprească cumva.

Într-o zi, după cină, a abordat direct acest subiect și a rugat-o pe soția lui să-și tempereze puțin impulsul acesta de a-și cumpăra atâtea haine. „Nu e vorba de bani. Nu mă deranjează dacă-ți cumperi lucruri de care ai nevoie. Și eu mă bucur când te văd atât de frumos îmbrăcată. Dar chiar îți trebuie toate aceste haine scumpe?”

Ea a lăsat capul în jos și s-a gândit o vreme, după care i-a spus: „Într-adevăr, ai dreptate. Nu am nevoie de atâtea haine. Sunt perfect conștientă. Cu toate acestea, nu mă pot stăpâni. Când am în fața ochilor o rochie frumoasă, trebuie să o cumpăr cu orice preț. Nu e vorba de a avea sau nu nevoie de ea. Nu se pune problema că am multe sau puține. Pur și simplu nu mă pot abține”.

A spus însă că va încerca să se vindece de acest obicei (care era un fel de otrăvă ce-i pătrunsese în sânge, mărturisirea ea). „Dacă o țin tot așa, în curând toată casa va fi plină de hainele mele.” Timp de o săptămână, soția lui nu a mai pus piciorul în magazine. A stat închisă în casă toată această perioadă, dar i-a fost foarte greu. Simțea că umblă pe o planetă cu puțin aer.

Își petrecea fiecare zi în camera cu haine. Le lua pe fiecare și le admira, mângâia materialul, îl mirosea. Se îmbrăca apoi cu ele și se ducea în fața oglinzii. Oricât se uita, nu se sătura. Și cu cât le privea mai mult, cu atât dorința de a-și cumpăra ceva nou era mai puternică. Și odată cuprinsă de această dorință, nu-i mai putea rezista.

Pur și simplu nu-i putea rezista:

Dar își iubea și își respecta soțul foarte mult. În plus, îi dădea perfectă dreptate. „Nu am nevoie de toate aceste haine. Doar am un singur corp.” Așa că a dat telefon la unul dintre buticurile pe care le frecventa și l-a întrebat pe managerul magazinului dacă poate returna o rochie și o haină încă nepurtate, pe care le-a cumpărat cu zece zile în urmă. I s-a spus că nu e nici o problemă și le poate aduce oricând. Doar era unul dintre clienții fideli. Puteau face o concesie pentru ea. A pus în mașină cele două articole de îmbrăcăminte și a plecat la buticul din Aoyama. A returnat produsele și i-au rambursat banii pe cartea de credit. A mulțumit și a părăsit în grabă magazinul. S-a urcat repede în mașină, încercând să nu se uite în jur. A luat-o pe autostrada 246 și s-a îndreptat spre casă. Parcă își simțea corpul oarecum mai ușor acum că înapoiase hainele. „Așa e, nu am nevoie de ele!” își spunea ea. „Am destule haine și rochii cât să-mi ajungă toată viața.” Însă, oprind mașina în intersecție pentru a aștepta la un semafor, gândul îi stătea numai la haina și rochia lăsate la magazin, își amintea foarte bine culoarea, modelul, senzația pe care o lăsa materialul la atingere și fiecare detaliu în parte, ca și cum le-ar fi avut în fața ochilor. Simțea pe frunte broboane de transpirație. Și-a sprijinit ambele coate pe volan și a tras adânc aer în piept, apoi a închis ochii. Când i-a deschis, a văzut că s-a aprins culoarea verde și, fiind prima la semafor, a apăsat instinctiv pedala de accelerație.

Dar, în acel moment, un camion de mare tonaj care pornise pe galben a intrat cu mare viteză în intersecție, izbind-o din lateral. Ea conducea un Renault 5 albastru, iar camionul a lovit-o din plin. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici nu a avut timp să simtă ceva.

Tony Takitani s-a văzut acum cu o cameră plină de haine măsura 7 și o sută douăsprezece perechi de pantofi. Nu știa ce să facă cu toate astea. Dar nu putea păstra la nesfârșit fiecare lucru pe care l-a purtat soția lui. În cele din urmă s-a hotărât. Pentru accesorii, a chemat un dealer și i le-a vândut ieftin pe toate. Ciorapii și lenjeria intimă le-a adunat în grădină și le-a ars în crematoriul pentru gunoi. Însă hainele și pantofii erau prea multe, așa că le-a lăsat exact cum erau, în camera aceea. După înmormântarea soției, Tony Takitani s-a retras în încăperea plină aproape până la refuz cu rânduri de haine și, de dimineață până seara, nu făcea altceva decât să le privească.

După zece zile însă, Tony Takitani a dat un anunț în ziar pentru un post de asistentă: „Să poarte mărimea 7 la îmbrăcăminte, să aibă înjur de 1,61 metri înălțime și măsura 22 la pantofi. Condiții bune de muncă, salariu avantajos”. Datorită sumei considerabile pe care o oferea, treisprezece persoane s-au prezentat pentru interviu la biroul-studio pe care-l avea Tony Takitani în Minami Aoyama. Cinci dintre ele nici măcar nu aveau măsurile

cerute și se vedea acest lucru cu ochiul liber. Din celelalte opt rămase, Tony Takitani a ales-o pe cea ale cărei proporții și conformație se apropiau cel mai mult de ale fostei soții. Era o fată de douăzeci și ceva de ani, cu o față obișnuită, fără nici o trăsătură distinctă. Purta o bluză albă simplă și o fustă dreaptă albastră. Hainele și pantofii erau impecabile, dar, la o privire mai atentă, se vedea că sunt puțin uzate.

Tony Takitani i-a spus fetei: „Munca în sine nu e grea deloc. Vii la birou de la nouă la cinci și tot ce ai de făcut este să răspunzi la telefon, să duci manuscrise, să preiei materiale în locul meu, să faci copii la xerox etc. Doar că există o singură condiție. De fapt, soția mea a murit de curând și am rămas acasă cu o mulțime de haine. Sunt aproape noi, majoritatea nici măcar nu au fost îmbrăcate. Aș vrea să le porți în loc de uniformă cât timp lucrezi aici. De aceea am specificat mărimea la îmbrăcăminte, măsura la pantofi și înălțimea în condițiile pentru angajare. Probabil pare ciudată această cerință. Precis te gândești că e ceva dubios la mijloc. Sunt conștient de asta, însă nu am nici un fel de intenții ascunse. Nu vreau decât să mă obișnuiesc cu faptul că soția mea a murit, dar am nevoie de timp. Trebuie să schimb puțin câte puțin această presiune apăsătoare a aerului din jurul meu. Așa că, în perioada acesta, aș vrea să fii în preajma mea și să porți hainele soției. În felul acesta, voi realiza că nu mai e lângă mine și probabil voi putea accepta mai ușor moartea ei”.

Mușcându-și buzele, fata a început să se gândească la această condiție neobișnuită. Era într-adevăr ciudat ce-i cerea acest bărbat. De fapt, nici nu a înțeles foarte bine tot ce i-a spus. Ii era clar că soția lui a murit de curând și că a lăsat în urma ei o mulțime de haine, dar nu pricepea de ce trebuia să le poarte la serviciu, în prezența lui. În mod normal, te-ai gândi că are un motiv ascuns. „Dar nu pare un om rău”, gândi ea. „E de-ajuns să-l ascuți și îți dai seama de acest lucru. Poate că moartea soției i-a afectat puțin mintea, dar nu părea a fi genul de persoană capabilă să facă vreun rău cuiva.” Oricum, avea nevoie de bani. De câteva luni își tot căuta o slujbă. Luna viitoare îi expira ajutorul de șomaj și atunci nu-și mai putea plăti chiria. Probabil că nu se va mai întâlni niciodată cu o asemenea șansă. Salariul oferit era foarte bun.

„Am înțeles”, spuse fata. „Deși nu într-un tot. Cred totuși că pot face ceea ce-mi cereți. Dar înainte de asta nu credeți că ar fi mai bine să-mi arătați hainele? Să vedem dacă într-adevăr mi se potrivesc?” „Bineînțeles”, a spus Tony Takitani și a dus-o la el acasă, unde i-a arătat camera plină cu haine. În afară de magazinele universale, nu mai văzuse niciodată atâtea articole de îmbrăcăminte la un loc. Și toate păreau a fi produse scumpe, de cea mai bună calitate și de un gust rafinat. Avea în fața ochilor ei o privește orbitoare, ce-i tăia răsufarea. Inima a început să-i bată fără motiv. „Senzația seamănă oarecum cu excitarea sexuală”, gândi ea.

Tony Takitani a lăsat-o singură în camera cu haine, spunându-i să încerce câteva. Fata s-a calmat, a luat câteva rochii din apropiere și le-a probat, apoi a încălțat câteva perechi de pantofi. Toate îi veneau ca turnate,

parcă ar fi fost făcute special pentru ea. Lua fiecare rochie în mâini, o privea, o mirosea, îi mângâia materialul. În jurul ei se

' Buloia oarbă, fata adormită găseau sute de articole de îmbrăcăminte frumoase, aranjate în ordine pe umerase. Privindu-le, a simțit că-i dau lacrimile și nu le-a putut stăpâni. Au început să-i curgă șiroaie pe obraji și nu s-a mai putut opri din plâns. Stătea nemișcată, suspinând, îmbrăcată în hainele unei femei ce nu mai era în viață. După o vreme, Tony Takitani a venit să vadă ce face. A întrebat-o de ce plânge. „Nu știu”, i-a răspuns fata clătînând din cap. „Nu am mai văzut niciodată atâtea haine frumoase. Cred că m-a tulburat lucrul acesta, îmi pare rău!” a spus ea, ștergându-și lacrimile cu batista.

„Dacă nu e nici o problemă, aș dori ca de mâine să vii la birou”, a spus Tony Takitani pe un ton formal. „Deocamdată te rog să-ți alegi de aici haine și pantofi pentru o săptămână. Le poți lua acasă.”

Fata și-a ales pe îndelete haine pentru șase zile. A căutat și pantofi care să se asorteze, după care le-a pus pe: toate într-o valiză. „Ia și o haină groasă ca să nu-ți fie frig”, i-a spus Tony Takitani. Fata și-a ales o haină gri de cașmir. Părea destul de călduroasă, însă era foarte ușoară, parcă ar fi fost făcută din pene. Nu mai ținuse niciodată în mâini o haină atât de ușoară.

După plecarea ei, Tony Takitani s-a întors în camera aceea, a închis ușa și a stat acolo, privind pierdut hainele rămase după moartea soției. Nu înțelegea de ce a plâns fata când le-a văzut. Toate acele lucruri lăsate în urmă de soția lui îi păreau niște umbre. Umbrele ei, de mărimea 7, atârând pe umerase, înșiruite una după alta. Îi păreau câteva exemplare din infinitele umbre posibile - cel puțin teoretic, infinite - pe care le implică o întreagă existență umană, toate adunate grămadă în camera aceea.

Aceste umbre învăluiseră odinioară trupul soției lui, se mișcaseră odată cu ea și fuseseră însuflețite de căldura ei. Dar acum, în fața ochilor lui nu se găseau decât niște umbre ponosite care și-au pierdut sursa vieții și se veștejesc cu fiecare clipă care trece. Pentru el erau doar o grămadă de haine învechite a căror existență nu mai avea nici un sens. După un timp a început să respire din ce în ce mai greu. Tot privindu-le, i se părea că acea multitudine de culori plutește pretutindeni în aer, ca niște particule de polen, pătrunzându-i în ochi, în urechi, în nări. Tot felul de nasturi, volane, epoleți, buzunare decorative, dantele și cordoane umpleau nesățioase spațiul camerei, rarefiind erul. Mirosul naftalinei împrăștiat din plin prin încăperea emitea parcă un sunet imperceptibil, precum fâlfâitul unui număr infint de insecte minuscule. Deodată, Tony Takitani a realizat că urăște acele haine. S-a sprijinit de perete, cu mâinile la piept și a închis ochii. Se afunda din nou în singurătate, ca într-o mlaștină întunecată, călâie. „S-a terminat”, gândi el. „Orice aș face, totul s-a terminat...”

Tony Takitani i-a dat telefon fetei și i-a spus să uite tot ce au discutat. „Îmi pare rău, dar nu mai e nevoie să vii.” Fata l-a întrebat surprinsă de ce. „Situția s-a schimbat”, i-a spus el. „Îmi pare foarte rău! Poți păstra hainele și pantofii cu care ai plecat. Și valizele la fel. Dar te rog să uiți toată povestea și să nu vorbești nimănui despre asta.” Fata nu înțelegea prea bine ce s-a

întâmpat, dar întrebările nu făceau decât să agraveze situația. „Bine, am înțeles”, a spus ea și a închis telefonul.

După ce a primit telefonul, fata a fost furioasă pe Tony Takitani, dar nu pentru foarte mult timp. În cele din urmă, a ajuns la concluzia că era mai bine așa. „Oricum, de la început toată povestea asta a fost cam neobișnuită. E păcat că am rămas din nou fără serviciu, dar mă descurc eu cumva.”

Fata a despachetat hainele primite de la Tony Takitani și le-a așezat frumos pe umerase în dulap, iar pantofii i-a pus în dulăpiorul cu încălțăminte. Față de aceste haine și pantofi noi, vechile ei lucruri păreau atât de uzate și de sărăcicioase. Deosebirea era uimitoare. Parcă erau materii cu totul diferite, făcute din substanțe ce aparțineau unei alte dimensiuni. S-a dezbrăcat de hainele cu care se îmbrăcase pentru interviu și le-a pus pe umeras, apoi s-a schimbat într-o bluză de trening și o pereche de blugi. S-a așezat jos pe podea și a desfăcut o cutie de bere din frigider. A oftat, gândindu-se la încăperea plină cu haine din casa lui Tony Takitani. „Atâtea haine frumoase! Ca să vezi! Încăperea aceea este mai mare decât tot apartamentul meu. Trebuie să-i fi luat o mulțime de timp și bani pentru a cumpăra toate acele lucruri. Dar acum femeia aceea nu mai e în viață. A murit lăsând în urma ei o cameră plină cu haine mărimea 7. Oare cum este să mori și să lași în urma ta atâtea haine superbe?”

Știind că nu are posibilități materiale, prietenii fetei au fost foarte surprinși să o vadă îmbrăcată de fiecare dată când se întâlneau cu ceva nou. Și toate erau lucruri sofisticate, produse scumpe, de firmă. Toți o întrebau de unde și cum a făcut rost de ele, însă ea clătina din cap. „Nu pot spune nimănui. Am promis. Oricum nu m-ați crede, îșhiar dacă aș încerca să vă explic.” În cele din urmă, Tony Takitani a chemat un vânzător de haine second-hand și i-a dat toate hainele soției la un preț de nimic. Abia dacă a recuperat a douăzecea parte din suma pe care o cheltuise soția lui cumpărând toate acele lucruri. Dar nu-i păsa. Le-ar fi dat și gratis numai să scape de ele. Să le știe departe de el, unde nu va mai trebui niciodată să le vadă în fața ochilor.

Astfel, camera odinioară plină cu hainele soției sale era acum complet goală. Tony Takitani nu a mai folosit-o la nimic după aceea și a rămas așa ani întregi.

Tony Takitani mai intra uneori în cameră. Nu făcea nimic, doar se așeza pe podea și timp de o oră-două stătea nemișcat, cu privirea pierdută, uitându-se la pereții goi. În fața ochilor vedea umbrele soției lui moarte. Și umbre ale acestor umbre. Însă, odată cu trecerea timpului, începea să nu-și mai poată aminti lucrurile care existaseră odinioară în camera aceea. Culorile, mirosul dispăreau pe Bisimțite din memorie. Chiar și sentimentele odată intense păreau că se îndepărtează de el, ca și cum ar părăsi tărâmul imintirilor. Memoria își schimba încet forma, ca o ceață împrăștiată de vânt și cu fiecare schimbare devenea mai Btompată. Amintirile se transformau în umbre și în cele din urmă nu rămânea decât umbra unei umbre, a unei «lte umbre. Singurul lucru palpabil era sentimentul de ibsență pe care-l lasă în inimă lucrurile ce încetează să ixiste. Câteodată i se întâmpla să nu-și mai

poată aminti nici măcar chipul soției. În schimb îi venea în minte imaginea acelei fete pe care nu o întâlnise decât o singură dată, plângând în camera aceea după ce a văzut hainele oșiei sale. Își amintea fața ei fără nici o trăsătură distinctă, pantofii de lac, vechi și uzați pe care-i purta. Suspinele ei înfundate îi reînviau în memorie. Nu voia să-și aducă aminte de așa ceva, dar, fără să realizeze, imaginea aceea revenea mereu. Chiar și după ce a uitat tot felul de lucruri, până și numele fetei, amintirea ei continua să persiste. La doi ani după soția lui, a murit și tatăl său, Shozaburo Takitani. Cu toate că a avut cancer la rinichi, nu a suferit prea mult, iar în spital a stat o perioadă scurtă de timp. Moartea lui a fost ușoară, ca și cum ar fi adormit. Din acest punct de vedere, se poate spune că a avut parte de noroc până la sfârșitul vieții. În afară de o sumă ne semnificativă de bani și câteva certificate de acționar, Shozaburo Takitani nu a avut nimic altceva care să fie considerat moștenire. Tot ce a lăsat în urma lui a fost trombonul, pe care Tony Takitani l-a păstrat ca amintire de la tatăl său și o colecție uriașă de discuri vechi cu muzică de jazz. Tony Takitani le-a pus în camera goală unde fuseseră odată hainele soției, fără să le scoată măcar din cutiile în care veniseră prin poștă. Pentru că discurile miroseau a mucegai, trebuia să deschidă ferestrele la anumite intervale de timp, pentru a aerisi încăperea. Însă, în afară de asta, Tony Takitani nu mai punea piciorul în camera aceea.

A trecut așa un an. Însă faptul că păstra în casa lui muntele acela de discuri a început să-l deranjeze pe Tony Takitani. Uneori, numai cât se gândea la ele și simțea că se sufocă. Alteori, se întâmpla să se trezească în toiul nopții și să nu mai poată adormi deloc. Amintirile erau neclare, însă persistau acolo, în memorie, apăsătoare.

În cele din urmă, a chemat un vânzător de la un magazin cu discuri vechi și l-a întrebat cât îi oferă pe ele. Multe dintre ele nu se mai produceau de mult, așa că erau valoroase. A luat ceva bani pe ele, suficient chiar să-și cumpere o mașină mai mică. Dar pentru Tony Takitani acest lucru nu avea nici o importanță.

În momentul în care a dispărut și muntele acela de discuri, Tony Takitani a rămas cu adevărat absolut singur.

Succesul și declinul Prăjiturilor Țuguiate.

Răsfoind absent ziarul de dimineață am văzut într-un colț un anunț publicitar: Faimoasele Prăjituri Țuguiate. Căutăm noi produse. Mare prezentare. Habar n-aveam cum erau aceste Prăjituri Țuguiate, dar, dacă le zice prăjituri, probabil sunt vreun produs de cofetărie. Faimoase... Când e vorba de dulciuri sunt foarte pretențios. Cum aveam timp liber, am decis să mă duc la această mare prezentare.

Prezentarea a avut loc în sala unui hotel. S-a servit până și ceai cu prăjituri - bineînțeles, prăjituri țuguiate. Am încercat una, dar gustul nu prea m-a impresionat. Erau dulci și cu o consistență de caramela, iar la suprafață aveau o crustă cam prea uscată. Îmi era greu să cred că tinerii din ziua de azi ar mânca cu plăcere așa ceva.

Însă cei care au venit la prezentare erau cam de vârsta mea sau chiar mai tineri. Am primit la intrare un bilet cu numărul 952, iar după mine au mai

intrat vreo sută de persoane, ceea ce înseamnă că în total trebuie să fi fost peste o mie de oameni. Impresionant!

Lângă mine stătea o fată cam de douăzeci de ani ce purta niște ochelari cu lentile groase. Nu era foarte frumoasă, dar părea să aibă în schimb o personalitate plăcută.

— Psst, până acum ai mai mâncat vreodată prăjituri țuguiate? am întrebat-o eu.

— Normal. Doar sunt foarte cunoscute.

— Dar nu sunt așa de gustoase...

Nici nu am terminat de spus că m-a lovit în picior. Cei din jur s-au uitat urât la mine și am simțit că atmosfera devine destul de încordată. Dar am făcut o față nevinovată ca ursulețul Winnie-the-Pooh din desenele animate și astfel am trecut de momentul stânjenitor.

— Ești nebun? mi-a șoptit ea la ureche puțin mai târziu. Cum să vii aici și să vorbești de rău Prăjiturile Țuguiate? Dacă te prind Ciorile Țuguiate nu mai scapi cu viață.

— Ciorile Țuguiate? am strigat eu surprins. Ce Ciori Țugu...

— Șșș! m-a întrerupt ea. Începea prezentarea.

Mai întâi președintele companiei producătoare de Prăjituri Țuguiate a vorbit despre istoria acestora. Era genul acela de poveste pe care nu știi dacă să o crezi sau nu. Se pare că, în epoca Heian[^], cineva ar fi făcut nu știu ce și aâ|;fel ar fi rezultat forma originală a Prăjiturilor Țuguiate. Cică ar exista o poezie waka[^] în care sunt menționate Prăjiturile Țuguiate în Kokin Waka Shu[^]. Mi s-a părut atât de amuzant încât îmi venea să râd, dar toți ascultau cu niște fețe atât de serioase și, în plus, îmi era frică de acele Ciori Țuguiate, așa că m-am abținut.

Explicațiile președintelui companiei au ținut cam o oră. A fost foarte plictisitor. Prin toată vorbăria aia, voia să spună de fapt că Prăjiturile Țuguiate au o tradiție îndelungată. Ar fi putut rezuma asta într-o singură frază.

Apoi a venit directorul executiv care ne-a spus care-i treaba cu noile Prăjituri Țuguiate. Explicația era ceva de genul: „Prăjiturile Țuguiate sunt un produs de cofetărie

1. Anii 794-1192.

2. Un gen al poeziei japoneze, ce înseamnă „poem japonez”, spre deosebire de genul kanshi, poem chinez.

3. Culegerea de poezii vechi și noi, prima antologie oficială de poezie waka, întocmită din ordin imperial în anul 905, terminată în anul 922.

Cuprinde 1 111 poezii.

național, care se mândrește cu o tradiție de sute de ani. Însă și acestea au nevoie de un nou sânge pentru a răspunde cerințelor vremii și pentru asta trebuie să fie dezvoltate dialectic”. Poate că sună bine, dar, cu alte cuvinte, voia să spună că gustul Prăjiturilor Țuguiate e demodat și în ultima vreme vânzările au scăzut, așa că vor idei noi din partea tinerilor. Ar fi putut exprima asta și în fraze mai clare.

La plecare am primit o broșură despre adoptarea Noilor Prăjituri Țuguiate și cum să procedezi dacă vrei să contribui cu o idee. Trebuia să

prepari un produs nou, având la bază Prăjiturile Țuguiate și peste o lună să vii cu ele la sediul companiei. Dacă erau acceptate, premiul era de două milioane de yeni. Dacă aş avea două milioane de yeni m-aş putea căsători cu iubita mea și ne-am putea muta într-un apartament nou. Așa că m-am hotărât să fac și eu un nou tip de Prăjituri Țuguiate.

După cum am mai spus, sunt foarte pretențios când vine vorba de dulciuri. Tbcmai de aceea, pot să fac orice fel de umplutură, cremă sau blat. Va fi foarte ușor pentru mine să inventez un nou fel de Prăjituri Țuguiate mai moderne, într-o lună. În ziua desemnată am făcut două duzini din noile prăjituri și m-am prezentat la recepția companiei producătoare de Prăjituri Țuguiate.

— Par delicioase, a spus fata de la recepție.

— Chiar sunt delicioase! i-am răspuns eu.

O lună mai târziu am primit un telefon de la companie. Mă rugau să mă prezint a doua zi la sediu. M-am dus îmbrăcat la costum și cravată. Am fost poftit în camera de recepție unde am stat de vorbă cu directorul executiv.

— Noile Prăjituri Țuguiate pe care le-ai prezentat au fost foarte bine primite de compania noastră. Ăă, vreau să spun... chiar și printre membrii companiei noastre sunt foarte apreciate de cei tineri.

— Vă mulțumesc!

— Dar pe de altă parte... îmm... printre cei mai în vârstă, unii susțin că acestea nu sunt Prăjituri Țuguiate. Așa că deocamdată încă se dezbate argumentele pro și contra.

— Aha...

Habar n-aveam unde voia să ajungă.

— Prin urmare, adunarea generală a directorilor a hotărât să cerem părerea respectabilelor Ciori Țuguiate.

— Ciorile Țuguiate?! Ce sunt aceste Ciori Țuguiate? Directorul executiv s-a uitat la mine perplex.

— Te-ai înscris la acest concurs fără să știi cine sunt venerabilele Ciori Țuguiate?

— îmi pare rău, sunt un biet ignorant!

— Asta e o problemă, zise directorul, apoi clătină din cap. Dacă nu știți nici cine sunt Ciorile Țuguiate... Dar mă rog, acum asta e... Vă rog, veniți după mine!

ȘL-am urmat afară din încăpere și apoi pe coridor până la lift. Am urcat la etajul șase, unde am parcurs din nou un coridor, la capătul căruia era o ușă mare de fier. A apăsat butonul unei sonerii și a venit un paznic foarte solid. După ce a confirmat că e directorul, a descuiat ușa. Paza era destul de strictă.

— Iată-le pe venerabilele Ciori Țuguiate, zise directorul. Sunt o specie deosebită de ciori care din timpuri îndelungate au trăit hrănindu-se numai cu Prăjituri Țuguiate.

Nu mai era nevoie de nici o altă explicație. În încăpere se aflau peste o sută de ciori. Camera arăta ca un fel de depozit: goală și foarte înaltă – vreo cinci metri înălțime, iar pe mai multe prăjini dispuse orizontal stăteau

înșirate, una lângă alta, Ciorile Țuguiate. Acestea erau mult mai mari decât ciorile obișnuite. Cele mai mici măsurau cam șaiszeci de centimetri, pe când cele mari ajungeau chiar la un metru. Uitându-mă mai bine, am observat că nu aveau ochi. În locul unde ar fi trebuit să fie ochii aveau o umflătură ca o adunătură de grăsime albă. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, corpurile lor erau atât de umflate că ar fi putut exploda.

Când ne-au auzit intrând în încăpere. Ciorile Țuguiate au început toate să dea agitate din aripi și să țipe ceva. La început mi s-a părut doar un urlet fără noimă, dar după ce mi s-au obișnuit urechile, mi-am dat seama că ziceau la unison: Prăjituri Țuguiate. Păreau niște creaturi înspăimântătoare.

Dintr-o cutie pe care o avea în mâini, directorul a scos Prăjituri Țuguiate și le-a împrăștiat pe podea. Atunci, toate cele o sută și ceva de ciori s-au repezit asupra lor și, în încercarea de a ciuguli disperate prăjiturile, se ciupeau de picioare și se loveau cu ciocurile în ochi. O, Doamne! Păi, în felul acesta nu-i de mirare că nu mai aveau ochi.

Apoi directorul a luat din altă cutie niște prăjituri ce semănau cu cele Țuguiate și le-a împrăștiat și pe acestea pe podea.

— Priviți! Acestea sunt prăjituri care au fost eliminate din concurs.

Ciorile s-au năpustit la fel ca prima dată asupra prăjiturilor, dar când și-au dat seama că nu sunt Prăjituri Țuguiate, au început să le scuipe și să strige furioase la unison: „Prăjituri Țuguiate!” „Prăjituri Țuguiate!” „Prăjituri Țuguiate!”

Croncănitul lor puternic se izbea de tavan, provocând un ecou asurzitor, încât te dureau timpanele.

— Vedeți, nu mănâncă decât Prăjituri Țuguiate adevărate, zise directorul cu un aer de superioritate. Nici măcar nu se ating de imitații.

„Prăjituri Țuguiate!” „Prăjituri Țuguiate!” „Prăjituri Țuguiate!”

— Acum le voi da noile tale Prăjituri Țuguiate. Dacă le mănâncă, vei câștiga premiul, dacă nu, ești descalificat.

„Oare va fi bine?” m-am gândit eu puțin neliniștit. Nu aveam deloc o presimțire bună. În primul rând, cred că e o mare greșală să lase niște ciori idioate să decidă rezultatul concursului. Fără să-și dea seama de temerile mele, directorul a început să împrăstie energic pe podea Noile Prăjituri Țuguiate, cele făcute de mine. Ciorile s-au năpustit și, din nou, s-a dezlănțuit un adevărat haos. Unele mâncau satisfăcute noile prăjituri, pe când altele le scuipau și croncăneau: „Prăjituri Țuguiate!”. Apoi, cele care nu au mai apucat și ele prăjituri s-au repezit frenetice la gâtul ciorilor care mâncau. Sângele era împrășcat în toate părțile. O cioară a sărit să ia una din prăjiturile scuipate, însă o altă cioară uriașă, croncănind „Prăjituri Țuguiate!”, a prins-o și i-a spintecat burta cu ciocul. Astfel, a început o încăierare înverșunată. Sângele chema și mai mult sânge, dușmănia provoca și mai multă dușmănie. Or fi fost doar niște amărâte de prăjituri, dar pentru Ciorile Țuguiate erau totul. Sunt sau nu acestea Prăjituri Țuguiate? Acest lucru însemna pentru ele o problemă de viață și de moarte.

— Vedeți, i-am spus eu directorului, le-ați dat atât de mult^ prăjituri deodată, încât a fost un stimul prea puternic pentru ele.

Apoi am ieșit singur din cameră, am luat liftul și am părăsit clădirea companiei producătoare de Prăjituri Țuguiate, îmi părea rău să renunț la premiul de două milioane de yeni, dar sub nici o formă nu voiam ca toată viața de-acum încolo să am de-a face cu astfel de creaturi.

Eu mănânc ce-mi place și îmi pregătesc singur mâncarea pe care o vreau. Din partea mea, ciurile alea n-au decît să se ciugulească pînă se omoară între ele.

Omul de Gheață.

Eu m-am căsătorit cu Omul de Gheață. L-am întîlnit într-un hotel de la o stațiune de schi – cel mai potrivit loc pentru a întîlni un Om de Gheață, așa putea spune. Stătea în holul hotelului plin de tineri gălăgioși, retras într-un colț, în locul cel mai depărtat de șemineu. Așezat pe un scaun, citea liniștit o carte. Era aproape mijlocul zilei, însă lumina rece și clară a dimineții de iarnă părea că strălucește numai asupra lui. „Uite, acela este Omul de Gheață”, mi-a spus prietena mea cu o voce șoptită. Dar atunci habar n-aveam ce e acela un Om de Gheață. De fapt nici prietena mea nu știa mai multe despre el. Știam doar că există o ființă care se numește Omul de Gheață. „Precis e făcut din gheață și de aceea se numește Omul de Gheață”, a spus ea cu o față foarte serioasă, parcă ar fi vorbit despre o fantomă sau un pacient cu o boală contagioasă. Omul de Gheață era un bărbat înalt. Părul lui părea foarte țepăn, parcă ar fi fost făcut din sârmă. Pe alocuri se vedeau – ca niște petice de zăpadă topită – fire de păr alb, însă, în ciuda acestui fapt, arăta destul de tânăr la față. Pomeții obrazilor erau bine conturați și păreau niște stânci acoperite cu gheață, iar pe degete avea o brumă albă, ce nu se topea niciodată. Dar în afară de aceste trăsături, înfățișarea lui nu se deosebea cu nimic de cea a unui bărbat obișnuit. Nu s-ar putea spune că era foarte chipeș, deși unii ar putea considera că trăsăturile lui specifice îi dau un farmec aparte. Oricum, avea ceva inexplicabil care te străpungea pînă în adîncul inimii. Dar ceea ce mă făcea în mod deosebit să simt asta era privirea lui. Ochii lui transparentți, reticenți, străluceau ca un țurture într-o dimineață de iarnă. Părea singura sclipire adevărată de viață în corpul acela ca un recipient provizoriu. Am stat și l-am privit o vreme de la distanță. Însă Omul de Gheață nu și-a ridicat nici măcar o dată privirea din carte. Continua să citească, fără a schița nici măcar o mișcare, ca și cum ar încerca să se convingă că nu mai există nimeni în încăpere.

În după-amiaza zilei următoare, l-am văzut pe Omul de Gheață în același loc, făcând același lucru. Și când am mers la restaurant pentru masa de prânz, și seara când ne-am întors cu toții de la schi, el era tot acolo, pe același scaun, citind aceeași carte, cu aceeași privire fixată asupra paginilor. La fel și în ziua următoare. Ori că se însera, ori că se iveau zorile, el stătea de unul singur, citind liniștit, lășrecum însăși iarna de-afară.

În cea de-a patra zi, am găsit o scuză potrivită pentru a nu merge la schi cu prietenii și după-amiază am rămas la hotel. O vreme m-am tot învățit fără un scop anume. Toată lumea fiind plecată la schi, holul părea un oraș părăsit și pustiu. Aerul din încăpere, mult prea cald și umed, era amestecat

cu un miros ciudat, dezolant – mirosul zăpezii aduse înăuntru pe tălpile cizmelor care se topise încet-încet în fața șemineului. M-am tot uitat afară pe geam, ba de la o fereastră, ba de la alta, apoi am răsfoit un ziar. În cele din urmă mi-am făcut curaj, m-am dus la Omul de Gheață și i-am adresat câteva cuvinte. De fapt, eu sunt destul de timidă și foarte rar, doar în situații deosebite, mi se întâmplă să intru în vorbă cu persoane necunoscute. Dar atunci țineam cu orice preț să vorbesc cu Omul de Gheață. Era ultima mea seară la hotel și dacă aș fi ratat această șansă, nu aș mai fi avut niciodată ocazia să vorbesc cu el.

— Tu nu schiezi? l-am întrebat eu pe un ton cât mai degajat.

Și-a ridicat încet capul. Pe chip avea întipărită o expresie, ca și cum ar fi ascultat undeva în depărtare sunetul vântului. Cu această privire s-a uitat fix la mine, apoi a clătinat ușor din cap:

— Nu, eu nu schiez. Mă mulțumesc doar să privesc zăpada și să citesc.

Vorbele lui pluteau în aer, formând un nor alb, ca o bulă de dialog dintr-o carte cu benzi desenate. Puteam să-i văd efectiv cuvintele în fața ochilor. Și-a înlăturat ușor bruma depusă pe degete.

Nu știam ce să mai spun în continuare. Am roșit și am rămas în picioare în fața lui, nemișcată. Omul de Gheață m-a privit și am avut impresia că a zâmbit ușor, aproape imperceptibil. Oare chiar a zâmbit cu adevărat? Poate a fost doar o părere.

— N-ați vrea să luați loc? mi-a spus el. Să stăm puțin de vorbă. Ați vrea să știți mai multe despre mine, nu-i așa? Sunteți curioasă să vedeți ce fel de persoană este Omul de Gheață.

A râs ușor – foarte, foarte ușor.

— Nu mă deranjează. Și nu trebuie să-ți faci griji că o să răcești dacă vorbești cu mine.

În felul acesta, eu și Omul de Gheață am început să stăm de vorbă. Ne-am așezat pe o canapea într-un colț al hotelului și am discutat, destul de reținuți, în timp ce priveam pe fereastră fulgii de zăpadă ce dansau în aer. Eu mi-am comandat niște cacao caldă, el însă nu a servit nimic. Omul de Gheață era și el o persoană reținută – nu mai puțin decât mine – care nu prea se pricepea să poarte conversații. În plus, nu aveam nimic în comun despre care să discutăm. La început am vorbit despre vreme, apoi am împărtășit păreri despre hotel.

— Ai venit singur?

— Da, mi-a răspuns el, apoi m-a întrebat dacă îmi place să schiez.

i

— Nu chiar. Însă prietenele au insistat să le însoțesc. De fapt, abia dacă pot schia.

Muream de curiozitate să știu ce fel de persoană este Omul de Gheață, dacă are într-adevăr corpul din gheață, ce mănâncă de obicei, unde trăiește pe timpul verii, dacă are familie... cam astfel de lucruri. Dar el nu a abordat din proprie inițiativă acest subiect, iar eu nu am îndrăznit să-l întreb. M-am gândit că poate nu vrea să vorbească despre sine.

Omul de Gheață a vorbit în schimb despre mine. Îmi venea greu să cred și nu-mi explic cum, dar știa foarte multe lucruri: câți membri are familia mea, ce vârstă am, ce îmi place, cum stau cu sănătatea, la ce facultate merg, cine sunt prietenii mei. Știa totul în ceea ce mă privește, chiar și lucruri din trecutul meu pe care eu însămi le uitasem deja, de mult timp.

— Nu înțeleg, am spus eu roșind.

Mă siințeam de parcă aș fi fost dezbrăcată în fața cuiva de toate hainele.

— Cum de' știi atât de multe lucruri despre mine? Poți să citești mintea oamenilor?

— Nu, nu pot face acest lucru. Pur și simplu știu aceste lucruri. Atâta tot. Ca și cum aș pătrunde cu privirea până în mijlocul unui bloc de gheață. La fel e și când te privesc. Mă uit fix la tine și văd toate aceste lucruri foarte clar.

— Poți să-mi vezi și viitorul?

— Nu, nu pot să văd viitorul, răspuse Omul de Gheață impasibil, clătînând ușor din cap. Și nu mă interesează câtuși de puțin viitorul. De fapt, pentru mine nu există acest concept. Pentru că în gheață nu există viitor. Gheața cuprinde doar trecutul, bine ferecat înăuntrul ei. Toate lucrurile sunt închise în ea, rămânând la fel de clare, de parcă ar fi în viață. În felul acesta, gheața poate păstra -limpede și curat - multe lucruri în ea, exact așa cum sunt. Acesta este rolul și esența ei.

— Ce bine!

Am fost ușurată să-l aud spunând asta. Nu vreau să-mi știu viitorul. Nici măcar puțin.

După ce ne-am întors la Tokio, ne-am mai întâlnit de câteva ori. Până la urmă, am ajuns să ieșim împreună la fiecare sfârșit de săptămână. Dar nu mergeam la film sau la cofetărie. Nu mergeam nici măcar să luăm masa la vreun restaurant. Pentru că Omul de Gheață nu mânca aproape deloc. Întotdeauna ne petreceam timpul stând unul lângă altul pe o bancă în parc, vorbind. Discutam despre tot felul de lucruri, însă nici după atâta timp Omul de Gheață nu mi-a spus nimic despre el. Așa că într-o zi l-am întrebat:

— De ce nu-mi povestești nimic despre tine? Aș vrea să știu mai multe. Unde te-ai născut, ce fel de oameni sunt părinții tăi, cum ai devenit un Om de Gheață?

El s-a uitat la mine, apoi a clătinat ușor din cap.

— Nici eu nu știu, zise cu o voce calmă și clară, apoi a răsuflat, expirând în aer respirația lui albă și solidă. Eu nu am trecut. Eu știu trecutul tuturor lucrurilor și îl păstrez intact. Dar eu nu am un trecut al meu. Nu știu unde m-am născut sau cum arătau părinții mei. Nici măcar nu sunt sigur dacă am avut într-adevăr părinți. Nu știu ce vârstă am sau dacă am vârstă.

Omul de Gheață era solitar precum un aisberg în întuneric.

Iar eu am ajuns să-l iubesc cu adevărat pe acest bărbat. La rândul lui și el mă iubea, pe mine cea din prezent, fără trecutul și fără viitorul meu. La fel și eu, îl iubeam pe Omul de Gheață din prezent, separat de trecut și viitor. Mi se părea un lucru minunat! Am ajuns chiar să vorbim despre căsătorie. Eu

tocmai împlinisem douăzeci de ani, iar el era primul bărbat pe care-l iubeam din toată inima. Dar pe atunci nici măcar nu-mi puteam imagina ce înseamnă să-l iubesc pe Omul de Gheață. Și, chiar dacă nu ar fi fost vorba de Omul de Gheață, ci de un alt bărbat, probabil că tot nu aş fi înţeles.

Mama și sora mea mai mare s-au împotrivit cu tărie căsătoriei noastre. „Ești prea tânără ca să te căsătorești -

Btilcia oarbă, fata adormită îmi spuneau ele - și, în plus, nu știi nimic despre viața lui, nici măcar unde și când s-a născut. Cum am putea să le spunem rudelor că te căsătorești cu un astfel de bărbat? Și gândește-te că e un Om de Gheață. Ce te faci dacă se întâmplă prin cine știe ce împrejurare să se topească? Când te căsătorești trebuie să-ți asumi anumite responsabilități. Se pare că nu îți dai seama de lucrul acesta. Crezi că Omul de Gheață e în stare să-și asume aceste responsabilități?” însă toate grijile lor erau inutile. De fapt, Omul de Gheață nu era din gheață, ci doar rece ca gheața. Așa că nu se topea, chiar dacă se făcea cald. E adevărat că răceala aceea semăna cu răceala gheții, dar corpul lui nu era făcut din gheață. Într-adevăr, îl simțeam foarte rece, dar nu era o răceală care să fi luat căldura celorlalți.

Și așa, ne-am căsătorit. Dar a fost o căsătorie pe care nimeni nu a binecuvântat-o. Nici prietenii, nici părinții, nici surorile mele. Nimeni nu s-a bucurat pentru noi. Nu am avut o ceremonie de nuntă și nici măcar nu am fost trecuți în registrul familiei, pentru că Omul de Gheață nu avea așa ceva. Pur și simplu am hotărât amândoi că suntem căsătoriți. Am cumpărat un tort mic și l-am mâncat împreună, doar noi doi. Aceasta a fost modesta noastră petrecere de nuntă. Am închiriat un mic apartament și, pentru a ne întreține, Omul de Gheață și-a luat o slujbă la un depozit frigorific unde se depozita carnea de vită. Rezista foarte bine la frig, nu obosea niciodată, oricât ar fi muncit și abia dacă mânca ceva, așa că patronul lui era foarte mulțumit de el și îl plătea mult mai bine decât pe ceilalți angajați. Eram fericiți. Duceam un trai liniștit, doar noi doi - fără a fi deranjați de nimeni și fără a deranja pe nimeni.

Când făceam dragoste cu Omul de Gheață, aveam mereu în minte imaginea unui bloc de gheață ce stă undeva, tăcut și solitar, înghețat, și atât de tare, încât ai fi crezut că nu există nimic mai tare decât el. Și imens! Cel mai mare din lume. Dar se află într-un loc foarte îndepărtat. Cred că Omul de Gheață știa unde e locul acesta și transmitea în lume o amintire a acelui bloc de gheață. De aceea, la început, Oând făceam dragoste cu el, mă simțeam oarecum confuză, dar cu timpul m-am obișnuit. A ajuns chiar să-mi placă să ficem dragoste. Ca de obicei, nu povestea nimic despre el. Nu mi-a spus nici măcar de ce a devenit un Om de Gheață. Iar eu nu l-am întrebat niciodată. Stăteam în întuneric. Îmbrățișați, tăcuți, împărțind blocul acela imens de gheață, tn care era închis tot trecutul lumii de sute de milioane de ani, păstrat impecabil, nealterat.

În căsnicie nu aveam probleme. Ne iubeam foarte mult și nu era nici un obstacol în calea iubirii noastre. Cei din jurul nostru nu prea se obișnuiau cu prezența Omului de Gheață, dar cu timpul au început puțin câte puțin să intre în vorbă cu el. Chiar spuneau că nu e atât de diferit de un bărbat obișnuit.

Dar, de fapt, în adâncul inimii lor, nu-l puteau accepta și, pentru faptul că m-am căsătorit cu el, nu mă acceptau nici pe mine. Ne considerau niște oameni diferiți de ei, iar prăpastia dintre noi nu s-ar fi umplut niciodată, oricât timp ar fi trecut.

Nu am reușit să avem copii. Poate că, din punct de vedere genetic, este mai greu ca o femeie din rasa umană și un Om de Gheață să conceapă un copil. Așa că nu prea aveam cu ce să-mi ocup timpul. Dimineața făceam curat prin casă, dar asta nu-mi lua prea mult, iar după aceea nu aveam nimic de făcut toată ziua. Nu aveam prieteni care să vină pe la mine să vorbim sau cu care să ies în oraș, iar în cartier nu prea cunoșteam pe nimeni. Mama și surorile mele erau încă supărate pentru că m-am căsătorit cu Omul de Gheață și nu voiau să vorbească cu mine. Considerau că sunt o rușine pentru familie. Nu aveam nici măcar cui să dau un telefon. Cât timp Omul de Gheață lucra la depozitul de carne, eu rămâneam acasă și citeam sau ascultam muzică. Sunt genul de persoană care preferă să stea în casă decât să iasă în oraș și nu mă deranjează să fiu singură. Totuși eram încă tânără și zilele care treceau una după alta, fără nici o schimbare, au început până la urmă să mi se pară un chin. Dar nu din cauza plictiselii. Ceea ce nu mai suportam era monotonia de fiecare zi. Ajunsesem să mă simt doar o umbră repetitivă în succesiunea aceea de zile.

Așa că într-o zi i-am propus soțului meu să mergem undeva într-o călătorie pentru a mai schimba atmosfera.

— O călătorie? a întrebat Omul de Gheață. A mijit ochii și m-a privit.

— Dar de ce vrei să mergem într-o călătorie? Nu ești fericită să fii aici cu mine?

— Nu e vorba de asta. Bineînțeles că sunt fericită. Nu avem nici un fel de probleme. Doar că mă plictisesc. Aș vrea să merg undeva departe, să văd lucruri pe care nu le-am mai văzut niciodată, să respir un aer nou și diferit! Înțelegi ce vreau să spun? În plus, nu am avut nici măcar o lună de miere. Acum am economisit suficienți bani, iar Țu ai destule zile de concediu. Putem să mergem într-o călătorie, să ne mai destindem și noi.

Opiul de Gheață a scos un oftat adânc, aproape înghețat, care s-a cristalizat în aer cu un sunet sec, specific gheții. Și-a împreunat pe genunchi degetele lungi, acoperite de brumă, și mi-a spus:

— Bine. Dacă vrei atât de mult să mergem într-o călătorie, nu am nici o obiecție. Nu mă dau în vânt după călătorii și nu le consider atât de grozave, dar aș face orice ca să fii fericită; aș merge oriunde. Aș putea să-mi iau liber de la serviciu. Doar am muncit din greu în tot acest timp! Nu cred că ar fi vreo problemă. Dar unde ai vrea să mergem, de exemplu?

— Ce zici de Polul Sud?

Am ales Polul Sud gândindu-mă că Omului de Gheață i-ar plăcea un astfel de loc, unde e frig și, ca să spun drept, de mult voiam să merg măcar o dată acolo. Să văd aurora boreală și pinguinii. Mă imaginam într-o haină de blană cu glugă, jucându-mă cu un grup de pinguini sub aurora boreală.

Când i-am spus asta, m-a privit fix în ochi, fără să clipească măcar, cu o privire ascuțită ca un țurture ce mi-a itrăpuns ochii până în spatele capului. A stat pe gânduri O vreme, tăcut, apoi, cu o străfulgerare în voce, mi-a spus:

— Bine! Dacă asta-ți dorești, mergem la Polul Sud. Ești sigură că acolo vrei să mergi?

Eu am încuviințat.

— Peste două săptămâni cred că pot să-mi iau un concediu mai lung. Între timp, putem să facem pregătirile necesare. Precis asta vrei?

Nu am reușit să-i răspund imediat. Pentru că s-a uitat atât de mult în ochii mei, cu privirea aceea ca un țurture, creierul parcă îmi înghețase și nu mai funcționa.

Cu timpul însă, am început să regret că i-am propus soțului meu călătoria la Polul Sud. Dar nu știu de ce. Aveam impresia că, de când am rostit cuvintele „Polul Sud”, ceva la soțul meu s-a schimbat. Ochii lui au devenit mult mai sfredelitori decât înainte, țurtureii din privire și mai ascuțiți, răsufierea mai albă, iar degetele erau acoperite cu un strat și mai gros de brumă. Era mult mai tăcut, mai încăpățânat. Ajunsese să nu mai mănânce nimic, ceea ce mă neliniștea foarte tare. Cu cinci zile înainte să plecăm în călătorie, mi-am făcut curaj și i-am propus soțului meu să nu mai mergem.

— Până la urmă cred că ar fi mai bine să renunțăm la ideea cu Polul Sud. Dacă stau și mă gândesc e prea frig acolo; am putea chiar să ne îmbolnăvim. Mă gândesc că ar fi mai bine să mergem într-un loc obișnuit. Ce-ai zice de Europa? Am putea să ne petrecem un concediu plăcut în Spania. Am bea vin, am mânca paella și am vedea luptele cu tauri.

Dar Omul de Gheață nu mi-a acordat atenție. A stat o vreme cu privirea pierdută, undeva în depărtare, apoi s-a întors spre mine, privindu-mă fix și pătrunzător în ochi. Privirea lui era atât de intensă încât am crezut că voi dispărea cu totul.

— Nu, nu vreau să merg în Spania, a spus categoric soțul meu. Îmi pare rău, dar în Spania e prea cald pentru mine și este prea mult praf. Iar mâncărurile sunt prea picante și, în plus, am cumpărat deja biletele pentru Polul Sud, o haină de blană pentru tine și cizme îmblănite. Nu putem să le irosim. Cum să abandonăm acum?

Ca să spun drept, îmi era frică. Aveam presimțirea că, dacă vom merge la Polul Sud, ni se va întâmpla ceva teribil, irevocabil. Aveam un vis terifiant, care se repeta noapte de noapte. Se făcea că mă plimb și deodată cad într-o groapă adâncă. Dar nimeni nu mă găsea și rămâneam acolo, iar în cele din urmă înghețam. Stăteam așa amorțită, închisă în gheață, privind cerul. Eram conștientă de mine, dar nu puteam să mișc un deget. E un sentiment foarte ciudat. Îmi dau seama că devin o parte din trecut cu fiecare clipă care trece. Nu mai există nici un viitor pd^tru mine. Nu-mi rămâne decât trecutul, care se acumulează încontinuu. Toată lumea se uită cum zac acolo. Ei privesc trecutul, iar eu sunt doar un peisaj care se îndepărtează și se pierde în negura timpului.

Apoi mă trezesc și îl văd pe Omul de Gheață dormind lângă mine. Doarme fără să respire, parcă ar fi un lucru mort și înghețat. Dar îl iubesc pe

Omul de Gheață! Încep să plâng și lacrimile mele cad pe obrajii lui. Atunci se trezește și mă ia în brațe. Îi spun că am avut un vis urât, iar el, prin întuneric, clatină ușor din cap.

— E doar un vis, mă consolează el. Visele vin din trecut, nu din viitor. Nu te pot subjuca. Tu trebuie să le domini pe ele.

— Da, am răspuns eu, însă nu eram convinsă de asta. Astfel, eu și soțul meu am luat avionul spre Polul Sud.

Nu am reușit să găesc nici un motiv pentru a anula călătoria. Toți membrii personalului de la bordul avionului -pilotul și stewardesele - erau foarte tăcuți. Aș fi vrut să admir peisajul de la fereastra avionului, însă nu puteam vedea nimic printre norii groși, iar după un timp geamul a fost acoperit de cristale de gheață. Pe toată durata zborului, soțul meu a citit o carte, fără să scoată un cuvânt. Nu simțeam acea bucurie și emoție pe care le ai când mergi într-o călătorie, ci doar sentimentul că îndeplinesc un lucru ce a fost stabilit dinainte și trebuie dus până la capăt.

Când am coborât de pe rampa avionului și am pus piciorul pe pământul Polului Sud, am simțit corpul Omului de Gheață cutremurându-se. A durat mai puțin de o clipă -doar o jumătate de secundă - iar pe chipul soțului meu nu s-a observat nici cea mai mică schimbare, așa că nimeni nu a sesizat acest lucru. Mie însă nu mi-a scăpat. Ceva înăuntrul lui a vibrat violent și totuși insesizabil. Stăteam admirându-i profilul. El s-a oprit în loc, a privit cerul, apoi 8-a uitat la mâinile lui și a răsuflat adânc. S-a întors către mine și a zâmbit larg.

— Aici este locul în care ai vrut să vii? m-a întrebat el.

— Da, am răspuns eu.

Mi-am imaginat că Polul Sud va fi un loc pustiu, însă depășea orice așteptări. Nu locuia aproape nimeni! Nu era decât un orașel fără nimic special și bineînțeles că singurul hotel existent era la fel de anost. Se pare că Polul Sud nu e o atracție turistică. Nu am găsit nici măcar pinguini, iar pe cer nu se vedea aurora boreală. Îi întrebam pe oamenii pe care-i întâlneam din când în când unde aș putea să văd pinguini, însă nu-mi dădeau nici un răspuns. Doar clătinau din cap, pentru că nu înțelegeau ce spun. Până la urmă am desenat pe o foaie un pinguin și am încercat așa, însă nu am avut succes. Primeam același răspuns de la ei: clătinau din cap fără să scoată un cuvânt. Mă simțeam atât de singură! Dacă ieșea din oraș, singurul lucru pe care-l vedeai în jur era gheață, oriunde mergeai. Nu găseai un copac sau o floare, nu era nici un râu sau vreun lac, absolut nimic. Cât vedeai cu ochii, numai o pustietate de gheață ce se întindea la nesfârșit.

Soțul meu însă, cu răsuflarea lui albă, cu degetele acoperite de brumă, cu privirea străpungătoare ca niște țurțuri de gheață, pierdută în depărtare, mergea peste tot. Cutreiera fiecare loc, plin de energie, fără a se plictisi câtuși de puțin. A învățat imediat limba localnicilor și putea deja să vorbească cu ei. Vocea lui avea o sonoritate dură precum gheața. Stăteau ore în șir de vorbă, toți având niște fețe foarte serioase. Însă eu nu înțelegeam nimic. Nu știam despre ce ar putea vorbi cu atâta entuziasm. Soțul meu era total fermecat de acest loc. Avea ceva ce-l

atrăgea. La început m-a înfuriat destul de mult lucrul acesta. Mă simțeam lăsată deoparte, uitată, trădată și ignorată.

În cele din urmă însă, stând în această lume tăcută, înconjurată de o gheață groasă, am ajuns să fiu total lipsită de forță și de energie. Se scurgeau încet-încet din mine, până când nu mi-a mai rămas nici măcar puterea să mă supăr. Parcă îmi pierdusem undeva busola simțurilor și nu mai știam încotro să mă îndrept; nu mai percepeam țecerea timpului. Îmi dispăruse până și simțul propriei existențe. Nu știi când a început sau când s-a terminat, dar m-am trezit deodată prinsă, singură și amorțită într-o lume de gheață, fără culori, unde domnește o iarnă eternă. Chiar după ce mi-am pierdut aproape orice simț, mai înțelegeam totuși un singur lucru: soțul meu de aici, de la Polul Sud, nu este soțul pe care-l știam înainte. Nu pot spune ce anume s-a schimbat la el. Era atent cu mine, la fel ca întotdeauna și îmi vorbea cu blândețe. Știam foarte bine că sunt cuvinte rostite din inimă. Însă la fel de bine știam și faptul că Omul de Gheață e diferit de cel pe care l-am întâlnit în hotelul stațiunii de schi. Dar cui aș fi putut să mă plâng? Toți cei de aici de la Polul Sud îl plăceau foarte mult și, în plus, nu puteau înțelege un cuvânt din ce spuneam. Cu răsuflarea albă și fețele lor acoperite de zăpadă, toți vorbeau, glumeau și cântau în limba aceea cu o tonalitate ascuțită, de la Polul Sud. Iar eu stăteam mereu singură, închisă în camera hotelului, privind cerul cenușiu, ce nu avea să se însenineze timp de luni întregi, și învățând gramatica aceea atât de complicată a limbii de la Polul Sud (pe care știam că nu o voi putea reține niciodată).

Pe aeroport nu erau deloc avioane. După ce a plecat avionul care ne-a adus pe noi, nu a mai aterizat nici unul. În cele din urmă, pista a fost îngropată sub un strat tare de gheață. Ca și inima mea.

„A venit iarna”, mi-a spus soțul meu. „Va fi o iarnă foarte lungă. Nu vor mai veni nici avioane, nici vapoare. Totul a înghețat. Nu ne rămâne decât să așteptăm primăvara.”

Mi-am dat seama că sunt însărcinată cam la trei luni după ce am venit la Polul Sud. Știam că acest copil pe care-l voi naște va fi un mic Om de Gheață. Uterul îmi înghețase, o gheață subțire fiind amestecată cu lichidul amniotic. Simțeam în pânțele răceala, de aceea am înțeles că acest copil va avea, la fel ca tatăl său, o privire ca niște țurțuri de gheață și degetele acoperite de brumă. Și am mai înțeles un lucru: noua noastră familie nu va părăsi niciodată Polul Sud. Trecutul etern, povara lui cumplită ne-a încătușat strâns picioarele și nu vom putea să ne eliberăm niciodată din strânsoarea aceasta.

Inima îmi este aproape moartă. Căldura mea s-a pierdut undeva departe. Câteodată chiar uit că am avut-o vreodată. Totuși, mai pot încă să plâng. Mă simt îngrozitor de singură. Nimeni în lumea asta nu se află într-un loc mai rece și mai solitar decât acesta. Când plâng. Omul de Gheață mă sărută pe obraji. Atunci, lacrimile mele se transformă în gheață. El ia acele lacrimi de gheață și le pune pe limbă. „Știi că te iubesc, nu?” îmi spune el. Și nu e o minciună. Știu foarte bine că așa este. Într-adevăr. Omul de Gheață mă iubește. Dar vântul acesta care bate de undeva poartă cuvintele lui albe

și înghețate spre trecut, tot mai departe în trecut. Eu plâng, lacrimi de gheață curgându-mi încontinuu pe obraji. Într-o casă de gheață din acest loc îndepărtat și înghețat – Polul Sud.

Cuțitul de vânătoare.

Două geamanduri pluteau în largul mării, legate una de alta, ca două insule gemene. Erau pătrate, cu latura cam de patru metri. De la mal până la ele făceam înotând pe burtă cincizeci de mișcări și de la o geamandură la alta, treizeci. O distanță tocmai bună pentru a înota.

Apa era aproape nefiresc de limpede, încât, dacă te uitai în jos, vedeai lanțul gros și greutatea de beton de la câpățul lui ce ancora geamandura. În jur erau recife de coirali. În acest punct apa avea trei-patru metri adâncime. Nu erau deloc valuri, așa că geamandurile stăteau aproape nemișcate în bătaia soarelui arzător, resemnate parcă. Deasupra, erau acoperite cu un fel de iarbă artificială, iar pe o latură aveau montată o scară de metal.

Dacă priveai de pe geamanduri spre mal, puteai vedea tot peisajul: plaja întinsă și albă, turnul roșu de supraveghere al salvamarilor, rândul de palmieri cu frunzele lor verzi. O priveliște superbă, ca acelea pe care le întâlnești adesea pe vederi. Dacă urmăreai cu privirea linia plajei, în extremitatea dreaptă, cam pe unde începeau să se zărească niște stânci negre, se vedea hotelul unde stăteam. Era de fapt o vilă cu etaj, cu pereți albi și acoperiș vopsit într-un verde puțin mai închis decât frunzele palmierilor. Fiind sfârșitul lui iunie, încă nu începuse sezonul estival, așa că nu era foarte aglomerat nici pe plajă, nici la hotel.

Pe deasupra treceau elicopterele armatei americane, îndreptându-se spre baza din apropiere. Apăreau din larg, zburau exact prin dreptul celor două geamanduri și dispăreau dincolo de palmieri, urmându-și traseul înspre continent. Zburau atât de jos încât puteai distinge expresiile de pe fețele piloților. În partea frontală aveau niște antene, precum cele ale unei insecte, îndreptate înainte. Dar în afară de elicopterele armatei care treceau pe acolo, plaja era un loc pașnic și liniștit, care aproape te făcea să adormi. Era perfect pentru a-ți petrece concediul rela-xându-te în voie, nestânjenit de nimeni.

Camera în care stăteam eu și soția mea era la parter, cu vedere spre plajă. Sub fereastră erau plantate plumeria albe ce înfloriseră discret, iar dincolo de acestea se întindea o grădină cu iarbă frumos îngrijită. Dimineața și seara, câteva aspersoare stropeau iarba cu un ticăit vlăguit, împrăștiind stropii de apă ca un evantai. De partea cealaltă a grădinii era o piscină, apoi un rând de palmieri înalți, prin ai căror frunze mari și verzi adia alizeul.

Vila avea patru camere: două la parter, două la etaj. Lângă noi erau cazați o mamă și fiul ei, veniți din America. Se pare că se aflau la această vilă cu mult înainte de a veni eu și soția mea. Mama avea înjur de șaiszeci de ani, iar fiul era cam de aceeași vârstă cu noi – douăzeci și opt, douăzeci și nouă de ani. Amândoi cu fața alungită, fruntea lată, buze subțiri. Nu mai văzusem niciodată o mamă și un fiu care să aibă trăsături atât de asemănătoare. Mama era uimitor de înaltă pentru o femeie de vârsta ei, avea spatele drept și mișcări agere. Judecând după formația corpului, probabil că și fiul era înalt, la fel ca mama lui, dar cu greu puteai să-ți dai seama de statură, pentru

că se afla într-un scaun cu roțile. Nu l-am văzut niciodată ridicându-se în picioare. Mama lui era mereu în spatele lui și-l împingea. Erau amândoi foarte tăcuți. În camera lor domnea mereu o liniște deplină, ca într-un muzeu. Nu se auzea nici măcar televizorul. Doar de două ori s-a întâmplat să aud muzică. Prima dată era Cvintet cu clarinet de Mozart, iar a doua oară o muzică orchestrală pe care nu o mai auzisem, probabil Richard Strauss. Dar, în afară de asta, nu am auzit

niciodată nimic. Nu dădeau deloc drumul la aerul condiționat, ci stăteau cu ușa deschisă ca să intre briza răcoroasă a mării, însă, chiar și așa, nu i-am auzit vreodată vorbind. Conversația lor – presupimând că făceau totuși acest lucru -trebuie să fi fost un schimb de cuvinte șoptite. Din cauza aceasta, când eram în cameră, începusem și noi să vorbim foarte încet.

Îi întâlneam de multe ori la cantină, pe hol sau când ieșeam la plimbare în grădină. Fiind un hotel foarte mic, era inevitabil să nu trecem unii pe lângă alții. Ne salutau amândoi cu o mică plecăciune a capului, dar fiecare în mod diferit. Mama dădea ferm din cap, fiul însă își pleca ușor bărbia și privirea. Totuși impresia pe care ne-o dădea salutul lor era foarte asemănătoare. Un salut scurt care nu lăsa loc pentru altceva.

Nici eu, nici soția mea nu am intrat în vorbă cu ei. I' Oricum aveam destule lucruri personale despre care trebuia să discutăm: despre mutat, despre serviciu, dacă să f^cem sau nu un copil... Pentru noi, aceasta era ultima vară în care aveam douăzeci și ceva de ani. Oare mama și fiul despre ce vorbeau? De fapt, nu-mi amintesc să-i fi văzut de prea multe ori vorbind.

După micul dejun, mama și fiul se așezau în hol, pe canapea, și citeau ziarul. Luau fiecare câte un ziar și începeau să citească pe îndelete fiecare articol, parcă s-ar fi întrecut să vadă cine citește mai încet. Când nu răsfoiau ziarul, își aduceau de citit niște cărți cu coperte foarte groase. Când îi vedeai astfel, păreau mai degrabă un cuplu în vârstă ai cărui parteneri și-au pierdut interesul unul față de celălalt, decât mamă și fiu.

În fiecare dimineață pe la ora zece, eu și soția mea luam cu noi o geantă frigorifică și mergeam pe plajă. Ne dădeam bine cu loțiune antisolară, ne așezam rogojinile pe nisip și ne întindeam să facem plajă. Eu ascultam o casetă cu Rolling Stones sau Marvin Gaye, iar soția mea recitea Pe aripile vântului. Spunea că a învățat multe lucruri despre viață din acest roman, însă habar n-am la ce se referea, pentru că nu am citit niciodată cartea. Soarele se arăta dinspre continent și, urmând parcă un traseu opus de cel al elicopterelor, dispărea la orizont.

La ora două, mama și fiul în scaunul cu roțile își făceau apariția pe plajă. Mama purta o rochie simplă, deschisă la culoare, și o pălărie albă de paie, cu boruri mari. Fiul nu purta pălărie pe cap, în schimb avea ochelari de soare de un verde închis. Era mereu îmbrăcat cu o cămașă hawaiană și pantaloni de bumbac. Stăteau la umbră sub palmieri, în bătaia vântului. Nu făceau nimic, doar priveau marea. Mama ședea pe un scaun pliant, fiul însă nu părăsea niciodată scaunul cu roțile. Își schimbau mereu poziția în funcție de cum se mișca umbra lăsată de palmieri. Din când în când, mama turna ceva dintr-un termos argintiu într-un pahar de hârtie. Uneori o vedeam

mâncând un fel de biscuiți. Nu citeau deloc cât erau pe plajă, doar admirau în liniște marea.

În unele zile stăteau numai vreo treizeci de minute, după care se retrăgeau; în altele, rămâneau pe plajă chiar și trei ore. Uneori când înotam, le simțeam parcă privirile ațintite asupra mea. Era o distanță considerabilă de la geamanduri până la șirul de palmieri, așa că e foarte posibil să mi se fi părut doar. Sau poate eram eu prea sensibil. Dar când urcam pe geamandură și priveam spre plajă, mi se părea că se uită totuși în direcția mea. Din când în când, termosul lor argintiu strălucea foarte puternic, ca un cuțit, în lumina soarelui.

Astfel, zilele se scurgeau încet, dar sigur, una după alta, fără nimic special care să le deosebească. Ai fi putut foarte bine să le inversezi. Nu ar fi fost nici o diferență. Probabil că nici măcar nu ți-ai fi dat seama de acest lucru. Soarele răsărea dinspre est, apunea la vest, elicopterele verzi treceau în zbor la joasă altitudine, iar eu beam multă bere și înotam în fiecare zi după pofta inimii.

În după-amiaza zilei dinaintea plecării, m-am dus să înot pentru ultima dată. Soția mea se odihnea, așa că am mers singur pe plajă. Fiind sâmbătă, venise mai multă lume decât de obicei, dar tot nu era foarte aglomerat. Câțiva soldați tineri jucau volei pe plajă. Toți erau foarte bronzăți, aveau părul tuns scurt și tatuaje pe brațe. Copiii se jucau la malul apei, unii dintre ei construind castele de nisip. Când venea câte un val mai mare, începeau să țipe și să scoată chiote de bucurie. Mulți veniseră cu familiile, așa că nu prea înota nimeni în larg. Pe geamanduri nu se vedea nici urmă de om. Soarele strălucea deasupra noastră, pisipul era fierbinte. Nici un nor pe cerul senin. Limba ceasului trecuse deja de ora două, însă mama și fiul nu apăruseră încă.

Am intrat în mare și am mers până când apa mi-a ajuns la piept, apoi am început să înot până la geamandura din stânga. Înaintam încet, testând cu palmele rezistența apei și numărând mișcările brațelor. Apa rece a mării îmi dădea o senzație foarte plăcută pe pielea bronzată. Era atât de clară încât îmi vedeam umbra pe fundul mării. Parcă eram o pasăre ce zbura în înaltul cerului. După patruzeci de mișcări am ridicat capul din apă și am zărit în fața mea geamandura. Încă zece mișcări și mâna stângă a atins marginea ei. De fiecare dată era la fel. M-am lăsat în apă, până mi s-a reglat respirația, apoi am apucat scara și am urcat.

Spre surprinderea mea, era deja cineva pe geamandură. Când m-am uitat de pe plajă nu am văzut pe nimeni, așa că a venit probabil în timp ce înotam. Era o americană. Avea părul blond și era foarte grasă. Stătea întinsă pe burtă. Purta un costum de baie roșu cu slipul foarte mic. Culoarea aceea îmi amintea de stegulețele din câmpurile cultivate care atenționează că tocraai s-a dat cu insecticid. Pentru că era corpulentă, slipul părea și mai mic decât era în realitate. Avea pielea albă, nebronzată. Probabil tocmai venise aici.

Când am urcat pe geamandură și m-am scuturat de apă, și-a ridicat doar puțin privirea și s-a uitat la mine, apoi a închis din nou ochii. Eu m-am

așezat în colțul opus, lăsându-mi vârful picioarelor să se scalde în apă și am început să admir plaja.

Mama și fiul tot nu-și făcuseră apariția sub rândul de palmieri și nu-i vedeam nici altundeva. Metalul argintiu al scaunului cu rotile ar fi strălucit în lumina puternică a soarelui, așa că nu se poate să nu-i fi observat, dar nu se zăreau nicăieri. Mă simțeam dezamăgit. Parcă lipsea ceva. În fiecare zi la ora două apăreau negreșit pe plajă. Poate că au părăsit deja hotelul și s-au întors acasă, oriunde ar fi locul acesta. Dar tocmai îi întâlnisem la cantină când luau masa de prânz și nu mi-au dat impresia că ar fi intenționat să plece. Au mâncat încet, ca de obicei, meniul special al zilei, după care și-au savurat în liniște cafeaua.

M-am întins și eu pe burtă și am stat cam zece minute să mă bată soarele, ascultând sunetul valurilor ce se izbeau de geamandură. Simțeam cum picăturile de apă din ureche se încălzesc puțin câte puțin sub razele fierbinți.

— Ce cald e! a spus femeia, din partea cealaltă, de unde stătea întinsă. Avea o voce înaltă, dulceagă.

— Da! am răspuns eu.

— Știi cumva cât e ceasul?

— Nu am ceas, dar trebuie să fie în jur de două și jumătate sau două și patruzeci de minute.

— Aha..., a răspuns ea aproape fără pic de interes în glas, apoi a scos un fel de oftat.

Părea să nu fi fost mulțumită de răspuns. Sau poate că nu-i păsa de fapt câtuși de puțin cât era ceasul.

Picături mici de transpirație se adunaseră pe corpul ei, ca niște muște la mâncare. Straturile de grăsime îi începeau chiar de sub ureche, coborau în valuri spre umeri și se continuau până la coate, umflate și ele. Gleznele și încheieturile mâinilor păreau să fi dispărut de tot sub masa de grăsime. Când o priveam, îmi venea imediat în minte mascota de pe afișul ce face reclamă cauciucurilor Michelin. Cu toate acestea, corpul ei obez nu-mi inspira o stare proastă de sănătate. Iar la față nu arăta rău. Doar că se adunase pur și simplu prea multă carne pe ea. Trebuie să fi avut treizeci și ceva de ani.

— În fiecare zi e așa de cald?

— Da, cam în fiecare zi. Deși mai plouă uneori.

— Ai venit de mult aici? Ești foarte bronzat.

— Asta e a noua zi.

— Ești chiar foarte bronzat, a spus ea cu admirație. Te i-llvidiez!

În loc de răspuns, am tușit ușor. Atunci, am simțit cum apa din urechi a făcut un mic zgomot.

— Eu stau la hotelul unde sunt cazați membrii familiilor personalului din armată, a spus femeia.

Știam hotelul acesta. Era un pic mai departe de plajă.

— Fratele meu mai mare este ofițer în armată și m-a invitat să vin pe la el. Nu e rău să fii în marina militară. Ai mereu masa asigurată și, în plus, beneficiezi de diferite facilități, cum ar fi un concediu într-un astfel de loc. Pe

vremea când eram elevă, chiar în toiul războiului din Vietnam, îmi era rușine că am rude în armată, dar de atunci lucrurile s-au schimbat foarte mult.

Am încuviințat ușor din cap.

— De fapt, și fostul meu soț a fost în marina militară. Făcea parte din flota aeriană. Era pilot de avion. A stat doi ani în Vietnam, după care s-a angajat pilot la United Airlines. La vremea aceea eu eram stewardesă, așa că ne-am împrietenit. Oare în ce an ne-am căsătorit? Prin o mie nouă sute șaptezeci și. Prin șaptezeci și ceva. Oricum, cam în urmă cu șase ani. Se întâmplă destul de des.

— Ce anume?

— Când lucrezi ca personal la bordul unui avion, ai programul atât de dat peste cap, încât stilul tău de viață e cu totul diferit de al celor cu un serviciu obișnuit. De aceea e mult mai ușor să-ți găsești pe cineva printre cei cu care lucrezi. Dar apoi te căsătorești și renunți la serviciu ca să stai acasă, iar soțul își găsește altă stewardesă și se căsătorește cu ea. Și asta se întâmplă destul de des.

— Unde locuiți acum? am întrebat-o, încercând să schimb subiectul.

— În Los Angeles. Ai fost vreodată în L. A.?

— Nu.

— Eu m-am născut în L. A. Dar ne-am mutat în Salt Lake City datorită serviciului tatălui meu. În Salt Lake City ai fost vreodată?

— Nu.

— Nici nu-ți recomand să mergi, a spus ea clătinând din cap, apoi și-a șters cu mâna transpirația de pe frunte.

Mi s-a părut puțin ciudat când am auzit că a fost stewardesă, pentru că eu nu am văzut în viața mea o stewardesă atât de grasă. Mai văzusem unele solide, parcă erau luptătoare de wrestling, sau cu brațe groase și mustață, dar niciodată una obeză. Poate la vremea aceea nu fusese atât de grasă. Sau poate că cei de la United Airlines nu pun mare preț pe greutatea stewardeselor.

— Tu unde stai? a întrebat femeia. Am arătat cu degetul înspre hotel.

— Ai venit singur?

I-am spus că am venit cu soția pentru câteva zile.

— Sunteți în luna de miere?

— Nu. Suntem în al șaselea an de căsnicie.

— Chiar așa? a spus ea impresionată. Nu pari atât de în vârstă.

M-am uitat din nou spre plajă. Mama și fiul în scaunul cu roțile tot nu s-au arătat. Soldații jucau în continuare volei pe plajă. Din turnul de supraveghere, un salvamar urmărea concentrat ceva cu un binoclu mare. În cele din urmă, din larg și-au făcut apariția două elicoptere, ca niște mesageri din tragediile grecești care aduc vești proaste. Au trecut solemne pe deasupra noastră cu un zgomot asurzitor și au dispărut înspre continent. În timpul acesta, le-am urmărit cu privirea, fără să spunem nimic.

— Probabil că, de acolo de sus, pare că ne distrăm pe cinste, a spus femeia, că stăm la plajă pe geamandură, fără griji și fără probleme.

— Da, probabil.

— Cam toate lucrurile par frumoase privite de la înălțime. Femeia s-a întins din nou pe burtă, cu fața în jos și, sătulă parcă de conversație, a închis ochii. Au urmat câteva clipe de tăcere. Am profitat de ocazie și m-am ridicat, spunând că trebuie să mă întorc. Am sărit în apă și am început să înot. Pe la mijlocul drumului m-am oprit și mi-am întors privirea spre geamandură. Femeia se uita în direcția mea și-mi făcea cu mâna. Am ridicat și eu mâna, salutând-o scurt. Privind-o de departe, îmi părea un delfin. Parcă în orice clipă i-ar fi apărut branhii și s-ar fi întors în mare.

M-am dus înapoi în cameră și am tras un pui de somn. Pe seară am mers la cantină și am luat cina. Dar nici aici nu ne-am întâlnit cu mama și fiul. Când am venit în cameră, am observat că ușa camerei lor era închisă. Prin fereastra mică de sticlă opacă a ușii se vedea că lumina din cameră este aprinsă, însă nu-mi dădeam seama dacă mai erau încă înăuntru.

— Oare cei doi au plecat deja? am întrebat-o pe soția mea. Nu i-am văzut nici pe plajă, nici la cină.

— Toți pleacă mai devreme sau mai târziu. Traiul acesta nu poate ține la nesfârșit.

Șalcia oarbă, fata adormită

— Da, asta așa e, am încuviințat. Însă nu eram convins de acest lucru, pentru că nu mi-i puteam imagina pe cei doi în alt loc decât în acesta.

Ne-am întors în cameră și am început să ne pregătim pentru plecarea de a doua zi. Ne-am făcut bagajele - două valize - și le-am pus la picioarele patului. În cameră aerul ft devenit dintr-odată rece, străin. Concediul era pe sfârșite.

Când m-am trezit și m-am uitat la ceasul de la capătul patului am văzut că arăta ora unu și douăzeci. Nu știu de ce, dar inima îmi bătea foarte tare. M-am dat jos din pat și m-am așezat cu picioarele încrucișate pe covor. Am inspirat adânc de mai multe ori. Apoi mi-am ținut respirația, mi-am relaxat umerii, mi-am îndreptat spatele și m-am concentrat asupra unui singur punct. Am inspirat din nou de câteva ori. După ce am repetat acest exercițiu de câteva ori, bătăile inimii au început să revină la normal. Poate am înotat prea mult în după-amiaza aceea. M-a bătut și soarele cam tare. M-am ridicat în picioare și m-am uitat prin cameră. La picioarele patului cele două valize păreau niște animale ghemuite ce se ascundeau parcă. Văzându-le, un gând mi-a trecut prin minte: „A, da! Mâine nu vom mai fi aici!”.

În lumina albă a lunii ce se strecura pe fereastră, soția mea dormea adânc. Nu răsufla deloc, parcă nici nu era în viață. Uneori doarme în felul acesta. La început, când eram proaspăt căsătoriți, mă nelinișteam văzând-o astfel. Mă gândeam dacă nu cumva a murit cu adevărat. Dar, de fapt, așa era somnul ei: adânc și liniștit. M-am dezbrăcat de pijamaua udă leoarcă de transpirație, apoi am tras pe mine o cămașă și pantaloni scurți. Am luat de pe masă o sticlă de Wild Turkey și am băgat-o în buzunar. Am deschis încet ușa ca să nu-mi trezesc soția și am ieșit. Aerul răcoros și umed al nopții avea un miros de plante.

Luna plină învăluia pământul în culori stranii. Peisajul părea cu totul diferit față de cum arăta în timpul zilei. Ca și cum te-ai uita printr-un filtru

special ce distorsionează culorile și unele lucruri par mult mai strălucitoare decât sunt în realitate, iar altele la fel de șterse și lipsite de culoare precum un cadavru.

Nu mă simțeam deloc obosit. Fiecare colț al minții mele era treaz, ca și cum somnul nu ar fi existat niciodată. În jur era o liniște deplină, nu se auzeau insecte sau păsări de noapte. Nici măcar vântul nu adia. Doar sunetul valurilor îmi ajungea la urechi, dar și acesta abia perceptibil. Trebuia să ascult foarte atent.

M-am plimbat alene în jurul vilei, apoi am traversat grădina. Cu forma ei circulară, în lumina lunii, părea un lac acoperit cu gheață, iar eu mergeam ușor pe deasupra, pășind cu mare grijă, ca să nu sparg stratul de gheață. Y'Trecând de grădină, ajungeai la niște trepte înguste de piatră care duceau la un bar în stil tropical. Veneam aici în fiecare seară înainte de cină pentru un pahar de votcă tonică. Dar la ora aceea târzie barul era închis, bineînțeles. Standul pentru cocteiluri, ce arăta ca un chioșc, avea oblonul de lemn tras. Numai mesele rămăseseră nestrânse. Umbrele lor de soare lăsate în jos păreau niște ptero-dactili ce dormeau cuibăriți.

Acolo l-am zărit pe tânărul în scaunul cu roțile. Stătea singur, cu un cot sprijinit de una dintre mese și privea marea. Metalul scaunului absorbea parcă lumina lunii și emitea o strălucire rece și lipsită de intensitate. La ora aceea târzie din noapte, părea de la depărtare un instrument special de precizie.

Era prima dată când îl vedeam singur. Mi se părea oarecum ciudat să-l văd neînsoțit de mama lui care împingea de obicei scaunul cu roțile. Pentru că în mintea mea îi percepeam pe cei doi, în modul cel mai firesc, drept o singură entitate. Însuși faptul de a avea în fața ochilor un asemenea peisaj incomplet mi se părea aproape o impolitețe. Purta o cămașă hawaiană portocalie, cu care îl mai văzusem îmbrăcat, și pantaloni albi de bumbac. Stătea nemișcat, fără să facă nici cel mai mic gest. Privea marea fi-atât.

Am rămas pe loc, neputând decide dacă să intru sau nu în vorbă cu el, dar cât timp am stat așa ezitând, se pare că mi-a simțit el prezența, căci s-a întors și a privit în direcția mea. Când m-a văzut, a înclinat ușor din cap în semn de salut.

— Bună seara! i-am spus eu.

— Bună seara! mi-a răspuns el încet.

Era prima dată când îi auzeam distinct vocea. Suna un pic cam somnoroasă, dar, lăsând la o parte acest amănunt, era o voce obișnuită, nici prea groasă, nici prea subțire.

— Ați ieșit la plimbare? m-a întrebat el.

— Da. Nu prea reușeam să dorm.

M-a măsurat dintr-o privire din cap până-n picioare, apoi a zâmbit ușor.

— Și eu la fel. Vreți să luați loc?

Am ezitat o clipă, dar am încuviințat și am tras un scaun, așezându-mă la aceeași masă, față-n față cu el. Am întors capul și am privit în aceeași direcție ca și el, spre mare. La capătul plajei se întindeau niște stânci crestate, atât de abrupte încât semănau cu o brișă tăiată în două. Valuri

mici, perfecte, parcă măsurate cu o riglă, se loveau de ele la intervale regulate. În afară de asta nu era nimic deosebit de admirat.

— Astăzi nu te-am văzut pe plajă, i-am spus eu.

— Azi m-am odihnit în cameră. Mama nu s-a simțit foarte bine.

— Îmi pare rău!

— De fapt nu e vorba de starea fizică. E mai degrabă psihicul... Stă prost cu sistemul nervos.

S-a scărpinat puțin pe obraz cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Cu toate că era noaptea târziu, avea obrații proaspăt bărbierii, netezi ca porțelanul.

— Dar nu e motiv de îngrijorare. Acum doarme buștean. Starea mamei nu e precum picioarele mele. După o noapte de somn își revine. Bineînțeles că nu de tot, dar pentru un timp se va simți bine. Dimineață va fi iar pe picioare.

Timpe de treizeci de secunde sau un minut tânărul nu a mai spus nimic. Mi-am relaxat picioarele sub masă, încercând să prind un moment pentru a mă retrage. Parcă toată viața am căutat momentul potrivit pentru a mă retrage. De data aceasta însă, am pierdut acel moment. Chiar când voiam să-i spun că ar fi timpul să plec, tânărul a început din nou conversația.

— Sunt tot felul de boli pe fond nervos. Au aceeași cauză, dar se manifestă în nenumărate feluri. Fiecare are un alt efect asupra unei persoane. La fel ca un cutremur, în funcție de locul afectat, aceeași energie provoacă fenomene total diferite. Într-un loc poate scufunda o insulă, în altul poate ridica una din ape.

Tânărul a căscat, un căscat lung, ceremonios, artistic, aproape rafinat. S-a scuzat după aceea. Arăta foarte obosit. Părea că o să adoarmă în orice moment. Am vrut să mă uit la ceas, dar am realizat că nu-l aveam la mână. Doar o urmă albă în formă de ceas îmi rămăsese pe încheietura mâinii stângi.

— Nu vă faceți griji, a spus el. Poate par obosit, dar nu îmi e somn deloc. Dacă dorm patru ore pe noapte, îmi este de-ajuns. Și de obicei mă culc înspre dimineață, așa că la ora aceasta vin mereu aici și stau fără să fac nimic deosebit. Privesc peisajul și-atât. Deci nu trebuie să vă faceți griji pentru mine.

A luat o scrumieră Cinzano uitată pe masă, a privit-o un timp ca și cum ar fi fost un obiect rar, apoi a așezat-o la loc.

— Starea mamei se înrăutățește când se enervează și atunci jumătatea stângă a feței îi înțepenește; nu-și mai poate mișca nici gura, nici ochii. Dacă o privești din partea stângă, parcă e o vază ciobită. Pare destul de grav, dar nu e nimic fatal. Își revine după o noapte de somn.

Nu știam ce să răspund. Am dat vag din cap. „O vază ciobită?”

— Vă rog să nu-i spuneți mamei că v-am povestit despre asta. Nu-i place să se discute despre starea ei.

— Bineînțeles, i-am spus. În plus, dimineață eu și soția mea ne vom întoarce acasă, așa că nici măcar nu voi avea ocazia să vorbesc cu ea.

— Ce păcat că plecați! Chiar îmi pare foarte rău.

— Da, și mie. Dar n-am de ales. Trebuie să mă întorc la serviciu.

— De unde sunteți?

— Din TDKio.

— Aha, Tokio.

A mijit ochii și a privit din nou marea un timp. Parcă ar fi încercat fixându-și țintă privirea să vadă dincolo de orizont orașul Tokio.

— Voi mai rămâneți mult aici?

— Hmm..., a spus el plimbându-și de câteva ori degetul de marginea scaunului cu roțile. Nici eu nu știu foarte bine. Am putea sta încă o lună, dar la fel de bine și două luni chiar. În funcție de cum vor evolua lucrurile. Oricum nu eu sunt cel care decide. Soțul surorii mele mai mari deține multe acțiuni la acest hotel, așa că nu ne trebuie mulți bani pentru a sta aici. Tatăl meu are o mare companie de materiale pentru acoperișuri în Cleveland și, din motive practice, soțul surorii mele a preluat conducerea. Eu nu îl prea agreez, dar, după cum bine știți, nu-ți poți alege rudele. În plus, nu pot spune cu mâna pe inimă că este o persoană rea. Cei bolnavi, ca mine, tind să fie cam restrictivi în gândire.

A scos din buzunar o batistă, apoi și-a suflat nasul cu delicatețe, fără grabă, și a băgat-o la loc.

— Oricum, se ocupă de afacerea cu materiale de construcție pentru acoperișuri, deține acțiuni la diferite companii și are terenuri în multe locuri. Pe scurt, este un om foarte capabil. La fel și tatăl meu. Familia mea este împărțită în două categorii distincte de persoane: cei bolnavi și cei sănătoși. Cei eficienți și cei ineficienți. E o diferență foarte clară. Mă tem că alt criteriu de clasificare ar fi inutil. Așa stau lucrurile și n-ai ce-i face. Fiecare are rolul lui în viață. Cei sănătoși produc, investesc, înmulțesc averea, încercând să evite plata impozitelor – mă rog, asta rămâne între noi doi – și îi întrețin pe cei bolnavi. Cu alte cuvinte, este un sistem de diviziune a muncii.

Aici s-a oprit și a respirat adânc. Câteva momente a bătut cu unghiile în masă. Eu tăceam și așteptam să continue.

— Ei sunt cei care hotărăsc: stați aici o lună, dincoace o lună... Din punctul acesta de vedere, suntem asemenea ploii – adică eu și mama – când într-un loc, când în altul.

Valurile se loveau de stânci și se retrăgeau lăsând în urmă o spumă albă, iar după ce aceasta dispărea, veneau alte valuri. Stăteam și priveam absent mișcarea lor continuă. Pe cer nu era nici un nor, iar lumina lunii arunca pe stânci umbre diforme.

— După cum am spus, e vorba de o diviziune a muncii și tocmai de aceea avem și noi rolul nostru. Nu e doar o legătură unilaterală: doar noi să primim ajutor de la ei. Cum să spun... prin faptul că nu facem nimic, compensăm pentru munca depusă în plus de ei. Echilibrăm balanța, aducem un fel de aplanare a excesului lor. Acesta este motivul existenței noastre. Înțelegeți ce vreau să spun?

Cred că înțelegeam oarecum, dar i-am spus că nu sunt foarte sigur. A râs ușor.

— Familia este un lucru ciudat. Ea însăși trebuie să fie o premisă, altfel sistemul nu poate funcționa bine. În acest sens, picioarele mele invalide devin pentru familia mea un fel de afiș. Ajung să reprezinte punctul de plecare pentru multe lucruri.

A continuat să bată cu degetele în masă, dar nu o făcea într-un mod enervant. Își mișca degetele ca și cum s-ar fi gândit în liniște la ceva, parcă se afla în propria-i tempo-ralitate.

— Lipsa se îndreaptă spre o lipsă și mai mare, în timp ce excesul se îndreaptă spre un exces și mai mare. Este laitmotivul acestui sistem. După cum a spus Claude Debussy când a văzut că nu prea avansează cu opera pe care voia să o compună: „îmi petrec zi și noapte alergând, căutând nimicul (rien) pe care îl crez”. Cam asta este și menirea mea, să crez nimicul – rien.

S-a oprit din povestit, dar de data asta nu a mai continuat. S-a cufundat din nou într-o tăcere desăvârșită. Conștiința lui rățăcea prin cine știe ce locuri îndepărtate. Sau poate prin nimicul (rien) din el însuși. După un timp conștiința i-a revenit, dar parcă s-ar fi întors într-un punct diferit de locul din care plecase. Mi-am frecat ușor obrazul. Asprimea pe care o lăsa pielea nerasă îmi spunea că timpul a trecut fără doar și poate.

Am scos din buzunar sticluța de whisky Wild Turkey și am pus-o pe masă.

— Nu am pahare, dar vrei să bei o gură de whisky? A clătinat din cap.

— Mulțumesc, nu beau alcool. Nu știu cum aș reacționa odată ce aș apuca să beau. Dar nu am nimic împotrivă dacă vreți să beți. Vă rog, nu vă rețineți din cauza mea.

Am înclinat sticluța și am luat o înghițitură, lăsând whisky-ul să-mi curgă încet pe gât. Am simțit cum mă arde puțin stomacul. Am închis ochii și am savurat acea fierbințeală. Tânărul stătea și mă privea din capătul celălalt al mesei.

— Poate vi se va părea ciudată întrebarea mea, dar vă pricepeți cumva la cuțite?

— La cuțite?

— Da. Cuțite de tăiat, cuțite de vânătoare...

I-am spus că în excursii foloseam un cuțit normal, dar nu aveam cunoștințe speciale despre cuțite. Tânărul a părut puțin dezamăgit de răspunsul meu, dar a revenit imediat la starea lui obișnuită.

— Mă rog, nu contează, spuse el. De fapt, am un cuțit la care aș vrea să vă uitați puțin. L-am cumpărat acum o lună dintr-un catalog, prin poștă. Dar nu știu mai nimic despre cuțite. Nici măcar nu știu dacă este de calitate sau nu. De aceea voiam să-l arăt cuiva, să văd ce părere are. Dacă nu vă deranjează, bineînțeles.

— Nu, deloc.

A scos din buzunar un cuțit de vreo zece centimetri, frumos arcuit. L-a pus cu grijă pe masă. S-a auzit un sunet greu la contactul dintre cele două obiecte. Acela era cuțitul lui de vânătoare.

— Vă rog să nu înțelegeți greșit. Nu am de gând să rănesc pe cineva cu el sau să-mi fac mie vreun rău. M-am trezită brusc într-o zi că îmi doresc foarte mult să am un cuțit ascuțit. Cred că a fost ceva care m-a făcut să gândesc astfel, însă nu îmi amintesc ce anume. Am simțit că trebuie neapărat să am un cuțit și nu îmi puteam înfrânge această dorință. Nu am avut alt motiv. Așa că, am căutat într-un catalog și l-am comandat. De atunci îl port mereu în buzunar. Dar nimeni nu știe acest lucru, nici măcar mama. E secretul meu. Sunteți singura persoană căreia i-am spus despre acest lucru.

— Și mâine mă întorc la Tokio.

— Da, așa e! a spus el zâmbind.

A luat cuțitul în mâini, l-a așezat în palmă și l-a cântărit, ca și cum greutatea lui ar fi avut o semnificație deosebită. Apoi mi l-a întins peste masă. Când l-am luat în mână, am simțit într-adevăr că are o greutate ciudată. Parcă nu era un simplu obiect, ci o ființă cu conștiință de sine, cu voință proprie. Bucăți de lemn erau încrustate în alama mânerului și cu toate că stătuse mult timp în buzunar, părțile din metal erau reci la atingere.

— Puteți să-l desfaceți, să vedeți și tăișul!

Am apăsat deschizătura din vârful mânerului și am scos lama cuțitului, care a ieșit cu un clic ușor. Era grea, avea cam opt centimetri lungime și un șanț incrustat de-a lungul ei. Cu lama scoasă, cuțitul era parcă și mai greu. În plus, am fost surprins cât de bine se potrivea în palma mea. L-am fluturat prin aer cu rapiditate de câteva ori, în toate direcțiile. Datorită greutății lui, am reușit să-l manevrez cu mișcări sigure și precise. Vârful lamei de oțel străpungea aerul, lăsând parcă linii tăioase în urma mișcărilor mâinii.

— E un cuțit de bună calitate. Nu știu multe lucruri despre cuțite, dar acesta nu e greu de manevrat și îl cuprinzi foarte bine în mână.

— Mă bucur să aud asta! Dar nu e cam mic pentru un cuțit de vânătoare?

— Hmm... Nu neapărat. Depinde pentru ce vrei să-l folosești.

— Da, așa e, a spus el încuviințând apoi de câteva ori doar pentru sine, parcă ar fi vrut să se convingă de acest fapt. Într-adevăr, depinde la ce îl folosești.

Am închis lama la loc în locașul ei și i-am înapoiat cuțitul. Tânărul a scos din nou lama și a învățat cu îndemânare cuțitul. Apoi, ca și cum ar fi ochit o țintă cu o armă, a închis un ochi și a îndreptat cuțitul înainte, spre lună. Lumina ei s-a reflectat în metalul lamei și pentru o clipă a luminat profilul tânărului.

— Aș mai avea o rugămintă, a spus el. Ați putea să tăiați ceva cu el?

— Să tai ceva? Ce anume de exemplu?

— Nu contează. Orice se găsește pe aici prin jur. Eu sunt imobilizat în scaunul acesta cu roțile și nu sunt foarte multe lucruri pe care le pot tăia. Aș vrea să tăiați dumneavoastră ceva cu el.

Nu vedeam de ce l-aș refuza, așa că am luat cuțitul și am străpuns de câteva ori cu el trunchiul unui palmier din apropiere, după care am desprins o parte din coaja

tulpinii. Apoi am luat de lângă piscină o bucată de polistiren care era pe jos și am tăiat-o în două, transversal. Cuțitul tăia chiar mai bine decât m-am așteptat.

— E fantastic cuțitul acesta! am spus eu.

— E făcut manual de un artizan. De fapt a fost destul de scump.

Am îndreptat și eu lama spre lună, la fel ca și el, și am privit cu atenție cuțitul. În lumina lunii pline, părea frunza unei plante sălbatice care tocmai a ieșit la suprafață despiciând pământul. Era probabil lucrul ce leagă nimicul de exces.

— Încercați să mai tăiați și altceva, spuse tânărul. Am luat și am tăiat tot ce mi-a ieșit în cale: coaja fructelor de palmier căzute pe jos, frunzele mari și groase ale plantelor tropicale, meniul de la intrarea barului. Am despiciat și am cioplit chiar și câteva bucăți de lemn aduse de curent pe malul mării. Când nu am mai avut ce tăia, am îjiiceput să străpung fără zgomot aerul nopții, mișcându-mă încet, ca și cum aș fi exersat Taichi[^]. Nu era nici un lucru în j[^]r care să-mi stea în cale. Noaptea era profundă, timpul era moale și plin de umezeală, iar lumina lunii amplifică și mai mult această profunzime și moliciune.

În timp ce despiciam aerul cu acel cuțit de vânătoare mi-am amintit deodată de femeia aceea grasă pe care am întâlnit-o după-amiază, fostă stewardesă la United Airlines. Aveam impresia că în jurul meu plutește amorfă, asemenea unei cete, carnea ei albă, plină, masivă. În ceața aceea erau cuprinse geamandura, marea, cerul, elicopterele, chiar și piloții. Am încercat să trec lama cuțitului prin ceață și tot ce era învăluit în ea, dar nu reușeam să apreciez corect distanța. Cu toate că păreau atât de aproape, fiecare lovitură era o ratare. Doar câțiva centimetri mai aproape și le-aș fi sfâșiat. Oare să fi fost o iluzie sau eu însumi eram Tai Chi Chuan reprezentă una dintre ramurile practicii taoiste; mai cunoscut ca artă marțială, este caracterizat prin mișcări lente, circulare, continue și folosirea principiului yin-yang.

iluzia? Nu reușeam să-mi dau seama. „Nu contează -m-am gândit eu - oricum mâine nu voi mai fi aici.”

— Uneori am un vis - a spus tânărul din scaunul lui cu roțile.

Vocea lui avea o rezonanță ciudată, ca și cum ar fi venit din fundul unei gropi adânci.

— Iar în visul acesta am un cuțit înfipt foarte adânc în partea moale a capului meu, în interior, unde se găsesc amintirile. Dar nu e greu deloc și nici nu mă doare. Doar că stă așa înțepenit acolo... Iar eu privesc această scenă de undeva, din alt loc, ca și cum ar fi vorba despre o altă persoană, dorindu-mi să vină cineva și să scoată cuțitul, dar nimeni nu știe că e înfipt în capul meu. Încerc să îl scot singur, dar nu ajung cu mâna până în interiorul capului meu. E atât de ciudat! Am reușit să-l înfig, dar nu mai reușesc să-l scot și în timpul acesta lucrurile încep să dispară încet-încet, până și eu însumi, iar în final nu rămâne decât cuțitul. Cuțitul rămâne mereu. Ca osul alb al unui animal preistoric, purtat de valuri până la țarm... Cam așa arată visul meu.

Licurici.

Odată, demult – de fapt, cu paisprezece, cincisprezece ani în urmă – locuiam într-un cămin studentesc. Pe atunci aveam optsprezece ani și eram student, proaspăt intrat la facultate. Părinții mei își făceau multe griji pentru mine, fiindcă nu cunoșteam deloc orașul Tokio și, în plus, nu mai locuisem singur până atunci. Așa că mi-au găsit acest cămin. Se pune bineînțeles și problema banilor. Era mult mai ieftin să stai la cămin decât să închiriezi un apartament. Dacă ar fi fost după mine, mi-ar fi plăcut să stau undevgi singur, să fac ce-mi place și să nu mă bată nimeni la cap. Dar nu puteam fi atât de egoist. Și așa părinții mei plăteau taxa de intrare la facultate, cursurile, iar în fiecare lună îmi trimiteau și bani de buzunar.

Căminul se afla în sectorul Bunkyo, pe un deal, și aveam o priveliște minunată. Locul era foarte întins și înconjurat de ziduri înalte de beton. Cum intrai pe poartă, chiar în față, se înălța un falnic arbore zelkova. Avea o sută cincizeci de ani, poate chiar și mai mult. Dacă stăteai sub el și priveai în sus, coroana lui bogată acoperea de tot albastrul cerului. În dreptul lui, aleea asfaltată făcea un ocol, trecând pe lângă el, apoi continua din nou în linie dreaptă, traversând curtea interioară. În părțile laterale ale curții erau două clădiri paralele, fiecare cu două etaje – căminele pentru studenți. Destul de impresionante. De la ferestrele deschise, se auzea mereu la radio vocea vreunui DJ. Toate camerele aveau draperiile de la ferestre de aceeași culoare: crem (pe culoarea asta nu se observa dacă materialul este sau nu decolorat de lumina soarelui).

Aleea ducea până în fața clădirii principale. Aceasta avea doar un etaj, unde se găseau amfiteatrul, sala de conferințe și sala de oaspeți, iar la parter cantina și baia comună. Lângă clădirea principală se afla un al treilea cămin pentru studenți, tot cu două etaje. Curtea era foarte mare, iar în iarba verde se învârteau de zor câteva asper-soare, strălucind în lumina soarelui. În spatele clădirii principale aveam terenuri de tenis, baseball și fotbal, șase în total. Tot ce-ți dorește inima!

Singura problemă în ceea ce privește căminul – deși opiniile sunt împărțite, dacă acest lucru reprezintă într-adevăr o problemă – consta în faptul că era condus de o fundație despre care nu se știa mare lucru, ce avea în frunte un anumit personaj, extremist de dreapta. Îți dădeai imediat seama de asta, citind broșura de prezentare sau regulamentul căminului. „Să dobândim baza educației și să formăm tineri talentați, capabili, care să fie de folos patriei, acesta este spiritul în care a fost creată această instituție. Mulți lideri financiari susțin idealul nostru și contribuie la fonduri etc...” Cel puțin așa arătau aparențele. Nimeni însă nu cunoștea adevărata lor față și nici scopul real. Circulau tot felul de zvonuri: se spunea că ar fi de fapt un mijloc pentru evitarea taxelor, sau că, sub pretextul construirii acestui cămin, au obținut terenul prin mijloace frauduloase. Mulți erau convinși că a fost înființat pur și simplu pentru a face reclamă și a câștiga popularitate. Dar la urma urmei ce contează? În orice caz, din primăvara anului 1967 și până în toamna anului următor, am locuit în căminul acela. Și pot să vă spun că privind lucrurile de la nivelul nostru, al celor care trăiau acolo zi de zi, nu era

mare diferență dacă e condus de membri ai partidului de dreapta sau de stânga, de nemernici ipocriți sau de lași care fac pe nemernicii.

La cămin, fiecare zi începea cu activitatea de ridicare a drapelului, însoțită bineînțeles de imnul național. Înălțarea drapelului și imnul național sunt două lucruri inseparabile. Așa cum din știrile sportive nu pot lipsi meciurile. Locul desfășurării acestei solemne acțiuni era mijlocul curții interioare, scena putând fi privită de la fereastra oricăruia dintre cele trei cămine.

Cel care se ocupa de ridicarea drapelului era administratorul căminului din partea de est (în care stăteam și eu). Era un bărbat înalt, cu privirea ascuțită, de vreo cincizeci de ani. Fire albe se puteau observa pe alocuri în părul lui tare și țepos. Pe ceafa arsă de soare avea o cicatrice mare. Se spunea despre el că a absolvit Școala Militară de la Nakano. Lângă el, stătea un student, pe post de asistent, care-l ajuta la această operațiune de ridicare a drapelului. Nimeni nu știa nimic despre el: cum îl cheamă sau în ce cameră locuiește. Avea părul tuns foarte scurt și purta mereu uniformă. Nu l-am văzut niciodată la cantină sau la baia comună. Nici nu știam precis dacă este student sau nu, dar din moment ce purta uniformă așa trebuie să fi fost. Oricine ar fi presupus lucrul acesta. Față de „Domnu' Absolvent de la Nakano”, era mic de statură, mai plinuț și destul de palid la față. În fiecare dimineață la ora șase, cei doi înălțau în curte steagul cu soarele roșu al Japoniei.

La început, când eram proaspăt venit în cămin, admiram de multe ori scena aceasta de la fereastră. Dimineața, când era anunțată la radio ora șase fix, cei doi își făceau apariția în curte. „Domnu' Student în uniformă” aducea o cutie plată din lemn de paulownia, iar „Absolventu' de la Nakano” un casetofon Sony portabil. „Absolventu' de la Nakano” așeza casetofonul la baza postamentului. „Studentu' în uniformă” deschidea cutia, din care scotea drapelul împăturit cu grijă și îl înmâna lui „domnu' Absolvent de la Nakano”. După ce acesta pune steagul pe frânghie, „Studentu' în uniformă” pornea casetofonul.

Începea Kimi ga yo[^], imnul Japoniei, iar drapelul era ridicat încet spre vârful stâlpului.

La versul „Până când pietricelele”, steagul ajungea la mijlocul stâlpului, iar la sfârșitul ultimului vers ajungea în vârf. Apoi, cei doi luau poziția de dreپți și ridicau privirea spre drapel. Dacă cerul era senin și bătea vântul, era o priveliște destul de impresionantă.

Seara, ceremonia se desfășura la fel ca dimineața; aceleași proceduri, dar în ordine inversă: coborau drapelul încet din vârful stâlpului și îl puneau la loc în cutia lui din lemn de paulownia. Noaptea, drapelul nu flutura.

N-am înțeles niciodată de ce seara strângeau drapelul, de ce nu-l lăsau ridicat și pe timp de noapte. Doar patria nu există doar ziua, și mulți oameni muncesc și în timpul nopții. Mi se părea nedrept ca ei să nu poată primi ocrotirea drapelului. Poate acest lucru e lipsit de importanță. Cred că nimeni în afară de mine nu și-a pus vreodată această problemă. Dar așa sunt eu, îmi trec prin minte tot felul de lucruri neînsemnate.

În principiu, căminele erau împărțite în camere pentru două persoane și camere pentru o singură persoană. Studenții din primul și al doilea an stăteau câte doi în cameră, iar cei de anul trei și patru aveau fiecare camera lui.

Camerele pentru două persoane erau înguste și nu foarte spațioase. Zidul opus ușii avea o fereastră mare cu ramă din aluminiu. Mobila era foarte săracă, doar strictul necesar, însă destul de solidă: două scaune, două birouri, două paturi suprapuse, două dulapuri și câteva rafturi improvizate.

1. Kimi ga yol Chiyo nil Yachiyo nil Sazare ishi noi lwao to naritel Koke no musu made. („Fie ca domnia împăratului/ Să dăinuiască/ Timp de mii de ani/ Și opt mii de generații/ Până când pietricelele/ Vor deveni bolovani/ Acoperiți cu mușchi.”)

Pe ele se țineau de obicei radiouri, uscătoare de păr, fierbă-toare electrice, pachete cu cafea instant, zahăr, crăticioare pentru a pregăti supe cu tăiței la minut, câteva tacâmuri și vase. Pe pereții tencuiți erau fixate cu piuneze postere din Playboy. Pe birou se găseau teancuri de manuale și romanele de succes de la vremea aceea.

Pentru că în dormitor stăteau doar băieți, camerele erau îngrozitor de murdare. Pe fundul coșurilor de gunoi zăceau uitate coji mucegăite de mandarine. Cutiile goale de bere folosite în loc de scrumieră erau mai bine de jumătate pline cu mucerile de țigară adunate, iar în căni găseai mereu zaț de cafea uscat. Pe jos te împiedicai la fiecare pas de ambalajele de plastic rămase de la supele cu tăiței instant și cutiile goale de bere. Când bătea vântul, un nor de praf se ridica de pe podea. În plus, în camere era un mimos foarte neplăcut, pentru că toată lumea își îndesa rufille murdare sub pat. Nimeni nu se deranja să-și aerisească aștemuturile, așa că miroseau din greu a transpirație.

Camera mea în schimb era curățenia întruchipată. Pe podea nu găseai un fir de praf, scrumierele erau mereu spălate, aștemuturile aerisite o dată pe săptămână, creioanele stăteau mereu aranjate frumos în suportul lor, iar pe pereți, în loc de postere, erau lipite fotografiile ale vestitelor canale din Amsterdam. Asta deoarece colegul meu de cameră era obsedat de curățenie. Făcea mereu curat și aranja totul prin cameră. Îmi spăla până și hainele murdare. Eu nu trebuia să mișc un deget. Dacă terminam de băut o bere, în secunda în care am pus cutia goală pe masă, dispărea în coșul de gunoi.

Colegul meu era la facultatea de geografie.

— Eu studiez hă-hă-hărțile, mi-a spus el când am făcut cunoștință.

— Îți plac hărțile?

— Da. În viitor, vreau să mă angajez la Institutul Național de Geografie și să fac hă-hărți.

În lumea asta sunt tot felul de oameni și fiecare are aspirațiile lui. Dar oare ce gen de persoană ar vrea să facă hărți și ce ar determina-o să-și dorească așa ceva? La asta nu m-am gândit niciodată. Oricum, e destul de ciudat cum cineva care se bâlbâie de fiecare dată când rostește cuvântul hartă vrea să intre la Institutul Național de Geografie. Colegul meu de cameră se bâlbâia

uneori, dar nu întotdeauna, ci doar în unele situații. La cuvântul hartă, însă, se bâlbâia mereu, fără nici o excepție.

— Tu la ce facultate ești? m-a întrebat.

— La teatru.

— Adică joci în piese de teatru?

— Nu, nu jucăm. Doar citim scenariile și le analizăm. Studiem dramaturgi precum: Racine, Ionesco, Shakespeare...

Mi -a spus că, în afară de Shakespeare, nu auzise niciodată de ei. De fapt, nici eu nu știam mare lucru. Spuneam doar ce am citit în programul cu descrierea cursurilor.

— Dar oricum, îți place ceea ce faci, nu?

— Nu în mod special.

Răspunsul meu l-a cam nedumerit. Când era încurcat de ceva, se bâlbâia și mai tare. Mă simțeam ca și cum as fi făcut un lucru foarte rău.

— La orice facultate m-aș fi înscris, ar fi fost același lucru pentru mine, i-am explicat. Puteam să studiez orice altceva, filozofia indiană sau istoria orientală, nu contează. Pur și simplu s-a nimerit să fie teatru. Atâta tot.

— Nu te înțeleg. E-e-eu învăț despre hă-hărți pentru că îmi plac hă-hărțile. De-asta am și venit tocmai în Tokio, deși părinților mei le este destul de greu să-mi plătească facultatea. Iar tu spui că nu contează...

Avea mai multă logică ceea ce spunea el, așa că nu am mai încercat să-i dau alte explicații. După aceea, am tras la sorți, să decidem cum vom dormi în paturile supraetajate. El a nimerit patul de sus.

Colegul meu de cameră era înalt, avea pomeții obrazilor proeminenți, iar părul și-l purta tuns foarte scurt. Îl vedeai mereu îmbrăcat cu pantaloni negri și cămașă albă, iar la școală mergea numai în uniformă, pantofii și servieta fiind la fel, tot de culoare neagră. Arăta exact ca un student de dreapta și mulți oameni chiar îl considerau astfel. Dar, de fapt, nu era deloc interesat de politică. Purta mereu uniforma pentru simplul motiv că i se părea prea mare bătaie de cap să-și aleagă cu ce să se îmbrace. Modificarea liniei țărnelor sau construcția unui nou tunel de cale ferată era genul de lucruri care-l interesau pe el. Când începea să vorbească despre așa ceva, turuia încontinuu, timp de o oră, două, chiar mai mult, cu toate că se mai bâlbâia, până când îți venea să strigi de disperare sau adormeai.

În fiecare dimineață la ora șase fix se dădea jos din pat. Imnul era ceasul lui deșteptător. Se pare că înălțarea drapelului servea și ea la ceva. Se îmbrăca și mergea la baie să se spele. Îi lua foarte mult timp până termina. Mă întrebam dacă nu cumva își scoate fiecare dinte și-l perie separat. Când se întorcea în cameră, întindea prosopul pe un umerăș, netezindu-i fiecare cută, așeza la locul lor pe raft periuța de dinți și săpunul, apoi dădea drumul la radio și începea să facă exerciții de înviorare, urmând instrucțiunile programului de la radio.

Eu stăteam noaptea până târziu și în plus aveam un somn adânc, așa că radioul nu mă deranja. De cele mai multe ori dormeam în continuare buștean. Dar când ajungea la partea cu sărituri, atunci mă trezeam cu

siguranță. Asta pentru că la fiecare săritură – și sărea destul de sus -capul îmi sălta de pe pernă cu vreo cinci centimetri. Cum să mai dorm în asemenea situație?

— Îmi pare rău, i-am spus eu în a patra zi, dar n-ai putea să-ți faci exercițiile de înviorare pe acoperiș sau altundeva? Mă scoală mereu din somn.

— Nu pot să merg pe acoperiș. Celor de la etajul doi nu le-ar conveni. Aici suntem la parter și nu e nimeni sub noi.

— Atunci în curte.

— Nici așa nu se poate. Pentru că, de-acolo, nu am cum să aud programul de la radio și nu pot să-mi fac exercițiile fără muzică.

Într-adevăr, radioul lui nu mergea decât băgat în priză. Eu aveam un radio tranzistor, dar nu prindea decât posturi FM.

— Atunci n-ai putea să-l dai mai încet și să nu mai sari? Îmi pare rău, dar e foarte zgomotos.

— Să nu mai sar? a spus el mirat. La ce sărituri te referi?

— Păi, atunci când te apuci să Țopăi în sus și-n jos.

— Dar eu nu fac așa ceva.

Începuse să-mi dea dureri de cap. Deja nu-mi mai păsa de nimic. Putea să facă ce vrea! Dar dacă tot am deschis subiectul, nu puteam să renunț așa. M-am dat jos din pat și m-am apucat să Țopăi în sus și-n jos, fredonând în același timp prima melodie din programul cu exerciții de înviorare de pe postul de radio NHK.

— Uite, așa! i-am spus eu. Nu faci și exercițiile astea?

— A... Da, într-adevăr. Nu mi-am dat seama.

— Deci, ai putea să treci peste partea cu săriturile? Celelalte exerciții sunt acceptabile, nu mă deranjează atât de tare.

— Nu pot, mi-a trântit-o el pur și simplu. Nu am cum să trec peste o parte din exerciții. Le exersez în fiecare zi, de mai bine de zece ani. Când încep, execut mișcările de la cap la coadă fă-fără să mă gândesc. Dacă omit o parte, nu mai pot să le mai fac de-deloc.

— Atunci ce-ar fi să renunți de tot la ele!

— Nu apreciez tonul pe care îmi vorbești. Acum îmi dai ordine?

— Nu, nici vorbă de așa ceva. Doar că aș vrea să dorm și eu măcar până la opt. Sau chiar dacă mă trezesc mai devreme, să fie într-un mod normal, nu să am impresia că m-am trezit în mijlocul unui bairam. Înțelegi ce vreau să zic?

— Da, te înțeleg.

— Atunci, cum crezi că am putea rezolva această problemă?

— Ce-ar fi să te trezești odată cu mine și să facem împreună exercițiile?

M-am dat bătut și m-am culcat la loc. A continuat chiar și după această discuție să-și facă exercițiile de înviorare, absolut în fiecare zi.

Ea a râs când i-am povestit despre colegul meu de cameră și exercițiile lui de înviorare. Deși intenția mea nu a fost să spun ceva amuzant. Dar până la urmă am râs și eu. A trecut foarte mult timp de când am văzut ultima oară un zâmbet pe fața ei, cu toate că și acesta nu a durat decât o secundă.

'Am coborât la stația Yotsuya și am luat-o pe jos pe malul râului spre Ichigaya, urmând linia de cale ferată. Era într-o duminică după-amiaza, în luna mai. Pe la prânz, ploaia care începuse de dimineață a încetat. Norii sumbri și cenușii ce pluteau atât de jos au fost împrăștiați de vântul care sufla dinspre vest și au dispărut fără urmă. Frunzele verzi și ascuțite ale cireșilor japonezi sclipeau la fiecare adiere a vântului. Razele soarelui dădeau deja aerului un miros de vară timpurie. Mulți dintre oamenii care treceau pe lângă noi își dăduseră hainele sau puloverele jos și le purtau pe umeri. Pe un teren de tenis, un bărbat tânăr în pantaloni scurți își vântura racheta înainte și înapoi. Rama de metal strălucea în lumina soarelui de după-amiază. Numai două călugărițe ce stăteau pe o bancă mai purtau încă haine de iarnă. Cu toate acestea, erau atât de absorbite de conversație încât păreau a nu fi câtuși de puțin afectate de căldură. Privindu-le, simțeam că vara este încă departe. După vreo cincisprezece minute de mers pe jos au început să-mi curgă pe spate șiroaie de transpirație. Mi-am dat jos

cămașa groasă de bumbac și am rămas în tricou. Ea și-a suflecat până

deasupra coatelor mânecile bluzei de trening. Era o bluză de culoare gri deschis, destul de veche. De la atâtea spălări, materialul se decolorase de tot. Aveam impresia că am mai văzut-o îmbrăcată cu ea, mai demult, însă nu eram sigur. Erau multe lucruri pe care nu mi le mai aminteam foarte bine. Parcă erau întâmplări ce s-au petrecut într-un trecut mult prea îndepărtat.

— E plăcut să trăiești împreună cu altcineva? m-a întrebat ea.

— Nu știu. Nu a trecut atât de mult timp de când stau la cămin ca să-mi dau seama.

S-a oprit la o cișmea și a băut puțină apă. A scos o batistă din buzunar și s-a șters la gură, apoi și-a legat mai bine șireturile de la adidași.

— Mă întreb dacă eu m-aș descurca... întrebă ea.

— Să stai la cămin?

— Da.

— Hmm, nu știu. E mult mai dificil decât crezi. Sunt multe lucruri care îți dau bătaie de cap. Tot felul de reguli, exerciții de înviorare la radio...

— Da, așa e.

A căzut apoi pe gânduri o vreme, după care s-a uitat fix în ochii mei. Am observat cât de limpezi erau ochii ei, de o claritate aproape nefirească.

Până atunci nu-mi dădusem seama de lucrul acesta. Îmi inspirau un sentiment ciudat, o transparență aparte, ca atunci când privești cerul senin.

— Dar mă gândesc uneori: poate că ar trebui să o fac. Vreau să spun...

Și-a mușcat buzele și a continuat să mă privească în ochi. Însă nu a mai spus nimic. A plecat apoi privirea.

— Nu știu... Mă rog, lasă!

A încheiat astfel discuția și a început din nou să meargă.

Nu ne mai văzuserăm de șase luni. În timpul acesta slăbise foarte mult, aproape că nu o mai recunoșteam.

Obrajii ei își pierduseră aproape de tot rotunjimea lor aparte, iar gâtul i se subțiasse și el. Totuși, nu mi se părea că ar fi exagerat de slabă. Ba era

chiar mult mai frumoasă decât mi-o aminteam. Aș fi vrut să-i spun acest lucru, dar nu știam cum, așa că am renunțat.

Nu aveam un scop anume pentru care am venit la Yotsuya. Ne-am întâlnit din întâmplare în tren, pe linia Chu6. Nici unul din noi nu avea planuri pentru ziua respectivă, așa că ea a propus să coborâm și prima stație s-a întâmplat să fie Yotsuya. Dar acum că rămăseserăm singuri, nu aveam nimic de discutat. Nu știu de ce a vrut să ne dăm jos din tren. De la început noi doi nu am avut niciodată despre ce vorbi.

După ce am coborât, a luat-o înainte fără nici un cuvânt. Eu am urmat-o, dar între noi era mereu cam un metru distanță. Mergeam mereu în spatele ei. Din când în când se întorcea spre mine și îmi spunea ceva. Însă nu reușeam să ^' răspund de fiecare dată. Uneori nu știam ce să zic sau, din cauza distanței, se întâmpla să nu înțeleg foarte bine ce-mi spune. Dar ei părea să-i fie indiferent. După ce spunea ce avea de spus, se întorcea și mergea mai departe tăcută.

La podul lidabashi am făcut la dreapta și am ieșit lângă șanțul cu apă al Palatului Imperial. Apoi, la Jimbocho am traversat intersecția și am luat-o în sus pe dealul Ochanomizu. Am mers tot așa, trecând și de Hongo, după care am urmat linia de tramvai Toden, până am ajuns la stația de tren Komagome. Aici ne-am oprit în sfârșit. Am mers ceva, nu glumă! Deja se întunecase de tot.

- Oare unde suntem aici? a întrebat ea.
- Komagome, i-am răspuns eu. Ne-am învârtit în cerc.
- Cum de am ajuns aici?
- Tu ne-ai adus aici. Eu doar te-am urmat.

Am intrat într-un mic restaurant din apropierea stației, unde se servea supă cu tăiței soba și am luat o masă ușoară. De când am comandat și până am terminat de mâncat nici unul din noi nu a scos un cuvânt. Eu eram mort de oboseală de la atâta mers pe jos, iar ea a stat dusă pe gânduri tot timpul mesei.

- Ești foarte rezistentă, i-am spus după ce am terminat de mâncat.
- Ești surprins?
- Da.

— În școala gimnazială am fost alergătoare de mare distanță. În plus, tatălui meu îi plăceau excursiile pe munte și, încă de când eram mică, mă lua cu el în fiecare duminică. Așa că am picioare puternice.

- Deși nu se vede. A râs.
- Te conduc până acasă, m-am oferit eu.
- Nu-i nevoie. Mă pot întoarce și singură. Nu-ți face probleme.
- Dar nu mă deranjează câtuși de puțin!
- Zău, mă descurc. M-am obișnuit să mă întorc singură. Drept să spun,

am fost foarte ușurat să aud asta. Până la apartamentul ei făceam mai bine de o oră cu trenul numai dus. Și în tot acest timp am fi stat probabil unul lângă altul fără a scoate un cuvânt, simțindu-ne amândoi foarte stânjeniți. Până la urmă a rămas să se întoarcă singură și, ca să mă revanșez, am plătit eu și pentru ea.

— Dacă vrei... Numai dacă nu te deranjează, crezi că am putea să ne mai vedem? m-a întrebat ea când ne-am luat la revedere. Știu că nu sunt în măsură să-ți cer așa ceva...

— Dar nu se pune problema de a fi sau nu în măsură, am spus mirat. A roșit puțin. Probabil s-a văzut pe fața mea că m-au surprins cuvintele ei.

— Nu prea găsesc cuvintele potrivite, se scuză ea. Și-a ridicat mânecile bluzei de trening până la coate și apoi le-a lăsat din nou în jos. Lumina stâlpilor de telegraf dădea firelor fine de pe brațele și de pe fața ei frumoasă reflexe aurii.

— De fapt, nu am vrut să spun dacă sunt în măsură. Aveam în minte cu totul altceva.

Și-a sprijinit coatele pe masă și a închis ochii, căutând cuvintele potrivite. Dar nu și le-a găsit.

— Nu face nimic.

— Nu știu cum să spun ca să nu mă înțelegi greșit... în ultima vreme parcă nu mai pot exprima deloc ce vreau să spun cu adevărat. Îmi vin în minte numai cuvinte irele-vante. Sau spun exact contrariul a ceea ce gândesc. Iar dacă vreau să mă corectez, nu fac decât să mă încurc și mă îndepărtez tot mai mult de ideea inițială. Până la urmă ajung să nu mai știu ce voiam să spun de fapt. Am senzația că sunt împărțită în două și una din părți aleargă după cealaltă, învârtindu-se în jurul unui stâlp foarte gros. O parte din mine are mereu cuvintele potrivite, dar nu reușesc niciodată să o prind.

^ pus palmele pe masă și m-a privit fix în ochi. - înțelegi ce vreau să spun?

— Oricui i se întâmplă la un moment dat să aibă acest sentiment: când nu te poți exprima cum trebuie și te enervezi.

A părut puțin dezamăgită de răspunsul meu.

— Nu, nu la asta m-am referit... A tăcut.

— Nu mă deranjează câtuși de puțin să ne mai întâlnim, i-am spus. Oricum eu am mereu timp liber. Și e mai sănătos să ieși la o plimbare decât să stai singur și să nu faci nimic toată ziua.

Ne-am despărțit în stație, spunându-ne amândoi la revedere.

Am cunoscut-o într-o primăvară, la începutul clasei a unsprezecea. Aveam amândoi aceeași vârstă. Ea mergea la o școală catolică pentru fete, cu o foarte bună reputație.

Un bun prieten al meu ne-a făcut cunoștință. Ea era iubita lui. Au fost prieteni apropiați încă din copilărie, din școala primară. Locuiau foarte aproape unul de altul, la nici două sute de metri distanță.

Ca multe cupluri care se știau din copilărie, nu prea simțeau nevoia să rămână singuri. Erau mereu la unul din ei acasă și obișnuiau să ia masa împreună cu familiile lor... Am fost de câteva ori la o întâlnire în patru, ei doi și eu cu o fată. Dar, de fiecare dată, eu și partenera mea nu prea ne nimeream să fim pe aceeași lungime de undă. Așa că până la urmă rămâneam doar noi trei și ne distram împreună. De fapt, se dovedea a fi cel

mai plăcut în felul acesta. Eu eram musafirul, prietenul meu își asuma rolul de gazdă primitoare, iar ea era ajutorul lui și, în același timp, eroina principală.

Prietenul meu se pricepea de minune să fie o companie plăcută. Avea tendința să devină puțin sarcastic, dar era un băiat de treabă și corect cu toată lumea. Se purta la fel și cu mine, și cu ea: glumea mereu cu noi și ne tachina. Iar dacă unul din noi tăcea, începea să ne spună ceva și de fiecare dată ne atrăgea în conversație. Intuia imediat starea noastră de spirit și reușea să trateze situația în modul cel mai potrivit. Oricât de plictisitoare sau de anostă ar fi fost povestea cuiva, avea talentul de a găsi puncte interesante, transformând-o într-o discuție captivantă. De aceea, când vorbeam cu el, simțeam că viața mea este foarte palpitantă.

Dar în momentul în care părăsea încăperea, conversația murea. Eu și prietena lui nu știam niciodată despre ce să vorbim. Asta pentru că noi doi nu aveam nimic în comun. Iar în timpul acesta, fiecare se juca tăcut cu scrumiera de pe masă sau cu alt obiect, mai luam câte o înghițitură de apă, așteptând ca prietenul meu să vină înapoi. Când se întorcea, conversația prindea din nou viață.

Am văzut-o din nou la trei luni după înmormântarea lui. Aveam unele lucruri de rezolvat cu ea, așa că ne-am dat întâlnire la o cofetărie. Dar după ce am terminat ce aveam de discutat, nu am mai găsit nimic să ne spunem. Eu am încercat de câteva ori să leg o conversație, dar de fiecare dată fără nici un rezultat. În plus, felul în care ea îmi vorbea se schimbase oarecum. Nu știu din ce motiv, dar era furioasă pe mine. După aceea ne-am despărțit, spunându-ne la revedere.

Probabil era supărată pe mine, pentru că nu ea a fost ultima persoană care l-a văzut înainte de a muri, ci eu. Poate nu ar trebui să spun lucrul acesta despre ea, dar cred că înțeleg ce simțea. Dacă aș fi putut, i-aș fi cedat bucuros locul, dar așa a fost să fie și nu mai ai ce-i face! Faptul e consumat. A trecut deja și nu mai poate fi schimbat o^îcât ai încerca.

În după-amiaza aceea de mai, eu și prietenul meu ne întorcem de la școală (de fapt, orele nu se terminaseră, dar am chiulit și am plecat mai devreme), iar pe drum ne-am oprit la o sală de biliard. Am jucat patru partide. Pe prima am câștigat-o eu, dar la următoarele trei a bătut el și, după cum ne-a fost înțelegerea înainte, cel care pierdea trebuia să plătească.

În noaptea aceea a murit în garajul casei sale. A legat un furtun la gura țevii de eșapament, s-a închis în mașină, o Honda N360 roșie, a izolat cu bandă adezivă geamurile și a pornit motorul. Nu știu cât timp a durat până a murit. Părinții lui vizitau o rudă bolnavă. Când s-au întors acasă, deja nu mai era în viață. Radioul din mașină rămăsese aprins, iar la unul din ștergătoare era prins un bon de benzină.

Nu a lăsat nici un bilet sau scrisoare, așa că nu se știe ce l-a determinat să se sinucidă. Pentru că eu am fost ultima persoană cu care s-a întâlnit înainte de a muri, am fost chemat la poliție, unde mi s-au pus tot felul de întrebări. Le-am spus că nimic din comportamentul său nu a dat de bănuț așa ceva. Era la fel ca de

obicei. În plus, ar putea cineva care a hotărât să se sinucidă să câştige de trei ori la rând la biliard? Cei de la poliție însă nu aveau o impresie prea bună despre mine și prietenul meu. Din atitudinea lor îți dădeai seama ce gândeau: „Nu e deloc neobișnuit ca genul acesta de persoană, care chiulește de la ore ca să meargă la sala de biliard, să fie în stare de sinucidere”. A apărut un mic articol în ziar și, cu asta, cazul a fost încheiat. Părinții lui au scăpat de mașina în care a murit, iar la școală, o vreme, pe banca lui au fost așezate flori albe.

Când am absolvit liceul și am plecat la Tokio, mi-am propus un singur lucru: să nu mă gândesc prea mult la ceea ce s-a întâmplat. M-am hotărât să uit totul: masa de biliard acoperită cu postav verde, Honda roșie N360, florile albe de pe banca lui, fumul care se ridica din coșul înalt al crematoriului, prespăpăierul butucănos din camera pentru interogatoriu a secției de poliție... La început părea să meargă bine, reușeam să nu mă gândesc. Dar ceva tot rămânea în mine, un fel de aer vag și nedeslușit. Odată cu trecerea timpului, însă, aerul acesta lua o formă clară, simplă. Pot chiar să o transpun în cuvinte: „Moartea nu este opusul vieții, este o parte a ei.”

Când o pui în cuvinte devine o frază atât banală, aproape plictisitoare. O generalitate. Dar atunci eu nu o percepeam în cuvinte, ci era un aer pe care-l simțeam în mine. Moartea există pretutindeni: în prespăpăierul din camera de interogatoriu, în bilele de pe masa de biliard... Și toată viața o inspirăm în plămâni, ca niște firicele minuscule de praf.

Până atunci, percepeam moartea ca pe ceva independent, ce există separat. Cu alte cuvinte, gândeam în felul următor: „Toți vom muri cu siguranță într-o bună zi. Atunci e valabil și invers: până când nu va veni acea zi, moartea nu are nimic de-a face cu noi”. Mi se părea o gândire perfect logică: viața este aici, moartea este dincolo.

Dar de atunci, din seara în care a murit prietenul meu, nu am mai putut să privesc moartea într-un mod atât de simplu. Moartea nu există separat de viață, nu este opusul ei. Moartea este deja în mine. Nu puteam scăpa de acest gând! Pentru că moartea care mi-a răpit prietenul în seara aceea de mai, când aveam șaptesprezece ani, m-a cuprins și pe mine.

Eram perfect conștient de lucrul acesta, dar în același timp încercam să nu mă gândesc prea serios. Însă nu era deloc ușor, pentru că aveam doar șaptesprezece ani și eram prea tânăr pentru a găsi o cale de mijloc.

Am continuat să ne vedem. Ieșeam cu ea la întâlnire o dată sau de două ori pe lună. Cred că se poate numi întâlnire. Alt cuvânt nu-mi vine în minte.

Ea mergea la o facultate de fete, dintr-o suburbie din Tokio. Nu era foarte mare, dar oferea un mediu plăcut și se bucura de o reputație bună. Apartamentul ei se afla foarte aproape de facultate, nu făcea nici zece minute pe jos. Pe traseu era un canal artificial cu apă care înfrumuseța foarte mult peisajul și uneori ne plimbam pe-acolo. Din câte am observat, nu avea aproape deloc prieteni. Ca de obicei, când ne vedeam, abia dacă scotea câte

un cuvânt. Și cum nu găseam nimic deosebit să-i spun, nici eu nu ziceam mare lucru. Așa că la întâlniri nu făceam decât să ne plimbăm.

Totuși, nu se poate spune că nu făceam nici un progres. Pe la sfârșitul vacanței de vară, a început într-un mod foarte firesc să meargă alături de mine. Și astfel, ne plimbam prin tot orașul, fără nici o destinație sau scop anume, pe unde ne duceau picioarele: urcam și coboram dealuri.

treceam poduri, traversam bulevarde... După o vreme intram într-o cofetărie, beam o cafea și apoi ne continuam plimbarea. În jurul nostru, doar anotimpurile se schimbau, ca un film cu diapozitive.

A venit toamna și am trecut la pulover. M-am dus și mi-am cumpărat o pereche de pantofi de velur. În curtea căminului s-a așternut un covor de frunze uscate, iar în aer se simțea deja mirosul noului anotimp.

La sfârșitul toamnei, când a început să bată un vânt rece, ea se apropia uneori de mine, sprijinindu-și corpul de brațul meu. Atunci, îi simțeam răsuflarea, chiar și prin materialul gros al hainei. Însă asta era tot. Eu mergeam mai departe cu mâinile în buzunarele hainei. Amândoi purtam pantofi cu talpă de cauciuc, așa că nu ni se auzeau pașii pe asfalt. Numai când pășeam pe frunzele uscate de platan se auzea un foșnet sec. Ceea ce căuta ea nu era brațul meu, ci brațul cuiva, nu căldura mea, ci a cuiva. Cel puțin asta simțeam eu.

Ochii ei îmi păreau și mai transparentți decât înainte. Uneori se uita dintr-odată în ochii mei, fără un motiv anume. Atunci, transparența aceea mă făcea să mă simt foarte trist.

Băieții din cămin mă tachinau de fiecare dată când primeam un telefon de la ea sau plecam la întâlnire duminica dimineața. Toți credeau, bineînțeles, că am o iubită. Nu le puteam explica situația și, în plus, nici nu aveam vreun motiv pentru a face asta, așa că i-am lăsat să creadă ce vor. Când mă întorceam de la întâlnire, mereu se găsea cineva să mă întrebe cum a mers, dacă am fost norocos sau nu, iar eu le răspundeam de fiecare dată: „Nu am de ce mă plânge”.

Astfel a trecut și al optsprezecelea an din viața mea. Soarele răsărea și apunea, drapelul urca și cobora din vârful stâlpului, iar eu mergeam în fiecare duminică la întâlnire cu iubita prietenului meu mort. Zilele treceau pe lângă mine fără nici un sens și nu aveam nici cea mai mică idee ce voi face mai departe. Mergeam zilnic la cursuri și citeam piesele lui Claudel, Racine, Eisenstein... Erau într-adevăr bune, însă nu-mi stârneau interesul. La facultate nu mi-am făcut aproape deloc prieteni. Nici în cămin situația nu era foarte diferită. Deoarece mă vedeau mereu cu o carte în mână, citind, toți credeau că vreau să devin scriitor. Dar eu nu voiam să devin scriitor. Nu voiam să devin nimic.

Am încercat de câteva ori să-i vorbesc despre asta. Simțeam că ea mă va înțelege cel mai bine. Însă nu am reușit să-i explic întocmai ce aveam în minte. După cum mi-a spus și ea, oricât le-aș fi căutat, nu reușeam să găsesc cuvintele potrivite. Erau cufundate în întuneric și nu puteam ajunge la ele.

Sâmbătă seara stăteam pe un scaun în holul căminului, unde era telefonul, așteptând să mă sune. Uneori treceau trei săptămâni fără să-mi

dea telefon, dar alte dați se întâmpla să mă sune și două săptămâni la rând. Așa că fiecare seară de sâmbătă mi-o petreceam pe scaunul din hol, așteptând telefonul ei. Fiind weekend, majoritatea colegilor din cămin erau plecați în oraș la distracție, astfel că pe hol era o liniște deplină. Privind particulele de lumină ce pluteau în spațiul acela cufundat în tăcere, încercam din răspuț să-mi clarific sentimentele. „Toată lumea caută ceva la cineva.” De acest lucru eram sigur. Dar nu știam ce urmează mai departe. În fața mea se găsea un zid de aer nedeslușit, ca o ceață. Era atât de aproape, încât, dacă aș fi întins mâna, l-aș fi putut atinge.

Pe timpul iernii, mi-am luat o slujbă temporară la un mic magazin de discuri din Shinjuku. De Crăciun, i-am făcut cadou un disc, pe care se găsea una dintre melodiile ei preferate – Dear Heart a lui Henry Mancini. L-am învelit într-o hârtie cu pomi de Crăciun desenați pe ea și i-am prins o fundă roz. Ea mi-a dat o pereche de mănuși din lână, pe care le-a tricostat singură. Degetul cel mare era cam scurt, dar țineau foarte cald.

Nici ea nu s-a întors la părinții ei în vacanța de iarnă, așa că am petrecut noaptea de Revelion împreună, la ea în apartament.

S-au întâmplat mai multe lucruri în iarna aceea.

La sfârșitul lunii ianuarie, colegul meu de cameră a zăcut în pat timp de două zile, cu febră de aproape 40°, așa că am fost nevoit să renunț la întâlnire. Se simțea atât de rău încât părea că-și va da duhul în orice moment. Nu-l puteam lăsa singur. Nu era nimeni altcineva care să aibă grijă de el. Am cumpărat gheață și am făcut un săculeț ca să i-l pun pe frunte. Îi ștergeam transpirația cu un prosop umed și-i luam temperatura din oră-n oră. În prima zi, febra nu i-a scăzut deloc, dar în dimineața următoare s-a ridicat din pat, ca și cum nu ar fi avut nimic. Febra îi trecuse, iar temperatura îi revenise la 36,2°.

— E ciudat! Nu am mai avut niciodată febră, a spus el.

— Lasă că ai avut acum! și i-am arătat cele două invitații la un concert pe care le-a irosit din cauza asta.

— Măcar au fost invitații și nu am dat bani pe ele. În februarie a nins de câteva ori.

Pe la sfârșitul lunii, m-am certat cu un student din anii mai mari, care stătea în cămin la același etaj cu mine. Cu toate că cearta a pornit de la un lucru neînsemnat, am sfârșit prin a-l lovi și atunci s-a izbit cu capul de un zid. Din fericire nu a fost o rană serioasă, dar am fost chemat la directorul căminului și atenționat. După acest incident, relațiile cu cei din cămin s-au răcit foarte mult.

Am împlinit nouăsprezece ani și în sfârșit am trecut în anul doi. Nu mai aveam note la fel de bune. Mai luam câte un B în rest aveam numai C și D. A trecut și ea în anul doi, însă și-a menținut aceleași rezultate. Anotimpurile și-au încheiat ciclul și se pregăteau să o ia de la început.

În iunie, ea a împlinit douăzeci de ani. Era destul de ciudat când mă gândeam că acum are douăzeci de ani. Și mie, și ei ni se părea că cel mai bine ar fi să pendulăm între vârsta de optsprezece și nouăsprezece ani. După 18 vine 19, și după 19 vine 18 – asta am fi putut înțelege. Dar acum ea avea

douăzeci de ani, și iarna viitoare voi împlini și eu/ Numai prietenul meu mort va rămâne de șaptesprezece ani.

De ziuă! ei a plouat. Am cumpărat un tort din Shinjuku și am luat trenul până la ea. A fost însă foarte aglomerat și, pe deasupra, m-a și zgâlțâit îngrozitor. Așa că seara când am ajuns la ea, tortul arăta precum ruinele Romei. Cu toate că era distrus, am pus pe el douăzeci de lumânări și le-am aprins. Am tras draperiile, am stins lumina și am reușit să creăm o atmosferă de petrecere. Ea a desfăcut o sticlă de vin. Am luat câte o bucată de tort și am mâncat puțin.

— Mi se pare cam stupid să am douăzeci de ani, a spus ea.

După ce am mâncat, am spălat împreună vasele, apoi ne-am așezat pe covor și am băut restul de vin. Până am terminat eu un pahar, ea băuse deja două.

1. Echivalentul în sistemul de evaluare românesc ar fi: B reprezintă între 7 și 8, C nota 6, iar D este nota 5.

În seara aceea, în mod neobișnuit, a vorbit foarte mult. A povestit despre copilăria ei, despre anii de școală, despre familia ei... Fiecare poveste era foarte lungă și, în plus, dădea tot felul de amănunte și detalii. Începea povestea A, în care era cuprinsă povestea B, de la care pornea și povestea C, iar aceasta continua la nesfârșit. Nu părea să termine prea curând. La început, dădeam răspunsuri scurte ca să-i arăt că sunt atent la ce spune, dar până la urmă am renunțat. Am pus un disc ca să ascult muzică. După ce s-a terminat, am ridicat acul și am pus încă unul. Le-am luat pe toate la rând și, în cele din urmă, am ajuns din nou la primul. Afară încă ploua. Timpul trecea foarte încet, iar ea continua să vorbească de una singură, fără oprire.

Când m-am uitat la ceas și am văzut că se făcuse deja ora unsprezece, am început să-mi pierd răbdarea. Trecuseră mai bine de patru ore de când tot vorbea încontinuu. Dacă mai stăteam mult, riscam să pierd ultimul tren spre casă. Nu știam ce să fac. Să aștept până termină tot ce are de povestit sau să prind un moment potrivit și să o întrerup? După ce am tot cântărit cele două variante, am hotărât până la urmă s-o opresc. Oricum a vorbit și așa prea mult.

— E destul de târziu. Cred că ar fi timpul să plec. Sper să ne vedem cât de curând!

Nu știi dacă a înțeles ce i-am spus, pentru că a tăcut pentru o clipă, după care a început din nou să vorbească. Am renunțat și mi-am aprins o țigară. „Se pare că ar fi mai bine să o las până termină tot ce are de spus. Văd eu ce fac după aceea.”

Nu a mai vorbit însă pentru mult timp. Mi-am dat seama la un moment dat că se opriese. Dar nu pentru că terminase ce avea de spus. Fărâme de cuvinte pluteau în aer ca și cum i-ar fi fost smulse. Parcă poveștile ar fi dispărut deodată. A încercat să continue, dar nu a mai putut să rostească nimic. Ceva se pierduse. Stătea cu gura puțin deschisă, uitându-se pierdută în ochii mei, parcă o membrană opacă i-ar fi blocat privirea. Mă simțeam puțin vinovat, de parcă aș fi făcut un lucru rău.

— Nu am vrut să te întrerup, am spus rar, pronunțând clar fiecare cuvânt, dar e târziu deja, așa că...

Nu a durat nici măcar o secundă și ochii i s-au umplut de lacrimi care s-au scurs pe obraji, căzând cu zgomot pe învelitorile discurilor. Și, odată ce-au început, nu s-au mai oprit. Plângea stând aplecată, cu mâinile sprijinite pe podea, de parcă ar fi vomat. Am întins mâna și am atins-o încet pe umăr. Am simțit cum tremura ușor și aproape inconștient am strâns-o în brațe. Plângea fără zgomot, cu capul pe pieptul meu. Cămașa mi s-a udat de la respirația ei fierbinte și de la lacrimile ce-i curgeau fără încetare. Degetele ei se plimbau pe spatele meu, de parcă ar fi încercat să găsească ceva. Cu mâna stângă îi susțineam corpul, iar cu cealaltă îi mângâiam părul. Am rămas în poziția aceea o bună bucată de vreme, așteptând să se oprească din plâns. Dar nu s-a oprit.

În noaptea aceea m-am culcat cu ea. Nu sunt sigur dacă a fost o decizie bună sau nu, dar nu știu ce altceva ar fi trebuit să fac.

Nu mai fusesem cu o fată de ceva timp, iar pentru ea era prima oară. Am întrebat-o de ce nu s-a culcat cu el. Dar nu ar fi trebuit să o întreb așa ceva. Nu mi-a dat nici un răspuns. S-a desprins de lângă mine, s-a întors cu spatele și s-a uitat pe fereastră, privind cum plouă. Eu am rămas cu ochii ațintiți în tavan, fumându-mi țigara.

Spre dimineață ploaia s-a oprit. Ea dormea, stând cu spatele la mine. Sau poate că a fost trează în tot acest timp. Oricum, pentru mine era același lucru. La fel ca acum un an, o învăluia o tăcere totală. Am stat așa o vreme, privindu-i spatele alb, dar până la urmă am renunțat și m-am dat jos din pat.

Pe podea erau împrăștiate învelitorile discurilor, rămase așa din seara precedentă, iar pe masă, jumătate din tortul zdrobit. Aveai impresia că timpul rămăsese în loc. Pe birou se aflau un dicționar și o listă cu conjugarea verbelor din limba franceză. Pe peretele din fața biroului era lipit un calendar. Nu avea decât cifre pe un fond alb. Nimic altceva: imagini sau desene, nici măcar însemnări sau scurte mesaje.

Mi-am ridicat hainele căzute la picioarele patului. La piept cămașa era încă umedă și rece de la lacrimile ei. Am apropiat-o de față. Încă mai avea mirosul părului ei.

Am luat o foaie de hârtie dintr-un carnețel de pe biroul ei și i-am lăsat un bilet: „Sună-mă cât de curând!”. Apoi am ieșit din cameră închizând încet ușa și am plecat.

Trecuse o săptămână și tot nu primisem nici un telefon de la ea. Am sunat-o eu de mai multe ori, însă nu mi-a răspuns. Așa că i-am scris o scrisoare destul de lungă, în care am încercat să-i explic ceea ce simțeam, cât mai sincer cu putință: „Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg. Mă străduiesc să le dau de cap, dar am nevoie de timp. Doar că timpul nu rezolvă nimic și, în loc să-mi fie totul mai clar, devine și mai confuz. Nu mai știu deloc ce să fac și cu cât mă gândesc mai serios, cu atât lumea îmi pare mai nesigură. De aceea încerc pe cât posibil să nu iau lucrurile prea în serios. Pentru că altfel aș sfârși prin a impune celor din jur unele lucruri sau idei și nu

vreau să fac asta. îmi doresc foarte mult să te văd! Dar după cum ți-am mai spus, nu știu dacă este bine sau nu". Pe scurt, acesta era conținutul scrisorii.

La începutul lui iulie am primit un răspuns – o scrisoare scurtă.

„Am hotărât deocamdată să iau o vacanță prelungită și să renunț un an la facultate. Am spus deocamdată, dar nu cred că mă voi mai întoarce. Faptul că mă retrag provizoriu e doar o formalitate. Mâine mă mut din apartament. Poate ți se pare ceva neașteptat, însă de mult mă gândeam la acest lucru. Am vrut de mai multe ori să-ți spun și să-ți cer părerea, dar nu am reușit. îmi era prea teamă să vorbesc despre asta.

Te rog să nu-ți faci griji pentru nimic. Chiar dacă lucrurile ar fi evoluat altfel, orice s-ar fi întâmplat sau nu s-ar fi întâmplat între noi doi, cred că până la urmă am fi ajuns oricum în această situație. Poate cuvintele mele te vor răni. ^mi cer scuze dacă e așa. Ceea ce vreau să spun este să nu te învinovățești din cauza mea. Nici pe tine și nici pe altcineva. Acesta este un lucru pe care trebuie să-l accept singură. Un an întreg am tot amânat și probabil ți-am creat destule greutăți. Cred că e timpul să fac acest pas.

Am auzit de un sanatoriu foarte bun în munții de lângă Kyoto și am hotărât să stau acolo o vreme. Nu e ca într-un spital. Ai destulă libertate. Am să-ți dau mai multe amănunte cu altă ocazie. Acum nu reușesc să scriu cum aș vrea. Cred că am rescris această scrisoare de zece ori. Nu am cuvinte să-ți spun cât îți sunt de recunoscătoare că ai fost alături de mine tot anul acesta. Te rog să mă crezi! Mai mult de atât nu pot să-ți spun. Ascult cu mare plăcere discul pe care mi l-ai dat și o să-l păstrez mereu cu grijă.

Dacă ne vom mai întâlni vreodată în această lume nesigură, cred că atunci îți voi putea spune mai multe.

La revedere!"

I-am citit și recitit scrisoarea de câteva sute de ori și, de fiecare dată, am fost cuprins de o tristețe sfâșietoare, aceeași tristețe pe care o simțeam și când se uita în ochii mei. Nu puteam nici să port în suflet acest sentiment, dar nici să scap de el. Era precum vântul, fără formă și fără greutate. Nu puteam nici măcar să mă învălui cu el. Peisajul trecea încet prin fața ochilor mei, iar cuvintele celor care vorbeau cu mine nu ajungeau la urechile mele.

Seara de sâmbătă mi-o petreceam tot în holul căminului, stând pe scaun lângă telefon. Nu pentru că aș fi așteptat să primesc vreun telefon, dar nu știam ce altceva să fac. Dădeam drumul la televizor, fixam pe un canal unde se transmitea un meci de baseball și mă prefăceam că mă uit. Dar, de fapt, priveam spațiul vast ce se întindea între mine și televizor. îl împărțeam în două și apoi, fiecare parte iar în două. Repetam acest lucru de nenumărate ori, până când spațiul obținut devenea atât de mic încât l-aș fi putut cuprinde în palmă.

La ora zece stingeam televizorul, mă întorceam în cameră și mă culcam.

La sfârșitul acelei luni, colegul meu de cameră mi-a dat un licurici într-un borcan de cafea. Înăuntru avea câteva frunze de iarbă, puțină apă, iar în capac erau niște găurele mici ca să intre aerul. Cum afară încă nu se înserase, părea doar o insectă neagră ca acelea pe care le găsești la malul

apei. Dar, uitându-mă mai bine, mi-am dat seama că era într-adevăr un licurici. Încerca să se cațere pe pereții alunecoși ai borcanului, însă de fiecare dată aluneca și cădea. Nu mai văzusem de mult un licurici atât de aproape.

— L-am găsit în curte, mi-a spus colegul meu. La hotelul din apropiere au dat drumul mai multor licurici ca atracție pentru clienți, iar acesta a scăpat și a ajuns până aici.

În timp ce-mi povestea cum l-a găsit, își îndesa într-o geantă de voiaj haine și caiete. Vacanța de vară începuse de mai multe săptămâni. Eram cam singurii studenți care mai rămăseseră în cămin. Eu nu voiam să mă întorc acasă, iar el a mai stat pentru a face niște ore de practică. Dar acum se terminaseră, așa că se pregătea să plece acasă.

— Ai putea să-l oferi unei fete. Precis s-ar bucura, mi-a sugerat el.

— Da. Mulțumesc!

Spre seară, în cămin se așternea o liniște de mormânt. Drapelul era coborât din vârful stâlpului, iar la ferestrele cantinei se aprindeau luminile. Pentru că erau foarte puțini studenți în cămin, jumătate din lumini (cele de pe partea dreaptă) erau stinse. Cu toate acestea, se simțea un vag miros de mâncare: tocăniță cremă.

Am luat borcanul în care era închis licuriciul și am urcat pe acoperiș. Locul era pustiu, nici urmă de om. Doar pe sârma de rufe, o cămașă albă pe care cineva a uitat să o strângă flutura în bătaia vântului de seară, ca o piele lepădată. Am urcat scara ruginită dintr-un colț al acoperișului ce ducea pe turnul cu apă. Rezervorul cilindric în care se păstra apa se încălzise pe timpul zilei atât de mult, încât nu se răcise de tot. M-am așezat pe spațiul îngust și m-am sprijinit de balustradă. În fața ochilor mei se arăta luna albă, care mai avea puțin până a fi lună plină. În dreapta mea se vedea sectorul Shinjuku, iar în stânga Ikebukuro. Farurile aprinse ale mașinilor păreau un râu de lumini strălucind în noapte, curgând dintr-o parte în alta pe străzile orașului. Mulțimea de sunete și zgomote amestecate forma un murmur vag ce plutea asemenea unui nor deasupra orașului.

Pe fundul borcanului, licuriciul dădea cât de cât o lumină mică, însă era foarte slabă, iar culoarea foarte ștersă. Eu țineam minte că licuricii dau o lumină intensă, mult mai clară, ce strălucește puternic în întunericul nopților de vară. Și așa ar fi trebuit să fie.

Poate licuriciul acesta e pe moarte. Am apucat borcanul de capac și l-am scuturat de câteva ori. Licuriciul a zburat puțin izbindu-se de pereții de sticlă. Lumina lui a rămas însă la fel de slabă.

Dar poate mă înșela memoria. Poate lumina licuricilor nu este de fapt atât de clară și de strălucitoare și doar mi-a rămas mie așa în minte. Sau poate întunericul care mă înconjura atunci era cu mult mai profund și de aceea am rămas cu această impresie. Nu reușeam să-mi amintesc. Nu-mi aminteam nici măcar când am văzut ultima oară un licurici.

Îmi aminteam însă sunetul unei ape curgând prin întunericul nopții. Și un vechi stăvilar din cărămidă, pe care-l puteai deschide sau închide învârtind de o manivelă. Pe-acolo curgea lin un râuleț, a cărui suprafață era acoperită aproape în întregime cu tot felul de plante ce cresc la malul apelor,

În jur era întuneric beznă și, deasupra lacului format de stăvilă, zburau sute de licurici. Ghemotoacele de lumină galbenă, ce străluceau și se reflectau pe suprafața apei, păreau mici făclii arzând.

Oare când a fost asta? Și unde?

Nu reușesc să-mi amintesc.

Multe lucruri sunt amestecate și confuze în mintea mea.

Am închis ochii și am tras de câteva ori adânc aer în piept pentru a mă reculege. Stând cu ochii închiși, aveam impresia că voi fi absorbit în orice moment de întunericul verii. Mi-am dat seama că era pentru prima dată când urcasem pe turnul cu apă după apusul soarelui. Vântul se auzea mai clar decât de obicei. Cu toate că nu bătea foarte

tare, când trecea pe lângă mine, lăsa o urmă aproape vizibilă. Noaptea se lăsa încet-încet, învăluind pământul. Și oricât de tare străluceau luminile orașului, marcându-i existența în întuneric, noaptea își intra în drepturi.

Am deschis capacul borcanului, am scos licuriciul și l-am pus pe marginea de vreo trei centimetri a turnului de apă. Licuriciul părea să nu realizeze prea bine unde se află. Și-a târât piciorușele în jurul unui șurub, a trecut peste o ridicătură de vopsea decojită, apoi a mers puțin spre dreapta și, după ce a văzut că nu mai poate înainta în acea direcție, s-a întors. Când a ajuns înapoi la șurub, a început să se cațere încet pe el și, ajungând deasupra lui, s-a ghemuit și a rămas așa nemișcat, parcă ar fi murit.

Stăteam și priveam licuriciul, sprijinit de balustradă. Pentru o bună bucată de vreme, nici unul din noi nu s-a mișcat. Doar vântul trecea printre noi, ca șuvoiul unei ape curgătoare. Nenumăratele frunze ale arborelui zelkova foșneau prin întunericul nopții, atingându-se unele de altele. '

Am așteptat aproape o veșnicie.

Am întins de nenumărate ori mâna în întuneric, însă degetele mele nu simțeau nimic. Lumina aceea mică era mereu atât de aproape de mine și totuși nu o puteam atinge.

Abia după mult timp licuriciul și-a luat în sfârșit zborul, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva. Și-a desfăcut deodată aripile și în secunda următoare a trecut peste balustradă, lumina lui plutind în întuneric. Apoi, parcă pentru a recupera timpul pierdut, s-a mișcat cu repeziciune, trasând un arc de lumină pe lângă turnul de apă. S-a oprit în aer câteva momente, în care am putut vedea cum linia de lumină e risipită de vânt, după care și-a luat zborul spre est.

Chiar și după ce licuriciul a dispărut, urma acelei lumini a rămas încă mult timp în interiorul meu. Dacă închideam ochii, vedeam în întunericul dens lumina aceea plâpândă ce plutea în continuare, ca un suflet rătăcitor.

Călător întâmplător.

Eu, Haruki Murakami, sunt personajul narator din primele fragmente ale acestei nuvele. Povestea aceasta este în mare la persoana a treia, dar la început își face apariția și naratorul, precum în piesele de teatru din trecut, când autorul iese în fața cortinei, spune un prolog, face o plecăciune și se retrage. Nu va dura mult, așa că vă rog să aveți puțină răbdare cu mine și să-mi ascultați povestea. Poate vreți să știți motivul pentru care îmi fac apariția

În această nuvelă. Am crezut că ar fi mai bine să vă povestesc eu însumi niște întâmplări ciudate, de care am avut parte în trecut. Ca să vă spun drept, astfel de întâmplări au avut loc destul de des în viața mea. Unele au fost semnificative și au adus mai mult sau mai puțin o schimbare, altele au fost lucruri minore, neînsemnate, care nu au avut nici o influență deosebită asupra vieții mele sau cel puțin nu cred să fi avut.

Dar când povestesc despre aceste întâmplări în conversații, reacțiile nu sunt prea entuziaste. De cele mai multe ori, interlocutorii nu sunt câtuși de puțin impresionați și primesc doar un răspuns de genul: „Da, se mai întâmplă uneori asemenea lucruri”. Și astfel se pune capăt subiectului în discuție. Nimeni nu se arată interesat să continue, să spună de exemplu: „Am avut și eu o experiență asemănătoare”. Conversația nu merge niciodată mai departe. Povestea mea e precum apa ce a luat-o pe un drum greșit și e absorbită de un teren nisipos, necunoscut de nimeni.

Se lasă tăcerea câteva momente, după care cineva schimbă subiectul, vorbind despre ceva cu totul diferit.

M-am gândit că poate e vreo problemă cu felul în care le povestesc, așa că am încercat să le pun pe hârtie sub forma unor eseuri, ca acelea publicate în reviste. Am crezut că, față de un text, oamenii vor arăta mai mult interes, dar, se pare, nimeni nu credea că este adevărat ce am scris. „Oricum e o poveste inventată”, mi s-a spus de câteva ori. Doar pentru că sunt scriitor, lumea are impresia că orice poveste pe care o spun (sau scriu) este, mai mult sau mai puțin, imaginată. Într-adevăr, operele de ficțiune sunt presărate cu tot felul de născociri îndrăznețe (la urma urmei acesta este rolul ficțiunii), dar, atunci când nu scriu o carte, nu mă apuc să inventez în mod expres povești fără sens.

Așa că aș vrea, ca un fel de introducere, să vă povestesc pe scurt câteva întâmplări ciudate la care am luat parte. Mă voi limita doar la cele minore și ne semnificative. Dacă aș începe să povestesc despre acele întâmplări neobișnuite care mi-au schimbat viața, aș consuma aproape tot spațiul alocat acestei nuvele.

Din 1993 până în 1995 am locuit la Universitatea Cambridge din Massachusetts. Eram afiliat universității ca „scriitor ce predă literatura” și lucram la o carte, cu titlul Cronică păsării-arc. În Charles Square din Cambridge este un club de jazz numit Regattabar, unde am ascultat de multe ori reprezentații live. E un club restrâns, cu o atmosferă relaxantă, unde cântă muzicieni de renume, iar prețurile sunt destul de rezonabile.

Într-o seară, a dat o reprezentație trioul în frunte cu pianistul Tommy Flanagan. Soția mea, fiind ocupată cu altceva, nu a putut să vină, așa că m-am dus singur să-i ascult. Tommy Flanagan este unul dintre pianistii mei preferați de muzică jazz. De cele mai multe ori apare drept acompaniator. Muzica lui este mereu caldă, profundă și perfect echilibrată, iar părțile solo sunt deosebit de frumoase. M-am instalat la o masă, cât mai aproape de scenă, și mă delectam cu muzica lui, aplecat asupra unui pahar de vin California Merlot. Dar, ca să vă spun sincer, reprezentația nu a fost prea grozavă. Poate nu se simțea bine sau era la începutul seriei și nu-și

intrase încă în ritm. Nu pot spune că nu a cântat bine, dar lipsea acel ceva care să te transpună într-o lume aparte. Cu alte cuvinte, nu avea acea strălucire magică. „Acesta nu e adevăratul Tommy Flanagan!” mi-am spus. „Cu siguranță își va intra în formă!” nădăjduiam eu în timp ce-l ascultam.

Timpul trecea însă fără a se produce vreo schimbare și, pe măsură ce reprezentația se apropia de sfârșit, deveneam din ce în ce mai nerăbdător. „Nu vreau să se termine astfel!” îmi ziceam. Îmi doream să-mi amintesc mereu de spectacolul din seara aceea. „Dacă se termină așa, îmi va lăsa doar o impresie fadă sau poate nu-mi va rămâne deloc în memorie. Și probabil nu voi mai avea vreodată ocazia să-l ascult live pe Tommy Flanagan” (și, într-adevăr, nu am mai avut). Atunci mi-a trecut deodată prin minte: „Cum ar fi dacă i-aș putea cere să cânte două melodii? Oare ce cântece aș alege?” După ce m-am gândit o vreme, am hotărât că l-aș ruga să interpreteze Barbados și Star-Crossed Lovers.

Prima este o melodie a lui Charlie Parker, cealaltă a lui Duke Ellington. Aș vrea să menționez, pentru cei care nu au prea multe cunoștințe despre jazz, că aceste două melodii nu sunt foarte cunoscute, deoarece nu au fost des interpretate. Dacă Barbados mai poate fi auzită ocazional, Star-Crossed Lovers este însă una dintre piesele simple ale lui Duke Ellington și probabil majoritatea oamenilor nici măcar nu au auzit de ea. În sfârșit, ceea ce vreau să spun este că aceste două melodii erau o alegere mai neobișnuită.

Dar bineînțeles aveam motivele mele pentru care am ales melodiile respective în această cerere fictivă. Ambele au fost impresionant interpretate de el. Prima a fost înregistrată pe albumul Dial J. J.5 (1957), Tommy Flanagan cântând ca pianist în formația lui J. J. Johnson, iar a doua face parte din albumul Encounter! (1968) când a cântat împreună cu Pepper Adams, Zoot Sims și cu alți doi cântăreți de jazz. În lunga lui carieră a interpretat și a înregistrat nenumărate melodii ca acompaniator, dar solourile lui animate și sofisticate din aceste două melodii îmi plac în mod deosebit, cu toate că sunt destul de scurte. De-a lungul anilor le-am ascultat mereu cu foarte mare plăcere. Așa că mă gândeam ce minunat ar fi dacă le-ar cânta acum, aici, în fața ochilor mei. Să coboare de pe scenă, să vină direct la masa mea și să-mi spună: „Hei, tu! M-am uitat la tine adineauri și mi s-a părut că ai vrea să ascuți ceva anume. Aș putea să interpretez vreo piesă pentru tine? Alege două melodii!”...Îl priveam pe Tommy Flanagan cântând la pian în timp ce îmi imaginam acest lucru, știind foarte bine că nu e decât o iluzie.

Dar, la sfârșitul reprezentației, fără să spună nimic sau măcar să arunce o privire spre mine, Tommy Flanagan a început să cânte exact aceste două melodii. Prima dată balada Star-Crossed Lovers, apoi, într-un tempo mai rapid, Barbados. Am rămas cu paharul de vin în mână, mut de uimire. Fanii jazzului cred că mă vor înțelege. Șansele ca dintre miile de melodii de jazz să le alegă pentru sfârșitul reprezentației exact pe acestea două sunt astronomice. În plus – și acesta este punctul esențial – ambele au fost interpretate absolut minunat.

A doua întâmplare de felul acesta a fost cam în aceeași perioadă și, la fel, are legătură cu jazzul. Într-o după-amiază eram într-un magazin de

discuri la mâna a doua din apropierea Școlii de Muzică Berklee. Pentru mine, să scotocesc printre rafturile cu discuri vechi este unul dintre puținele lucruri care fac viața să merite trăită. În ziua aceea am dat peste un disc vechi, albumul 10 to 4 at the 5 Spot al lui Pepper Adams înregistrat pentru Riverside Records. Era spectacolul live pe care cvintetul lui Pepper Adams, din care făcea parte și trompetistul Donald Byrd, l-a susținut în clubul de jazz Five Spot din New York. „10 to 4” se referă la ora patru fără zece a.m. Cu alte cuvinte, au cântat atât de bine și cu atâta înflăcărare încât reprezentația a durat până dimineață. Era un original într-o stare destul de bună și nu costa decât șapte sau opt dolari. Aveam deja acest album, cumpărat din Japonia, dar l-am ascultat atât de mult încât ajunsese să fie deja foarte uzat și cu multe zgârieturi. Și să găsesc un original aproape nou la prețul ăsta, așa spune, chiar dacă exagerez puțin, că e un mic miracol. Foarte încântat, am cumpărat discul și dădeam să ies din magazin, când un tânăr ce tocmai intra, trecând pe lângă mine, m-a întrebat: „ey, you have the timei”\par M-am uitat la ceas și i-am răspuns mecanic: „Yeah, it's 10 to 4”2.

După ce am spus asta, mi-am dat seama de coincidență și am înghițit în sec. „Ca să vezi! Oare se întâmplă ceva în jurul meu? Oare zeul jazzului – dacă există așa ceva – mă privește de deasupra Bostonului și, zâmbind, îmi face cu ochiul: Yo, you dig itT^

Ambele cazuri au fost întâmplări ne semnificative. Nu pot spune că au influențat în vreun fel cursul vieții mele. Am rămas doar foarte uimit de ciudatele coincidențe, de faptul că astfel de lucruri chiar se întâmplă în realitate.

1. Știi cumva cât e ceasul? (în engl. în orig.)
2. Da, e patru fără zece. (în engl. în orig.)
3. Hei, îți place? (în engl. în orig.)

De fapt, nu sunt genul de persoană pasionată de fenomenele oculte, iar prezicerea viitorului nu mă atrage câtuși de puțin. Decât să mă duc la o ghicitoare să-mi citească în palmă, prefer să-mi storc creierii și să găsesc singur o soluție. Nu că așa avea o minte strălucită, dar mi se pare că e mult mai rapid în felul acesta. Nici capacitățile paranormale nu mă interesează. Sau lucruri precum: reîncarnarea, sufletul, premonițiile, telepatia sau sfârșitul lumii. Nu spun că nu cred în așa ceva. Chiar nu mă deranjează dacă există. Doar că pentru mine, pur și simplu, nu prezintă un interes deosebit. Cu toate acestea, nu puține fenomene ciudate și greu de crezut mi-au colorat modesta mea existență.

Să nu credeți că stau și analizez toate aceste întâmplări. Nici vorbă! Le accept așa cum sunt și îmi văd mai departe de viață. Doar pe moment sunt uimit și mă gândesc: „Ca să vezi! Se întâmplă și astfel de lucruri!”. Sau: „Poate există un zeu al jazzului!”.

Povestea pe care o voi spune acum este experiența personală a unui cunoscut. Mi-a relatat-o chiar el. Cu o anumită ocazie, i-am povestit cele două întâmplări de mai sus. Atunci, a stat puțin pe gânduri, cu o privire serioasă, apoi mi-a spus: „De fapt și eu am avut parte de o experiență oarecum asemănătoare. O experiență pe care doar coincidența a adus-o în viața mea.

Nu e ceva foarte ciudat, însă nu găsesc nici o explicație pentru ceea ce mi s-a întâmplat, în urma unor serii de întâmplări, am fost îndrumat către un loc în care nu m-aș fi gândit niciodată că voi ajunge”.

Pentru a evita identificarea persoanelor reale, am schimbat unele evenimente, dar, în afară de asta, totul este întocmai așa cum mi-a povestit el.

El e acordor de pian. Locuiește în partea de vest a Tokioului, în apropiere de râul Tama, are patruzeci și unu de ani și e homosexual. Nu ascunde în mod deosebit lucrul acesta. Are un partener cu trei ani mai tânăr, dar trăiesc separat pentru că acesta e agent imobiliar și din cauza serviciului nu poate fi deschis în ceea ce privește relația lor. Deși e acordor, a terminat o Facultate de Muzică. De fapt, cântă destul de bine la pian. Mai ales piesele compozitorilor francezi, precum Debussy, Ravel, Erik Satie, pe care le interpretează minunat, cu intensitate și profunzime. Dar cel mai mult îi place muzica lui Francis Poulenc.

— Poulenc a fost homosexual, mi-a explicat el într-o zi, și nu a încercat să ascundă asta. Iar la vremea aceea nu era 4eloc ușor. „Dacă nu aș fi fost homosexual, muzica mea nu s-ar fi înfăptuit”, spunea Poulenc și înțeleg foarte bine la ce se referea. Cu alte cuvinte, dacă voia să fie sincer față de muzica sa, trebuia să fie sincer și față de propria-i homosexualitate. Așa e muzica, așa e și viața. Și mie îmi plăcea de mult muzica lui Poulenc, așa că, atunci când venea să-mi acordeze vechiul meu pian, după ce termina treaba, îl rugam să-mi cante câteva din piesele lui: Suita franceză, Pastorală etc.

A „descoperit” faptul că e homosexual după ce a intrat la Facultatea de Muzică. Înainte, nici măcar nu s-a gândit la această posibilitate. Era un băiat chipeș, bine crescut și liniștit din fire, așa că în liceu multe fete îl plăceau. Deși nu a avut o prietenă stabilă, a mers la întâlniri cu câteva fete și se distra când ieșea cu ele în oraș. Îi plăcea să le admire coafura, să le miroasă parfumul de pe gât, să le stângă mâna în a lui. Cu toate acestea, nu a avut o experiență sexuală cu nici una dintre ele. După câteva întâlniri, își dădea seama că fata se aștepta ca el să ia inițiativa, însă el nu a făcut niciodată următorul pas. Pentru că nu simțea în el această nevoie. Toți prietenii lui, fără nici o excepție, se înfruntau cu demonii lor greu de controlat -dorințele sexuale - unii neștiind cum să facă față, alții, dimpotrivă, dezlănțuindu-se fără a ezita. El însă nu avea astfel de impulsuri. S-a gândit că, pur și simplu, e încă prea devreme pentru el să aibă aceste sentimente sau poate nu a găsit fata potrivită.

Când a intrat la facultate a început o relație cu o fată din același an, de la secția de instrumente de percuție. Se înțelegeau excelent, iar când erau singuri se simțeau foarte apropiați unul de altul. La scurt timp după ce s-au cunoscut, au făcut sex în camera ei. Ea a fost cea care a luat inițiativa. Băuseră și ceva alcool. Nu a fost nici o problemă, a reușit să meargă până la capăt, dar nu i s-a părut atât de plăcut și de grozav pe cât spunea toată lumea. Dimpotrivă, a considerat că e un act violent, ba chiar grotesc. Și îi dispăcea mirosul acela vag pe care-l emana fata din tot corpul ei în momentele de excitare sexuală. Se simțea mult mai bine când purtau o

discuție intimă, cântau sau când luau masa împreună, decât atunci când făceau sex. Și, cu fiecare zi ce trecea, acest lucru a devenit din ce în ce mai mult o povară pentru el.

Chiar și atunci, credea că e pur și simplu indiferent față de sex. Dar într-o zi... Nu, nu voi intra în detalii. Dacă încep, ar dura prea mult și, în plus, nu are legătură cu povestea aceasta. Pe scurt, o anumită întâmplare l-a făcut să realizeze că este, fără nici o îndoială, homosexual. Și pentru că nu voia să găsească tot felul de scuze, i-a mărturisit fără ocolișuri iubitei: „Cred că sunt homosexual”, într-o săptămână, aproape toți știau lucrul acesta și nu a durat mult până când a aflat și familia lui. A pierdut câțiva prieteni apropiați și a început să nu se mai înțeleagă cu părinții, dar până la urmă a fost bine că a procedat așa. Nu era genul de persoană care să trăiască ascunzând cine este cu adevărat.

Însă ceea ce l-a afectat mai mult decât orice a fost faptul că s-a certat cu persoana la care ținea cel mai mult din familie – sora lui, cu doi ani mai mare decât el. Când părinții logodnicului ei au aflat că e homosexual au fost pe punctul de a opri viitoarea căsătorie. Au reușit până la urmă să-i înduplece și s-au căsătorit, dar după acest scandal sora lui aproape că a avut o cădere nervoasă și s-a supărat foarte tare pe el. „De ce a trebuit să faci valuri tocmai acum, într-o perioadă atât de delicată pentru mine?” îi reproșa ea. Fratele mai mic și-a susținut bineînțeles punctul de vedere, iar, după acest incident, strânsa legătură dintre ei s-a rupt și relația lor nu a mai fost niciodată la fel ca înainte. Nici măcar la nunta ei nu s-a dus.

Acum era un bărbat homosexual care trăia singur, mulțumit de viața pe care o ducea. În afară de cei care simțeau o repulsie față de homosexuali, toată lumea îl agreea. Și de ce niu? Se îmbrăca cu gust, era atent, politicos, avea simțul umorului și aproape mereu îl vedeai cu un zâmbet plăcut pe față. Se pricepea foarte bine la ceea ce făcea – era într-adevăr un acordor de primă clasă. Nu ducea deloc lipsă de clienți, ba chiar mulți pianiști faimoși îi solicitau serviciile. Câștiga destul de bine și avea un venit stabil. Și-a cumpărat un apartament cu două camere aproape de o facultate și a reușit deja să înapoieze aproape tot împrumutul. Se putea mândri cu o combină stereo de lux, era un bun cunoscător al mâncărilor naturiste și de cinci ori pe săptămână mergea la sală pentru a se menține în formă. După câteva legături cu diferiți bărbați, l-a cunoscut în cele din urmă și pe actualul său partener, cu care a menținut o relație stabilă, fără probleme. Erau împreună de aproape zece ani.

În fiecare marți lua mașina – o Honda verde, decapotabilă, cu două locuri și cu schimbare manuală – traversa râul Tama și mergea în prefectura Kanagawa la un complex comercial: un mall și tot felul de magazine mari precum: Gap, Toys R Us, Body Shop. În weekend, fiind foarte aglomerat, găseai destul de greu un loc de parcare, dar în timpul săptămânii, dimineața, mall-ul era aproape lipsit de activitate. Intra într-o librărie imensă, își alegea o carte care i se părea interesantă, apoi mergea în cafeneaua retrasă, amenajată într-un colț din incinta aceluiași magazin. Își comanda o ceașcă de cafea și răsfoia cartea. În felul acesta își petrecea el timpul în zilele de marți.

„Mall-ul în sine e un loc îngrozitor”, mi-a spus el odată, „dar cafeneaua aceea e, în mod surprinzător, un loc foarte plăcut. Am dat peste ea din întâmplare. Nu cântă deloc muzică care să te perturbe, nu se fumează, iar scaunele sunt ideale pentru a citi: nici prea moi, nici prea tari. În plus e aproape mereu gol. Nu prea vezi mulți oameni care să intre într-o cafenea marți de dimineață, iar pușinii dintre ei care intră totuși aleg probabil cel mai apropiat Starbucks.

Așadar, marțea, de la zece până pe la prânz, stătea în cafeneaua aceea liniștită, cufundat în lectura unei cărți. La ora unu se ducea la restaurantul din apropiere unde servea o salată cu ton, la care nu bea decât o sticlă de apă minerală Perrier, după care mergea la sală. Așa își petrecea fiecare zi de marți.

În acea marți dimineață citea ca de obicei în cafeneaua din librărie. Casa umbrelor a lui Charles Dickens. O citise mai demult, dar când a dat de ea pe raftul cu cărți s-a gândit că n-ar fi o idee rea să o recitească. Își amintea că i s-a părut foarte interesantă, dar nu mai știa deloc cum decurge acțiunea. Charles Dickens era unul dintre scriitorii lui preferați. Romanele lui îl captivau mereu de la prima pagină. Devenea total absorbit de poveste și uita de orice altceva.

Stătea și citea, concentrat asupra cărții. După vreo oră, simțindu-se puțin obosit, a închis cartea și a așezat-o pe masă, apoi a chemat chelnerița pentru a mai comanda o cafea. A părăsit câteva minute librăria, ca să meargă la toaleta din afara magazinului. Când s-a întors, la masa alăturată stătea o femeie care, la fel, citea în liniște o carte și, văzându-l, l-a întrebat:

— Nu vă supărați, aș putea să vă pun o întrebare? S-a uitat la ea cu un zâmbet vag pe față. Femeia părea cam de aceeași vârstă cu el.

— Da, sigur.

— Știu că nu e foarte politicos să vă abordez în felul acesta, dar eram foarte curioasă de un lucru, a spus ea roșind puțin.

— Nu mă deranjează. Oricum, nu mă grăbesc nicăieri.

Nu vă jenați.

— E vorba despre cartea dumneavoastră. Mă întrebam dacă nu cumva e Dickens? Ji'-Da, într-adevăr. E Casa umbrelor de Charles Dickens. Și, luând cartea de pe masă, i-a arătat-o.

— Cum mi-am imaginat, zise ea, parcă ușurată. M-am uitat în fugă la copertă și m-am gândit că poate aceasta e cartea.

— Și dumneavoastră vă place Casa umbrelor?

— Da. Din întâmplare și eu citeam aceeași carte, chiar aici lângă dumneavoastră.

Femeia a luat cartea ei, a scos învelitoarea protectoare și i-a arătat coperta.

Era într-adevăr o coincidență uimitoare ca, într-o zi lucrătoare, dimineața, într-o cafenea retrasă dintr-un mall aproape gol, doi oameni să stea la mese alăturate citind aceeași carte. Și nu un bestseller cunoscut în toată lumea, ci una dintre operele lui Dickens, mai puțin citite de obicei.

Amândoi au fost mirați de această ciudată întâmplare, ceea ce a făcut ca atmosfera stânjenitoare, dintre doi străini care se întâlnesc pentru prima dată, să dispară.

Ea locuia într-o clădire construită de curând în apropierea mall-ului. Cumpărase romanul Casa umbrelor acum cinci zile tot din acest magazin. A intrat în cafenea ca să bea un ceai negru și a răsfoit de curiozitate paginile cărții, dar, odată ce a început s-o citească, nu a mai putut s-o lase din mâini. Nici nu și-a dat seama cum au trecut două ore. Nu mai fusese atât de captivată de o carte de când era în liceu. Atât de plăcute au fost orele petrecute în cafenea încât a revenit pentru a citi din Casa umbrelor.

Era o femeie mică de statură. Nu se putea spune că era grasă, dar se vedea că începe să fie mai plinuță. Avea sâni mari și o față foarte sociabilă. A observat că era îmbrăcată cu bun-gust și, chiar dacă nu cu haine luxoase, oricum puțin mai scumpe. Au stat un timp de vorbă. Ea se înscriesese la un club de literatură și cartea aleasă spre discuție în luna aceea era Casa umbrelor. (Una dintre membrele clubului, și ea o admiratoare înfocată a operelor lui Dickens, a propus acest roman.) Cu doi copii de crescut (avea două fete: una în clasa a treia, cealaltă în clasa întâi) și cu toate treburile zilnice, își găsea cam greu timp pentru citit. Dar din când în când își mai făcea rost de câteva ore libere ca să meargă undeva să citească și să mai schimbe puțin peisajul. De obicei intra în contact numai cu mamele copiilor din aceeași clasă cu fiicele ei, iar singurele subiecte de discuție erau programele de la televizor sau bârfele despre profesori, așa că nu prea avea cu cine vorbi despre ceea ce o interesa pe ea. De aceea s-a înscris la clubul de literatură din zonă. Și soțul ei era foarte pasionat de citit înainte, dar în ultima vreme serviciul îl ținea atât de ocupat încât abia dacă reușea să-și arunce ochii pe o carte de economie.

I-a povestit și el pe scurt despre viața lui: că e acordor de pian, că locuiește dincolo de râul Tama și că e necăsătorit, îi plăcea foarte mult cafeaua asta liniștită și în fiecare săptămână venea până aici cu mașina, special pentru a citi. Nu i-a spus că e homosexual. Nu pentru că ar fi vrut să-și ascundă lucrul acesta, dar nu era ceva despre care ar fi putut vorbi chiar cu oricine.

Au mers împreună să ia masa la un restaurant din mall. Femeia era o persoană deschisă și sinceră. Odată ce au început să vorbească și s-a relaxat, a râs mereu. Inșă nu în felul acela tare și strident, ci foarte natural și plăcut, își putea imagina cam ce viață a avut până atunci, chiar și fără să-i spună ea. Provenea dintr-o familie relativ înstărită din Setagaya și a fost răsfățată de părinți în copilărie. A intrat la o facultate destul de bună unde avea mereu rezultate deosebite și se bucura de popularitate (deși probabil era mai degrabă admirată de fete decât adorată de băieți). S-a căsătorit cu un bărbat cam cu trei ani mai mare decât ea, capabil să susțină o familie și a născut două fetițe, iar acum mergeau amândouă la o școală particulară. Cei doisprezece ani de căsnicie nu au fost numai lapte și miere, înșă nu ar fi putut spune că avea de ce se plânge. Au comandat amândoi ceva ușor și au petrecut vreo oră discutând despre ultimele cărți citite, muzica preferată etc.

^ - Mi-a făcut mare plăcere să stăm de vorbă, a zis ea roșind, după ce au terminat de mâncat. Nu am pe nimeni în cercul meu de prieteni cu care să pot vorbi în felul acesta, despre orice.

— Și mie mi-a făcut plăcere, a spus el. Și într-adevăr așa era.

Marțea următoare, venind ca de obicei să citească la cafenea, a întâlnit-o din nou. Când s-au văzut și-au zâmbit, dând ușor din cap în semn de salut. Ea s-a așezat la altă masă și amândoi au citit în liniște Casa umbrelor. Pe la prânz, femeia a venit la masa lui și a intrat în vorbă cu el. Apoi, ca și săptămâna precedentă, au mers să ia masa împreună.

— Știi un restaurant drăguț pe-aproape, cu mâncare franțuzească, n-ai vrea să mergem acolo? I-a invitat ea. Restaurantele de aici din mall nu sunt prea grozave.

— Sigur că da, a încuviințat el.

Au luat mașina ei (un Peugeot 306 albastru, automatic) și au plecat. La restaurant au comandat salată de cresson, biban de mare la grătar și câte un pahar de vin alb, iar între timp au discutat despre romanul lui Dickens.

La întoarcere, femeia a oprit mașina în parcare din parc, l-a luat de mână și i-a spus:

— Aș vrea să mergem într-un „loc liniștit”, să fim doar noi doi.

A fost un pic surprins de rapiditatea cu care avansau lucrurile.

— Nu am făcut niciodată lucrul acesta după ce m-am căsătorit. Nici măcar o dată, a spus ea încercând să se dezvinovățească. Crede-mă! Dar toată săptămâna asta nu m-am gândit decât la tine. Nu o să-ți creez probleme și nu o să te deranjez. Bineînțeles, doar dacă vrei și tu.

I-a luat și el mâna într-a lui și cu voce blândă i-a explicat situația:

— Dacă aș fi un bărbat ca oricare altul, aș merge bucuros cu tine „într-un loc liniștit”. Ești o femeie încântătoare, și câteva ore petrecute cu tine în intimitate trebuie să fie minunate. Dar vezi tu, de fapt, eu sunt homosexual. Așa că nu aș putea să fac sex cu o femeie. Pentru unii bărbați homosexuali nu e o problemă, eu însă nu pot. Te rog să înțelegi. Dacă ai nevoie de un prieten îți voi fi alături, dar, din păcate, nu pot fi amantul tău.

I-a luat ceva timp ca să înțeleagă ce încerca el să-i spună (pentru că era prima dată când intra în contact cu un bărbat homosexual). După ce a realizat în sfârșit care e situația, a început să plângă. Și-a lipit fața de umărul lui și a plâns îndelung. „Trebuie să fi fost un adevărat șoc. îmi e milă de ea”, gândea el. A strâns-o în brațe cuprin-zându-i umerii și i-a mângâiat încet părul.

— îmi pare rău! Din cauza mea a trebuit să dezvălui un lucru pe care probabil nu voiai să-l spui.

— Nu-ți face probleme. Nu încercam să ascund asta în mod special. Ar fi trebuit să-ți dau de înțeles de la bun început, ca să nu existe nici o neînțelegere. Cred că mai degrabă eu sunt cel care a greșit față de tine.

Degetele lui lungi au continuat să-i mângâie încet părul pentru un timp, ceea ce a ajutat-o să se liniștească puțin. A observat că, pe lobul urechii drepte, femeia avea o aluniță. Acest lucru i-a trezit o amintire care l-a cuprins ca un sentiment înăbușitor: și sora lui avea, cam în același loc, o aluniță la fel

de mare, iar când era mic încerca de multe ori în joacă să o desprindă când ea dormea, și atunci se trezea și se supăra.

— Datorită faptului că te-am întâlnit, în fiecare zi din această săptămână am fost atât de emoționată gândin-du-mă la tine. De mult nu am mai simțit așa ceva. A fost minunat, parcă eram din nou o adolescentă. Așa că nu trebuie să-ți faci probleme. Am fost la un salon de frumusețe, am ținut o mică dietă și chiar mi-am cumpărat lenjerie intimă italienească.

— Se pare că te-am făcut să cheltui destul de mult, a spus el zâmbind.

— Dar cred că acum aveam nevoie de așa ceva.

— De ce anume aveai nevoie?

— Să fac ceva prin care să-mi exprim sentimentele.

— De exemplu să-ți cumperi lenjerie sexy italienească? Femeia a roșit până în vârful urechilor.

— Nu e deloc sexy. Dar e foarte frumoasă.

S-a uitat în ochii ei zâmbind, dându-i astfel de înțeles că a fost doar o glumă nevinovată pentru a diminua tensiunea. A zâmbit și ea, apoi au stat așa o vreme, privin-du-se adânc în ochi.

În cele din urmă, el a scos batista și i-a șters lacrimile. Ea s-a desprins din brațele lui și a coborât apărătoarea de soare pentru a-și reface machiajul în oglindă.

— Poimâine trebuie mă duc la spital să-mi fac o reexaminare pentru cancer la sân, a spus ea după ce a oprit mașina în parcare și a tras frâna de mână. Când am fost pentru analizele periodice, în radiografiile se vedea o umbră care le-a dat medicilor motive de îngrijorare, așa că m-au chemat pentru o examinare mai detaliată. Dacă se dovedește a fi într-adevăr cancer la sân, s-ar putea să mă interneze imediat și să mă opereze. Probabil acesta a fost și motivul pentru care m-am comportat astfel. Vreau să spun...

A urmat un moment de tăcere, după care a clătinat din cap.

— De fapt nici eu nu știu.

El a măsurat o vreme profunzimea tăcerii ei. Asculta foarte atent, încercând să distingă vibrația unui sunet cât de mic în liniștea aceea deplină.

— De obicei, în fiecare marți de dimineață sunt aici, a spus el. Nu știu cât de mult te pot ajuta, dar dacă vrei să stai de vorbă cu cineva, cu cea mai mare plăcere. Bineînțeles, dacă nu te deranjează compania unui bărbat ca mine.

— Nu am spus nimănui despre asta. Nici măcar soțului meu.

I-a atins mâna ce se sprijinea pe frână.

— Îmi e foarte frică, a spus ea. Atât de frică încât uneori nici nu mai pot gândi.

Alături a parcat o dubită albastră din care a coborât un cuplu între două vârste. Amândoi aveau niște fețe ursuze. Se auzea cum discută. Se învinovăteau unul pe altul pentru cine știe ce lucru lipsit de importanță. După ce s-au îndepărtat, s-a așternut din nou liniștea. Ea a închis ochii.

— Nu sunt în măsură să țin predici, a spus el, dar atunci când nu știu ce să fac am o regulă pe care o urmez.

— O regulă?

— Dacă trebuie să alegi între un lucru care are formă și ceva care nu are formă, alege-l pe cel fără formă. Asta este regula mea. Când sunt în impas, respect întotdeauna această regulă. Privind în perspectivă, pot spune că a dat mereu rezultate bune, chiar dacă la momentul respectiv a fost un lucru dificil de făcut.

— Și regula asta ai făcut-o tu singur?

— Da, a spus el privind indicatoarele de la bordul Peugeot-ului. Are la bază propria mea experiență.

— Dacă trebuie să alegi între un lucru care are formă și ceva care nu are formă, alege-l pe cel fără formă, a repetat ea.

— Exact.

Femeia a stat un timp și s-a gândit.

— Totuși, în momentul de față nu știu care este lucrul cu forfiță și care e cel fără formă.

— Da, poate că așa e. Dar la un moment dat va trebui să faci această alegere.

— Îți poți da seama de asta? El a încuviințat ușor.

— Un homosexual veteran ca mine a dobândit tot felul de abilități speciale. Ea a râs.

— Îți mulțumesc.

A urmat din nou un moment lung de tăcere. Dar de data asta nu mai era atât de densă și apăsătoare.

— La revedere! a spus ea. Îți mulțumesc mult pentru tot! Mă bucur că te-am întâlnit și am putut sta de vorbă cu tine. Simt că am mai prins puțin curaj.

El a zâmbit și i-a strâns mâna.

— Ai grijă de tine!

A rămas pe loc, privind-o cum se îndepărtează în Peugeot-ul ei albastru. I-a făcut cu mâna pentru ultima oară în oglinda retrovizoare, apoi s-a îndreptat încet către locul unde era parcată mașina lui.

Marțea următoare a plouat. Femeia nu și-a făcut apariția. El a stat în cafenea citind în liniște până la ora unu, apoi a plecat.

În ziua aceea nu s-a mai dus la sală. Nu avea starea de spirit necesară pentru a face mișcare. A plecat direct acasă fără să mai ia nici prânzul. Stătea pe canapea cu privirea pierdută, ascultând baladele lui Chopin interpretate de Arthur Rubinstein. Când a închis ochii, în minte i-a apărut chipul acelei femei micuțe de statură, ce conducea un Peugeot albastru. Și-a amintit de senzația pe care i-o dădea atingerea părului ei și de alunița de pe lobul urechii. După un timp, chipul ei, imaginea Peugeot-ului albastru s-au disipat din memorie. Numai alunița aceea nu-i dispărea din minte. Chiar și după ce a deschis ochii, punctul acela mic, negru plutea în fața lui foarte clar, ca un semn de punctuație pe care cineva a uitat să-l pună și care îl tulbura încontinuu.

După ora două și jumătate s-a hotărât să-i dea un telefon surorii lui. Nu mai vorbise cu ea de foarte mult timp. „Oare câți ani să fi trecut de când am vorbit ultima oară?” se gândi el. „Zece ani?” Atât de mult se răcise relația

dintre ei. Când nunta a fost cât pe ce să fie anulată, s-au certat atât de tare, încât amândoi și-au pierdut cumpătul și au spus lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spună. De atunci s-au înstrăinat unul de altul foarte mult. În plus, nu-l agreea deloc pe bărbatul cu care s-a căsătorit sora lui. Era snob, arogant și-i considera orientarea sexuală o boală contagioasă incurabilă. Dacă nu era neapărată nevoie să fie în preajma lui, prefera să nu se apropie la mai puțin de o sută de metri de el.

După ce a ezitat de mai multe ori cu receptorul în mână, a format în sfârșit numărul până la capăt. Telefonul a sunat de cel puțin zece ori și când, pe jumătate ușurat că nu a răspuns nimeni, era pe punctul de a renunța, a auzit vocea surorii lui. O voce care-i lipsise foarte mult. Când a realizat că e fratele ei, pentru un moment, s-a lăsat o tăcere adâncă.

— De ce ai sunat? I-a întrebat sora lui pe un ton lipsit de intonație.

— Nu știu, a spus el sincer. Pur și simplu am simțit că ar fi bine să-ți dau un telefon. Eram îngrijorat din cauza ta.

Din nou tăcere. O tăcere lungă. „Poate mai e încă supărată pe mine”, se gândi el.

— Nu am sunat să-ți spun ceva anume. Voiam doar să văd dacă ești bine.

— Așteaptă puțin, a spus ea.

Chiar și fără să-i spună, și-a dat seama după voce că sora lui plângea.

— Îmi pare rău, poți să aștepti doar puțin?

O vreme iar au urmat momente de tăcere. În timpul acesta el a ținut mereu receptorul lipit de ureche. Dar nu se auzea nimic. Nici măcar nu-i simțea prezența. Într-un sfârșit sora lui a spus:

— Astăzi ai puțin timp?

— Da. Nu am nimic deosebit de făcut.

— Aș putea veni până la tine?

— Bineînțeles. Vin cu mașina și te aștept în stație. După o oră s-a întâlnit cu sora lui în fața stației și a adus-o la el acasă. Cei doi frați se vedeau pentru prima oară după zece ani de zile. Timpul și-a pus amprenta asupra lor și fiecare observa cât de mult s-a schimbat celălalt în decursul acestor zece ani. Privindu-se, parcă vedeau ca într-o oglindă propriile schimbări. Sora lui era tot slabă și, ca de obicei, elegant îmbrăcată. Arăta cu cinci ani mai tânără decât era în realitate, dar obrajii ei supti o făceau să pară mult mai serioasă decât înainte, iar ochii ei negri, impresionanți, își pierduseră strălucirea. Și el arăta mult mai tânăr, deși se vedea clar că pe la tâmpile părul începuse să i se rarească. Cum nu se văzuseră de atâta timp, cât au mers

cu mașina, au vorbit rezervați despre lucrurile tipice: cum merge serviciul, ce mai fac copiii, ce noutăți mai știu despre cunoștințe sau care e starea de sănătate a părinților.

Când au ajuns în apartamentul lui, s-a dus în bucătărie și a pus apă la fiert.

— Încă mai cânti la pian? I-a întrebat ea văzând pianina din sufragerie.

— Doar de amuzament. Și numai melodii ușoare. La cele grele nu prea mă mai descurc.

Sora lui a ridicat capacul pianinei și a atins clapele îngălbenite și uzate.

— Am crezut că vei deveni un pianist renumit!

— Lumea muzicii este cimitirul destinat geniilor, a spus el în timp ce măcina boabele de cafea. Bineînțeles, și mie mi-a părut rău că a trebuit să renunț. Am fost foarte dezamăgit că nu am putut deveni pianist profesionist. Simțeam că tot ce-am făcut până atunci a fost în van. Aș fi vrut să dispar pur și simplu undeva. Însă mi-am dat seama că am urechile mai bune decât mâinile. Sunt destui pianiști cu mult mai talentați decât mine, dar nu e nimeni cu un auz la fel de fin ca al meu. Am realizat lucrul acesta la puțin timp după ce am intrat la facultate și m-am gândit: e mai bine să fiu un acordor de primă clasă decât un pianist de mâna a doua.

A scos din frigider frișca pentru cafea și a pus-o într-un recipient de porțelan.

— Știi ce e ciudat însă? De când am schimbat profilul și m-am apucat să studiez pentru a deveni acordor profesionist, a început să-mi facă plăcere să cânt la pian. Încă din copilărie, am exersat neconștient pentru a cânta cât mai bine și era interesant să mă văd progresând. Dar atunci nu-mi făcea cu adevărat plăcere să cânt. Nu am simțit acest lucru nici măcar o dată. Singurul meu scop era să trec de punctele dificile, care-mi puneau probleme: să nu cânt fals sau să nu mă încurc. Și asta, doar pentru a-i impresiona pe ceilalți. Dar de când am renunțat la ideea de a deveni pianist, am cunoscut pentru prima dată bucuria de a cânta. Și am realizat cât de minunată este muzica. Am simțit că am scăpat de o povară, deși până atunci nici nu mi-am dat seama că apăsa asupra mea.

— Nu mi-ai mai vorbit niciodată despre acest lucru.

— Nu?

Sora lui a clătinat din cap.

„Da, poate că într-adevăr nu i-am spus. Cel puțin nu cred că am stat vreodată de vorbă în felul acesta”, se gândi el.

— La fel s-a întâmplat și când mi-am dat seama că sunt homosexual. Lucruri pe care nu le înțelegeam sau de care nu eram sigur s-au clarificat de la sine. „Aha, deci așa era!” mi-am spus și, atunci, multe dintre problemele mele au dispărut, ca și cum un cer înnorat s-ar însenina într-o secundă. Faptul că am renunțat la cariera de pianist și că am spus tuturor că sunt homosexual a dezamăgit probabil pe multă lume. Dar aș vrea să înțelegi că astfel am reușit să mă regăsesc pe mine însumi, în forma mea adevărată.

A adus ceașca de cafea și a așezat-o în fața surorii lui, apoi și a luat cana lui și s-a așezat lângă ea pe canapea.

— Poate că ar fi trebuit să depunem mai mult efort pentru a te înțelege, a spus ea. Dar cred că înainte ar fi trebuit să ne explici și tu unele lucruri, să-ți deschizi inima către noi și să ne spui ce simți...

— Nu voiam să stau să vă explic lucrurile, a întrerupt-o el. Aș fi vrut să mă înțelegeți fără să fie nevoie de asta. Mai ales tu.

Sora lui nu a spus nimic.

— Pe atunci nu mă gândeam deloc la ceea ce simțeau ceilalți. Pentru că aveam prea multe probleme personale la care să mă gândesc.

Amintindu-și de acele vremuri, vocea a început să-i tremure puțin și simțea că ar fi putut izbucni în plâns, dar s-a abținut și a continuat.

— Viața mea s-a schimbat complet într-o perioadă atât de scurtă de timp. Și abia dacă am reușit să nu mă las doborât și să mă țin pe picioare. Îmi era foarte frică. Eram atât de speriat! În acele momente nu aș fi putut să stau și să explic lucrurile. Simțeam că mă voi prăbuși la pământ. De aceea nu voiam decât să fiu înțeleș. Să am pe cineva care să mă îmbrățișeze, fără să fie nevoie de logică sau de explicații. Dar nimeni nu a...

Sora lui și-a acoperit fața cu palmele și a început să plângă fără zgomot, însă umerii i se cutremurau. El și-a pus mâna încet pe umărul ei.

— Îmi pare rău! a spus ea.

— Nu-i nimic, a răspuns el, apoi și-a adăugat niște frișca în cafea.

A amestecat cu lingurița și a băut din ea încet pentru a se liniști.

— Nu plânge, a fost și vina mea!

— Spune-mi, de ce m-ai sunat tocmai astăzi? I-a întrebat ea ridicându-și fața din mâini și privindu-l drept în ochi.

— Cum adică?

— Noi doi nu am mai vorbit de zece ani! Ce anume te-a determinat să mă suni tocmai astăzi?

— S-a întâmplat ceva care m-a făcut să mă gândesc la tine. Și m-am întrebat ce mai faci. Am vrut să-ți aud puțin vocea. Atâta tot.

— Adică nu ți-a spus nimeni nimic?

Vocea ei avea o rezonanță neobișnuită care l-a făcut să se neliniștească.

— Nu, nu mi-a spus nimeni nimic. S-a întâmplat ceva? Sora lui tăcu o vreme pentru a se aduna. El aștepta răbdător să-i explice despre ce e vorba.

— Măine mă internez în spital.

— Te internezi?

— Da. Poimăine mă operez de cancer la sân. Îmi vor înlătura sânul drept. Dar și așa, nu se știe dacă se va opri răspândirea cancerului. Au spus că nu vor ști, până nu îl vor înlătura.

Pentru o vreme nu a putut spune nimic. Cu mâna pe umărul ei, se uita fără sens la lucrurile din cameră. Le

privea rând pe rând: ceasul, obiectele decorative, calendarul, telecomanda de la aparatul stereo. Cu toate că erau obiecte familiare și se afla într-o cameră care-i era atât de cunoscută, parcă nu reușea să perceapă bine spațiul, să aprecieze distanța dintre ele.

— Mă tot gândeam dacă să iau sau nu legătura cu tine, a continuat sora lui. Nu știam ce să fac. Dar până la urmă m-am hotărât că ar fi bine să nu aflu. Totuși, îmi doream foarte mult să te văd! Mi-am zis că ar trebui să ne întâlnim odată și să stăm de vorbă. Sunt atâtea lucruri pentru care trebuie să-mi cer iertare. Dar... nu voiam ca reîntâlnirea noastră să fie în felul acesta. Înțeleși ce vreau să spun?

— Da, înțeleg.

— Aș fi vrut ca atunci când ne întâlnim, să fie în condiții mai plăcute, să am un aer mai optimist. De aceea m-am hotărât până la urmă să nu iau legătura cu tine. Și tocîtia atunci m-ai sunat tu...

Nu a spus nimic. Și-a îmbrățișat sora și a strâns-o tare la piept. Ea și-a lăsat fața pe umărul lui și a început să plângă. Îi simțea sânii lipiți de pieptul lui. Cei doi frați au rămas mult timp așa. Într-un sfârșit, sora lui l-a întrebat:

— Ai menționat mai înainte că s-a întîmplat ceva care te-a făcut să te gîndești la mine. Ce anume a fost? Bineînțeles, dacă vrei să-mi spui.

— Oare cum să-ți explic? E cam greu să-ți povestesc doar în câteva cuvinte. S-au întîmplat mai multe lucruri... a fost o serie de coincidențe. O coincidență, apoi alta și uite-așa...

A clătinat din cap. Nu reușea încă să perceapă bine distanța dintre lucruri. I se părea că telecomanda și ornamentul erau despărțite de mai mulți ani lumină.

— Îmi e greu să-ți explic.

— Lasă, nu contează. Oricum, mă bucur că s-a întîmplat. Mă bucur foarte mult!

I-a atins lobul urechii drepte și i-a frecat ușor cu vârful degetelor alunița. Apoi, ca și cum ar fi trimis o șoaptă tăcută într-un loc drag, a sărutat-o încet pe ureche.

— Sora mea a pierdut sânul drept în urma operației, dar, din fericire, cancerul nu s-a mai extins, așa că a scăpat cu un tratament chimioterapeutic relativ ușor. Nu i-a căzut părul și nu a trebuit să suporte alte efecte secundare de genul acesta. Și-a revenit complet și acum e foarte bine. M-am dus să o văd aproape în fiecare zi cât a stat în spital. Trebuie să fie foarte greu pentru o femeie să piardă un sân. Am vizitat-o și după ce a ieșit din spital. De atunci am început să merg la ea acasă destul de des. Am ajuns să mă înțeleg foarte bine cu băiatul și cu fata ei. Ba chiar îi dau lecții de pian nepoatei mele. După părerea mea, cred că e destul de talentată. Și ajungând să-l cunosc mai bine pe soțul ei, mi-am dat seama că nu e atât de rău pe cât am crezut eu. Bineînțeles, a rămas tot arogant și încă tinde să fie puțin snob în unele privințe, însă e foarte muncitor și, cel mai important, ține foarte mult la sora mea. În plus, a înțeles în sfârșit că homosexualitatea nu e o boală contagioasă pe care o s-o transmit copiilor lui. E un pas mic, dar semnificativ.

Spunând asta, a rîs.

— Datorită faptului că m-am împăcat cu sora mea, simt că am progresat în viață. Acum parcă pot trăi într-un mod și mai firesc decât înainte. Probabil era un lucru cu care trebuia să mă confrunt odată și odată. Cred că, în adâncul inimii, de mult timp mi-am dorit să mă împac cu sora mea, să o îmbrățișez din nou.

— Dar pentru asta era nevoie de ceva care să declanșeze acest lucru, nu-i așa? I-am întrebat eu.

— Exact, a spus el și a încuviințat de câteva ori. Ceva care să declanșeze acest lucru. Cred că e cel mai important. Și atunci m-am gîndit dacă nu cumva această serie de coincidențe e de fapt un fenomen cât se

poate de obișnuit. Cu alte cuvinte, poate că lucrurile de felul acesta se întâmplă

mereu în jurul nostru, în fiecare zi. Doar că de cele mai multe ori nu ne dăm seama de ele și trec neobservate. Ca un foc de artificii în miezul zilei: auzi un sunet vag, dar, când te uiți pe cer, nu vezi nimic. Dar dacă ne dorim foarte tare, va deveni vizibil și va pluti în fața noastră, ca un mesaj. Atunci, sub orice formă ar fi, vom înțelege foarte clar ce înseamnă. Și, văzându-l, ne vom mira cum de se întâmplă astfel de lucruri ciudate. Cu toate că de fapt nu sunt deloc neobișnuite. Nu pot să nu simt în felul acesta. Ce credeți? Am împins lucrurile prea departe? M-am gândit la ce a spus.

— Da, poate că așa e, am răspuns eu, dar nu prea eram convins că la o astfel de concluzie se poate ajunge atât de ușor.

Apoi am adăugat:

— Eu aș crede mai degrabă în ceva mai simplu, de exemplu, că există un zeu al jazzului.

A fâs.

— Da, i nici asta nu e rău deloc. Mi-ar plăcea dacă ar exista și un zeu al homosexualilor.

Nu știi ce s-a mai întâmplat cu femeia aceea mică de statură pe care a întâlnit-o în cafenea. Nu mi-am mai acordat pianul de mai bine de jumătate de an, așa că nu am avut ocazia să mă mai întâlnesc cu el și să stăm de vorbă. Probabil că și acum traversează în fiecare marți râul Tama și se duce la cafeneaua din librărie. Poate că el și femeia s-au întâlnit din nou. Dar încă nu am auzit continuarea, așa că povestea se termină aici.

Sper însă din toată inima că undeva zeul jazzului sau al homosexualilor – sau orice alt zeu, nu contează – veghează asupra ei, neobservat, ca și cum ar fi doar o coincidență. O dorință foarte simplă!

Golful Hanalei.

Fiul lui Sachi avea nouăsprezece ani când a murit atacat de un rechin în golful Hanalei. De fapt, nu rechinul e cel care l-a omorât. Fiul ei se afla singur în larg, făcând surfîng, când un rechin i-a sfâșiat piciorul drept, iar din cauza șocului s-a înecat. Așa că, oficial, cauza decesului a fost moarte survenită prin înece. Placa de surfîng era aproape sfărâmată în două. Rechinii nu prea agreează carnea de om – nu le place gustul. După ce au mușcat o dată, sunt de obicei dezamăgiți și renunță. De aceea, în multe cazuri, oamenii care au fost atacați de rechini, dacă nu au intrat în panică, au pierdut o mână sau un picior, dar au scăpat cu viață. Doar că fiul lui Sachi a avut probabil un atac de cord în urma șocului și, înghițind foarte multă apă, s-a înecat.

Când a primit vestea de la consulatul Japoniei din Honolulu, Sachi nu s-a mai putut ține pe picioare. S-a lăsat jos pe podea și a rămas cu privirea ațintită în gol asupra unui punct de pe perete. Mintea îi era goală, nu reușea să gândească nimic. Nu știe cât timp a trecut până și-a revenit din această stare, însă, în cele din urmă, a reușit să se adune. A căutat numărul de telefon al unei companii aeriene și a făcut o rezervare pentru un zbor către Honolulu. După cum i-a spus și cel care a sunat de la consulat, trebuia să

vină cât mai repede și să confirme dacă într-adevăr este sau nu fiul ei. Poate totuși e vorba de o altă persoană.

Dar fiind exact perioada unor sărbători, i s-a spus că nu mai aveau nici un loc disponibil la cursele spre Honolulu, nici pentru ziua respectivă, nici pentru următoarea. De la fiecare companie aeriană primea același răspuns. Dar când le-a explicat situația, cei de la United i-au spus să vină la aeroport și vor încerca să-i găsească cumva un loc. Și-a împachetat repede câteva lucruri și a plecat spre aeroportul Narita. Când a ajuns acolo, o angajată a companiei o aștepta cu un bilet la business class: „In momentul de față numai acesta este disponibil, dar nu e nevoie să plătiți mai mult decât pentru un bilet la economy class. Trebuie să fie foarte dureros pentru dumneavoastră, dar încercați să nu disperați”. Sachi și-a exprimat recunoștința, mulțu-mindu-i din suflet pentru ajutorul acordat.

Când a ajuns pe aeroportul din Honolulu, și-a dat seama că a, fost atât de tulburată încât a uitat să transmită consulatului ora la care va sosi avionul. Un membru de la consulatul Japoniei în Honolulu ar fi trebuit să o însoțească pe insula Kauai. Dar i s-a părut prea complicat să ia legătura cu ei și să-i aștepte, așa că s-a hotărât să meargă singură. S-a gândit că, odată ajunsă acolo, se va descurca ea în vreun fel. A luat un alt avion și, înainte de prânz, era pe insula Kauai. A închiriat o mașină de la firma Avis din aeroport și s-a dus direct la secția de poliție din apropiere. Le-a spus că e din Tokio și că a fost înștiințată de moartea fiului ei care a fost atacat de un rechin în golful Hanalei. Un polițist cu părul grizonant și ochelari a dus-o la morgă – o încăpere ca un fel de cameră frigorifică – și i-a arătat corpul neînsuflăit al fiului ei. Piciorul drept, de la genunchi în jos, nu mai era. Acolo unde fusese sfâșiat, osul alb ieșea în afară. Era fiul ei, nu încăpea nici o îndoială. Chipul lipsit de expresie arăta atât de firesc încât părea că doarme. Nici n-ai fi crezut că e mort. Probabil că cineva i-a aranjat expresia feței. Avea impresia că dacă l-ar zgâlțâi puternic de umăr, s-ar trezi plângându-se morocănos, așa cum făcea în fiecare dimineață.

Au dus-o în altă cameră, unde a semnat un document pentru a confirma că acela era într-adevăr cadavrul fiului ei. Polițistul a întrebat-o ce va face cu rămășițele.

— Nu știu, a răspuns Sachi. Cum se procedează de obicei în astfel de cazuri?

— Cea mai folosită metodă este să fie incinerat și să luați cenușa cu dumneavoastră, i-a explicat polițistul. Bineînțeles, este posibil și să fie transportat corpul până în Japonia, dar formalitățile sunt foarte complicate și e mult mai scump astfel. Sau puteți să-l înmormântați aici, într-un cimitir din Hanalei.

— Vă rog să-l incinerați. O să iau cenușa cu mine la Tokio.

Fiul ei era mort și orice ar fi făcut nu se mai întorcea înapoi. Ce mai conta dacă era cenușă, oase sau un cadavru? A completat un formular în care-și dădea consimțământul pentru a fi incinerat, apoi a plătit taxa necesară.

— Nu am decât un cârd American Express, a spus Sachi.

— Nu-i nici o problemă. Puteți plăti cu el.

„Plătesc cu cârd American Express taxa pentru incinerarea fiului meu”, gândea ea. I se părea totul atât de ireal. La fel de ireal precum faptul că fiul ei a fost atacat de un rechin și acum era mort. Incinerarea urma să aibă loc a doua zi, în cursul după-amiezii.

— Vorbiți foarte bine limba engleză, i-a spus polițistul în timp ce aranja documentele.

Il chema Sakata și era de origine japoneză.

— În tinerețe am trăit un timp în America, i-a explicat Sachi.

— Aha, înțeleg.

Polițistul i-a dat lucrurile fiului ei: hainele, pașaportul, biletul de avion pentru întoarcere, portofelul, walkman-ul, revistele, ochelarii de soare, trusa de bărbierit. Le-a pus pe toate într-o geantă mică de voiaj. Apoi a trebuit să semneze pe un formular de primire pentru fiecare din ele, până la cel mai mic mărunțiș.

— Mai aveți alți copii? a întrebat-o polițistul.

— Nu, acesta era singurul.

— Soțul dumneavoastră nu a putut să vină?

— Soțul meu a murit cu mult timp în urmă. Polițistul a oftat adânc.

— Îmi pare foarte rău. Dacă vă pot ajuta în vreun fel, vă rog să-mi spuneți.

— V-aș ruga să-mi arătați locul exact unde a murit fiul meu și hotelul la care stătea. Probabil au rămas și acolo cheltuieli neachitate. Și încă ceva, aș vrea să iau legătura cu consulatul Japoniei în Honolulu. Aș putea să dau un telefon de aici?

Polițistul a adus o hartă și a însemnat cu un marker hotelul și locul unde fiul ei făcea surfing în ziua în care a murit. Sachi s-a cazat la un mic hotel din oraș recomandat de acesta.

—4(Ș avea o rugămintă personală față de dumneavoastră, i-a spus polițistul, domnul Sakata, la despărțire. Aici, pe insula Kauai, natura ia de multe ori vieți omenești. După cum vedeți este o natură superbă, dar în același timp poate fi foarte nemiloasă și chiar ucigătoare în unele cazuri. Noi trăim mereu conștienți de această posibilitate. Îmi pare foarte rău pentru fiul dumneavoastră. Vă compătimesc din toată inima. Dar aș vrea să nu urâți insula noastră din cauza acestui nefericit incident. Poate vi se pare o dovadă de egoism acest lucru, dar, vă rog, încercați să nu aveți resentimente față de acest loc. Sachi a încuviințat.

— Să vă mai spun ceva, doamnă. În 1944, fratele mai mare al mamei mele a murit în război, tocmai pe meleagurile Europei, aproape de granița Franței cu Germania. Făcea parte din plutonul format din soldați americani de origine japoneză. Aveau misiunea să salveze un batalion din Texas înconjurat de trupele naziste, dar au fost atacați de armata germană. Unchiul meu și-a pierdut viața în urma aceluia atac și nu au mai rămas decât plăcuțele de identificare și bucăți de carne din trupul lui împrăștiate pe zăpadă în urma exploziei. Mama îl iubea enorm pe fratele ei, iar moartea lui a afectat-o atât

de mult încât a devenit cu totul altă persoană după aceea. Eu nu o știu decât așa, schimbată. E un lucru foarte trist.

Polițistul a clătinat din cap, apoi a continuat:

— Chiar dacă e în numele unei cauze drepte, războiul provoacă multe morți din cauza furiei și a urii dintre cele două părți. Dar natura nu e așa. Ea nu are părți. Știu că e o experiență dureroasă, dar încercați să gândiți în felul acesta: moartea fiului dumneavoastră nu a fost pentru vreo „cauză dreaptă”, nu a fost legată de ură și furie. El s-a întors pur și simplu înapoi în sânul naturii.

A doua zi, după incinerare, Sachi a primit o urnă mică de aluminiu cu cenușa fiului ei. A luat mașina pe care o închiriasse și a mers până în partea de nord a insulei, în golful Hanalei. Din orașul Lihue, unde se afla secția de poliție, și până acolo, a făcut aproximativ o oră. Din cauza unui taifun de proporții care devastase în urmă cu câțiva ani insula, cei mai mulți copaci erau deformați. Se vedeau și câteva case din lemn al căror acoperiș fusese desprins. Chiar și relieful suferise câteva schimbări vizibile, mai ales forma munților. Natura este foarte violentă în unele locuri.

După ce a trecut de Hanalei, un oraș mic pe jumătate adormit, a mai mers puțin și a ajuns în zona unde se practică surfing-ul – locul în care fiul ei a fost atacat de rechin. A lăsat mașina într-o parcare din apropiere, apoi a venit pe plajă și s-a așezat pe nisip. A început să privească la cei cinci tineri ce făceau surfing. Pluteau în larg așteptând să prindă un val puternic. Când venea unul, se urcau în picioare pe plăcile de surfing și alunecau până aproape de mal, unde intensitatea valului scădea, iar surferii își pierdeau echilibrul și cădeau în apă. Își recuperau apoi placa și, vâslind cu mâinile, se întorceau în larg și o luau din nou de la capăt. Sachi nu-i putea înțelege. „Oamenii ăștia nu se tem de rechini? Sau poate nu au auzit că fiul meu tocmai a fost ucis de unul, acum câteva zile, exact în locul acesta?”

Timp de vreo oră Sachi a stat pe plajă, fără să facă nimic, privind pierdută peisajul. Nu era în stare să se gândească la ceva concret. Trecutul apăsător dispăruse pur și simplu, iar viitorul se afla undeva departe, într-un loc obscur. În momentul de față, ambele erau aproape rupte de ea. Stătea în temporalitatea prezentului mereu schimbător, urmărind mecanic valurile și surferii, peisaj ce se repeta monoton. La un moment dat, un gând i-a trecut prin minte: „Acum, cel mai mult am nevoie de timp”.

După aceea, Sachi s-a dus la hotelul unde stătuse fiul ei. Eta un hotel mic și murdar, unde veneau de obicei surferii. În curtea neîngrijită, doi tineri albi, unul blond și unul brunet, stăteau cu bustul gol în șezlonguri și beau bere. Câteva sticle verzi de RoUing Rock erau aruncate în iarbă la picioarele lor. Aveau amândoi părul lung, dar, în afară de asta, între ei nu era mare deosebire: cam aceleași trăsături ale feței și aceeași înfățișare, cu tatuaje țipătoare pe ambele brațe. Locul mirosea a excremente de câine. Se simțea și un ușor iz de marijuana. Cei doi tineri au privit-o cam suspect pe Sachi, care s-a apropiat de ei și le-a spus:

— Fiul meu stătea în acest hotel. Acum trei zile a fost atacat de un rechin și a murit.

S-au uitat unul la altul.

— Adică Tekashi?

— Da, el.

— Era un tip de treabă! zise cel blond. Păcat că a murit!

— În dimineața aia, veniseră în golf, ăăa... multe broaște țestoase, a explicat cel brunet cu o voce foarte relaxată. Și cred că rechinul a venit după ele. Că rechinii, de obicei, nu atacă surferii. Ne înțelegem destul de bine cu ei. Da' cine știe acuma. Ce pot să zic, sunt rechini și rechini.

Sachi le-a spus că a venit pentru a plăti nota de la hotel, gândindu-se că a rămas probabil neplătită.

Cel blond a încruntat din spâncene și vânturând sticla de bere prin aer i-a explicat:

— Poate că nu știi cum stau lucrurile, tanti, da' aici trebuie să plătești înainte. Țasta-i un hotel ieftin la care vin să stea surferii și se știe că ei n-au bani. Așa că n-are cum să-i fi rămas ceva neplătit.

— Aă... placa de surfing a lui Tekashi o iei cu tine? a întrebat-o cel brunet. Deși e cam sfărâmată... Aproape că a rupt-o în două rechinu' ăla. Dar e o placă veche Dick Brewer. Cei de la poliție nu au luat-o. Aă... cred că e încă pe undeva pe-acolo...

Sachi a clătinat din cap. Nici măcar nu voia s-o vadă.

— Păcat de el! a repetat cel blond, ca și cum nu ar fi știut ce altceva să zică.

— Da, era un tip de treabă. Chiar ca lumea. Și era destul de bun și la surfing. Aă... chiar cu o seară înainte să moară a stat împreună cu noi... am băut tequila. Da, da...

În cele din urmă, Sachi a rămas încă o săptămână în Hanalei. Mesele și le pregătea singură, iar pentru locuit a închiriat o cameră la cea mai respectabilă vilă pentru turiști pe care a găsit-o. Trebuia să se reculeagă, să se adune cumva înainte de a se întoarce în Japonia. Și-a cumpărat un scaun de plastic, ochelari de soare, o pălărie, loțiune pentru protecție solară și, în fiecare zi, mergea pe plajă să privească surferii. Ploua de câteva ori pe zi, atât de tare încât ai fi crezut că s-a răsturnat un bazin imens cu apă. Toamna, pe țărmul de nord al insulei Kauai, vremea era foarte instabilă. Când începea ploaia, Sachi intra în mașină și se uita cum toarnă cu găleata. Când ploaia se oprea, mergea din nou pe plajă și privea marea.

De-atunci, în fiecare an cam pe timpul acesta, Sachi venea aici, în orașul Hanalei. Sosea cu puțin înainte de ziua comemorării morții fiului ei și stătea vreo trei săptămâni. Fiecare zi și-o petrecea la fel: își lua scaunul de plastic și mergea pe plajă ca să-i privească pe surferi. Altceva nu făcea.

A continuat astfel mai bine de zece ani, urmând de fiecare dată același tipar: stătea la aceeași vilă unde închiria aceeași cameră, mânca singură la același restaurant, citind o carte, iar în rest o vedeai numai la malul mării. În decursul acestor ani și-a făcut și câteva cunoștințe. Cum nu era un oraș mare, o știa deja multă lume, chiar dacă numai din vedere. Când vorbeau

despre ea, oamenii din împrejurimi îi spuneau „mama japoneză al cărei fiu a fost ucis de un rechin”.

În acea zi Sachi s-a dus la aeroportul din orașul Lihue pentru a închiria o mașină (într-o stare nu prea bună, dar acceptabilă). La întoarcere, trecând prin orașul Kapaa, a zărit doi tineri japonezi făcând autostopul. Aveau pe umăr câte o geantă mare de voiaj, tip sport, și stăteau în fața unui restaurant Ono Family cu niște fețe cam dezorientate, făcând semn cu degetul mare spre mașinile care treceau pe șosea. Unul dintre ei era înalt și mai subțire, iar celălalt destul de solid, dar scund. Amândoi aveau părul vopsit șaten, lung până la umeri, purtau tricouri uzate, niște pantaloni scurți largi ce atârnav de pe ei și erau încălțați cu sandale. Sachi a trecut pe lângă ei fără să oprească, dar curând s-a răzgândit și s-a întors. Deschizând fereastra, i-a întrebat în japoneză:

— Până unde mergeți?

— A! Vorbiți japoneză! s-a mirat cel înalt.

— Normal. Din moment ce sunt din Japonia... Până unde mergeți?

— Vrem să ajungem în Hanalei, a răspuns cel înalt.

— Urcați? Tocmai acolo merg și eu.

— Ne-ați fi de mare ajutor dacă ne-ați duce până acolo! a spus celălalt.

Și-au pus gentile în portbagaj și au dat să se urce în spatele mașinii.

— M-aș simți cam ciudat dacă ați sta amândoi pe locurile din spate.

Doar nu luați un taxi! Unul din voi să stea lângă mine în față. Așa e politicos.

Până la urmă, cel înalt s-a așezat timid pe scaunul din dreapta lui

Sachi.

— Cum se numește mașina asta? a întrebat cel înalt chinându-se să-și înghesuie picioarele lungi ca să încapă.

— Dodge Neon. E făcută de Chrysler.

— Hmm, deci și în America sunt mașini mici și strâmte! Sora mea conduce o Toyota CoroUa, dar parcă și aia e mai spațioasă decât asta.

— Doar nu te așteptai ca toți americanii să aibă Cadillac-urile acelea lungi.

— Nu, da' totuși, asta e foarte mică!

— Dacă nu-ți convine, poți să te dai jos.

— Nu, nu asta am vrut să zic! Doar că am fost surprins. Credeam că mașinile americane sunt mai mari.

— Și? Pentru ce vreți să mergeți în Hanalei? îi întreabă ea în timp ce conducea.

— Păi, în special pentru a face surfing, a răspuns cel înalt.

— Și unde vă sunt plăcile?

— O să ne facem rost de-aici, spuse cel gras.

— Ar fi fost prea greu să le căram cu noi din Japonia. Și am auzit că putem cumpăra unele la mâna a doua destul de ieftine.

— Și dumneavoastră ați venit aici tot în excursie?

— Da.

— Singură?

— Exact.

— Sunteți cumva unul din surferii legendari?
— Cum să fiu eu un surfer legendar? a spus Sachi consternată. Apropo, aveți unde să stați în Hanalei?
— Nu. Ne-am gândit că vedem noi ce facem după ce ajungem acolo, a spus cel înalt.
— Dacă nu găsim, putem să dormim și pe plajă. Nu avem prea mulți bani la noi.
Sachi a clătinat din cap.
— Aici în partea de nord a insulei se face destul de răcoare noaptea în perioada aceasta a anului. Aproape că e nevoie să-ți iei un pulover pe tine și în casă. Dacă dormiți afară sunt mari șanse să vă îmbolnăviți.
— Da' în Hawaii nu e mereu vară? a întrebat cel înalt.
— Să știți și voi că Hawaii e în emisfera de nord și are pgktru anotimpuri! Verile sunt calde, iar iernile pot fi răcoroase.
— Păi, atunci ar trebui să ne găsim un loc unde să stăm, a spus cel gras.
— Nu ne-ați putea arăta dumneavoastră unul? Noi nu știm aproape deloc limba engleză.
— Am auzit că în Hawaii se vorbește peste tot j aponeza, de-aia am și venit aici. Dar se pare că nu e deloc așa.
— Normal că nu! zise Sachi consternată. Singurul loc unde v-ați putea descurca cu limba japoneză este insula Oahu și asta doar în Waikiki. Acolo vin mulți japonezi care vor să cumpere lucruri scumpe de la Louis Vuitton sau Chanel și, de aceea, au angajat vânzători care să vorbească limba japoneză. Și ar mai fi hotelurile precum Hyatt sau Sheraton, dar, în rest, nu vă descurcați fără engleză. Doar e un stat al Americii! Ați venit în Kauai fără să știți măcar atâta lucru?
— Habar n-aveam de asta! Mama mi-a spus că oamenii înțeleg japoneza oriunde în Hawaii.
— O, Doamne, nu-mi vine să cred! exclamă Sachi.
— Oricum, ne mulțumim cu cel mai ieftin hotel, zise cel gras. După cum v-am spus nu prea avem bani.
— Cei care vin pentru prima dată în Hanalei ar face mai bine să evite hotelurile ieftine. Puteți da de necaz!
— Cum adică? întreabă cel înalt.
— În primul rând, din cauza drogurilor. Sunt mulți indivizi dubioși printre surferi. Marijuana încă mai merge, dar cu ice nu e de glumit.
— Ce e ice?
— N-am auzit niciodată de așa ceva, a spus cel înalt.
— Niște neștiutori ca voi doi le vor cădea imediat în plasă. Ice e un drog puternic, foarte răspândit în Hawaii. Nu știu prea multe despre el, dar este o amfetamina sub formă de cristale, un drog ieftin și ușor de folosit. Te face să te simți bine, dar, odată ce te-a prins, nu mai e cale de întoarcere.
— Da, e periculos, i-a dat dreptate cel înalt.
— Adică e OK să fumăm marijuana?

— Nu știu dacă e bine sau nu, dar cel puțin nimeni nu a murit din asta. Tutunul, de exemplu, este o moarte sigură, marijuana însă doar vă amețește puțin. Dar nu cred că în cazul vostru ar fi mare diferență.

— Hei, asta-i cam dur! se plânse cel gras.

— Faceți cumva parte din generația baby-boom?

— Baby-boom? Ce înseamnă asta?

— Cei născuți în anii de după al Doilea Război Mondial.

— Nu fac parte din nici o generație! Eu trăiesc după propriile mele principii. Nu mă asociați una-două cu tot felul de grupuri sau generații!

— Ha! E clar, sunteți din generația baby-boom, spuse cel gras. Luați totul prea în serios și vă ambalați imediat. Exact trăsătura asta de caracter o are și mama.

— Să știi că nu vreau nici să mă compari cu mama ta. îmi imaginez eu ce fel de persoană trebuie să fie! Oricum, aici în Hanalei, ați face bine să stați într-un loc decent. S-au întâmplat până și crime. Credeți-mă, e spre binele vostru!

— Și eu care credeam că e un paradis liniștit, spuse dezamăgit cel gras.

— Ei bine, nu mai e așa! Nu mai e ca pe vremea lui Elvis.

— Nu știu prea bine, da' Elvis Castello e deja trecut de vârsta a doua, nu? întrebă cel înalt.

Sachi nu a răspuns. O vreme a condus fără să mai zică nimic.

Sachi a vorbit cu managerul vilei în care stătea și l-a rugat să le găsească o cameră. Fiindcă au fost introduși de ea, managerul le-a închiriat camera destul de ieftin, dar tot era mai mult decât suma la care se gândeau ei. Nu prea se încadra în bugetul lor.

— Nici gând! E prea scump pentru noi! s-a plâns cel înalt.;

— Și așa, de-abia ne ajung banii!

— Dar ^aveți ceva rezerve pentru cazuri de urgență, nu? a insistat Sachi.

Cel înalt și-a scărpinat lobul urechii și cu o față încurcată a spus:

— Am un Diners Club family card, dar tata mi-a spus să nu-l folosesc decât în cazuri extreme. Zicea că, odată ce mă apuc să cheltui, nu mă mai opresc. Dacă îl folosesc pentru altceva, se va supăra rău de tot când mă întorc în Japonia.

— Tu ești greu de cap sau ce? Țsta e un caz extrem! Dacă ții la viața ta, scoate cardul ăla imediat și ia o cameră aici! Dacă nu vreți să vă ridice poliția în toiul nopții și să vă arunce în închisoare, unde vreo matahală de hawaian o să vă facă felul! Doar dacă aveți astfel de preferințe, bineînțeles, dar să știți că o să vă doară!

Tânărul a scos imediat cardul din portofel și i l-a dat managerului vilei. Sachi s-a interesat dacă nu știe de unde ar putea cei doi să cumpere mai ieftin niște plăci de surfing la mâna a doua. Managerul le-a spus de un magazin, unde chiar le puteau vinde înapoi când plecau. Și-au lăsat gentile în cameră și s-au dus imediat la magazinul respectiv să-și cumpere plăci de surfing.

În dimineața următoare când Sachi s-a dus ca de obicei pe plajă să privească marea, i-a văzut și pe cei doi tineri japonezi. Cu toate că, după cum arătau, păreau cam păm-pălăi, se pare că la surfing erau foarte buni. Când prindeau un val puternic îl încălecau cu rapiditate și, menținându-și cu pricepere echilibrul pe placă, alunecau cu ușurință până aproape de mal. Au continuat în felul acesta ore în șir fără a se plictisi. Arătau plini de viață când făceau surfing, ochii le străluceau încrezători și nu se vedea în ei nici o urmă de slăbiciune. Precis chiuleau mereu de la școală și petreceau zi și noapte exersând surfingul, ca și fiul ei mort.

Sachi a început să cânte la pian când era în liceu. Pentru un pianist este un început destul de întârziat. Până atunci nici măcar nu atinsese un pian. Primul pas a fost când, într-o zi, după ore, a încercat să cânte la pianul din sala de muzică. Și astfel, mai mult în joacă, a învățat singură să cânte destul de bine. S-a dovedit că avea ureche muzicală și, în plus, un simț al auzului foarte dezvoltat. Era de ajuns să asculte o dată o melodie, că o putea transpune imediat, găsind cu ușurință clapele corespunzătoare. Și, cu toate că nimeni nu o învățase, își mișca degetele pe claviatură fără efort. Era pur și simplu înzestrată cu talentul de a cânta la pian.

Într-o zi, un tânăr profesor de muzică a auzit-o cântând și a rămas foarte impresionat. I-a corectat câteva greșeli de bază în ceea ce privește mișcarea degetelor. „Poți cânta și așa, dar în felul acesta merge mai repede”, i-a spus el și i-a demonstrat. Sachi a prins imediat mișcarea. Acest profesor era un mare fan al jazzului, așa că după ore stătea cu ea și o iniția în bazele teoriei muzicii jazz pentru pian. I-a arătat cum funcționează corzile și succesiunea lor, a învățat-o cum să folosească pedalele și despre conceptul improvizației. Sachi absorbea toate sfaturile și indicațiile cu aviditate. Profesorul i-a împrumutat și câteva discuri: Red Garland, Bill Evans, Wynton Kelly. Le asculta de mai multe ori și apoi le reproducea întocmai. Odată ce s-a obișnuit cu procedeul, îi era destul de ușor să le transpună. Putea recrea tonalitatea și cursivitatea melodiei direct, fără a fi nevoie să transcrie pe portativ fiecare notă în parte. „Ai talent!”, i-a spus profesorul plin de admirație. „Dacă vei exersa, vei putea ajunge o pianistă profesionistă.”

Dar lui Sachi nu i se părea că va putea deveni o pianistă profesionistă. Tot ce putea face era să reproducă cu acu-ratdțe piese originale. îi era ușor să transpună la pian ceea ce auzea, însă era imposibil pentru ea să creeze singură muzică. Dacă i se spunea să cânte ceva la libera alegere, nu știa ce anume să aleagă și în ce fel să cânte. Iar când începea să improvizeze, până la urmă sfârșea prin a copia o altă melodie. Un alt lucru cu care nu se descurca erau partiturile. Când avea în fața ochilor notele muzicale și trebuia să le citească, simțea că se sufocă. îi era cu mult mai ușor să audă nota și să o reproducă la claviatura pianului. „În felul acesta nu pot deveni pianistă”, se gândea ea.

După absolvirea liceului, Sachi a decis să învețe serios gastronomia. Nu pentru că ar fi interesat-o în mod deosebit, ci pentru că tatăl ei avea un restaurant și cum nu voia să facă ceva anume în viață, s-a gândit că ar putea

să se ocupe mai departe de afacere. Așa că a plecat la Chicago pentru a urma o școală de gastronomie. Chicago nu era unul dintre orașele renumite pentru bucătăria lui sofisticată, dar avea rude care trăiau acolo și au fost de acord să aibă grijă de ea.

Un coleg din același an, de la școala de gastronomie, i-a făcut invitația să cânte la pian într-un mic bar din centrul orașului. La început intenționa să lucreze acolo doar temporar, cu jumătate de normă, pentru a strânge ceva bani de buzunar. Mica alocație pe care o primea îi ajungea la limită ca să trăiască, așa că era bucuroasă să poată strânge ceva bani în plus. Patronul barului era foarte încântat de ea, mai ales datorită faptului că putea reproduce imediat orice piesă și, odată ce asculta o melodie, nu o mai uita. Chiar și un cântec pe care nu l-a auzit niciodată, dacă cineva i-l fredona, Sachi reușea să-l cânte la pian. Ca figură, nu se poate spune că era chiar frumoasă, însă avea trăsături plăcute, care-i dădeau un farmec anume. A devenit populară printre clienții barului și din ce în ce mai mulți veneau acolo special pentru ea. Cu timpul, au început să-i crească și bacșișurile. În cele din urmă, Sachi a renunțat la școala de gastronomie. Era mult mai plăcut și mai ușor să stea în fața pianului decât să prepare carnea de porc plină de sânge, să radă bucăți de brânză tare ca piatra și să spele tigăi murdare și grele.

De aceea, când fiul ei a renunțat practic la liceu pentru a petrece zi și noapte făcând surfing, Sachi și-a spus: „Asta e! N-ai ce-i face. Și eu am procedat în mod asemănător în tinerețe, așa că nu-l pot învinui. Probabil a moștenit asta de la mine”.

A cântat la pian în acel bar cam un an și jumătate, timp în care a învățat să vorbească engleză și a reușit să pună ceva bani deoparte. Și-a făcut și un prieten american. Era un tânăr de culoare, foarte chipeș, care aspira să devină actor (mai târziu l-a văzut jucând într-un rol secundar din filmul Die Hard 2). Dar, într-o zi, în bar și-a făcut apariția un ofițer cu o insignă în piept, de la Biroul de Imigrări. Se pare că Sachi atrăsese prea multă atenție asupra ei. I-a cerut pașaportul și au reținut-o pe loc, sub acuzația că lucrează ilegal. După câteva zile se afla într-un avion cu destinația Narita, Tokio. (Bineînțeles că biletul a trebuit să și-l plătească singură, din propriile economii.) În felul acesta s-a încheiat viața lui Sachi petrecută în America, întoarsă în Japonia, Sachi s-a gândit la posibilitățile pe care le avea în continuare, la ce ar putea face în viață, dar în afară de a cânta la pian nu-și imagina alt mod de a trăi. Din cauză că nu prea se descurca să citească partiturile, oportunitățile de angajare erau limitate. Dar s-a dovedit că, în anumite locuri, talentul ei special de a reproduce întocmai orice melodie pe care o auzea era foarte apreciat. Cânta la pian în holurile hotelurilor, în cluburi de noapte, în baruri, adaptându-și stilul în funcție de atmosfera localului, de clientelă și cerințele fiecăruia. Era un adevăratameleon muzical și găsea mereu de lucru.

La douăzeci și patru de ani, Sachi s-a căsătorit, iar după doi ani a născut un băiat. Partenerul ei era un chitarist de jazz cu un an mai tânăr decât ea. Bani nu aducea mai deloc, lăvea patima alcoolului și umbla mereu după femei. Era aproape tot timpul plecat, iar când stătea acasă devenea de

multe ori violent. Toată lumea s-a opus acelei relații, iar, după ce s-a căsătorit, toți o sfătuiau să divorțeze. Soțul ei era într-adevăr un bădăran, dar avea un talent muzical original și atrăgea atenția asupra lui, fiind considerat cel mai de succes tânăr muzician în lumea jazzului. Probabil că asta a fascinat-o pe Sachi la el. Dar căsătoria nu a durat decât cinci ani. A avut un atac de cord în toiu noptii, în timp ce se afla cu altă femeie. A fost transportat așa gol la spital, însă pe drum a murit. Se pare că infarctul a fost provocat de o supradoză.

La scurt timp după moartea soțului ei, Sachi și-a deschis în Roppongi un mic bar în care se cânta la pian. Avea ceva economii la bancă și a încasat și banii de la asigurarea pe viață, pe care o încheiase fără să știe soțul ei. A reușit să facă ușor și un împrumut la bancă, datorită faptului că directorul acelei filiale era client fidel al unui bar în care Sachi cântase. A făcut rost de un pian mare la mâna a doua și a construit și o tejghea după forma lui. A pus ochii

pe un barman foarte capabil, care era și manager, de la un alt bar și i-a oferit un salariu mai mare pentru a veni să lucreze pentru ea. În fiecare seară, Sachi stătea în fața pianului, interpretând melodii la cererea clienților sau acompaniindu-i pe cei care doreau să cânte. Pe pian era așezat un bol de sticlă pentru bacșișuri. Uneori, muzicienii care lucrau la barurile de jazz din apropiere veneau și cântau o melodie, două la barul ei. Își făcuse și clienți care veneau în mod regulat, așa că afacerea s-a dovedit a fi mai profitabilă decât și-a imaginat. A reușit să restituie împrumutul fără probleme.

Deoarece se săturase de viața conjugală, Sachi nu s-a recăsătorit. Dar, din când în când, mai avea câte un bărbat în viața ei. Majoritatea erau căsătoriți, însă pe Sachi nu o deranja acest lucru, ba din contră, făcea totul mai ușor. Și, în felul acesta, timpul a trecut, fiul a crescut și a devenit surfer, iar într-o zi i-a spus că merge pe insula Kauai în Hanalei să practice surfingul. Sachi nu era de acord cu această idee, dar, sătulă să se contrazică cu fiul ei, i-a dat bani pentru călătorie, cu toate că nu ar fi vrut să-l lase să plece. Certurile lungi nu erau punctul ei forte. Și astfel, în timp ce fiul ei aștepta să prindă un val puternic, un rechin a venit în golf urmărind broaștele țestoase și l-a atacat, sfârșindu-i scurta lui viață de nouăsprezece ani.

După moartea fiului ei, Sachi a muncit și mai mult decât înainte. Lucra în bar, cântând la pian un an întreg aproape fără nici o zi de odihnă. Doar la sfârșitul toamnei își lua liber trei săptămâni, cumpăra un bilet de avion pentru business class la United Airlines și mergea pe insula Kauai. În lipsa ei, un alt pianist îi ținea locul.

Și în Hanalei Sachi cânta uneori la pian. Unul dintre restaurante avea un mic pian și, în weekend, un pianist trecut de cincizeci de ani, ce arăta ca un vrej de fasole, venea și cânta. Dar interpreta mai mult melodii inocente precum Bali Hai sau Blue Hawaii. Ca pianist, nu era foarte talentat, dar avea un caracter afectuos, iar această însușire o transpunea și în muzica lui. Sachi se împrietenise cu el, iar uneori îi ceda locul, lăsându-l să cânte câteva melodii. Bineînțeles, nefiind angajată acolo, nu era plătită, dar patronul restaurantului îi făcea cinste cu

un vin și mâncăruri din paste. Oricum Sachi o făcea din plăcere. Faptul în sine o destindea. Era de-ajuns să atingă cu degetele claviatura pianului și era cuprinsă de un sentiment foarte plăcut. Talentul nu conta câtuși de puțin și nu se punea problema dacă această activitate folosește sau nu la ceva. Sachi își imagina că și fiul ei avea probabil același sentiment când urca desupra valurilor cu placa lui de surfing.

Sincer vorbind, Sachi nu l-a plăcut pe fiul ei ca persoană, îl iubea, bineînțeles, mai mult decât orice pe lume, dar ca om: g'U-l agrea deloc (și i-a trebuit destul timp ca să admită acest lucru). Dacă nu ar fi fost o legătură de sânge între ei, proba)3il că nu ar fi vrut să aibă nimic de-a face cu el. Era egoist, nu se concentra niciodată asupra vreunei activități și nu ducea nici un lucru început până la capăt. Nu putea purta cu el o discuție serioasă și găsea imediat o minciună potrivită pentru a scăpa. Nu învăța aproape deloc, așa că la școală rezultatele erau dezastruoase. Singurul lucru în care a pus cât de cât suflet a fost surfingul, dar nici cu acesta nu se știe cât ar fi continuat. Fiindcă avea o față foarte drăguță, nu ducea lipsă de fete cu care să iasă. După ce se distra o vreme cu una, își pierdea repede interesul și scăpa de ea, ca și cum ar fi aruncat o jucărie de care nu mai avea nevoie. „Probabil că l-am răsfățat prea mult”, se gândea Sachi. „Poate l-am lăsat să cheltuie peste măsură și i-am făcut toate poftele. Ar fi trebuit poate să fiu mai severă cu el.” Cu toate astea, Sachi nu-și dădea seama cum ar fi trebuit să procedeze concret în această privință. A fost mereu atât de ocupată și, în plus, nu știa nimic despre băieți, despre psihologia și corpul lor.

Sachi era în restaurant, cântând la pian, când i-a zărit pe cei doi tineri surferi. Veniseră să ia masa. Se aflau în Hanalei de șase zile. Erau foarte bronzăți și arătau mult mai viguroși decât în prima zi când i-a întâlnit.

— Hei, cântați la pian! a spus cel gras uimit.

— Uau, și cântați super! Ca o adevărată profesionistă!

— Cânt doar de plăcere!

— Știți vreo melodie de B'z7

— Nu. De unde să știu așa ceva? Dar credeam că nu aveți bani. Vă permiteți să mâncați într-un restaurant ca ăsta?

— Păi, am cârdul Diners Family, zise mândru tânărul.

— Nu era numai pentru cazuri extreme?

— Mă rog, văd eu cum îi explic lui tata. Dar avea dreptate, după ce l-am folosit o dată, nu m-am mai putut opri.

— Ce bine e să n-ai nici o grijă, a spus Sachi impresionată de ușurința cu care tratau lucrurile.

— Ne-am gândit că ar trebui să vă facem cinste cu o masă, adăugă cel gras. Ne-ați ajutat foarte mult! Poimâine dimineață ne întoarcem în Japonia, așa că, înainte de a pleca, voiam să vă oferim ceva pentru a ne arăta recunoștința.

— Deci, ce ziceți? Vreți să luați acum masa cu noi? O să comandăm și vin! Plătim noi pentru tot!

— Eu deja am mâncat. Iar patronul restaurantului mi-a făcut cinste și cu vin, a spus Sachi ridicând într-o mână paharul. Dar apreciez intenția voastră.

Un bărbat alb, solid a venit la masa lor și s-a oprit în picioare lângă Sachi, cu un pahar de whisky în mână. Avea în jur de patruzeci de ani, părul scurt și brațele aproape cât niște stâlpi electrici. Se putea observa un tatuaj mare cu un dragon, sub care erau inițialele USMS (United States Marine Corps^). Culoarea era destul de ștearsă, probabil era un tatuaj destul de vechi.

1. Trupele Marinei Statelor Unite ale Americii (în engl. în orig.).

— Cânti bine la pian, a spus el.

Sachi i-a aruncat o privire scurtă înainte de a-i răspunde.

— Mulțumesc!

— Ești japoneză?

— Da.

— Am fost în Japonia, deși asta a fost demult. Am stat doi ani în Iwakuni.

— Nu mai spune! Eu am stat doi ani în Chicago. Deși asta a fost demult. Așa că suntem chit.

Bărbatul a stat și s-a gândit un pic, după care și-a zis că e vreo glumă și a râs.

— Cânti ceva pentru mine? Ceva vioi. Știi Beyond the Sea a lui Bobby Darin? Vreau să mă acompaniezi la pian.

— Eu nu muncesc aici și, în plus, acum stau de vorbă cu tinerii aceștia. Dar uite, domnul acela slab cu păr rar, care stă la pian, e pianistul acestui restaurant. Dacă ai o cerfre poți să-l rogi pe el. Și nu uita să-i lași bacșiș! bărbatul a clătinat din cap.

— Mămăliga aia nu știe decât cântece spălăcite pentru homo. Eu vreau să cânti tu. Ceva energic! Uite, îți dau zece dolari!

— Nu aș cânta nici pentru cinci sute!

— Așa deci!

— După cum ți-am spus.

— Auzi, de ce japonezii nu luptă ca să-și apere țara? De ce trebuie să venim noi până în Iwakuni ca să vă apărăm pe voi?

— Vrei să spui că pentru asta ar trebui să nu comentez și să cânt pentru tine?

— Exact! a zis bărbatul, apoi s-a uitat peste masă la cei doi tineri. Și ia uite și la ăștia doi! Niște surferi coate goale, buni de nimic! Nu înțeleg ce le trebe japilor să vină până în Hawaii pentru surfing! în Irak...

— Aș vrea să te întreb ceva, l-a întrerupt Sachi. De adineauri îmi tot stă pe limbă.

— Zi! Ce întrebare?

Sachi și-a ridicat capul pentru a-l privi direct în față.

— Mă tot gândeam, oare cum ajunge o persoană să fie ca tine? Te naști cu personalitatea asta sau, la un moment dat, ți s-a întâmplat ceva oribil care te-a făcut să devii așa? Care din astea două crezi că se aplică în cazul tău?

Bărbatul a stat din nou și s-a gândit un pic, apoi a trântit paharul cu whisky pe masă.

— Ascultă, doamnă! Să nu...

Auzindu-l că ridică vocea, patronul restaurantului a intervenit. Era un bărbat mic de statură, dar, în ciuda acestui fapt, l-a apucat de braț pe fostul soldat de marină și l-a tras după el. Se pare că se cunoșteau, pentru că acesta nu a opus rezistență. Doar a aruncat câteva replici dure, pentru a avea ultimul cuvânt.

— Îmi cer scuze! a spus patronul după ce s-a întors. De obicei nu se comportă în felul acesta. Nu e un om rău. Numai când bea devine așa. O să-l atenționez mai târziu! Vă fac cinste cu ceva, așa că vă rog să uitați acest incident neplăcut.

— Nu vă faceți probleme. Sunt obișnuită cu astfel de lucruri.

— Ce spunea bărbatul ăla? a întrebat tânărul cel gras.

— Nu am înțeles deloc. Am auzit doar că a zis japi. Nu e nevoie să știți. Nu era nimic important oricum. Apropo, cum a fost să faceți surfing în Hanalei după pofta inimii? V-ați distrat?

— Da! A fost super! a răspuns cel gras.

— Cea mai tare experiență! Simt că mi-a schimbat total viața! Pe bune!

— Mă bucur! Distrăți-vă la maxim acum cât mai puteți, căci nu după mult timp va trebui să plătiți!

— Nici o problemă! Am aici cârdul!

— Ce bine e să fii lipsit de griji, ca voi doi! a spus Sachi clătinând din cap.

— Putem să vă întrebăm ceva? zise cel gras.

— Ce anume?

— Ați văzut prin locurile astea un surfer japonez cu un singur picior?

— Un surfer japonez cu un singur picior? Întrebă Sachi, mijind ochii și pironindu-l cu privirea. Nu, nu am văzut.

— Noi l-am văzut de două ori. Stătea pe plajă și se uita fix la noi. Avea o placă de surfing roșie, Dick Brewer, dar un picior îi lipsea, de aici în jos - și tânărul a trasat o linie cu degetele la vreo zece centimetri deasupra genunchiului, indicând locul. Parcă ar fi fost amputat. Însă când am ieșit din apă și am venit pe plajă nu mai era nicăieri. Am fi vrut să vorbim cu el. L-am căutat mult peste tot, dar nu l-am găsit. Cred că era cam de vârsta noastră.

— Care picior îi lipsea? Dreptul sau stângul? Tânărul cel gras a stat puțin pe gânduri.

— Aă, cred că dreptul. Nu-i așa?

— Da, dreptul. Sunt sigur!

f^ - Aha, spuse Sachi luând o înghițitură de vin pentru a-și umezi gura. Inipia îi bătea tare, cu zgomot.

— Precis era japonez și nu doar un străin de origine japoneză?

— Da. Nu e nici o îndoială, zise cel înalt. Îți dădeai seama din prima că e japonez. Era la fel ca noi, un surfer venit din Japonia.

Câteva momente Sachi a tăcut mușcându-și puternic buzele, apoi, cu o voce uscată, a spus:

— E ciudat! În orașul ăsta mic un surfer japonez cu un singur picior nu ar trece neobservat. Ți-ar atrage atenția fără să vrei.

— Așa e! aprobă cel gras. Ți-ar sări imediat în ochi. Știi că e ciudat! Dar era într-adevăr acolo pe plajă! Sunt sigur de asta. L-am văzut amândoi!

— V-am văzut și pe dumneavoastră pe plajă, mereu în același loc. El stătea puțin mai departe de dumneavoastră și ne privea. Se sprijinea de trunchiul unui copac, cam în zona unde sunt mesele de picnic și câțiva arbori parottia.

Sachi nu a spus nimic și a mai luat o înghițitură de vin.

— Dar oare cum poate să stea pe placa de surfing doar cu un singur picior? se întrebă cel gras. Nu înțeleg! E destul de greu să-ți menții echilibrul chiar și cu ambele picioare.

De atunci, în fiecare zi, de dimineață până seara, Sachi s-a tot plimbat pe plajă. A străbătut-o de nenumărate ori înainte și înapoi, dar nu a văzut nicăieri vreun surfer cu un singur picior. I-a întrebat și pe surferii de prin părțile locului, dacă nu știu de un tânăr japonez căruia îi lipsește piciorul drept. Dar toți se uitau ciudat și clătinau din cap. „Un surfer japonez cu un singur picior? Nu, n-am văzut. Altfel mi-aș aminti precis. Doar ar ieși imediat în evidență! Dar oare cum poate face surfing doar cu un singur picior?” În seara dinaintea întoarcerii în Japonia, Sachi și-a terminat de făcut bagajele, după care s-a băgat în pat. În sunetul valurilor s-a auzit și țipătul unei șopârle gecko. Sachi a realizat la un moment dat că pe obraji îi curgeau lacrimi. Nu și-a dat seama că plângea decât atunci când a simțit că fața de pernă era umedă. „De ce oare eu nu pot să-l văd pe fiul meu? De ce surferii ăia doi, care nu sunt buni de nimic, l-au putut vedea și eu nu? Oricum te-ai gândi, nu e corect!” Lui Sachi i-a apărut în minte corpul neînsuflețit al fiului ei la morgă. Ar fi vrut să-l zgâlțâie de umăr cu toată puterea, să-l trezească, să strige și să-l întrebe: „Spune-mi, de ce? Nu e drept!”

Sachi a stat mult timp cu fața îngropată în perna udă, înăbușindu-și suspinele. „Oare eu nu merit să te văd?” Sachi nu înțelegea. Știa doar că, oricât de greu i-ar fi, trebuie să accepte această insulă. „Cum a spus mai demult polițistul acela de origine japoneză, corecte sau nu, trebuie să acceptăm lucrurile de pe insula asta așa cum sunt. Chiar dacă poate nu merităm să ni se întâmple.” În dimineața zilei următoare, când s-a trezit, Sachi se simțea o femeie trecută de a doua tinerețe, într-o formă foarte bună. Și-a pus bagajele pe bancheta din spate a mașinii Dodge Neon și a lăsat în urmă golful Hanalei.

Cam la opt luni după ce s-a întors în Japonia, Sachi l-a întâlnit în Tokio pe tânărul cel gras. Ieșise în oraș și, pentru că începuse să plouă, a intrat să bea o cafea la Starbucks, în apropiere de stația de metrou din Roppongi. Și acolo, l-a văzut la o masă alăturată. Era frumos îmbrăcat, cu o cămașă Ralph Lauren fără nici o cută și pantaloni chino, probabil abia cumpărați. Împreună cu el, era o fată drăguță, cu o față mică.

Tânărul s-a ridicat de la locul lui și a venit la masa ei. Părea foarte bucuros să o vadă.

— Ce mai faceți? Ce coincidență, nu? Să ne întâlnim într-un astfel de loc!

— Bună! Și tu ce ai mai făcut? Văd că ți-a crescut destișul de mult părul.

— Păi, în curând o să termin facultatea.

— Chiar așa? Ai fost în stare să termini o facultate?

— Mm... îhî, a îngânat el. Chiar și eu am reușit măcar atâta lucru.

Apoi tânărul s-a așezat la aceeași masă, în fața ei.

— Și la surfing ai renunțat?

— Mai merg să fac surfing uneori, în weekend. Dar acum sunt și în căutarea unui serviciu, așa că nu prea mai pot. Ar cam fi timpul să iau lucrurile în serios.

— Prietenul ăla al tău, înalt ca o prăjină, ce mai face?

— Aa, el n-are nici o grijă pe cap! Nu trebuie să umble să-și caute serviciu. Părinții lui au o afacere profitabilă cu produse de cofetărie în Akasaka și i-au promis că, dacă o va prelua, îi vor cumpăra un BMW. Ce bine de el! Pentru mine însă nu e așa ușor.

Sachi s-a uitat afară pe geam. Ploaia trecătoare de vară uda străzile orașului, înnegriindu-le. Traficul era blocat și taxiurile claxonau de zor, enervante.

— Fata de-acolo e prietena ta?

— Cam așa ceva. De fapt, încă nu am ajuns acolo. Dar încerc să leg o relație cu ea, a spus el, scărpinându-se în cap.

— E foarte drăguță! Chiar prea drăguță pentru tine. Nu ai reușit încă să te culci cu ea, nu-i așa?

Involuntar, tânărul a ridicat privirea în tavan.

— Ca de obicei, spuneți omului verde-n față ce gândiți, fără să vă jenați. Da, într-adevăr, așa e. Nu puteți să-mi dați vreun sfat ca să meargă bine? Adică știți... să pot face următorul pas.

— Ca să cucerești o fată trebuie să faci trei lucruri: primul - să taci și să asculți mereu ce are de zis; al doilea -să-i spui mereu că îți place cum se îmbracă și al treilea -să-i faci pe cât posibil cinste cu ceva bun de mâncare. E simplu, nu? Dacă faci tot ce ți-am spus și tot nu merge, atunci ar fi mai bine să renunți.

— E foarte practic și simplu. Pot să mi le notez în carnețel?

— Da, bineînțeles. Dar vrei să spui că nu reușești să reții nici măcar atâta lucru?

— Nu prea. Sunt prost ca o găină - după ce fac trei pași, uit tot. Așa că notez mereu în carnețel dacă vreau să țin minte ceva. Se pare că și Einstein proceda la fel.

— Einstein? Nu mai spune!

— Nu-i nimic dacă ești uituc. Faptul că uiți e problema.

— Cum vrei tu, notează!

Tânărul a scos din buzunar un carnețel și a scris frumos tot ce-i spusese Sachi mai înainte.

— Vă mulțumesc pentru sfaturi! Mi-ați fost de mare ajutor!

— Sper să meargă bine!

— O să mă străduiesc!

S-a ridicat și a dat să se întoarcă la masa lui, dar, după un moment de gândire, a întins mâna și i-a spus:

— Mult noroc în continuare și dumneavoastră! Sachi a dat mâna cu el. Apoi a adăugat:

Tim

— Mă bucur că nu v-a mâncat vreun rechin în golful Hanalei.

— Vreți să spuneți că acolo vin rechini? Pe bune?

— Da, vin. Pe bune!

În fiecare seară, Sachi stă în fața celor 88 de clape ale pianului, negre și albe precum fildeșul. își mișcă degetele pe claviatură mai mult mecanic și nu se gândește la nimic în timpul acesta. Doar sunetele melodiei îi traversează conștiința – pătrund pe-o ușă în mintea ei și dispar pe alta. Când nu cântă la pian, se gândește la cele trei săptămâni de la sfârșitul toamnei pe care le va petrece în golful Hanalei. La sunetul valurilor ce scaldă plaja, la foșnetul frunzelor copacilor parottia. La norii purtați de alizeu, la albaștrii ce zboară pe cer desfăcându-și larg aripile... Și toate lucrurile care probabil o așteaptă acolo. La altceva în afară de asta nu se gândește, E tot ce i-a mai rămas: golful Hanalei.

Un loc unde l-aș putea găsi

— Tatăl soțului meu a murit în urmă cu trei ani călcat de un tramvai, a spus femeia, după care a făcut o pauză.

M-am uitat direct în ochii ei și am încuviințat ușor de două ori, fără să mi exprim nici o părere. În timp ce ea tăcea, mă uitam să văd cât de ascuțite sunt creioanele din suportul de birou. Le-am examinat cu mare atenție pe toate șase, ca un jucător de golf ce își alege crosa potrivită și m-am decis asupra unuia care nu era nici prea ascuțit, nici foarte tocit.

— E o poveste cam jenantă, a continuat ea.

Nici de astă dată nu mi-am exprimat vreo părere. Am luat în schimb un carnețel și am testat creionul, scriind în capul paginii data curentă și numele ei.

— În Tokio nu mai sunt aproape deloc tramvaie. Au fost înlocuite toate cu autobuze. Au mai rămas doar într-o parte a orașului, ca un fel de amintire. Socrul meu a fost călcat de unul din acestea, spuse ea oftând silențios. S-a întâmplat acum trei ani în noaptea de 1 octombrie. Ploua foarte tare.

Am notat pe scurt în carnețel informațiile esențiale din ceea ce mi-a povestit. „Socrul, trei ani în urmă, tramvai, ploua tare, 1 oct., noaptea.” Pentru că nu pot scrie decât foarte îngrijit, mi-a luat ceva timp să notez totul.

— Socrul meu era destul de băut atunci. Altfel nu ar fi căzut pe liniile de tramvai și nu ar fi adormit acolo, într-o noapte în care ploua atât de tare. Nu e de mirare că s-a întâmplat așa ceva.

Spunând acestea, femeia a tăcut din nou. Și-a strâns buzele și s-a uitat fix la mine. Probabil aștepta ca eu să încuviințez.

— Bineînțeles, am spus. Trebuie să fi fost foarte băut.

— Atât de băut încât și-a pierdut cunoștința, se pare.

— I se întâmpla de multe ori socrului dumneavoastră să ajungă într-o asemenea stare?

— Vreți să spuneți, dacă bea mereu până își pierdea cunoștința?

Am încuviințat.

— Într-adevăr, uneori se îmbăta destul de tare, recunosc femeia. Dar nu mereu și nu atât de tare încât să se prăbușească și să adoarmă pe liniile de tramvai.

Nu-mi dădeam prea bine seama cât de băut trebuie să fie cineva ca să se prăbușească și să adoarmă pe liniile de tratovai. Oare era o problemă care ținea de măsura în carie a băut, de motivul din care a băut sau de cum s-a întâmplat să ajungă pe străzi?

— Cu alte cuvinte, chiar dacă se mai îmbăta uneori, de obicei nu ajungea într-o asemenea stare, încât să nu mai știe de el, am subliniat eu.

— Da, cam așa văd lucrurile.

— Mă scuzați, dar ați putea să-mi spuneți ce vârstă aveți?

— Vreți să știți câți ani am?

— Da. Bineînțeles, puteți să nu-mi răspundeți dacă nu doriți.

A dus mâna la nas și și-a scărpinat cu degetul arătător vârful nasului. Avea un nas drept, frumos și cred că e foarte posibil ca, nu de mult, să-și fi făcut o operație estetică. Mi s-a întâmplat să am o relație cu o femeie care avea același obicei. Și ea își făcuse o operație estetică la nas, iar când se gândea la ceva, își freca mereu vârful nasului cu degetul arătător, de parcă ar fi vrut să se asigure că noul ei nas este încă acolo. Văzând acest gest, am avut un fel de deja-vu, ce implica în mare măsură o scenă de sex oral.

— N-am de ce să ascund acest lucru. Am treizeci și cinci de ani.

— Iar socrul dumneavoastră câți ani avea când a murit?

— Șaizeci și opt de ani.

— Și ce făcea? Vreau să spun, cu ce se ocupa?

— Era preot.

— Prin preot vreți să spuneți... preot budist?

— Da. Era preot budist. Aparținea de secta Jodo-shu. Era preotul principal la un templu din sectorul Toshima.

— Trebuie să fi fost un șoc destul de mare.

— Faptul că socrul meu era beat și a fost călcat de un tramvai?

— Da.

— A fost un șoc, bineînțeles. Mai ales pentru soțul meu. Am notat cu creionul în carnețel: „68 de ani, preot budist, secta Jodo-shu”.

Femeia stătea într-o parte a canapelei de două persoane, iar eu pe scaunul de la birou, cam la doi metri distanță de ea. Era îmbrăcată într-un costum verzuliu, cu o croială foarte dreaptă și purta ciorapi. Avea picioare frumoase, iar pantofii negri îi veneau foarte bine. Tocurile erau atât de ascuțite, încât ar fi putut să fie o armă mortală.

— Prin urmare, cererea dumneavoastră este în legătură cu socrul care a murit?

— Nu. Nu are legătură cu asta, a spus ea și a clătinat ușor din cap pentru a întări negația. E vorba de soțul meu.

— Și soțul dumeavoastră e tot preot?

— Nu. Lucrează la Merrill Lynch.

— Compania de investiții?

— Da.

În tonul vocii ei se simțea o oarecare iritare, de parcă ar fi insinuat: „Ce altfel de companie Merrill Lynch mai există?”.

— Soțul meu e agent de bursă.

M-am uitat să văd cât de mult s-a tocit vârful creionului și am așteptat să continue, fără să spun nimic.

— Deși este singurul fiu, nu prea a fost interesat de budism, ca să-l urmeze pe tatăl său și să devină preotul principal al templului. L-au atras mai degrabă tranzacțiile de la bursa de valori.

Se uita la mine, de parcă m-ar fi întrebat: „Ceea ce e și normal, nu?”. Dar cum nu sunt interesat în mod special nici de budism, nici de bursa de valori, nu am făcut nici o remarcă. Doar am adoptat o expresie neutră care să-i arate că o ascult cu atenție.

— După ce a murit socrul meu, mama soțului s-a mutat cu noi, în blocul din Shinagawa - aceeași clădire, dar în alt apartament. Eu și soțul meu stăm la etajul 26, iar soacra mea la etajul 24. Acum locuiește singură. Înainte trăia la templu cu soțul ei, dar cum de la templul principal a fost trimisă o altă persoană care a preluat postul socrului meu, s-a mutat aici. E în vârstă de șaizeci și trei de ani. Șt5' apropo, soțul meu are patruzeci de ani. Dacă nu i se întâmplă nimic, luna viitoare va face patruzeci și unu.

„Soacra la etajul 24, 63 de ani, soțul 40, Merrill Lynch, etajul 26, sectorul Shinagawa”, am notat eu în carnețel. Femeia a așteptat răbdătoare să termin de scris.

— După moartea soțului ei, soacra mea a început să aibă un fel de crize de anxietate nevrotică. Mai ales când plouă, simptomele devin mai acute. Probabil din cauză că soțul ei a murit într-o noapte ploioasă. Se întâmplă în multe cazuri de felul acesta.

Am încuviințat cu o ușoară mișcare a capului.

— Când se înrăutățesc simptomele, se comportă de parcă nu ar fi întregă la cap. Atunci ne dă telefon, și soțul meu coboară două etaje până la apartamentul ei să aibă grijă de ea. Încearcă să o calmeze sau să o facă să accepte cumva situația... Dacă soțul meu nu este acasă, atunci mă duc eu.

S-a oprit, așteptând reacția mea. Nu am spus nimic.

— Soacra mea nu este o persoană rea. Nu am nici pe departe o părere negativă față de felul ei de-a fi, doar că e o persoană mai emotivă din fire și s-a obișnuit să se bazeze mereu pe cineva. Înțelegeți cum stau lucrurile?

— Da, cred că înțeleg.

Stând picior peste picior, a inversat poziția picioarelor printr-o mișcare rapidă și a așteptat ca eu să notez ceva în carnețel, dar de data asta nu am scris nimic.

— Ne-a sunat într-o duminică dimineață la ora zece. Ploua destul de tare și în ziua aceea. Asta a fost acum două duminici. Hm... cam cu zece zile în urmă.

Mi-am aruncat ochii pe calendarul de birou.

— în duminica de 3 septembrie, nu?

— Da, așa e. într-adevăr era 3 septembrie. În ziua aceea la zece dimineața am primit un telefon de la ea...

Femeia a închis ochii, ca și cum ar retrăi în minte evenimentele. Dacă ar fi un film al lui Alfred Hitchcock, în momentul acesta imaginea ar începe să tremure și ar urma un flashback. Dar cum nu eram într-un film, bineînțeles că nu a urmat o astfel de secvență, așa că a deschis ochii și a continuat:

— A răspuns soțul meu. Ar fi trebuit să mergă la o partidă de golf, dar cum ploua foarte tare încă dinainte de răsăritul soarelui, a renunțat și a stat acasă. Dacă ar fi fost vreme frumoasă în acea zi, probabil că nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Bineînțeles nu e decât o presupunere.

„3 sept., golf, ploaie, a renunțat, mama -> telefon”, am notat eu în carnețel.

— Soacra i-a spus soțului meu că respiră foarte greu, că amețește și nici măcar nu se poate ridica de pe scaun. Fără să se mai bărbierească, soțul meu s-a schimbat de haine și a coborât două etaje până la ea. Înainte să iasă pe ușă mi-a spus: „Nu cred că va dura foarte mult, așa că îmi pregătești, te rog, micul dejun?”.

— Cum era îmbrăcat soțul dumneavoastră? Și-a frecat din nou ușor nasul.

— O cămașă polo gri închis cu mâneci scurte și pantaloni chino de culoare crem. Ambele articole erau comandate dintr-un catalog J. Crew. Soțul meu poartă mereu ochelari pentru că are miopie. Sunt Armâni cu ramă metalică. Era încălțat cu pantofi sport marca New Balance de culoare gri și nu avea șosete.

Am notat în carnețel toate informațiile, neomițând nici un detaliu.

— Vreți să vă spun înălțimea și greutatea?

— Da. Mi-ar fi de ajutor.

— Are 173 cm și cam 72 kg. Înainte să ne căsătorim avea doar 62 kg, dar în cei zece ani de căsnicie a mai pus ceva pe el.

Am notat și aceste informații. Apoi m-am uitat să văd cât de mult s-a tocit creionul și am luat unul nou. L-am potrivit între degete astfel încât să-l țin cât mai natural în mână.

— Pot să continui? a întrebat ea.

— Da. Vă rog!

71' Femeia și-a inversat din nou poziția picioarelor.

— Când a sunat telefonul, eu mă pregăteam să fac clătite. Îi fac în fiecare duminică dimineața. Dacă nu merge să joace golf, mănâncă foarte multe. Îi plac la nebunie, alături de șuncă bine prăjită.

„Nu e de mirare că s-a îngrășat cu zece kilograme”, m-am gândit eu, dar bineînțeles nu am spus-o cu voce tare.

— După douăzeci și cinci de minute am primit un telefon de la soțul meu. Mi-a spus că mama lui s-a calmat și se întoarce imediat. Îi era foarte foame, așa că m-a rugat să-i pregătesc totul pentru că vrea să mănânce de îndată ce ajunge. Am încălzit așadar tigaia și am început să fac clătitele. Am pus la prăjit șunca și am încălzit siropul de arțar la o temperatură tocmai potrivită. Nu e complicat deloc să faci clătite. Trebuie doar ca lucrurile să fie făcute într-o anumită ordine și la momentul potrivit. L-am așteptat și tot așteptat, dar soțul meu nu s-a întors. Clătitele s-au răcit în farfurie și s-au întărit. Așa că i-am dat telefon soacrei mele și am întrebat-o dacă soțul meu este încă acolo. Mi-a spus că a plecat de mult.

Femeia s-a uitat la mine. Eu nu am zis nimic și am așteptat să continue. A luat de pe fustă, de deasupra genunchilor, o scamă imaginară, metafizică.

— Soțul meu a dispărut pur și simplu. S-a evaporat precum fumul și de atunci nu mai știu nimic de el. A dispărut fără urmă undeva pe scările ce leagă etajele 24 și 26.

— Presupun că ați contactat poliția, nu?

— Bineînțeles, spuse femeia strângându-și puțin buzele. Când am văzut că e ora unu și încă nu s-a întors, am dat telefon la poliție. Dar, să vă spun drept, nu s-au grăbit să investigheze. A venit de la secția locală din apropiere polițistul care patrula în zonă, dar cum nu erau urme care să indice vreun act de violență, și-au pierdut imediat interesul pentru acest caz. Mi-au spus să aștept două zile și, dacă tot nu se întoarce, să vin la secție și să completez un formular pentru persoane dispărute. Cei de la poliție păreau a fi convinși că, sub impulsul momentului, soțul meu a plecat undeva, pentru că era sătul de viață sau pur și simplu voia doar să se facă nevăzut. Dar nu avea nici o logică. Soțul meu nu avea la el nici portofelul, nici permisul de conducere, nici cartea de credit, nici ceasul. Nu avea efectiv nimic la el când a plecat la mama lui. Nici măcar nu se bărbierise. În plus mi-a dat telefon că se întoarce imediat și să-i pregătească micul dejun. Cineva care are de gând să plece de-acasă nu te-ar suna să-ți spună așa ceva. Nu credeți?

— Așa e, aveți dreptate, am aprobat-o eu. Apropo, când merge la etajul 24, soțul dumneavoastră coboară întotdeauna pe scări?

— Da. Nu merge niciodată cu liftul. Urăște lifturile. Spune că nu suportă să fie închis într-un spațiu atât de strâmt.

— Și, cu toate acestea, ați ales să locuiți la etajul 26 într-un zgârie-nori?

— Da. Soțul meu urcă și coboară numai pe scări, toate cele 26 de etaje. Spune că nu-l deranjează, că-i întărește picioarele și îl ajută să slăbească. Bineînțeles, îi ia ceva timp de fiecare dată.

„Clătite, 10 kg, scări, lift”, am notat eu în carnețel. Mi-am imaginat clătitele aburinde și pe bărbat urcând scările.

— Cam așa stau lucrurile, a spus femeia. Credeți că ați putea să vă ocupați de acest caz?

Nu era nevoie să mă gândesc. Este exact genul de caz pe care-l căutam. Dar mi-am aruncat o privire în agendă și m-am prefăcut că îmi verific programul și fac niște schimbări. Dacă aș accepta imediat, fără să mă gândesc, m-ar suspecta că am vreun motiv ascuns.

— Din fericire, astăzi sunt liber până după-amiază. M-am uitat la ceas: unsprezece și treizeci și cinci de minute. Dacă nu vă deranjează, credeți că ați putea să-mi arătați jilădirea în care locuiți? Aș vrea să văd locul unde s-a aflat ultima oară soțul dumneavoastră.

— T Da, bineînțeles, a spus, apoi a încruntat ușor sprâncenele. Asta înseamnă că acceptați?

— Da, mă voi ocupa de acest caz.

— Doar că nu am vorbit încă despre onorariul dumneavoastră.

— Nu e nevoie de așa ceva. Femeia s-a uitat fix la mine.

— Cum adică nu e nevoie?

— Nu vă iau nici un ban, i-am spus eu zâmbind.

— Dar aceasta este ocupația dumneavoastră, nu?

— Nu. Aceasta nu este profesia mea. Este o activitate pe care o fac voluntar, în particular. Așa că nu vă costă nimic.

— Voluntar?

— Exact.

— Totuși, măcar ceva, care să acopere cheltuielile necesare...

— Nu, nu pot primi nici așa ceva. Sunt pur și simplu un voluntar, de aceea nu voi accepta bani sub nici un pretext.

Expresia de pe fața ei arăta că nu e încă total convinsă, așa că i-am explicat:

— Din fericire, am și alte surse de venit, care îmi ajung pentru a trăi. Nu am acceptat cazul acesta pentru bani. E un hobby al meu să caut persoane dispărute. (De fapt, mă interesează disparițiile de un anume fel. Dar dacă i-aș fi spus așa ceva, nu aș fi făcut decât să complic lucrurile.) Și aș zice că mă pricep destul de bine la asta.

— Sper că nu sunteți asociat cu vreo sectă religioasă sau vreo grupare New Age.

— Nu. Nu am nici o legătură cu așa ceva.

A aruncat o privire fugară la tocurile ascuțite ale pantofilor, gândindu-se poate că dacă s-ar întâmpla ceva, la nevoie le-ar putea folosi drept armă.

— Soțul meu mi-a spus mereu să nu am încredere în ce-i gratis. Poate sună jignitor, dar de obicei ceva nu e în regulă și până la urmă nu te alegi cu nimic bun.

— Și are dreptate, în general așa se întâmplă. În societatea aceasta capitalistă, care se dezvoltă cu rapiditate, nu te poți încrede cu ușurință în lucrurile care ți se oferă gratis. Totuși, aș vrea să aveți încredere în mine. Numai așa vă pot ajuta.

Femeia și-a luat geanta Louis Vuitton, i-a deschis fermoarul cu un sunet rafinat și a scos un plic gros, sigilat. N-aș putea spune câți bani erau înăuntru, dar părea destul de greu.

— Luați-i măcar pe aceștia, pentru orice eventualitate. Poate aveți nevoie de ei în timpul investigației.

Am clătinat ferm din cap.

— Nu primesc deloc bani, cadouri de mulțumire sau servicii în favoarea mea, pentru ceea ce fac. Aceasta e regula. Dacă aș accepta ceva de felul

acesta, toate acțiunile pe care le voi întreprinde de acum încolo nu ar mai avea nici un sens. Dacă aveți bani în plus și spuneți că nu sunteți împăcată dacă nu plătiți, donați banii unei asociații de caritate: Asociația Lubitorilor de Animale sau Fondul Copiilor Orfani în Urma Accidentelor de Circulație, oriunde, nu contează! Dacă acest lucru vă ajută să aveți conștiința împăcată.

Femeia s-a încruntat, a oftat adânc și a pus plicul înapoi. Geanta Louis Vuitton parcă și-a redobândit rotunjimea și echilibrul. A așezat-o la loc lângă ea pe canapea, apoi și-a dus din nou mâna la vârful nasului. M-a privit, ca un câine căruia îi arunci un băț, dar în loc să-l prindă stă și se uită bleg la tine și, cu o voce oarecum seacă, a spus:

— Toate acțiunile pe care le veți întreprinde de acum încolo?

Am încuviințat și am pus creionul tocit la loc în suport.

i Femeia ce purta pantofi cu tocuri ascuțite m-a adus îmi clădirea unde locuia și m-a îndrumat către scările dintre etajele 24 și 26. Mi-a arătat ușa apartamentului ei (nr. 2609), apoi m-a condus până la cel al soacrei ei (nr. 2517). Scările ce făceau legătura între cele două etaje erau destul de largi. Chiar dacă mergeai foarte încet, nu-ți lua mai mult de cinci minute ca să le parcurgi.

— Faptul că blocul acesta are scările bine luminate și largi este unul dintre motivele pentru care soțul meu s-a hotărât să cumpere acest apartament. În multe clădiri înalte, scărilor nu li se acordă o mare importanță. Dacă sunt largi, ocupă spațiu inutil și, oricum, majoritatea oamenilor nu le folosesc, preferând să meargă cu liftul. Așa că mulți dintre cei care achiziționează clădiri își investesc resursele în locuri mai accesibile vederii. De exemplu, pun în hol marmură de lux sau amenajează o bibliotecă. Soțul meu este însă de părere că, într-o clădire, scările sunt cele mai importante. Spunea că ele reprezintă într-un fel coloana vertebrală.

Într-adevăr, aceste scări îți atrăgeau atenția. Pe holul dintre etajele 25 și 26 era o canapea de trei persoane, un coș pentru scrum și mucuri de țigară, un ghiveci cu o plantă ornamentală, iar pe perete o oglindă mare. De la fereastra largă se vedea cerul senin, pe care pluteau doar câțiva nori, însă era blocată, astfel încât să nu poată fi deschisă.

— între toate etajele spațiul este amenajat în felul acesta? am întrebat eu.

— Nu. Doar la fiecare cinci etaje există un astfel de loc de odihnă. Vreți să vedeți apartamentul meu și al soacrei?

— Nu, deocamdată nu cred că este nevoie.

— De când soțul meu a dispărut așa, fără nici o explicație, starea nervoasă a mamei lui s-a înrăutățit și mai mult, a spus ea fluturând ușor mâna. A fost un șoc destul de puternic pentru ea. Cred că vă puteți imagina.

— Da, bineînțeles, am aprobat-o eu. Nu cred că va fi nevoie să o deranjăm pentru investigația aceasta.

— Vă mulțumesc pentru înțelegere! Vă rog să nu menționați nimic despre asta nici celor din bloc. Încă nu am spus nimănui că soțul meu a dispărut.

— Am înțeles. Apropo, dumneavoastră folosiți de obicei scările?

— Nu, a răspuns femeia ridicând ușor sprâncenele, ca și cum ar fi fost criticată fără motiv. De obicei merg cu liftul. Când plecăm împreună, soțul meu coboară înainte pe scări, iar eu vin cu liftul și ne întâlnim în hol. Când ne întoarcem, urc eu înainte cu liftul, iar soțul meu vine după aceea. Cu tocurile acestea înalte, ar fi periculos să merg pe scări și nu este nici foarte sănătos.

— Da, aveți dreptate.

Intenționez să cercetez locul o vreme, așa că am rugat-o să-l anunțe pe administratorul blocului și să-i spună că am venit să inspectez casa scărilor dintre etajele 24 și 26 pentru o asigurare. Ar putea să creadă că sunt vreun hoț și să cheme poliția și atunci m-aș găsi într-o situație destul de jenantă. Spre deosebire de ceilalți locatari, nu sunt tocmai în măsură să umblu pe-acolo.

— Mă duc să-l anunț, a spus femeia și a plecat.

La urcare, sunetul produs de tocurile ei răsună agresiv pe casa scărilor. Chiar și după ce nu i-am mai văzut silueta, zgomotul lor încă se mai auzea, parcă erau niște cuie bătute pentru a afișa o proclamație de rău augur. Dar, în cele din urmă, zgomotul a dispărut și s-a așternut tăcerea. Am rămas singur.

Am mers în sus și-n jos pe scările dintre etajele 26 și 25. Le-am parcurs astfel de trei ori: prima dată cu o viteză obișnuită, a doua oară încet, observând cu mare atenție împrejurimile. M-am concentrat, încercând să nu scap nimic, nici cel mai mic detaliu. Aproape că nici nu clipeam. Orice incident lasă urme la locul respectiv, iar treaba mea este să, le găsesc. Dar casa scărilor fusese curățată cu simț de răspundere, așa că nu am găsit nici măcar un fir de gunoi pe jos. Nu am observat pete sau zgârieturi, iar în scrumieră nu era nici măcar un muc de țigară.

Parcurgând scările aproape fără să clipească, am început să obosească la un moment dat, așa că m-am oprit să mă odihnesc pe canapeaua dintre etaje. Nu pot spune că era o canapea extraordinară (avea suprafața acoperită cu vinilin), dar numai faptul că cineva s-a gândit să pună o canapea într-un loc atât de puțin circulat – sau cel puțin așa părea – este într-adevăr de admirat. Pe peretele din fața ei era fixată o oglindă mare în care te puteai vedea din cap până-n picioare. Lumina ce intra pe fereastră bătea exact din unghiul potrivit și era atât de bine lustruită încât nu vedeai nici o pată pe suprafața ei. Mi-am privit o vreme imaginea reflectată în oglindă. Poate că și agentul de bursă care a dispărut s-a oprit aici să se odihnească în acea duminică dimineață și s-a uitat la fel în oglindă, la fața lui nebărbierită.

Spre deosebire de el, eu eram bărbierit, însă am observat că părul îmi crescuse cam mult. Firele din spatele urechilor îmi stăteau ridicate, parcă ar fi fost părul unui câine de vânatoare lăptos după ce a traversat un râu. Va trebui să trec pe la frizer cât de curând. De asemenea, am văzut că șosetele nu se asortau cu pantalonii. Nu găsisem deloc unele care să se potrivească. Poate că n-ar fi rău dacă mi-aș mai spăla și eu rufele din când în când. În afară de aceste lucruri, nimic schimbat. Eram același: patruzeci și cinci de ani, necăsătorit, neinteresat de budism și nici de bursa de valori.

„Că veni vorba. Paul Gauguin a fost și el agent de bursă”, m-am gândit eu. „Dar a vrut să se dedice picturii, așa că într-o zi și-a părăsit soția și copiii pentru a pleca în Tahiti. Oare nu cumva... Dar până și Gauguin nu ar fi plecat fără portofel. Și dacă pe atunci ar fi existat cârduri American Express, cu siguranță l-ar fi luat și pe acela. Doar pleca în Tahiti! Și nu i-ar fi spus soției să-i pregătească micul dejun, că se întoarce imediat. Dacă ar fi avut de gând să dispară în același fel, precis ar fi procedat într-un mod adecvat, mai sistematic.”

M-am ridicat de pe canapea și am urcat încă o dată scările, având în minte clătitele aburinde. M-am concentrat cât de mult am putut și mi-am imaginat: „Am patruzeci de ani și sunt un agent de bursă. E duminică dimineața, iar afară plouă cu găleata. Mă întorc acasă unde mă așteaptă clătite la micul dejun”. Tot gândindu-mă, a început să mi se facă din ce în ce mai mult poftă să mănânc niște clătite. Mi-am adus aminte că de azi-dimineață nu mâncasem decât un măr mic.

Mi-a trecut prin gând să mă duc la Denny's și să-mi cumpăr o porție de clătite. Mi-am amintit că pe drumul până aici am văzut din mașină un semn ce indica restaurantul Denny's. Nu era departe, puteam să merg și pe jos. Nu prea mă omoram după clătitele de la Denny's (untul nu e prea grozav și nici siropul de arțar nu are un gust după standardele mele), dar acum m-aș fi mulțumit și cu acestea. Ca să spun drept, și mie îmi plac foarte mult clătitele.

Simțeam cum încep să salivez. Am scuturat puternic din cap și mi-am alungat din minte imaginea clătitelor, deschizând fereastra minții și risipind norii de închipuiri. „Clătitele pot aștepta!” mi-am spus eu. „Deocamdată am ceva de făcut.” „Ar fi trebuit să o întreb, m-am trezit vorbind de unul singur, dacă soțul ei nu are vreun hobby. Poate îi plăcea să picteze.”

Dar oare un bărbat căruia îi place atât de mult să picteze încât și-ar abandona familia și ar pleca de-acasă ar juca golf în fiecare duminică dimineață? m-am gândit eu din nou. Vi-i puteți imagina pe Gauguin, van Gogh sau Picasso încălțați în pantofi de golf, îngenunchind pe terenul verde și încercând să aprecieze distanța până la a zecea gaură? Eu nu! Soțul ei a dispărut pur și simplu între etajul 24 și etajul 26, probabil printr-o împrejurare neprevăzută (pentru că el se aștepta să ajungă acasă și să mănânce clătite). Așa că voi continua investigația pornind de la această ipoteză.

M-am așezat din nou pe canapea și m-am uitat la ceas. Unu și treizeci și două de minute. Am închis ochii și m-am concentrat asupra unui punct fictiv în mintea mea. Apoi nu m-am mai gândit la nimic și, ca și cum aș fi fost absorbit de niște nisipuri mișcătoare, mi-am lăsat corpul în voia timpului. Am stat așa nemișcat, lăsându-mă purtat de curentul lui, oriunde m-ar fi dus. Am deschis ochii și m-am uitat din nou la ceas. Arăta unu și cincizeci și șapte de minute. Douăzeci și cinci de minute dispăruseră cine știe unde. „Nu e rău”, mi-am zis. „O pierdere de timp total inutilă. Nu e rău deloc!”

M-am uitat din nou în oglindă și m-am văzut pe mine: același, neschimbat. Am ridicat mâna dreaptă. Atunci și imaginea mea din oglindă a ridicat mâna stângă. Am ridicat mâna stângă și, la fel, imaginea din oglindă a ridicat-o pe cea dreaptă. Am făcut un gest ca și cum mi-aș lăsa în jos mâna

dreaptă și am coborât repede mâna stângă. Bineînțeles imaginea din oglindă a făcut aceleași gesturi, dar cu mâna stângă și respectiv dreaptă. Nu era nimic în neregulă. M-am ridicat de pe canapea și am coborât pe scări cele douăzeci și cinci de etaje până la parter.

După aceea, veneam în fiecare zi pe la ora unsprezece dimineața și mergeam pe scările acelei clădiri. Administratorul începuse să mă știe (îi aduceam câte o cutie cu bomboane sau alte dulciuri) și puteam să intru în bloc fără nici o problemă. Am parcurs scările dintre etajele 24 și 26 în sus și-n jos, cred că de vreo două sute de ori. Când oboseam, mă odihneam pe canapeaua dintre etaje și priveam cerul pe fereastră sau îmi studiam imaginea reflectată în oglindă. Trecusem pe la frizer să mă tund, îmi spălasem și hainele, așa că acum aveam șosete care să se asorteze cu pantalonii și deci mai puține șanse să fiu arătat cu degetul.

Oricât de atent am cercetat locul, nu am reușit să descopăr nici măcar un indiciu sau ceva asemănător. Dar nu eram descurajat. Treaba asta semăna foarte mult cu îmblân-zitul unui animal dificil: nu merge totul bine din prima. E nevoie de multă răbdare și atenție. Acestea sunt atributele cele mai importante. Și, bineînțeles, intuiția.

Mergând pe scările acelea în fiecare zi, am observat că sunt totuși oameni care le folosesc. Nu foarte mulți, dar erau câțiva locatari care treceau sau cel puțin veneau și stăteau în locul acela dintre etaje, cu regularitate. Am dedus acest lucru pentru că se întâmpla să găsesc pe jos învelișuri de la bomboane, mucuri de Marlboro în scrumieră sau ziare lăsate pe canapea.

Duminică după-amiază m-am întâlnit cu un bărbat care urca scările alergând. Avea treizeci și ceva de ani, o constituție slabă și o față rigidă. Purta un trening verde, adidași Asics și un ceas mare Casio. Am intrat în vorbă cu el:

— Bună ziua! Aș putea să vă răpesc un moment?

— Da, sigur, a spus bărbatul apăsând un buton la ceasul de mână, apoi a răsuflat adânc de câteva ori.

Maioul marca Nike era ud de transpirație la piept.

— Alergați mereu pe scările acestea?

— Da. Până la etajul 32. Dar când cobor, iau liftul. E periculos să cobori scările alergând.

— Faceți lucrul acesta în fiecare zi?

— Nu. Nu prea am timp din cauza serviciului. Așa că fac mai multe ture în weekend. Dacă vin mai devreme acasă, alerg și în timpul săptămânii.

— Locuiți în blocul acesta?

— Da, bineînțeles. Stau la etajul 17.

— Îl cunoașteți cumva pe domnul Kurumizawa de la etajul 26?

— Domnul Kurumizawa?

— 'f] agent de bursă. Poartă ochelari cu ramă argintie și merge mereu numai pe scări. Are patruzeci de ani și 173 cm înălțime.

Alergătorul a stat și s-a gândit puțin, apoi și-a amintit.

— A, da, îl știi! Am vorbit o dată cu el. Uneori când alerg, se întâmplă să trec pe lângă dânsul pe scări sau să-l văd stând pe canapea. Folosește mereu scările pentru că nu-i place să meargă cu liftul, nu?

— Da, așa e. Despre dânsul este vorba. Apropo, sunt mulți alți locatari în afară de domnul Kurumizawa care folosesc zilnic scările?

— Nu sunt foarte mulți, dar există persoane care le folosesc cu regularitate. Cei cărora nu le place să meargă cu liftul. Apoi, mai sunt vreo doi locatari în afară de mine care obișnuiesc să alerge pe scări. Ne fiind nici un traseu de jogging prin apropiere, folosim în schimb scările. Sunt și câteva persoane care, deși nu aleargă, o iau pe scări pentru a se menține în formă. Fiind atât de largi, de bine luminate și de îngrijite, se pare că sunt destul de folosite în comparație cu scările din alte clădiri înalte.

— Știți cumva numele acelor persoane?

— Nu. Îi știu doar din vedere. Ne salutăm când trecem unii pe lângă alții, însă nu știu cum îi cheamă sau în ce apartament locuiesc. E un bloc foarte mare.

— Înțeleg. Vă mulțumesc foarte mult! Îmi cer scuze că v-am reținut. Mult noroc la jogging!

Bărbatul a pornit cronometrul de la ceas și a început din nou să urce scările alergând.

Martți stăteam pe canapea, când un bătrân a venit coborând scările și s-a apropiat de mine. Avea părul alb și purta ochelari. Arăta cam de șaptezeci și ceva de ani, dar era înalt și părea încă în putere. Purta cămașă, pantaloni gri, iar în picioare, sandale. Hainele erau impecabile și fără nici o cută. Îți dădea impresia că ar fi un director de școală primară ieșit de curând la pensie.

— Bună ziua! mi-a spus bătrânul.

— Bună ziua! i-am răspuns.

— Vă deranjează dacă fumez aici?

— Nu, deloc. Vă rog, nu vă rețineți!

S-a așezat lângă mine, a scos din buzunarul pantalonilor un pachet de țigări Seven Stars, și-a aprins o țigară cu un chibrit, apoi l-a stins și l-a aruncat în scrumieră.

— Locuiesc la etajul 26, a spus el după ce a suflat încet fumul. Stau împreună cu fiul și soția lui. Îmi spun că nu le place să miroasă în cameră a fum de țigară, așa că vin aici când vreau să fumez. Dumneavoastră fumați?

I-am spus că m-am lăsat acum doisprezece ani.

— Aș putea și eu să renunț. Oricum fumez doar câteva pe zi, așa că dacă mi-aș propune acest lucru, nu mi-ar fi foarte greu să mă las de fumat. Dar abia mai ies și eu din casă când vin până aici la o țigară sau merg să-mi cumpăr câte un pachet. În felul acesta, am și eu ceva de făcut și trece mai ușor timpul. În plus, mă ajută să mai fac puțină mișcare și să nu mă mai gândesc la lucruri inutile.

— Cu alte cuvinte, continuați să fumați pentru sănătatea dumneavoastră, nu?

— Exact, a spus bătrânul cu o față serioasă.

— Ați spus că locuiți la etajul 26, nu?
— Da.
— Atunci îl știți pe domnul Kurumizawa de la apartamentul 2609?
— Da, îl știu. Poartă ochelari și lucrează parcă la Solomon Brothers, nu?
— Merrill Lynch, l-am corectat eu.
— A, da, la Merrill Lynch. Am stat de câteva ori de vorbă. Și dânsul se odihnește uneori aici, pe canapea.
— Ce făcea domnul Kurumizawa când venea aici?
— Hm... Nu știu. Cred că doar stătea și se uita în gol. Se pare că nu fumează.

— Poate venea aici să se gândească la ceva.
ji' - Mi-e greu să-mi dau cu părerea. Care e oare diferența dintre acestea două? A te uita în gol și a sta pe gânduri... Noi gândim mereu, zi de zi. Asta nu înseamnă însă că trăim pentru a gândi, dar nici nu aș zice că gândim pentru a trăi. Asta contrazice teoria lui Descartes, dar cred că uneori gândim tocmai ca să nu existăm. Atunci când ne uităm în gol, e posibil ca în mod inconștient să declanșăm reacția opusă. Oricum, e o problemă complicată.

Spunând acestea, bătrânul a tras adânc un fum din țigară.

L-am întrebat:

— Domnul Kurumizawa nu v-a menționat cumva dacă are greutăți la serviciu sau probleme în familie?

Bătrânul a clătinat din cap și a scuturat scrumul de la țigară în scrumieră.

— După cum știți, apa curge urmând traseul cel mai scurt. Dar, în unele situații, traseul cel mai scurt este cel pe care apa însăși îl formează. Gândirea umană funcționează în mod asemănător. Mereu am avut această impresie. Dar să vă răspund la întrebare. Eu și domnul Kurumizawa nu am purtat niciodată astfel de discuții profunde. Vorbeam doar despre lucruri mărunte: despre vreme, regulile blocului, cam lucruri de genul acesta.

— Înțeleg. Mă scuzați că v-am răpit din timpul dumneavoastră.

— Uneori nu avem nevoie de cuvinte, a spus bătrânul. Părea că nici nu a auzit ce i-am spus.

— Dar e evident că ele au mereu nevoie de noi. Dacă noi nu am mai fi, cuvintele și-ar pierde sensul existenței lor. Nu credeți? Pentru că, fără noi, nu ar mai fi niciodată rostite, iar cuvintele care nu sunt rostite nu mai sunt cuvinte.

— Da, aveți dreptate.

— E o teză la care merită să te tot gândești.

— Ca o temă de meditație budistă.

— Întocmai, a încuviințat el.

Terminându-și de fumat țigara, s-a ridicat și s-a întors în apartamentul lui.

— O zi bună! a spus bătrânul.

— La revedere!

Vineri după-amiază, când am urcat până în holul dintre etajele 25 și 26, pe la ora două și ceva, am găsit stând pe canapea o fetiță. Se uita în oglindă și cânta. Nu părea mai mare decât un copil de clasa întâi. Era îmbrăcată cu un tricou roz și pantaloni scurți de dril. În spate avea un ghiozdan verde, iar pe genunchi ținea o pălărie.

— Bună ziua!

— Bună ziua! mi-a răspuns fetița, oprindu-se din cântat. Aș fi vrut să mă așez lângă ea pe canapea, dar ar fi putut trece cineva pe-acolo și poate și-ar fi imaginat cine știe ce. Așa că pentru a evita acest lucru am rămas în picioare, sprijinindu-mă de zidul de lângă fereastră, păstrând o distanță corespuțătoare, și am întrebat-o:

— Ai terminat școala?

— Nu vreau să vorbesc despre școală, mi-a răspuns ea pe un ton ce nu lăsa loc pentru nici un comentariu.

— Bine, atunci nu vorbim despre școală. Locuiești în blocul acesta?

— Da. La etajul 27.

— Când urci și cobori o iei pe scări?

— În lift miroase urât.

— Și de aceea urci pe scări până la etajul 27? Fetița a încuviințat, privindu-și imaginea din oglindă, apoi a adăugat:

— Nu mereu. Doar câteodată.

— Și nu te dor picioarele? Nu mi-a răspuns la întrebare.

— Nenea, știți că, dintre toate oglinzile de pe casa scărilor, în asta te vezi cel mai bine? Imaginea e foarte diferită de cea pe care o arată oglinda de-acasă.

— În ce fel e diferită?

— Păi, vedeți și dumneavoastră!

Am făcut un pas în față și m-am privit în oglindă o vreme. Într-adevăr, mi s-a părut că imaginea mea din această oglindă era puțin diferită față de cea reflectată în alte oglinzi. Cel din spatele oglinzii arăta un pic mai împlinit și parcă mai optimist. Ca și cum tocmai ar fi mâncat pe săturate niște clătite fierbinți.

— Nenea, aveți câine?

— Nu. Dar am un peștișor tropical.

— Aha.

Nu părea prea interesată de peștii tropicali, așa că am întrebat-o:

— Îți plac câinii?

Nu mi-a răspuns, însă mi-a pus o întrebare diferită:

— Nenea, aveți copii?

— Nu, nu am.

M-a privit cu ochi suspicioși.

— Mama mi-a spus să nu stau de vorbă cu bărbații care nu au copii. Zice că e o probabilitate destul de mare ca aceștia să fie oameni ciudați.

— Nu neapărat. Dar, într-adevăr, ar trebui să fii atentă când vorbești cu bărbați pe care nu-i cunoști. Mama ta are dreptate.

— Da' tu, nenea, nu ești un ciudat, nu-i așa?

- Nu, nu cred.
- Și nu o să-mi arăți cocoșelul, nu-i așa?
- Nu, n-o să fac așa ceva.
- Și nu colecționezi chiloțeeii fetițelor, nu-i așa?
- Nu.
- Dar colecționezi ceva?

Am stat puțin pe gânduri. Colecționez primele ediții din volumele de poezie contemporană, dar nu cred că ar fi avut vreun rost să menționez acest lucru.

— Nu, nu colecționez nimic în mod special. Dar tu? Și ea a stat și s-a gândit puțin. Apoi a clătinat de câteva ori din cap.

— Nici eu nu colecționez nimic.

Am tăcut amândoi pentru câteva momente.

— Nenea, dintre gogoșile de la Mister Donut, care îți place cel mai mult?

— Tradiționala, i-am răspuns eu fără să stau pe gânduri.

— Eu nu știu de felul ăsta. Ce nume ciudat. Mie îmi plac Lună plină caldă și lepuraș de frișca.

— N-am auzit de nici una din ele.

— Sunt umplute cu jeleu sau pastă dulce de fasole roșie. Sunt foarte bune. Dar mama spune că, dacă mănânc numai dulciuri, o să mă prostesc, așa că nu îmi cumpără prea des.

— Par delicioase.

— Nenea, dar ce treabă aveți aici? Parcă v-am văzut și ieri. Am trecut pe lângă dumneavoastră.

— Caut ceva în locul acesta.

— Ce anume?

ușă.

Nu știu sigur, i-am spus eu sincer. Cred că un fel de

— O ușă? Ce fel de ușă? Sunt tot felul de uși, de diferite forme și culori. Am stat și m-am gândit. Ce formă și ce culoare are? De fapt, până acum nu m-am gândit deloc la acest lucru. Ce ciudat!

— Nu știu. Oare ce formă și culoare o fi având? Poate că nici măcar nu e o ușă.

— Poate fi ceva ca o umbrelă?

— Umbrelă? Hmm, nu cred că e nici un motiv pentru care nu ar putea fi o umbrelă.

— Dar o ușă și o umbrelă diferă destul de mult, nu? Și forma, și mărimea, și utilizarea.

— Într-adevăr, sunt foarte diferite. Dar, când o să găsesc lucrul respectiv, o să-l recunosc imediat, dintr-o privire: „A! Asta e ceea ce căutam!” Poate fi o umbrelă, o ușă sau chiar o gogoasă.

— Hmm... Și căutați de mult lucrul acesta?

— Da, de foarte mult timp. Încă dinainte să te fi născut tu.

— Chiar așa?

Fetița s-a uitat un timp la palmele ei, gândindu-se la ceva, apoi mi-a spus:

— Vreți să vă ajut și eu să-l căutați?

— M-aș bucura foarte tare dacă m-ai ajuta.

— Deci să caut un lucru care nu știu ce este, dar poate fi o ușă, o umbrelă, o gogoasă sau chiar un elefant, nu?

— Exact. Dar când o să-l găsești, o să știi că acela este lucrul pe care-l cauți.

— Pare foarte interesant! Dar astăzi nu mai pot sta. Trebuie să plec. Am un curs de balet.

— Atunci, pe curând! Îți mulțumesc că ai stat de vorbă cu mine.

— Mai spuneți-mi o dată, cum se numește gogoșa care vă place?

— Tradiționala.

Fetița a făcut o față serioasă și a repetat de câteva ori în șoaptă denumirea gogoșii.

— La revedere! a spus ea.

— La revedere!

S-a ridicat de pe canapea și, cântând, a dispărut pe scări în sus. Am închis ochii și m-am abandonat încă o dată în voia timpului, lăsând astfel clipele să treacă fără nici un rost.

Sâmbătă am primit un telefon de la clienta mea.

— Soțul meu a fost găsit, mi-a spus ea direct, fără să-mi adreseze nici măcar un salut.

— A fost găsit? am repetat.

— Da. Ieri pe la prânz am primit un telefon de la poliție. Dormea pe o bancă în sala de așteptare din gara Sendai. Nu avea nici un ban la el și nici un fel de acte, dar treptat și-a amintit numele, adresa și numărul de telefon. M-am dus imediat în Sendai. Era, fără nici o îndoială, soțul meu.

— Dar de ce se afla în Sendai?

— Asta nici el nu știe. Când și-a recăpătat cunoștința, un angajat al gării îl mișca de umăr ca să-l trezească. Se pare că dormea pe o bancă în sala de așteptare. Dar nu-și amintește cum a ajuns până în Sendai fără nici un ban în buzunar, pe unde a umblat, ce a făcut și ce a mâncat în aceste douăzeci de zile de când a dispărut de acasă.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Purta aceleași haine cu care fusese îmbrăcat când a plecat de-acasă. Era nebărbierit de douăzeci de zile, slăbise cam zece kilograme, iar ochelarii și-i pierduse pe undeva. Acum vă dau telefon dintr-un spital din Sendai, unde îi fac niște analize: tomografie, radiografii, un examen psihiatric. Dar se pare că e în deplinătatea facultăților mintale și nici din punct de vedere fizic nu e nici o problemă. Doar că

nu-și amintește ce a făcut în tot acest timp. Ține minte că a plecat de la mama lui și urca să vină acasă, dar nimic despre ce s-a întâmplat după aceea. Oricum, cred că mâine ne vom putea întoarce împreună la Tokio.

— Mă bucur să aud asta.

— Vă sunt pe deplin recunoscătoare pentru efortul depus până acum cu investigația. Dar totul s-a rezolvat, așa că nu mai e nevoie să vă mai deranjați cu acest caz.

— Da, se pare că așa e.

— Toată această întâmplare a fost atât de absurdă, dar acum soțul meu s-a întors și e sănătos, iar pentru mine acesta este singurul lucru care contează.

— Da, bineînțeles, acesta este lucrul cel mai important.

— În ceea ce privește serviciile dumneavoastră, sunteți sigur că nu doriți nimic în schimb?

— După cum v-am mai spus și când ne-am întâlnit prima dată, nu primesc plată, sub orice formă ar fi. Așa că nu vă faceți probleme din cauza asta. Vă mulțumesc pentru considerație!

Au urmat câteva momente de tăcere. O tăcere reconfortantă, care dădea de înțeles că, în acest caz, nu mai e nimic de spus și putem încheia discuția. Am savurat aceste clipe, participând și eu la această tăcere.

— Atunci, numai bine! adăugă într-un sfârșit femeia cu oarecare compătimire și închise telefonul.

Am pus și eu receptorul la loc, apoi am luat un creion nou și, plimbându-l printre degete, m-am uitat la foaia albă de hârtie a carnetelului. Aceasta mi-a adus aminte de cearceafurile albe pe care tocmai le-am adus de la curățătorie. Ele m-au făcut să mă gândesc la o pisică blândă, tărcată, ce doarme confortabil în acele așternuturi, iar această imagine m-a ajutat să mă relaxez. Apoi am căutat în memorie și am scris frumos și îngrijit în carnetel tot ce mi-a spus femeia: „Gara Sendai, vineri pe la prânz, telefon, minus 10 kg, aceleași haine, ochelarii pierduți, nu-și amintește nimic din cele 20 de zile”.

Nu-și amintește nimic din cele 20 de zile.

Am pus creionul jos și m-am lăsat în scaun cu capul pe spate. Privind tavanul, am observat că pe alocuri avea un model neregulat, iar, dacă mi-eram ochii, semăna cu o hartă astrală. În timp ce mă uitam la cerul și stelele acelea imaginare, mă gândeam dacă ar trebui să mă apuc din nou de fumat... pentru sănătatea mea. Încă mai aveam în minte sunetul tocurilor înalte ce răsuna în urma femeii pe casa scărilor.

„Domnule Kurumizawa, am spus eu cu voce tare către un colț al tavanului, bine ați revenit în lumea reală, în mijlocul acestui frumos triumphi: mama bolnavă de nervi, soția ce poartă pantofi cu tocuri precum un cuțit de spart gheața și compania Merrill Lynch.”

Eu voi căuta în continuare acel lucru care ar putea fi o ușă, o umbrelă, o gogoasă sau un elefant. Îl voi căuta altundeva, într-un loc unde l-aș putea găsi.

Piatra în formă de rinichi ce se mișcă în fiecare zi.

Junpei avea șaisprezece ani când tatăl său i-a spus acest lucru. Cu toate că există o legătură de sânge între ei, tatăl și fiul nu au avut niciodată o discuție intimă, în care să-și deschidă inima unul față de celălalt. În plus, foarte rar se întâmpla ca tatăl său să facă vreo remarcă; i'(care să pară cât de

cât) filozofică despre viață. De aceea, această discuție i-a rămas foarte clară în memorie. Deși nu își mai amintește cum a ajuns tatăl lui să-i vorbească despre așa ceva.

„Dintre toate femeile pe care un bărbat le întâlnește în viață, doar trei înseamnă cu adevărat ceva pentru el. Nici mai mult, nici mai puțin.” Acestea au fost cuvintele tatălui său, sau, mai degrabă, declarația lui. I-a vorbit pe un ton calm, dar hotărât, ca și cum i-ar fi spus că pământului îi ia un an să înconjoare o dată soarele. Junpei tăcea și-l asculta. Discuția aceasta îl luase prin surprindere și, în plus, la momentul respectiv habar n-avea ce ar trebui să spună. „Chiar dacă vei întâlni și vei avea relații cu multe femei de-acum înainte”, a continuat tatăl său, „dacă nu e cea potrivită, totul este în zadar. Să ții bine minte lucrul acesta!”. Mai târziu însă, câteva întrebări s-au înfiripat în mintea tânărului fiu. „Oare tatăl meu le-a întâlnit deja pe aceste trei femei? Oare mama este una din ele? Și, dacă este așa, ce s-a întâmplat cu celelalte două?” Dar nu a putut să-l întrebe lucrul acesta. Pentru că, așa cum am spus, nu erau atât de apropiați încât să discute deschis unul cu altul.

La optsprezece ani, Junpei a plecat la Tbkio pentru a urma facultatea. De-atunci a cunoscut și s-a întâlnit cu câteva fete, iar una dintre acestea s-a dovedit a însemna cu adevărat ceva pentru el. Era sigur de asta la momentul respectiv, iar acum, în prezent, putea afirma același lucru. Dar înainte ca Junpei să-și exprime sentimentele (așa era firea lui, îi lua mai mult timp decât altora pentru a reuși să transpună în formă concretă ceea ce gândește și simte), ea s-a căsătorit cu cel mai bun prieten al lui. De atunci ea a devenit deja mamă. Așa că deocamdată era nevoit să o excludă din alternativele pe care le-ar fi putut avea în viață. Trebuia să-și întărească inima și s-o alunge din gândurile lui. Prin urmare – dacă ar fi să accepte teoria tatălui său – nu mai rămâneau decât două femei care ar fi putut să însemne cu adevărat ceva pentru el.

De fiecare dată când întâlnea o nouă femeie, Junpei se întreba: „Oare înseamnă cu adevărat ceva pentru mine?”. Și mereu, această întrebare aducea cu sine o dilemă. Cu alte cuvinte, de fiecare dată, spera că persoana respectivă va însemna cu adevărat ceva pentru el (și cine nu speră acest lucru?), dar în același timp se temea să folosească atât de repede în viață încă o carte dintr-un număr limitat de oportunități. Din cauză că nu a reușit să fie împreună cu prima femeie importantă din viața lui, Junpei nu mai avea încredere în capacitatea – de o deosebită însemnătate – de a-și concretiza sentimentele de dragoste la momentul oportun și în cuvintele potrivite. A început să creadă că ar putea fi o persoană ce trece prin viață agățându-se de multe lucruri ne semnificative și lăsând să-i scape printre degete cele cu adevărat importante. Se întreba de multe ori acest lucru și de fiecare dată când se gândea la asta, inima lui se afunda într-un loc întunecos și rece.

De aceea, fiecare nouă femeie ce intra în viața lui nu rămânea mai mult de câteva luni. Dacă găsea ceva la caracterul sau în comportamentul ei care să-l deranjeze sau să-i displacă, oricât de mărunț și de neînsemnat ar fi fost, într-un colț al inimii Junpei se simțea oarecum ușurat. Așa că, atunci când își găsea o iubită, menținea mereu relația la un nivel superficial,

încercând să nu se atașeze prea mult și, în cele din urmă, acest mod de a fi a devenit un fel de tipar în viața lui. Stătea cu o femeie o vreme să vadă cum merg lucrurile și, când ajungeau la un anumit punct, relația lor se dizolva de la sine. Acest lucru se petrecea fără discuții aprinse și fără sentimente de dușmănie între ei. De fapt, evita de la bun început să se implice cu o femeie care părea să nu accepte o despărțire calmă. Junpei avea un fel de simț pentru a-și alege astfel de iubite care să nu-i facă probleme.

Nici el nu-și dădea seama dacă această abilitate este o trăsătură înnăscută sau și-a format-o cu timpul. Iar dacă a dobândit-o ulterior, asta se datora numai „blestemului” tatălui său. După ce a terminat facultatea, Junpei a avut o ceartă foarte aprinsă cu acesta și, de atunci, a încetat orice legătură între ei. Așa că nu a primit niciodată o explicație solidă, relevantă, în legătură cu teoria celor trei femei din viața unui bărbat, iar lucrul acesta a devenit un fel de complex de care nu a mai putut scăpa. S-a gândit chiar, mai în glumă, mai în serios, dacă nu ar fi mai bine să devină homosexual. Poate în felul acesta ar reuși să se elibereze de această numărătoare inversă care nu-i servea la nimic. Dar din fericire sau din nefericire, Junpei nu era atras fizic decât de femei.

Femeia pe care a întâlnit-o atunci era – după cum a aflat ulterior – mai mare decât el. Avea treizeci și șase de ani. Iar el treizeci și unu. O cunoștință de-a lui deschisese un mic restaurant franțuzesc pe strada dintre Ebisu și Daikanyama și l-a invitat la petrecerea de inaugurare. Se îmbrăcase cu o cămașă Perry Ellis de mătase, bleumarin, și o haină de vară în aceeași nuanță. Ar fi trebuit să se întâlnească cu un prieten apropiat, dar acesta nu a mai putut veni, așa că Junpei se cam plictisea de unul singur la petrecere. Stătea pe un scaun la bar și savura încet un pahar mare de Bordeaux. Se gândea să plece și-l căuta cu privirea pe proprietarul restaurantului ca să-și ia la revedere, când o femeie înaltă, ce avea în mână un cocteil de culoare violetă, a cărui denumire nu o cunoștea, s-a apropiat de el. „Arată foarte bine”, a fost prima lui impresie.

— Am auzit că ești scriitor, e adevărat? a întrebat ea rezemându-și un cot de teighea.

— Da, în principiu s-ar zice că sunt scriitor.

— În principiu? Junpei a încuviințat.

— Câte cărți ți-au fost publicate?

— Două volume de nuvele și o traducere, dar nici una nu s-a vândut prea bine.

Femeia l-a studiat din nou pe Junpei, apoi a zâmbit, părând în mare mulțumită de cum arăta.

— Oricum, e pentru prima dată când întâlnesc un scriitor adevărat.

— Încântat de cunoștință!

— Plăcerea e de partea mea!

— Dar nu e deloc interesant să întâlnești un scriitor, a spus Junpei ca și cum s-ar scuza. Un scriitor nu are nici un talent special cu care să te încânte. Un pianist ar putea să-ți cânte ceva, un pictor ți-ar putea desena o schiță, iar

un magician ar putea face o mică scamatorie... Un scriitor însă nu-ți poate oferi nimic pe loc.

— Dar nu are, cum să spun, o aură artistică sau ceva de genul ăsta pe care aș putea-o admira?

— Aură artistică?

— Un fel de strălucire pe care nu o găsești la oamenii obișnuiți.

— În fiecare dimineață mă privesc în oglindă când mă bărbieresc, dar nu am văzut niciodată așa ceva.

Ea a râs prietenește.

— Ce fel de nuvele scrii?

— De multe ori am fost întrebat acest lucru, dar îmi este greu să răspund de care sunt. Nu prea se încadrează într-un gen anume...

Femeia și-a trecut degetul pe marginea paharului de cocteil.

— Cu alte cuvinte, asta înseamnă că scrii beletristică?

— Cam așa ceva. Deși când spui asta, parcă te-ai referi la acele scrisori pe care se presupune că ar trebui să le trimiți mai departe la nu știu câți oameni.

Ea a râs din nou.

— Apropo, e posibil să fi auzit de tine?

— Citești reviste literare?

Femeia a clătinat din cap scurt, dar hotărât.

— Atunci probabil că nu ai auzit de mine. Nu sunt un scriitor cunoscut în lumea întreagă.

4f Ai fost vreodată nominalizat la premiul literar Akutagawa?

— De, patru ori în cinci ani.

— Dar nu l-ai luat niciodată?

Junpei doar a zâmbit ușor. Fără să-i ceară permisiunea, femeia s-a așezat pe scaunul de lângă el, apoi a băut și restul cocteilului din pahar.

— Și ce dacă! La urma urmei, un premiu nu e decât o speculație în industria literară, a spus ea.

— Ar fi mai ușor de crezut dacă ar spune asta cineva care a câștigat în realitate un premiu.

Femeia i-a spus cum o cheamă: Kirie.

— Sună precum kyrie, o parte a misei, a remarcat Junpei.

La prima vedere, femeia părea cu doi-trei centimetri mai înaltă decât el. Avea părul tuns scurt și o formă foarte frumoasă a capului. Era bronzată peste tot. Purta o jachetă verde deschis, ale cărei mâneci și le ridicase până la coate

și o fustă evazată, cu pliuri, până la genunchi. Pe sub jachetă avea o bluză simplă din bumbac, iar la guler își prinsese o mică broșă turcoaz. Sâni nu erau nici prea mari, nici prea mici. Întregul fel de-a se îmbrăca dovedea eleganță, naturalețe și în același timp indica o notă distinctă, individuală, foarte marcantă. Avea buze pline și, mereu când termina de spus ceva, le întindea sau le țuguia. Și, în mod ciudat, acest lucru făcea ca totul la ea să pară nou și plin de viață. De fiecare dată când se gândea la ceva, pe fruntea largă îi apăreau trei riduri, care dispăreau imediat după aceea.

Junpei și-a dat seama că e atras de Kirie. Era ceva la ea care-l fascina într-un mod inefabil, dar persistent. Inima antrenată de adrenalină îi bătea atât de tare, parcă ar fi vrut să-i trimită pe furiș niște semnale secrete. Și-a simțit deodată gâtul foarte uscat, așa că i-a cerut unui chelner să-i aducă o sticlă de apă minerală Perrier. Ca de obicei s-a întreat: „Oare femeia asta va însemna cu adevărat ceva pentru mine? Oare e una dintre cele două rămase? Este cea de-a doua șansă? Ar trebui să iau acest tren și să văd unde mă va duce, sau să-l las să treacă?”.

— Dintotdeauna ai știut că vrei să devii scriitor? I-a întreat Kirie.

— Da. De fapt, nu țin minte să mă fi gândit vreodată că vreau să devin altceva decât scriitor, așa că nici măcar nu am luat în considerare alte alternative.

— Cu alte cuvinte ți s-a îndeplinit visul.

— Nu știu dacă pot spune asta. Voiam să devin un scriitor remarcabil. Dar am impresia că mai e ceva drum de parcurs până să ajung acolo. Junpei și-a deschis larg mâinile, arătându-i o distanță imaginată.

— Toți începem de undeva. Ai toată viața înainte. Nici un lucru nu iese perfect de la început. Câți ani ai acum?

Atunci și-au dezvăluit fiecare vârsta. Pe ea nu părea să o deranjeze faptul că e mai mare și nici lui Junpei nu-i păsa. Ba din contră, prefera femeile mai mature. În majoritatea cazurilor, era mult mai ușor să se despartă de o femeie mai în vârstă decât el.

— Tu cu ce te ocupi? a întreat-o Junpei.

Kirie și-a strâns buzele formând o linie dreaptă și, pentru prima dată, expresia de pe fața ei a devenit serioasă.

— Păi, ție cu ce ți se pare că m-aș ocupa? Junpei a agitat paharul, rotind vinul din el.

— îmi dai vreun indiciu?

— Nu, fără indicii. E prea greu? Doar e meseria ta să observi și să tragi concluzii, nu?

— Nu chiar. Un scriitor ar trebui să observe, apoi să observe, după care să observe și mai mult, iar concluziile să le amâne pe cât posibil.

— Înțeleg. Păi, atunci observă, observă, observă și mai mult, apoi folosește-ți imaginația. Asta nu contravine eticii profesiei tale, nu?

Junpei a ridicat privirea și s-a uitat din nou la ea, cu foarte mare atenție, încercând să găsească vreun semn secret care să-i indice ceva. Fiecare privea direct în ochii celuilalt.

După câteva momente, Junpei a spus:

— Nu e decât o idee care nu are nici o bază reală, doar imaginația mea, dar cred că ești o specialistă într-un anumit domeniu. Mai precis, pentru asta e nevoie de o abilitate deosebită și nu oricine poate face ceea ce faci tu.

— Ai nimerit-o la fix! într-adevăr, nu oricine poate face asta. Dar încearcă să restrângi puțin posibilitățile, să fii mai concret.

— Are legătură cu muzica?

— Nu.

— Ești designer vestimentar?

— Nu.

— Jucătoare de tenis?

— Nu.

Junpei a clătinat din cap.

— Ești foarte bronzată, ai o constituție fermă și pe brațe ai ceva mușchi. Probabil practici vreun sport în aer liber, deși nu-mi pari genul de persoană care să muncească afară toată ziua. Nu dai această impresie.

Kirie și-a ridicat puțin mânecile jachetei, apoi și-a sprijinit brațele goale de teighea, le-a întors cu palmele în sus și le-a inspectat.

— Te-ai apropiat destul de mult de adevăr.

— Dar încă nu pot da răspunsul corect.

— Micile secrete au importanța lor. Nu vreau să te privesc de plăcerea pe care ți-o oferă profesia ta de a observa și de a-ți pune la treabă imaginația. Dar o să-ți dau un indiciu: și pentru mine a fost la fel.

— La fel în ce sens?

— Vreau să spun că și eu mi-am dorit de când eram mică să fac acest lucru. Ca și tine. Deși nu a fost deloc un drum ușor.

— Mă bucur pentru tine. E foarte important să faci ceea ce-ți place în viață! Meseria ar trebui să fie un act de iubire, nu o căsătorie de conveniență.

— Un act de iubire, repetă ea, părând impresionată. E o metaforă foarte frumoasă!

— Apropo, e posibil să fi auzit de tine? Kirie a clătinat din cap.

— Mă îndoiesc. Nu sunt cunoscută în lumea întreagă.

— Pentru oricine există un punct de plecare.

— Da, așa e, spuse ea râzând, apoi deveni serioasă. Dar, spre deosebire de tine, în cazul meu s-a cerut de la început perfecțiunea. Nu-mi permiteam să fac greșeli. Perfecțiunea sau nimic. Nu era cale de mijloc și nici loc pentru alte încercări.

— Și acesta este un indiciu, nu?

— Da, presupun că da.

Kirie a luat două pahare de pe tava unui chelner ce oferea șampanie oaspeților și i-a întins unul lui Junpei.

— Noroc!

— Să bem pentru profesiile noastre de specialitate! a toastat el.

Au ciocnit amândoi paharele care au răsunat încet, parcă ar fi șoptit un secret.

— Apropo, ești căsătorit? Junpei a clătinat din cap.

— Nici eu, a spus Kirie.

Kirie a petrecut acea noapte la Junpei acasă. Au băut vinul pe care l-au primit cadou de la restaurant, au făcut sex, apoi au adormit. Când Junpei s-a trezit a doua zi, după ora zece, ea deja nu mai era acolo. Pe perna de lângă el nu rămăsese decât o adâncitură, ca o amintire pierdută și un bilet: „Trebuie să plec, am treabă. Sună-mă dacă vrei” și era scris numărul de mobil.

A sunat-o la numărul respectiv și au stabilit să se în-țâlnească sâmbătă seara. Au luat cina la un restaurant, au băut puțin vin, au făcut sex la Junpei acasă, după care au dormit împreună. Și, din nou, când s-a trezit în dimineața următoare, Kirie plecase deja. Cu toate că era duminică. Lăsase același mesaj simplu: „Am plecat. Am treabă”. Nu-și dădea încă seama cu ce se ocupă Kirie, dar în orice caz un lucru era cert: o solicita de dimineața devreme și, cel puțin ocazional, trebuia să lucreze și duminica.

Cei doi nu duceau niciodată lipsă de subiecte de discuție. Kirie avea o minte ascuțită și se pricepea să întrețină o conversație. Știa lucruri din foarte multe domenii. De fapt, ei îi plăceau tocmai cărțile care nu se încadrau în categoria romane. Citea cu mare plăcere biografii, cărți de istorie, de psihologie, scrieri de știință destinate cititorilor obișnuiți. Era aproape uimitor cât de multe cunoștințe poseda din domeniile respective. Odată chiar a rămas cu gura căscată, când a văzut cât de multe informații știa despre istoria caselor prefabricate.

— Case prefabricate? Ceea ce faci are cumva legătură cu arhitectura?

— Nu, a spus ea. Doar că mă interesează lucrurile foarte practice.

Cu toate acestea, a citit cele două volume de nuvele pe care le-a publicat Junpei și a spus că sunt nemaipomenite și mult mai interesante decât s-ar fi așteptat.

— Drept să-ți spun, în sinea mea îmi făceam griji. Mă gândeam ce voi face dacă voi citi cărțile scrise de tine și nu mi se vor părea deloc interesante. Ce să-ți spun atunci? Dar mi-am făcut griji degeaba. Le-am citit cu mare plăcere.

— Mă bucur, a spus Junpei ușurat.

De fapt, și el a avut aceleași temeri când, la cererea ei, i-a dat cărțile să i le citească.

— Să știi că nu spun asta doar ca să te flatez. Ești într-adevăr înzestrat cu ceva special, acel lucru care e necesar pentru a deveni un scriitor remarcabil. Atmosfera nuvelilor tale e calmă, dar în unele dintre ele e chiar plină de viață. Sunt foarte frumos scrise și, mai ales, echilibrate. De fapt, pentru mine acest lucru e cel mai important, fie că e vorba de o melodie, de o nuvelă sau de un tablou. Când întâlnesc o operă care nu e bine echilibrată – pe care eu o consider incompletă și de proastă calitate – mi se face rău. Ca atunci când ai rău de mașină sau de avion. Probabil din cauza asta nu merg la concerte și nici nu citesc romane.

— Pentru că nu vrei să întâlnești lucruri neechilibrate?

— Da.

— Și pentru a evita acest risc nu citești romane și nu mergi la concerte.

— Exact.

— Mi se pare o gândire destul de radicală.

— Eu sunt născută în zodia Balanței. Poate de aceea nu suport lucrurile neechilibrate. Sau mai bine zis...

A închis gura și nu a mai spus nimic. Își căuta cuvintele cele mai potrivite. Dar nu le-a găsit și a încercat o tentativă de oftat.

— Lăsând asta la o parte, am impresia că într-o zi vei ajunge să scrii și un roman lung. Și astfel vei deveni un scriitor mult mai apreciat. S-ar putea să-ți ia ceva timp, ce-i drept, dar așa cred că se va întâmpla.

— Eu sunt un scriitor de proză scurtă. Nu cred că sunt făcut să scriu romane lungi, a spus Junpei cu o voce uscată.

— Chiar și așa...

Junpei nu a mai continuat discuția. A rămas tăcut, ascultând zgomotul făcut de aerul condiționat. De fapt, încercase deja să scrie câteva romane, dar niciodată nu a reușit să termine vreunul. Nu reușea să-și mențină pe termen lung puterea de concentrare necesară pentru a scrie un roman. Când îl începea, avea impresia că va ieși o operă extraordinară. Textul era plin de viață și romanul lui părea să aibă un viitor promițător. Povestea curgea de la sine. Dar, pe măsură ce avansa, vivacitatea și strălucirea păleau încet-încet, însă foarte vizibil. Drumul se îngusta, iar motorul își pierdea din viteză, până când se oprea și, în cele din urmă, ceda de tot.

Era toamnă. Kirie și Junpei stăteau întinși în pat, goi amândoi, după o partidă lungă și intimă de sex. Junpei o ținea strâns în brațe, cuprinzând-o de după umeri. Pe noptiera de lângă pat erau două pahare cu vin alb.

— Junpei?

— Ce e?

— Există o altă femeie pe care o iubești foarte mult, nu-i așa? O femeie pe care nu o poți uita.

— Așa e, a recunoscut el. Ți-ai dat singură seama de asta?

— Bineînțeles. Femeile sunt foarte perspicace când e vorba de astfel de lucruri.

— Deși mă îndoiesc că toate femeile sunt perspicace.

— Dar nici nu mă refeream la toate.

— Aha.

— Și nu te poți întâlni cu acea femeie, nu?

— Da, așa e. Din anumite motive.

— Și nu ar fi posibil să soluționezi această situație? Junpei a clătinat scurt și hotărât din cap.

— Nu.

— Sunt motive complicate?

— Nu știu cât sunt de complicate, dar oricum nu pot schimba situația.

Kirie a luat o gură de vin.

— Eu nu am o astfel de persoană, a spus ea aproape șoptit. Și îmi plăci foarte mult. Îmi faci inima să bată puternic, iar când suntem împreună mă simt atât de fericită și calmă. Dar nu vreau ca noi doi să devenim un cuplu. Te simți ușurat să auzi asta?

Junpei și-a trecut degetele prin părul ei. Nu i-a dat un răspuns, dar în schimb i-a pus el o întrebare:

— Și cărui fapt se datorează asta?

— Vrei să spui de ce nu vreau să devenim un cuplu?

— Da.

— Te deranjează acest lucru?

— Puțin.

— Nu pot să mă implic într-o relație permanentă cu cineva. Nu e vorba doar de tine. Cu oricine. În momentul de față vreau să mă concentrez total asupra unui singur lucru: profesia mea. Dacă ar fi să trăiesc zi de zi împreună cu cineva, m-aș implica emoțional prea mult cu persoana respectivă și nu cred că aș mai putea continua să mă ocup de ceea ce fac acum. De aceea îmi convine situația asta. Nu vreau ca lucrurile să se schimbe.

Junpei a stat puțin și s-a gândit.

— Cu alte cuvinte, nu vrei să fii tulburată de nimic.

— Exact.

— Dacă vei fi tulburată de ceva, îți vei pierde echilibrul, iar acest lucru s-ar putea să devină un mare obstacol în cariera ta.

— Întocmai.

— Și, pentru a evita acest risc, nu vrei să trăiești cu nimeni.

Kirie încuviință.

— Cel puțin nu atâta timp cât am această ocupație.

— Și nu vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Încearcă să ghicești.

— Hoț?

— Nu, a răspuns Kirie cu o față serioasă, apoi a pufnit într-un râs copios. E o presupunere incitantă, dar hoții nu-și încep activitatea dimineața.

— Un ucigaș plătit?

— O ucigașă plătită, l-a corectat ea. Dar oricum, răspunsul e nu. De ce te gândești numai la meserii atât de oribile?

— Deci este o profesie care se încadrează în parametrii legii?

— Da. Se desfășoară în parametrii legali.

— Agent secret?

— Nu. Hai s-o lăsăm baltă deocamdată. Aș vrea să te întreb în schimb ceva despre profesia ta. Spune-mi, despre ce scrii acum? Lucrezi la o nuvelă, nu?

—f!Da, scriu o nuvelă scurtă.

— Și despre ce e vorba în nuvelă?

— Încă nu am terminat-o. Am luat o pauză și de atunci nu am mai scris la ea.

— Atunci poți să-mi spui ce s-a întâmplat până unde ai ajuns.

Junpei a tăcut. Nu obișnuia să povestească altor persoane conținutul unei nuvele înainte de a fi terminată. Considera că aduce ghinion. Era ca și cum ar cobîi. Odată ce cuvintele ar fi rostite, ceva s-ar evapora, precum rouă dimineții și atunci sensurile subtile s-ar transforma într-un fundal superficial. Secretele nu ar mai fi secrete. Dar atunci, stând în pat alături de ea, plimbându-și degetele prin părul ei scurt, Junpei simțea că ei ar putea să-i spună. Oricum, se afla într-o pană de idei și în ultimele zile nu reușise să avanseze cu povestea.

— E o nuvelă scrisă la persoana a treia, a început el. Personajul principal e o femeie de treizeci și ceva de ani, un medic foarte priceput,

specialist în boli interne, ce lucrează la un mare spital. Nu e căsătorită, dar are o relație cu un coleg de serviciu, un chirurg în vârstă de patruzeci și ceva de ani. Pentru că el e deja căsătorit, sunt nevoiți să țină secret acest lucru.

Kirie încerca să-și imagineze cum ar arăta personajul principal.

— E atrăgătoare?

— Da, cred că e destul de atrăgătoare. Dar nu atât de atrăgătoare ca tine.

Kirie a râs și l-a sărutat pe gât.

— Un răspuns de nota zece!

— E principiul meu să dau un răspuns bun atunci când situația o cere.

— Mai ales în pat, nu?

— Da, mai ales în pat. Apoi continuă povestea:

— Își ia câteva zile de concediu și pleacă singură într-o excursie.

Anotimpul e toamna, cam pe vremea asta. Stă la un mic hotel într-o stațiune cu izvoare termale în munți și face plimbări de-a lungul râului ce curge printre văi. E unul dintre hobbyurile ei să privească păsările, mai ales pescărușii albaștri. Într-o zi, mergea alene pe malul râului când a găsit o piatră foarte neobișnuită: de culoare neagră-roșiatică, cu o suprafață netedă care-i aducea aminte de ceva cunoscut. Imediat, a realizat că are forma unui rinichi. Doar era medic de specialitate. Mărimea, culoarea, grosimea erau exact ca acelea ale unui rinichi adevărat.

— Atunci a ridicat piatra și a luat-o cu ea acasă, nu?

— Da. A dus-o cu ea la spital, în biroul ei și o folosea pe post de prespăpăier. Avea mărimea și greutatea perfectă pentru asta.

— Și se potrivea foarte bine cu atmosfera unui birou de spital.

— Exact. Numai că, după câteva zile, a observat un lucru ciudat.

Kirie tăcea și aștepta ca Junpei să continue povestea. El a făcut o mică pauză, de parcă ar fi vrut să-și țină în suspans ascultătoarea. Dar nu era intenționat. De fapt, nu știa ce se întâmplă mai departe pentru că din acel punct nu mai făcuse nici un progres. Se blocase, iar acum stătea într-o intersecție ră indicatoare și se uita în jur, tot gândindu-se în ce direcție să se îndrepte cu povestea.

— Dimineața descoperă că piatra nu mai e la locul ei. Când pleca de la serviciu, o lăsa pe birou. Fiind foarte meticuloasă, o așeza mereu exact în același loc. Cu toate acestea, într-o zi a găsit-o pe scaunul de la birou. În altă zi, lângă vază, iar altă dată rostogolită pe podea. La început s-a gândit că poate se înșela în privința locului în care o lăsase cu o seară în urmă. Dar apoi începe să se întrebe dacă nu cumva memoria îi joacă feste. Noaptea ușa biroului este încuiată și, teoretic, nimeni nu ar trebui să poată intra. Bineînțeles, paznicul avea cheia, dar lucra de mult adplo și nu ar fi intrat fără permisiune în biroul cuiva. În plils, ce sens ar avea să se furișeze în biroul ei în fiecare seară doar pentru a schimba locul pietrei pe care o folosea în loc de prespăpăier? În încăperea nimic altceva nu era în neregulă și nu a observat să-i lipsească vreun lucru. În afară de piatră, nici un alt obiect nu era deranjat. Doctorița era total în ceață... Tu ce crezi? Oare de ce peste noapte piatra aceea își schimbă locul?

— Pentru că piatra în formă de rinichi are ea ceva în minte, spuse Kirie simplu.

— Dar ce ar putea să vrea o piatră în formă de rinichi?

— Vrea să o zdruncine. Puțin câte puțin, fără să se grăbească. Asta este intenția ei.

— Și de ce ar vrea piatra acest lucru?

— Cine știe... Apoi a râs încet:

— Pentru că asta e o piatră care zdruncină doctorii.

— Nu-i amuzant, a spus Junpei cu o oarecare iritare în voce.

— Nu ești tu cel care ar trebui să decidă asta? Doar tu ești scriitorul, nu eu. Eu sunt doar un ascultător.

Junpei s-a încruntat. Din cauza că simțea o ușoară pulsație în Hpatolo l.nmptil Piihlm că băuse prea mult vin.

— Nu reușesc să-mi adun gândurile. Ducrt nu mlirii l« birou să-mi mișc mâinile scriind, să transform idnilo m propoziții, nu reușesc să duc mai departe firul acțiunii. Ai putea să aștepti puțin? Stând de vorbă cu tine, mi-a venit în minte cum aș putea să continui povestea.

— Sigur, spuse ea. Apoi a întins mâna după paharul de vin și a luat o înghițitură. Aștept. Pare o poveste foarte interesantă. Vreau să știu cum se termină, să văd ce s-a întâmplat cu piatra în formă de rinichi.

Kirie și-a schimbat poziția, apăsându-și sâni ei rotunzi de coastele lui.

— Să știi, Junpei, că toate lucrurile din lumea asta au o motivație, zise ea încet, ca și cum i-ar dezvălui ceva.

Junpei era pe jumătate adormit, așa că nu i-a putut răspunde. În aerul nopții, cuvintele ei își pierdeau forma ca părți dintr-o propoziție și, amestecându-se cu aroma discretă a vinului, își făceau drum neobservate până în adâncul conștiinței lui.

— De exemplu, vântul are o motivație. Doar că noi ne vedem de viețile noastre și nu observăm acest lucru. Dar, la un moment dat, ceva ne face să ne dăm seama de asta. Vântul te învăluie și te zguduie cu o motivație. Știe tot ce se petrece în inima ta. Și nu doar vântul. Toate lucrurile, chiar și o piatră! Ne cunosc foarte bine, în totalitate. Și uneori realizăm acest lucru, dar tot ce putem face este să mergem înEiinte, alături de ele. Le acceptăm în viața noastră, trăim în continuare și devenim mai profunzi.

În următoarele cinci zile, Junpei aproape că nu a ieșit din casă. A stat numai în fața biroului, scriind continuarea poveștii pietrei în formă de rinichi. După cum a prezis Kirie, cu fiecare zi ce trecea, piatra o zdruncina încet pe doctoriță. Puțin câte puțin, dar sigur, timp îndelungat. Când face dragoste în grabă cu iubitul ei, seara, în vreo cameră anonimă de hotel, își pune mâna pe spatele partenerului și, discret, caută cu degetele forma unui rinichi. Știe că piatra în formă de rinichi stă ascunsă acolo. Rinichiul este un mesager secret pe care ea însăși l-a îngropat în corpul iubitului. Sub degetele ei, piatra freacă ca o insectă și-i transmite mesaje renale. Vorbește cu rinichiul, făcând schimb de informații. Ii putea simți mucozitatea suprafeței în palma mâinii.

Doctorița se obișnuia din ce în ce mai mult cu existența pietrei negre în formă de rinichi ce își schimba locul în fiecare noapte. A ajuns s-o accepte în viața ei ca pe un lucru firesc și, oriunde ar fi găsit-o a doua zi, nu se mai mira. Când sosea la spital dimineața, se uita după ea prin încăj^ere, o ridica de unde se afla și o pune la loc pe birou. Devenise un obicei de rutină care se armoniza perfect cu celelalte activități ale ei. Atâta timp cât ea se afla în birou, piatra nu se mișca. Stătea cuminte în același loc, ca o pisică ce doarme dusă, în bătaia razelor de soare. Dar în momentul în care părăsește încăperea și încuie ușa, piatra deschide ochii și începe să se miște.

Dacă prindea un moment în care nu avea nimic de făcut, întindea mâna și mângâia ușor suprafața aceea neagră și netedă. Cu timpul, a ajuns să nu-și mai poată lua ochii de la ea. Parcă ar fi fost hipnotizată. Treptat, a început să-și piardă intersul pentru alte lucruri. Nu mai era în stare să citească o carte, nu se mai ducea la sala de fitness. Reușea să-și mențină puterea de concentrare atât cât să-și poată trata pacienții, dar, în afară de asta, toate celelalte lucruri le făcea mai mult din inerție și improvizând pe moment. Nu mai era interesată nici de conversațiile cu ceilalți medici. Nu mai acorda atenție nici felului în care arăta și se vedea clar că îi scăzuse pofta de mâncare. Până și să facă dragoste cu iubitul ei i se părea enervant. Când nu era nimeni în jur, îi vorbea în șoaptă pietrei și asculta cu atenție cuvintele nerostite pe care le spunea aceasta, precum acei oameni singuri care stau de vorbă cu pisica sau cățelul lor. Piatra neagră în formă de rinichi ajunsese să-i controleze o mare parte din viață.

„Poate că nu era un obiect venit în viața ei dinafară”, începea să realizeze Junpei pe măsură ce avansa cu povestea. Esența problemei este ceva din interiorul propriului ei corp. Acel ceva activează piatra neagră în formă de rinichi, cerându-i astfel să acționeze, să ia o măsură concretă, îi trimite neîncetat semnale, sub forma acestui fenomen: piatra ce se mișcă în fiecare noapte.

În timp ce scria nuvela se gândea la Kjrie. Simțea că ea (sau ceva din ea) face povestea să curgă înainte. Asta pentru că, la început, nu a avut intenția să scrie o nuvelă atât de depărtată de realitate. Ceea ce și-a imaginat el vag atunci era o poveste mai liniștită, în genul unei nuvele psihologice. În acea variantă, piatra nu se mișca de la locul ei de una singură.

Junpei a anticipat continuarea poveștii: sentimentele doctoriței pentru iubitul ei, chirurgul ce avea soție și copil, se vor răci. Poate chiar va ajunge să-l urască. Probabil că, în mod inconștient, își dorea acest lucru.

Odată ce a avut în față imaginea de ansamblu, restul poveștii a venit relativ ușor. Ascultând în surdină aceleași melodii de Mahler, ce se repetau mereu, stătea în fața calculatorului și scria deznodământul nuvelei, cu o viteză destul de mare față de cum tasta de obicei. Doctorița a decis să se despartă de iubitul ei, medicul chirurg. „Nu ne mai putem vedea”, i-a spus ea. „Nu putem discuta despre asta?” a întrebat el. „Nu, nici nu încap vorbe”, i-a răspuns ea hotărâtă. În ziua ei liberă a mers în golful Ibkio, a luat un feribot și de pe punte a aruncat în ocean piatra în formă de rinichi. Aceasta

se scufundă, îndreptându-se către fundul întunecat și adânc al oceanului, către centrul pământului. Se hotărăște să ia totul de la capăt, să înceapă o nouă viață. Acum că a aruncat piatra, parcă își simte corpul mult mai ușor.

Însă, a doua zi când ajunge la spital, piatra o așteaptă pe birou. De data aceasta se afla exact în locul unde o lăsa de obicei – grea, neagră și având forma unui rinichi.

Imediat ce a terminat nuvela, Junpei a sunat-o pe Kirie. Probabil că vrea să citească lucrarea în formă finală. Într-un fel, ea l-a determinat să o scrie. Dar legătura telefonică nu se făcea. Îi răspundea mereu o voce înregistrată: „Numărul format nu poate fi contactat. Verificați dacă numărul este corect și apoi reveniți”. A încercat de mai multe ori, dar degeaba. Nu putea lua legătura cu ea la numărul acela. S-a gândit că poate are vreo problemă cu telefonul mobil.

Juppei încerca să nu fie prea mult plecat de-acasă. Așteptată să îl contacteze Kirie, dar nu primea nici un semn de la ea. A trecut cam o lună în felul acesta. O lună s-a transformat în două, iar două luni în trei. Toamna s-a preschimbat în iarnă și în cele din urmă a venit noul an. Nuvela pe care a scris-o a fost publicată în numărul din februarie al unei reviste literare. Într-un ziar era tipărit un anunț publicitar la revista respectivă și în cuprins apărea numele lui și titlul nuvelei: Piatra în formă de rinichi care se mișcă în fiecare zi. Poate Kirie va vedea în ziar anunțul, va cumpăra revista și va citi povestea. Poate îl va suna să-i spună cum i s-a părut. Își tot pune speranțe în această posibilitate. Dar fiecare zi ce trecea mai adăuga un strat de tăcere.

Când Kirie a dispărut din viața lui, durerea sfâșietoare pe care a simțit-o în suflet a fost mult mai mare decât și-a imaginat Junpei. Golul pe care l-a lăsat în viața lui îl zdruncina. Nu era zi în care să nu se gândească de nenumărate ori: „Ce bine ar fi dacă acum Kirie s-ar afla lângă mine!”...îi era dor de zâmbetul ei, de cuvintele pe care le rosteau buzele ei, de senzația pe care i-o dădea atingerea pielii ei când se îmbrățișau. Nici muzica preferată, nici noile publicații ale scriitorilor care-i plăceau nu mai reușeau să-i aline suferința. Totul i se părea diferit, străin de el. „Poate Kirie a fost a doua femeie din cele trei”, se gândea Junpei.

Era începutul după-amiezii în prima zi de primăvară, când Junpei a întâlnit-o din nou pe Kirie. De fapt, e impropriu spus a întâlnit-o, ci, mai exact, i-a auzit vocea.

Junpei se afla într-un taxi și era prins în trafic. Tânărul șofer avea radioul deschis, iar pe postul FM se transmitea o emisiune. Se auzea vocea unei femei, care parcă semăna cu vocea lui Kirie. La început, Junpei nu a fost sigur de asta, dar, pe măsură ce asculta, era tot mai convins că este ea. A recunoscut felul ei de-a vorbi: cu intonația aceea lină și foarte relaxat, cu felul ei caracteristic de a face câte o pauză.

— Ai putea să dai un pic mai tare? i-a spus Junpei șoferului.

— Da, sigur, a răspuns tânărul.

Era un interviu luat într-un studio al unui post de radio. Prezentatoarea emisiunii a întrebat-o pe invitată:

— Să înțeleg că de când erai mică ți-au plăcut locurile înalte?

— Într-adevăr, răspunse Kirie (sau femeia a cărei voce semăna perfect cu a ei), de când mă știu mi-a plăcut să urc în locuri înalte. Cu cât erau mai înalte, cu atât mă simțeam mai calmă și mai liniștită. De aceea, mereu îi rugam pe părinții mei să mă ducă pe clădiri înalte. Am fost un copil destul de ciudat. (A râs.)

— Și astfel ai ajuns în cele din urmă să te apuci de așa ceva, nu?

— La început am lucrat ca analist la o companie de investiții. Dar mi-am dat seama că nu sunt făcută pentru o astfel de profesie și, până la urmă, după vreo trei ani, am renunțat. Primul pas a fost să-mi iau o slujbă ca ștergător de geamuri. De fapt, voiam să mă angajez ca muncitor specialist în lucrări la mare înălțime, dar, în această profesie dominată de bărbați, o femeie nu este acceptată atât de ușor. Așa că am început prin a fi ștergător de geamuri cu jumătate de normă.

— Deci ai trecut de la analist la ștergător de geamuri...

— Da, deși, ca să fiu sinceră, pentru mine e mult mai relaxant să șterg geamuri la înălțime decât să lucrez la o companie de investiții. Pentru că, spre deosebire de valoarea acțiunilor, în acest domeniu, dacă ai căzut, nu mai tragi pe nimeni după tine. Tu ești singurul care se prăbușește.

(A râs.)

— Când spui ștergător de geamuri te referi la acei muncitori care sunt coborâți pe o platformă de pe acoperișul clădirilor, nu?

— Da. Bineînțeles, ești prins cu un cablu de siguranță, dar sunt unele locuri la care nu poți ajunge decât dacă ți-l desprinzi. Însă pe mine nu mă deranjează câtuși de puțin acest lucru. Nu mi-e frică deloc, oricât de sus m-aș afla. De aceea eram foarte apreciată.

— Nu te-ai gândit să devii alpinist?

— Munții nu mă pasionează deloc. Multe persoane mi-au sugerat asta, așa că am încercat de câteva ori, dar nu mi-a plăcut. Oricât de sus aș fi urcat, nu mi se părea captivant. Singurul lucru care prezintă un interes pentru mine sunt zgârie-norii construiți de mâna omului, care se înalță drepti către cer. Nici eu nu-mi explic de ce.

— În prezent ai o firmă în Tokio specializată în curățarea geamurilor zgârie-norilor, nu?

— Da. Am strâns bani muncind în diferite locuri și acum șase ani mi-am deschis propria mea firmă. Mă mai urc și eu pe clădiri să șterg geamuri, dar în principiu sunt managerul ei. Este o firmă mică, dar cel puțin mi se permite să primesc ordine de la nimeni și pot să lucrez în siguranță. Avantajos, nu?

— Pentru că astfel poți să-ți desprinzi când vrei niște de siguranță?

— Pe scurt, da. (A râs.)

— Să înțeleg că nu-ți place să ai prins cablul de siguranță, nu?

— Da, așa e. Parcă nu mai sunt eu când sunt prinsă de cablu. Nu mă simt în largul meu. E ca și cum aș avea pe mine un corset rigid. (A râs)

— Deci chiar îți plac locurile înalte!

— Da, foarte mult. E vocația mea să fiu în locuri înalte. Nici nu m-aș imagina având o altă ocupație. Meseria pe care ți-o alegi ar trebui să fie un act de iubire, nu o căsătorie de conveniență.

— Acum urmează o melodie, James Taylor cu *Up on the Roof*, după care vom continua emisiunea și vom vorbi despre mersul pe sârmă.

În timp ce la radio se transmitea melodia, Junpei s-a aplecat spre scaunul din față și l-a întrebat pe șofer:

— Dar cu ce anume se ocupă femeia căreia i s-a luat interviul?

— Leagă o coardă între două clădiri înalte și merge pe ea, traversând-o de la un capăt la altul, i-a explicat șoferul. Se ajută de o prăjină pentru a-și menține echilibrul. E un fel de acrobată. Eu am acrofobie[^], așa că mi-e frică până și în lifturile acelea cu pereții de sticlă din clădirile înalte. Probabil e amatoare de senzații tari. Oricum nu e tocmai o persoană obișnuită. Se pare că nu mai e foarte tânără.

— Și asta e meseria ei?

Junpei a realizat că vocea îi suna sec, ca și cum își pierduse greutatea. Parcă ar fi fost vocea altcuiva și se auzea dintr-o spărtură în capota mașinii.

1. Teama patologică de locuri înalte.

Haruhi Murakami

— Da, se pare că își găsește diferiți sponsori care o susțin în ceea ce face. Ultima dată a fost în Germania și a practicat mersul pe sârmă la nu știu ce catedrală renumită. Spunea că de fapt ar vrea să încerce pe clădiri și mai înalte, pe zgârie-nori, dar nu poate obține permisiunea de la autorități. Pentru că, la o asemenea înălțime, plasa de siguranță e inutilă. Așa că o ia treptat, depășindu-și recordul cu fiecare nouă provocare, încercând să ajungă la înălțimi din ce în ce mai mari. Dar, cum nu poate trăi doar din asta, de obicei se ocupă, după cum a menționat adineauri, cu managementul firmei de curățat geamuri. Cu toate că ar putea la fel de bine să practice mersul pe sârmă și la un circ sau ceva de genul ăsta, spunea că nu i-ar plăcea să lucreze într-un asemenea loc. Nu e interesată decât de clădirile înalte. Chiar că e ciudată!

— Lucrul cel mai minunat este că, atunci când mă aflu acolo sus, devin o altă persoană, îi povestea ea prezentatoarei. De fapt, fără această transformare nu ai cum să supraviețuiești. Când ajung într-un loc înalt, sunt numai eu și vântul. Nimic altceva nu mai există. Vântul mă învăluie și mă zdruncină, mă înțelege și în același timp și eu îl înțeleg pe el. Ne acceptăm reciproc și hotărâm să trăim împreună. Ceea ce îmi place este exact acel moment când sunt doar eu și vântul. Nimic nu poate interveni între noi. Nu e loc pentru nimeni altcineva. Și nu mi-e frică. Odată ce sunt la înălțime și fac primul pas pe sârmă, intru complet într-o stare de concentrare și, în clipa aceea, frica dispare. Ne aflăm într-un vid, într-un spațiu intim, doar al nostru. Aceste clipe îmi plac mai mult decât orice!

Junpei nu știa dacă prezentatoarea a înțeles lucrurile pe care le-a povestit Kirie. Vorbise calm, ca de obicei. Când s-a terminat interviul, Junpei i-a spus șoferului să oprească taxiul. A coborât și a parcurs pe jos restul drumului. Din când în când, ridica privirea și se uita la clădirile înalte sau la

norii ce pluteau pe cer. Nimeni nu poate interveni între ea și vânt, a realizat el și a simțit un sentiment puternic de gelozie. Dar pe cine era gelos? Pe vânt? Cine poate fi gelos pe vânt?

Câteva luni după aceea, Junpei a tot așteptat un semn de la ea. Ar fi vrut să stea de vorbă cu ea despre tot felul de lucruri – despre piatra în formă de rinichi, de exemplu. Dar nu a primit nici un telefon de la ea. Numărul ei de mobil, ca de obicei, „nu putea fi contactat”. Când a venit și vara, Junpei a renunțat la orice speranță. Și-a dat seama că ea nu mai avea de gând să se întâlnească cu el. Relația lor a luat sfârșit calm, fără discuții aprinse și fără sentimente de dușmănie între ei. Dacă stătea să se gândească, s-a întâmplat exact cum a procedat și el de atâtea ori înainte cu alte femei. La un moment dat, telefoanele încetau și astfel relația se dizolva de la sine, în liniște.

„Oare ar trebui s-o includ în numărătoarea inversă? Să o număr printre cele trei femei care înseamnă cu adevărat ceva pentru mine?” Junpei s-a frământat mult timp gândindu-se la acest lucru, dar nu a ajuns la nici o concluzie. „Să mai aștept șase luni!” și-a spus el. „Și după aceea, după jumătate de an, decid.”

În decursul acestor luni, Junpei a lucrat intensiv; a scris un număr mare de nuvele. Și în timp ce stătea la birou elaborând textul, se gândea la Kirie. „Probabil că acum e într-un loc înalt, împreună cu vântul. Eu stau aici singur scriind nuvele, iar ea se află singură pe sârmă, la înălțime, mai sus decât oricine. Fără să-și prindă cablul de siguranță. Și, odată ce intră în starea de concentrare, frica dispăre. Sunt doar eu și vântul, îi veneau mereu în minte cuvintele ei. Junpei și-a dat seama de faptul că ajunsese să nutrească pentru Kirie un sentiment deosebit pe care nu l-a simțit față de nici o altă femeie. Era un sentiment profund, cu un contur distinct, aproape palpabil, încă nu știa cum ar trebui să-i spună acestui sentiment.

'II

dar cel puțin știa că nimic nu-l va putea înlocui. Chiar dacă nu o va mai vedea niciodată pe Kirie, sentimentul acesta va rămâne mereu cu el: în inimă sau în măduva oaselor... Undeva în corpul lui va simți iară încetare lipsa ei. Când s-a apropiat sfârșitul anului, Junpei a luat o hotărâre: Kirie e cea de-a doua femeie dintre cele trei care înseamnă cu adevărat ceva în viața lui. Și a doua șansă ratată. Ceea ce însemna că nu i-a mai rămas decât una. Dar acum nu-i mai era teamă. „Nu cifra este importantă. Această numărătoare inversă nu are nici un sens”, și-a dat seama Junpei. „Ceea ce este cu adevărat important este sentimentul de a accepta pe cineva în totalitate. Și trebuie să fie întâia și ultima oară.”

Șam în aceeași vreme, piatra neagră în formă de rinichi a dispărut de pe biroul doctoriței. Într-o dimineață și-a dat seama că piatra nu mai e acolo. Și atunci a înțeles că nu o va mai găsi niciodată.

Maimuța din Shinagawa.

I se întâmpla câteodată să nu-și mai poată aminti cum o cheamă – de cele mai multe ori atunci când cineva o întreba pe neașteptate numele. De exemplu, dacă își cumpăra o rochie într-un butic și voia să-i scurteze mânecile, iar vânzătoarea o întreba: „Mă scuzați, puteți să-mi spuneți numle

dumneavoastră?”. Sau la serviciu, când vorbea la telefon cu cineva, iar la sfârșitul convorbirii persoana respectivă cerea să-i confirme numele. În astfel de situații își pierdea brusc memoria și nu mai știa cine este. Atunci, trebuia să scoată portofelul și să se uite în permisul de conducere pentru a-și aminti cum o cheamă. Bineînțeles, interlocutorul ei rămânea foarte mirat. Iar dacă vorbea la telefon, urma o pauză stânjenitoare care îl lăsa nedumerit pe cel de la capătul firului.

Dar, în alte situații, când era conștientă de faptul că urma să-și spună numele, nu se întâmpla să uite cum o cheamă. Dacă era pregătită dinainte, își controla memoria fără nici o problemă. În schimb, atunci când era ocupată sau cineva o întreba dintr-odată numele fără să se aștepte la acest lucru, mintea îi devenea un gol total, ca și cum cineva ar fi apăsător un întrerupător și nu mai reușea să-și aducă aminte cum o cheamă oricât ar fi încercat. Cu cât își răscolea mai mult memoria în căutarea unui indiciu ca să-și amintească, cu atât mintea îi era înghițită și mai mult de vidul acela amorf.

Propriul nume era singurul pe care nu și-l putea aminti. Nu i se întâmpla să uite numele persoanelor din jur și nici alte lucruri precum adresa, numărul de telefon, ziua de naștere, numărul pașaportului. Își amintea foarte bine chiar și numerele de telefon ale prietenilor apropiați sau ale celor mai importanți clienți. A avut dintotdeauna o memorie destul de bună. Doar numele ei îi scăpa uneori din memorie. Acest fenomen de „uitare a numelui” a început cam cu un an în urmă. Nu i s-a mai întâmplat niciodată așa ceva până atunci.

Numele ei era Mizuki Ando. Înainte de căsătorie o chema Mizuki Osawa. Nici unul din ele nu era original sau dramatic. Totuși acesta nu este un lucru care, în agitația cotidiană, să-i scape inevitabil din memorie. Doar e propriul nume!

A devenit Mizuki Ando în urmă cu trei ani, când, în primăvară, s-a căsătorit cu Takashi Ando. La început nu se putea obișnui cu noul nume: Mizuki Ando. Nu-i plăcea nici cum sună, nici cum arată scris pe hârtie. Îi părea oarecum enervant. Dar după ce l-a pronunțat și s-a semnat astfel în repetate rânduri, a început încet-încet să-și schimbe părerea. Ar fi putut de exemplu să o cheme Mizuki Mizuki sau Mizuki Miki. (De fapt, chiar s-a întâlnit – e adevărat pentru o scurtă perioadă de timp – cu un bărbat al cărui nume de familie era Miki.) În comparație cu aceste combinații, Mizuki Ando sună chiar foarte bine, se gândea ea, și cu timpul a acceptat acest nou nume drept al ei.

Dar de un an încoace numele a început brusc să-i scape din memorie. La început se întâmpla cam o dată pe lună, dar cu timpul acest lucru a devenit din ce în ce mai frecvent. Acum se întâmpla cel puțin o dată pe săptămână. Odată ce numele Mizuki Ando îi pierdea din memorie, devenea doar un nimeni, rămânea „o femeie fără nume”. Atâta timp cât avea portofelul la ea, era bine. Scotea permisul de conducere și citea imediat numele. Dar dacă și-ar pierde portofelul și s-ar găsi în situația de a nu-și mai aminti cum o cheamă, habar n-ar mai avea cine este. Bineînțeles, chiar dacă temporar rămânea fără nume, existența ei nu

se reducea la zero. Persoana oi hh ^rim>n iicnln iş tii |)jih, își amintea perfect adresa și nuițianil di» tnlnliin Nii mim ca atunci când ai amnezie totală, cum s(! iiiU|ilrt lli llliiw Totuși e destul de supărător să nu-ți aminU<Hli mimln 1^1 dă un sentiment de neliniște. O viață fără nuiiu' i ho iiHium ca un vis din care nu mai reușești să te trozțșli.

S-a dus la o bijuterie unde și-a comandat o hnUnrfi simplă de argint, cu numele ei încrustat pe ea: Mizuki Ando (Osawa). Doar atât. Fără adresă și numărul de telefoM. „Parcă aș fi un câine sau o pisică”, se gândea ea cu autoironii! Nu pleca nicăieri fără brățară. Dacă își uita numele, nu trebuia decât să arunce o privire fugară la ea. Nu mai era nevoie să stea să-și caute portofelul sau să fie privită în mod ciudat de către interlocutori.

Nu i-a mărturisit soțului ei faptul că i se întâmpla regulat să-și uite numele. Știa ce i-ar fi răspuns soțul ei dacă i-ar fi dezvăluit acest lucru: „Asta înseamnă că nu ești mulțumită și nu ești fericită alături de mine”. Așa era el, trebuia să găsească o logică în orice. Nu era rău intenționat, dar sfârșea prin a teoretiza totul fără a ține cont de nimic altceva. Ei îi displăcea felul în care soțul ei hotăra lucrurile după propria lui judecată. În plus, era foarte vorbăreț și, odată ce se pornea o discuție, nu se oprea atât de ușor. De aceea, a hotărât să nu-i spună nimic despre asta.

Și oricum, ceea ce spune (sau ar fi spus probabil) soțul ei nu este adevărat. Nu avea nici o nemulțumire în viața conjugală, nu era nefericită alături de el. Cu toate că, uneori, se sătura de felul lui de a judeca totul atât de logic – în esență nu avea ce-i reproșa și nici familia lui nu-i lăsase o impresie negativă. Socrul ei era doctor și avea clinica lui în Sakata, prefectura Yamagata. Era un om de treabă, cam învechit în gândire, dar cum soțul ei era al doilea fiu, nu prea le dădea bătaie de cap. Mizuki, fiind născută în Nagoya, nu agreea iernile friguroase și vântul puternic din nord, dar pentru câteva vizite scurte o dată sau de două ori pe an, Sakata era un loc destul de plăcut.

La doi ani după ce s-au căsătorit, au făcut un împrumut și au cumpărat un apartament într-o clădire nou construită, în sectorul Shinagawa din Tokio. Soțul ei în vârstă de treizeci de ani lucrează în laboratorul unei companii farmaceutice. Mizuki, acum la douăzeci și șase de ani, era angajată la un magazin de prezentare Honda, filiala Ota. Răspundea la telefon, îi întâmpina pe clienți și-i conducea pe canapea, îi servea cu ceai sau cafea, făcea copii xerox dacă era nevoie, avea grijă de documentele necesare și se ocupa de lista clienților pe calculator.

După ce a absolvit o facultate de fete din Tokio, unchiul ei, care era angajat la Honda, i-a găsit această slujbă. Nu era un serviciu foarte palpitant, dar avea oarecare responsabilități și, într-un fel, ceva satisfacții. Nu intra în atribuțiile ei să se ocupe de vânzarea mașinilor, dar, dacă nici unul dintre cei responsabili cu așa ceva nu se afla prin preajină, se descurca de minune să răspundă la toate întrebările clienților. Observându-i pe dealeri, a prins în mod natural secretul meseriei, precum și termenii de specialitate necesari. De exemplu, le explica cu mult entuziasm clienților despre modelul Odyssey, cât de ușor este de manevrat încât aproape că nu-ți vine să crezi că e o

mașină de familie. Știa pe dinafară consumul la suta de kilometri pentru fiecare model în parte. Cu elocvență și un zâmbet încântător, câștiga încrederea potențialilor cumpărători. Reușea să citească personalitatea și caracterul clienților și să schimbe tactica în funcție de situație. De multe ori a ajuns până la semnarea contractului, dar din păcate trebuia să cedeze această ultimă etapă unui dealer. În plus, nu avea autoritatea să facă reduceri, să negocieze valoarea mașinilor vechi la schimb sau să ofere opțiuni gratis. Chiar dacă ajungea la o înțelegere cu clientul, la sfârșit, dealerul era cel care încheia contractul și lua comisionul. Singurul ei câștig din asta era cina cu care-i făcea cinste norocosul coleg.

„Dacă m-ar lăsa să mă ocup de vânzări, cu siguranță aș vinde mai multe mașini și, prin urmare, aș crește profitul magazinului”, se gândea câteodată. Mizuki s-ar fi descurcat mult mai bine decât acei dealeri tineri abia ieșiți din facultate, dacă-și punea mintea. Dar nimeni nu i-a spus vreodată: „Ai talent pentru a vinde mașini. E păcat să rămâi pe post de secretară, să te ocupi de documente și să răspunzi la telefoane. N-ai vrea să treci la vânzări?”...Însă sistemul companiilor funcționează pe baza unor reguli fixe: dealerii se ocupă de vânzări, secretarele cu munca de birou. Odată stabilită o poziție în cadrul unui departament, acest lucru nu se schimbă decât în cazuri extreme. În plus, nici ea nu avea dorința de a-și lărgi sfera activităților, nu se ambiționa să-și facă o carieră. Prefera să lucreze de la nouă la cinci, să-și îndeplinească sarcinile atribuite, să-și ia toate zilele de concediu cu plată și să se bucure de viața personală.

La locul de muncă folosea în continuare numele ei de fată. Era prea mare bătaie de cap să explice în parte clienților cunoscuți și persoanelor cu care lucra motivul pentru care și-a schimbat numele. În plus, și pe cărțile de vizită, și pe ecuson, și pe timecard era scris Mizuki Osawa/a. Toți o strigau Osawa-san sau Osawa-kun sau Mizuki-san sau Mizuki-chan. Și când răspundea la telefon se prezenta la fel: „Ați sunat la Honda Primo XX, sunt Osawa...”. Dar asta nu însemna câtuși de puțin că își nega noul nume, „Mizuki Ando”. Doar că era mult mai simplu să folosească în continuare numele de fată decât să explice de fiecare dată situația.

Soțul ei știa că Mizuki folosește încă numele vechi la locul de muncă (pentru că o suna câteodată la serviciu) și nu avea nimic împotriva. Era de părere că numele folosit

1. Un cârd pe care angajatul îl activează când vine și pleacă de la serviciu, astfel înregistrându-se ora exactă la care și-a început și terminat programul.

2. Sufixe alăturate numelui, -san este echivalent, în mare, cu domnul/doamna, -kun este folosit între colegi, iar -chan este mai mult folosit față de fete sau femei și indică un grad de prietenie.

la locul de muncă nu e decât o problemă de comoditate și, atâta timp cât era logic, nu avea nimic de obiectat. În unele situații, această trăsătură a soțului ei făcea lucrurile să fie mult mai ușoare pentru ea.

Mizuki se gândea dacă nu cumva uitarea numelui poate fi simptomul vreunei boli grave și atunci se neliniștea foarte tare. Exista, de exemplu, posibilitatea să aibă Alzheimer. Plus că în lume sunt atâtea boli fatale, complicate, pe care nici nu ni le putem imagina. Până atunci nici nu auzise de boli incurabile precum hipotonia musculară sau coreea Huntington. Probabil mai sunt atâtea altele de care nu știe. Și în multe cazuri primele simptome sunt minore. Simptome neobișnuite, dar ne semnificative – cum ar fi să mi-ți mai poți aminti propriul nume. Atunci începea să-și facă tot felul de griji: „Dacă în timpul acesta un focar al unei boli, neștiute se răspândește încet, dar sigur în corpul meu?”.

Mizuki a fost la o policlinică și a explicat unui doctor situația ei. Dar tânărul doctor care a examinat-o (deși era atât de palid la față încât arăta mai degrabă a pacient bolnav de vreo maladie decât a doctor) nu prea a luat-o în serios.

— Ce altceva în afară de numele dumneavoastră nu vă amintiți? a întrebat-o el.

— Acesta este singurul lucru deocamdată.

— Hmm... Asta ține mai degrabă de domeniul psihiatriei, a spus doctorul pe un ton lipsit total de interes și compasiune. Dacă apare regulat un alt simptom în afară de uitarea numelui, mai veniți la o consultație și vom face atunci niște teste de expertiză.

Insinua, probabil, că în fiecare zi vin la spital mulți oameni cu simptome grave și sunt foarte ocupați, iar simplul fapt că îți uiți numele din când în când nu e cine știe ce.

Într-o zi i-a sosit în cutia poștală, pe lângă scrisori, și ziarul cu anunțuri al sectorului Shinagawa. Aici, a citit un articol despre un cabinet de consultații pentru cei cu probleme de suflet ce se va deschide la primărie. Era un articol mic, aproape de neobservat, căruia în mod normal nu i-ar fi dat atenție. Scria că, o dată pe săptămână, un consultant specialist oferă consultații private, la un preț rezonabil. Poate veni orice locuitor din Shinagawa care are peste optsprezece ani. Toate informațiile personale sunt strict confidențiale, așa că oricine poate folosi cu încredere serviciile. Nu-și dădea seama dacă un cabinet pentru sfaturi sponsorizat de primărie o va putea ajuta, dar merita să încerce. „Nu pierd nimic dacă merg”, se gândea Mizuki. Magazinul de mașini la care lucra nu avea liber în weekend, în schimb era relativ ușor să-și ia liber oricând în timpul săptămânii și putea să se încadreze în programul acestui cabinet de consultații înființat de primărie – care, pentru oamenii ce muncesc normal, era un program de funcționare aproape nerealist. Trebuia să-ți faci programare dinainte, așa că Mizuki a dat telefon la persoana care se ocupa de așa ceva. Taxa era de două mii de yeni pentru jumătate de oră, o sumă pe care o putea plăti fără probleme. Urma să meargă miercuri la ora unu după-amiaza.

În ziua respectivă s-a dus la primărie. Cabinetul de consultații pentru cei cu probleme de suflet era la etajul doi. Se pare că, în acea zi, în afară de ea, nu mai venise nimeni la cabinet pentru a cere sfaturi.

— Programul acesta de-abia a început și a fost înființat în mare grabă, așa că majoritatea oamenilor nu au auzit încă de el, i-a spus femeia de la recepție. Când lumea va afla despre el, probabil că va fi mai aglomerat. Azi ai noroc, e liber.

Consiliera era o femeie cam de patruzeci și ceva de ani, mică de statură și destul de plină, doamna Tetsuko Sakaki -o persoană foarte plăcută. Avea părul scurt, vopsit șaten deschis, iar pe fața largă un zâmbet binevoitor. Purta un costum de vară într-o nuanță deschisă, o bluză de mătase lucioasă, un colier de perle artificiale și pantofi fără tocuri. Semăna mai degrabă cu o mătușă prietenoasă și grijulie din cartier decât cu un consilier.

— Mă numesc Tetsuko Sakaki. Soțul meu este șeful Departamentului de Construcții Civile din cadrul primăriei, s-a prezentat ea pe un ton familiar. Așa că am reușit să obțin ajutor din partea sectorului și să deschid acest cabinet de consultații pentru cetățeni. Tu ești prima clientă. Încântată de cunoștință! Se pare că astăzi nu s-au strâns oameni, așa că sunt liberă. Putem discuta pe îndelete, cât timp dorești.

Vorbea rar și totul la ea era foarte calm și liniștit.

— Plăcerea este de partea mea, a răspuns Mizuki. Dar se întreba în sine ei dacă femeia aceasta se va descurca. ', X

— Sunt în măsură să ofer consultații și am o experiență bogată în domeniu, așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința aceasta. Poți să ai încredere în mine, adăugă ea senină, ca și cum ar fi auzit vocea interioară a lui Mizuki.

Tetsuko Sakaki s-a așezat la un birou din metal, iar Mizuki a luat loc pe o canapea de două persoane foarte veche, de parcă tocmai ar fi fost scoasă dintr-un depozit. Avea arcurile slăbite, iar mirosul de praf îi provoca o ușoară mâncărime în nas.

— Aș fi vrut să-ți pot oferi o canapea mult mai bună, mai potrivită pentru ședințe de consultare, dar deocamdată nu am găsit-o decât pe aceasta. Nu e deloc un sistem flexibil. La urma urmei este vorba de primărie și aici orice lucru necesită o mulțime de formalități enervante. Nu prea agreez astfel de locuri. Până data viitoare o să fac rost de o canapea mai bună, așa că astăzi te rog să te mulțumești cu asta.

Mizuki s-a afundat în canapeaua aceea antică și a explicat pe rând cum, în cursul rutinei de zi cu zi, a început să-și uite numele. În timpul acesta, doamna Tetsuko Sakaki o asculta fără să spună nimic, încuviințând doar. Nu pune nici o întrebare și nu se arăta deloc surprinsă. Nici măcar nu îngâna, cum s-ar fi convenit, câteva răspunsuri monosilabice ca să arate că urmărește ceea ce spune Mizuki. Asculta intens și se încrunta din când în când, ca și cum s-ar fi gândit la ceva. În rest, pe față îi plutea un zâmbet ușor, precum o lună de primăvară la vremea înserării.

— A fost o idee foarte bună să faci o brățară cu numele tău, a spus doamna Sakaki după ce Mizuki a terminat de povestit. Ai procedat foarte bine. Acesta este lucrul cel mai important, ca mai întâi să găsești un mod practic pentru a diminua neplăcerile. În loc să te simți vinovată, să fii

deprimată sau să intri în panică, mai bine cauți să tratezi necazurile într-un mod realist. Ești foarte ingenioasă, în plus e o brățară frumoasă. Ți se potrivește foarte bine.

— Faptul că-mi uit numele poate avea legătură cu vreo boală gravă ce ar putea surveni ulterior? Au mai fost astfel de cazuri? a întrebat Mizuki.

— Hmm... Nu, nu cred să fie vreo boală care la început să se manifeste doar prin acest simptom. Dar mă îngrijorează faptul că această situație a avansat treptat în decursul unui an. Ar putea declanșa și alte simptome sau e posibil să se răspândească și în alte părți ale memoriei. De aceea trebuie să ne întâlnim, să vorbim pe îndelete și să depistăm cauza fenomenului. Din moment ce ai un serviciu, acest lucru îți provoacă probabil multe neplăceri.

Doamna Sakaki i-a pus mai întâi câteva întrebări esențiale despre viața ei actuală. De câți ani este căsătorită? Cum e serviciul? Cum o duce cu sănătatea? Apoi a întrebat-o câte ceva despre copilăria ei, despre familie. Cum era la școală? Dacă i-a plăcut sau nu? La ce era bună și la ce nu se pricepea? Mizuki a răspuns la fiecare dintre aceste întrebări cât mai sincer, mai repede și mai exact.

A crescut într-o familie cât se poate de normală. Tatăl ei lucra la o mare companie de asigurări pe viață. Nu putea spune că erau bogați în mod deosebit, însă nu-și amintea ca familia ei să fi întâmpinat vreodată greutăți pe plan financiar. Avea doar o soră mai mare. Tatăl era un om serios. Mama avea o fire delicată, însă era cam cicălitoare. Sora ei întruchipa eleva eminentă, dar (după părerea lui Mizuki) în unele privințe era cam superficială și profitoare. În familie nu au existat niciodată probleme în mod special. Între membrii familiei se mențineau relații bune. Nu au fost niciodată neînțelegeri majore. În ceea ce-o privește, Mizuki a fost un copil care nu ieșea în evidență. Nu suferise de nici o boală, dar cu toate acestea nu se poate spune că se distingea prin abilități atletice deosebite. În ceea ce privește aspectul fizic nu avea nici un fel de complexe, dar nici nu primea complimente. Se considera destul de deșteaptă, dar nu excela în vreun domeniu anume. La școala obținea rezultate satisfăcătoare. Pe lista cu punctajul obținut îi găseai mai repede numele dacă te uitai de la începutul listei decât de la sfârșitul ei. În timpul școlii a avut câteva prietene bune, dar, după ce s-au căsătorit, fiecare a plecat să locuiască în alt loc, iar acum nu prea mai țineau legătura.

În ceea ce privește prezentul, nu avea nici o obiecție față de viața alături de soțul ei. La începutul căsniciei au mai făcut unele greșeli, dar au învățat din ele și cu timpul și-au construit împreună o căsnicie fără probleme. Soțul ei nu era bărbatul perfect, bineînțeles (de exemplu, felul lui de a privi totul logic sau faptul că nu prea avea gust în materie de îmbrăcăminte), dar avea multe calități (era generos, responsabil, curat, nu făcea mofturi la mâncare și nu se plângea niciodată). Nu existau probleme nici în privința relațiilor la locul de muncă. În mare, se înțelegea bine cu toată lumea, șefi sau colegi, așa că nu erau nici motive de stres. Bineînțeles, uneori mai avea parte de unele neplăceri, dar, la urma urmei, când muncești în fiecare zi într-

un loc restrâns și te întâlnești mereu cu aceleași persoane, acest lucru este inevitabil.

„Totuși, ce viață neinteresantă!” i-a trecut prin gând lui Mizuki în timp ce răspundea acestor întrebări despre trecutul și prezentul ei. A rămas impresionată. Viața ei nu avea aproape nimic dramatic. Dacă ar fi fost vorba de un film, probabil era unul din acelea pentru ambianță, realizat cu buget redus, în care apar mereu numai peisaje în culori șterse, fără sare și piper, la care adormi cu siguranță. Scena nu se schimbă deloc și nu apare nimic în prim-plan. Nu există puncte culminante, momente de regres sau anticipare. Nimic sugestiv sau care să-ți atragă atenția. Din când în când, de parcă și-ar fi adus deodată aminte, camera își mai schimbă puțin unghiul – doar atât. „O fi meseria ei, dar oare nu s-a plictisit să asculte o poveste ca asta?” se gândea Mizuki, aproape cu un sentiment de compătimire pentru doamna Sakaki. „Dacă ar trebui să ascult în fiecare zi, la nesfârșit, povești despre viața altora, la un moment dat aș muri cu siguranță de plictiseală.”

Dar Tstsuko Sakaki asculta cu interes ce povestea Mizuki și lua scurte notițe cu un pix. Uneori, când era nevoie, puneă întrebări adiționale, dar în afară de asta se abținea să facă vreo remarcă. Părea concentrată să asculte ceea ce spune Mizuki. Când vorbea totuși, în vocea ei blândă se simțea un adânc interes neprefăcut. Nu se detecta nici urmă de plictiseală. Era ciudat, însă vocea aceea domoală, caracteristică doamnei Sakaki, o calma foarte mult pe Mizuki. Avea impresia ca nimeni nu a mai ascultat-o până acum atât de serios. Ședința a durat puțin mai mult de o oră. După ce s-a terminat, Mizuki a realizat că se simțea mult mai ușurată, parcă ar fi scăpat de o povară care o apăsa.

— Atunci, doamnă Ando, puteți veni din nou miercură viitoare la aceeași oră? a întrebat doamna Tetsuko Sakaki, zâmbind.

— Da, pot să vin. Dacă nu vă deranjează.

— Bineînțeles că nu. Dar numai dacă vrei să mai vii. Pentru a ajunge la un rezultat, trebuie să stăm de vorbă de mai multe ori. Nu e ca la programele acelea de radio

unde îți dau un sfat pe loc și cu un răspuns care să te mulțumească îți spun: „Cu asta am terminat! Nu vă rămâne decât să perseverați!”. S-ar putea să dureze ceva timp, dar la urma urmei suntem amândouă din Shinagawa, așa că s-o luăm încet.

— Așadar să continuăm... îți amintești vreo întâmplare care să aibă legătură cu numele? a întrebat doamna Tetsuko Sakaki la începutul celei de-a doua ședințe. Poate să fie în legătură cu numele tău, al altei persoane, al animalului pe care l-ai crescut, o poreclă, denumirea unui loc în care ai fost... Orice legat de nume. Dacă ai vreo amintire despre așa ceva, aș vrea să-mi povestești.

— Ceva legat de nume?

— Da. Uită, nume, o denumire, o semnătură... Nu contează. Poate fi oricât de nesemnificativ, dar să aibă de-a face cu un nume. Încearcă să-ți amintești.

Mizuki s-a gândit mai mult timp.

— Nu-mi aduc aminte de nimic special care să aibă legătură cu un nume. Cel puțin acum pe loc nu-mi trece nimic prin cap. Doar... îmi amintesc doar ceva despre o plăcuță cu un nume.

— Foarte bine. Spune-mi despre plăcuța cu nume.

— Dar nu e vorba de numele meu. E o plăcuță cu numele altcuiva.

— Nu contează. Povestește-mi tot ce-ți amintești!

— După cum v-am spus și săptămâna trecută, am făcut și gimnaziul, și liceul la o școală particulară de fete în Yokohama. Deoarece familia mea era în Nagoya, am stat la căminul din campus și mă întorceam acasă la fiecare sfârșit de săptămână. Plecam vineri seara acasă cu shinkansen-ul[^],

1. Trenuri expres de mare viteză din Japonia, ce pot atinge și peste 500 km/h.

iar duminică seara mă întorceam în Yokohama la cămin. Drumul dura doar două ore și nu pot spune că în timpul acesta mă simțeam singură. Doamna Sakaki a încuviințat.

— Dar sunt multe școli particulare de fete foarte bune și în Nagoya, nu-i așa? Atunci de ce a trebuit să te desparți de părinți și să intri la o școală din Yokohama?

— La școala aceea a învățat mama. I-a plăcut foarte mult și a fost dorința ei ca una din fiice să meargă acolo, iar eu voiam să văd cum e să trăiești departe de părinți. Era o școală misionară, dar, cu toate acestea, destul de liberală. Mi-am făcut multe prietene apropiate acolo. Toate erau venite din alte regiuni și, la fel ca mine, multe intraseră la această școală pentru că mamele lor fuseseră eleve aici. În general, mi-au plăcut cei șase ani pe care i-am petrecut acolo. Doar cu mâncarea m-am chinuit puțin.

Doamna Sakaki a zâmbit.

— Spuneai că ai o soră mai mare, nu?

— Da, cu doi ani mai mare decât mine.

— Și ea nu s-a dus la aceeași școală în Yokohama?

— Nu. S-a dus la o școală din Nagoya. Și bineînțeles a locuit tot timpul acasă, cu părinții. Sora mea nu e foarte activă și nu e genul care să iasă prea mult din casă. În plus, de când era copil, a fost o fire mai bolnăvicioasă... Prin urmare, mama a vrut ca eu să merg la acea școală, în principiu, stau foarte bine cu sănătatea și sunt mai independentă decât sora mea. Așa că atunci când am terminat școala primară și părinții mi-au propus să învăț în Yokohama, le-am spus că în ceea ce mă privește nu mă deranjează câtuși de puțin. Atunci chiar mă încânta ideea să vin acasă cu shinkansen-ul, la fiecare sfârșit de săptămână.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt, a spus doamna Sakaki zâmbind. Te rog, continuă.

— În principiu, în cămin stăteam câte două în cameră, dar când deveniai elevă în ultimul an de liceu aveai privilegiul de a primi camera ta proprie. Când a avut loc incidentul. locuiam singură în cameră. Fiind an terminal, îndeplineam rolul de reprezentantă a elevelor din cămin. În holul căminului era un panou unde se agățau plăcuțele cu nume. Fiecare elevă avea plăcuța ei. Numele era scris cu

litere negre pe față și roșii pe spate. Când cineva pleca din cămin trebuia să întoarcă plăcuța cu spatele, iar când venea înapoi, o întorcea la loc. Cu alte cuvinte, dacă numele era scris cu litere negre, însemna că persoana respectivă este în cămin, dacă era cu litere roșii, atunci știai că e plecată. Iar când nu dormea la cămin sau lipsea pentru o perioadă mai îndelungată, lua tăblița de pe panou. Elevele din cămin făceau cu rândul de serviciu la ghișeul de recepție din hol. Dacă cineva suna pentru a vorbi cu o elevă era de ajuns să arunci doar o privire la panou ca să-ți dai seama dacă fata respectivă este sau nu în cămin. Un sistem foarte eficient.

Ca să-i arate că o urmărește, doamna Sakaki a rostit un cuvânt abia perceptibil, încurajând-o să continue povestea.

— Îritr-o zi, prin octombrie, stăteam în camera mea și învățam pentru a doua zi. Era chiar înainte de ora cinei când a venit pe la mine o elevă din anul doi de liceu, Yuko Matsunaka. Toți o strigau Yukko. Fără îndoială, era cea mai frumoasă fată din cămin. Avea pielea albă, părul lung, trăsăturile feței delicate și semăna cu o păpușă. Venea dintr-o familie înstărită. Părinții aveau un hotel cu tradiție în stil japonez în Kanazawa. Cum nu eram amândouă în același an, nu știam foarte multe despre ea, dar auzisem că lua note foarte bune. Într-un cuvânt, o fată care se făcea remarcată. Multe eleve din anii mai mici o admirau. Cu toate acestea, Yukko nu se considera superioară și nu-și dădea aere. Din contră, era o fire liniștită și nu prea își exprima sentimentele. O persoană plăcută, doar că uneori nu prea-mi dădeam seama ce gândește. Îmi lăsa impresia că, deși era atât de admirată, nu avea de fapt prieteni apropiați.

Mizuki era în camera sa, stând la birou și ascultând muzică la radio când cineva a bătut ușor în ușă. A deschis și a văzut-o pe Yuko Matsunaka. Purta un pulover pe gât, alb, subțire și pantaloni de blugi.

— Aș vrea să stăm puțin de vorbă dacă poți. Te-am deranjat? întrebă ea.

— Nu, deloc. Nu făceam nimic deosebit, i-a răspuns Mizuki mirată.

Nu a stat niciodată la povești cu Yuko și cu atât mai puțin nu au avut vreodată o conversație între patru ochi. Așa că nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte că Yuko ar veni la ea în cameră să discute ceva personal. A invitat-o să ia loc și a pregătit un ceai negru cu apă fierbinte din termos.

— Mizuki, ai avut vreodată sentimente de gelozie? a întrebat-o Yuko direct.

A fost și mai uimită de o asemenea întrebare bruscă, dar s-a gândit totuși la asta.

— Nu, nu cred.

— Nici măcar o dată? Mizuki a clătinat din cap.

— Cel puțin acum pe loc nu-mi amintesc. Sentimente de gelozie... Din ce motiv, de exemplu?

— De exemplu, dacă ți-ar plăcea foarte mult de cineva, dar persoana respectivă ar îndrăgi pe altcineva. Sau dacă, oricât ai încerca, nu poți obține un lucru pe care ți-l dorești și altcineva îl poate avea cu foarte mare ușurință.

Sau dacă ai vrea să fii în stare să faci un anumit lucru și altcineva reușește fără nici un efort... Ceva de genul ăsta.

— Cred că nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva. Tu ai avut vreodată astfel de sentimente?

— De multe ori.

Mizuki a rămas fără cuvinte auzind răspunsul lui Yuko. „Oare ce și-ar putea dori mai mult de atât? E o fată deosebit de frumoasă, provine dintr-o familie înstărită, la școală are rezultate bune, e foarte populară, iar părinții o răsfăță. Se pare că are și un prieten, student la facultate, ce arată foarte bine. Uneori au întâlnire în weekend.” Mizuki nu putea să înțeleagă: ce altceva mai mult de-atât și-ar putea dori cineva?

— Și din ce motiv, de exemplu, ai fost geloasă?

— Aș prefera, dacă nu te superi, să nu intru în detalii, a spus Yuko alegându-și cu grijă cuvintele. În plus, nu cred că ar avea vreun sens să înșir acum fiecare motiv. Voiam doar să te întreb dacă tu ai avut vreodată sentimente de gelozie. De mult am vrut să-ți pun această întrebare.

— Chiar așa? Voiai să mă întrebi pe mine asta?

— Da.

Mizuki habar n-avea de ce ar fi vrut Yuko să-i pună ei o asemenea întrebare, dar s-a hotărât să-i răspundă sincer.

— Nu cred să fi avut până acum o asemenea experiență. Nu-mi dau seama de ce și poate e chiar ciudat. Nu sunt o persoană prea încrezătoare în propriile forțe și probabil nu pot obține tot ce-mi doresc. Aș putea spune mai degrabă că sunt nemulțumită de multe lucruri. Dar cu toate acestea nu am fost niciodată invidioasă pe cineva. Mă întreb de ce...

Yuko Matsunaka a zâmbit ușor.

— Cred că sentimentele de gelozie nu prea au legătură cu situații reale, obiective. Cu alte cuvinte, dacă ești norocos, asta nu înseamnă că nu poți fi gelos, iar dacă nu ai fost norocos, asta nu înseamnă neapărat că ești gelos. E ca o tumoare ce apare în corpul nostru fără să ne dăm seama și crește în voie din ce în ce mai mult, sfidând orice raționament. Chiar dacă îți dai seama de existența ei, nu o poți opri. Nu se poate spune că cei norocoși nu pot avea o tumoare și nici că oamenii mai puțin binecuvântați sunt mai ușor afectați de așa ceva. La fel este și cu gelozia.

Mizuki asculta fără să saxonă nimic. Foarte rar se întâmpla ca Yuko să vorbească atât de mult.

— E foarte greu să explic ce este gelozia cuiva care nu a avut niciodată astfel de sentimente. Vreau doar să-ți spun un lucru: nu e deloc ușor să trăiești zi de zi cu gelozia în inimă. E ca și cum ai avea în tine un mic iad. Ar trebui să fii recunoscătoare că nu ai simțit niciodată așa ceva.

După aceste cuvinte Yuko a tăcut. Pe buze i-a apărut un zâmbet vag și a privit-o fix. „E într-adevăr frumoasă”, se gândea Mizuki. „Are stil, forma sânilor e încântătoare. Cum o fi să te naști atât de frumoasă? Să atragi privirile oamenilor oriunde ai merge? Nici măcar nu-mi pot imagina. Oare e un lucru de care poți fi mândru și te face să te simți mereu minunat? Sau poate, din contră, îți dă un sentiment de neliniște și încordare?”

Ciudat însă că Mizuki nu a privit-o niciodată pe Yuko cu invidie.

— Tocmai mă pregăteam să plec acasă, a spus Yuko privind-și mâinile așezate pe genunchi. Am avut un necaz în familie și trebuie să merg la o înmormântare. Adineauri am primit permisiunea să plec. Ar trebui să mă întorc până luni dimineață. Mă gândeam dacă ai putea să ai grijă în lipsa mea de plăcuța cu numele meu?

Spunând acestea a scos din buzunar plăcuța și i-a înmânat-o. Mizuki nu mai înțelegea nimic.

— Nu mă deranjează să o păstrez. Dar de ce mă rogi pe mine să fac acest lucru special? Ai putea să o lași pur și simplu în sertarul tău, nu?

Yuko a privit-o și mai intens pe Mizuki, ceea ce o făcea să nu se simtă în largul ei.

— Aș vrea de data asta, dacă se poate, să o păstrezi tu, a spus Yuko pe un ton hotărât. E ceva ce mă îngrijorează și nu aș vrea să o las în camera mea.

— Bine! Nici o problemă.

— Nu vreau ca în timp ce sunt plecată să mi-o ia maimuța.

— Nu cred că e vreo maimuță în camera asta, a spus Mizuki zâmbitoare, dar Yuko nu era o fire care să facă glume.

A ieșit din cameră lăsând tăblița cu numele ei, o ceașcă de ceai de care nici nu s-a atins și un gol straniu în urma ei.

— Luni însă, Yuko nu s-a mai întors la cămin. Îngrijorată, diriginta ei a luat legătura cu părinții, dar a aflat că Yuko nici măcar nu ajunsese acasă. Nu murise nici o rudă de-a ei și bineînțeles nu avusese loc nici o înmormântare. Yuko a mințit spunând că se duce acasă și, în schimb, a dispărut fără urmă. Abia la sfârșitul săptămânii următoare i-au descoperit cadavrul. Am aflat acest lucru când m-am întors din Nagoya duminică noaptea. Yuko s-a sinucis. S-a dus într-o pădure, unde și-a tăiat venele cu un brici și a murit plină de sânge. Nimeni nu știe din ce motiv a făcut asta. Nu a fost găsit nimic, de genul unui bilet sau o scrisoare, și nu s-a aflat ce anume a determinat-o să se sinucidă. Colâga ei de cameră a spus că nu a observat nimic neobișnuit la ea. Nu părea să fie supărată, se comporta la fel ca întotdeauna. Yuko a murit fără să spună nimănui o vorbă.

— Dar oare domnișoara Matsunaka nu a încercat să-ți transmită ție ceva? De aceea ultima dată a venit la tine în cameră să-ți lase plăcuța și ți-a vorbit despre gelozie.

— Da, așa e. Yuko mi-a vorbit despre gelozie. După aceea, m-am gândit că a vrut, probabil, să spună cuiva lucrul acesta înainte de a muri. Deși la vremea respectivă nu mi s-a părut ceva atât de important.

— Ai spus cuiva că domnișoara Yuko a venit la tine în cameră înainte de a muri?

— Nu, nu am spus niciodată nimănui lucrul acesta.

— De ce?

Mizuki a înclinat capul într-o parte.

— M-am gândit că nu ar fi făcut decât să-i încurce și mai mult pe toți. Și probabil că nimeni nu ar fi înțeles. În plus, nu ar fi ajutat la nimic dacă spuneam ce s-a întâmplat.

— Faptul că gelozia puternică pe care o simțea a fost poate cauza pentru care s-a sinucis?

— Da. Oamenii ar fi crezut cu siguranță că nu sunt în toate mințile dacă așa fi spus așa ceva. Pe cine ar fi putut fi geloasă o persoană ca Yuko Matsunaka? Oricum, atunci toată lumea era foarte confuză și agitată. M-am gândit că, în situația aceea, cel mai bine ar fi fost să nu dezvălui acest lucru. Vă dați seama ce atmosferă era în cămin, nu? Dacă așa fi spus ceva, ar fi însemnat să aprind un chibrit într-un loc plin cu gaz.

— Cu plăcuța ei ce s-a întâmplat?

— Este încă la mine. O păstrez într-o cutie în fundul dulapului, alături de a mea.

— Dar de ce ai păstrat în continuare plăcuța cu numele ei?

— Nu am avut ocazia să o înapoiez. Toată școala era tulburată de ceea ce s-a întâmplat și, cu cât trecea mai mult timp, cu atât îmi era mai greu să o dau înapoi, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nici nu puteam să o arunc pur și simplu. În plus, cred că Yuko Matsunaka a vrut probabil ca eu să păstrez mereu plăcuța cu numele ei. Poate tocmai de aceea, înainte de muri, a venit special la mine și mi-a lăsat-o. Cu toate că nu înțeleg de ce m-a ales tocmai pe mine...

— E ciudat... Tu și Yuko Matsunaka nu erați prietene apropiate, nu?

— Nu, deloc. Bineînțeles, locuind în același cămin, o întâlneam, ne salutăm, uneori schimbam câteva cuvinte, dar eram în ani diferiți și nu am vorbit niciodată despre ceva personal. Mă gândesc că a venit la mine fiindcă eram un fel de reprezentantă a elevelor din cămin. Alt motiv nu găsesc.

— Sau poate domnișoara Yuko era interesată de tine dintr-un motiv oarecare. Poate inima ei era atrasă de tine sau a văzut ceva în interiorul tău.

— Nu știu ce să zic.

Doamna Sakaki nu a mai spus nimic. A privit-o un timp pe Mizuki, ca și cum ar fi vrut să se asigure de ceva.

— Dar, lăsând asta la o parte, chiar nu ai avut niciodată sentimente de gelozie? Nici măcar o dată în viață?

Mizuki a făcut o mică pauză, apoi a spus:

— Nu, nu cred. Nici măcar o dată.

— Asta înseamnă că nu înțelegi ce este cu adevărat gelozia.

— Cred că în mare știu cum e. Înțeleg cum iau naștere aceste sentimente, dar nu știu ce simți cu adevărat când ești cuprins de gelozie. Cât de puternic e acest sentiment, cât de mult durează, cum e durerea pe care ți-o provoacă...

— Așa e. Într-un cuvânt, gelozia însușează mai multe etape. Așa sunt toate sentimentele umane. La început încolțește în suflet un ușor sentiment: invidia sau ciuda. Diferă mai mult sau mai puțin, dar majoritatea oamenilor sunt măcinați în fiecare zi de așa ceva. De exemplu, dacă la serviciu cineva e avansat înaintea ta sau la școală un coleg de clasă devine preferatul

profesorului sau cineva din cartierul său câștigă o sumă mare de bani la loterie... Asta este doar invidie: când te enervează puțin și îți se pare că nu e corect. Dar, în ceea ce privește psihologia umană, acest lucru este normal. Nu ai avut nici măcar astfel de sentimente? Nu ai fost niciodată invidioasă pe nimeni?

Mizuki s-a gândit la acest lucru.

— Nu cred că am simțit vreodată așa ceva. Bineînțeles, sunt mulți oameni mai norocoși decât mine, dar nu am invidiat niciodată pe nimeni. Pentru că fiecare om e diferit.

— Și, pentru că fiecare om e diferit, nu e atât de ușor să-i compari?

— Da, cam așa ceva.

— Hmm... Interesant! a spus doamna Sakaki cu o voce relaxată, împreunându-și degetele pe birou. Părea într-adevăr captivată. Oricum, aceasta, invidia adică, este o formă ușoară de gelozie. Dar când devine serios, lucrurile nu mai sunt atât de simple. Atunci, sentimentul de gelozie se cuibărește în inimă, ca un parazit, și în unele cazuri -după cum a spus și prietena ta - devine ca o tumoare ce-ți consumă sufletul. Poate chiar să ne conducă spre moarte. E foarte greu pentru persoana respectivă, pentru că acest sentiment nu poate fi controlat.

Când s-a întors acasă, Mizuki a scos din fundul dulapului cutia de carton sigilată cu scotch. Plăcuța cu numele lui Yuko Matsunaka ar trebui să fie acolo, într-un plic, împreună cu plăcuța ei. În cutie erau învâlmășite tot felul de lucruri vechi: scrisori de când era în școala primară, jurnale, albume cu fotografii, carnetele de note și alte amintiri. Avea de gând să facă ordine prin ele, dar a fost ocupată, așa că a cărat cutia după ea de fiecare dată când s-a mutat. Spre surprinderea ei însă, plicul în care erau plăcuțele nu era acolo. A scos toate lucrurile din cutie și le-a verificat cu atenție pe fiecare, dar tot nu l-a găsit. Mizuki nu știa ce să creadă. Când s-a mutat în acest apartament a verificat în fugă lucrurile din cutie și era sigură că a văzut și plicul în care erau plăcuțele. își aducea aminte cum atunci s-a gândit emoționată: „încă le mai am!”. După aceea, a sigilat cutia cu scotch ca să nu umble nimeni la ea și nu a mai deschis-o de atunci. De aceea plicul ar fi trebuit să fie acolo. Nu încăpea nici o îndoială: a rămas închis în cutie. Atunci unde dispăruse?

Totuși, de când a început să meargă o dată pe săptămână la cabinetul de la primărie unde vorbea cu doamna Sakaki, Mizuki nu se mai îngrijora atât din cauză că-și uita numele. Se întâmpla în continuare să nu mai știe cum o cheamă, cu aceeași frecvență ca înainte, dar cel puțin simptomele nu s-au agravat. În afară de nume, nimic altceva nu-i mai scăpa din memorie. Și datorită brățării nu mai era pusă în situații jenante. Faptul că își uita din când în când f fi îl 1 l numele începuse chiar să i se pară pur și simplu un lucru ce face parte din viață.

Mizuki nu i-a spus soțului ei despre ședințele de consiliere. Nu voia neapărat să-i ascundă acest lucru, dar i se părea prea mare bătaie de cap să-i explice totul pe îndelete. Soțul ei ar fi cerut cu siguranță explicații detaliate,

În plus, faptul că mergea o dată pe săptămână la astfel de ședințe organizate de primărie, nu-l afecta practic în nici un fel pe soțul ei. Iar suma plătită era neînsemnată.

Mizuki a căutat peste tot plăcuțele cu nume, dar nu le-a găsit nicăieri în casă. Doamnei Sakaki nu i-a spus nimic despre dispariția lor. Nu a considerat că ar avea vreo relevanță. Astfel au trecut două luni. Mizuki se ducea în fiecare miercuri la primăria din sectorul Shinagawa pentru ședințele cu doamna Sakaki. Între timp, numărul oamenilor care veneau la cabinetul de consiliere crescuse considerabil și, Mizuki nu mai beneficia de ședințe speciale de o oră și a trebuit să reducă timpul la treizeci de minute, ca toată lumea. Dar discuțiile lor ajunseseră deja la un punct când nu mai era nevoie de introduceri și de explicații suplimentare, așa că treceau direct la subiect și reușeau într-un timp scurt să termine ce aveau de discutat. Câteodată, Mizuki ar fi vrut să stea mai mult de vorbă cu doamna Sakaki, dar oricum, la cât de puțin plătea pentru o ședință, nu se putea plânge.

— Aceasta a fost a noua oară când ne-am întâlnit, a spus doamna Sakaki cu cinci minute înainte de încheierea ședinței. Chiar dacă îți uiți numele la fel de frecvent ca și până acum, cel puțin deocamdată simptomele nu s-au agravat, nu?

— Nu, nu s-au agravat. Aș spune că îmi mențin situația actuală.

— Foarte bine, foarte bine!

Doamna Sakaki a pus pixul negru cu care luase notițe la loc în buzunarul hainei, a împreunat mâinile deasupra biroului și după o scurtă pauză a spus:

— Poate, deși e doar o speculație, când vii din nou săptămâna viitoare vom face un mare progres în privința acestei probleme.

— În legătură cu uitatul numelui?

— Da. Dacă totul merge bine îți voi putea identifica și arăta cauza concretă.

— Cauza din care îmi uit numele?

— Exact.

Mizuki nu înțelegea prea bine ce vrea să spună doamna Sakaki.

— Ați spus o cauză concretă... Asta înseamnă că e ceva vizibil?

— Da, bineînțeles, o poți vedea cu ochii tăi, a spus doamna Sakaki, frecându-și mâinile cu satisfacție. Poate chiar am s-o așez pe o tavă și am să spun: „Priviți, vă rog!”. Dar, din păcate, până săptămâna viitoare nu-ți pot da mai multe detalii. Nici nu știu sigur dacă în stadiul acesta lucrurile vor merge bine cu adevărat. Dar dacă vor decurge conform așteptărilor mele, atunci îți voi putea explica totul de-a fir a păr.

Mizuki a încuviințat.

— Oricum, ceea ce vreau să zic este că, deși am progresat și am mai regresat, lucrurile se îndreaptă încet, dar sigur spre rezolvarea problemei. Știi cum se spune: în viață faci trei pași înainte și doi înapoi. Așa că n-ai nici o grijă! O să fie bine. Ai încredere în mine. Pe săptămâna viitoare. Să nu uiți să-ți faci programare la recepție!

Și, spunând acestea, doamna Sakaki i-a făcut cu ochiul lui Mizuki.

Săptămâna următoare la ora unu, Mizuki a venit la Cabinetul de consultații pentru cei cu probleme de suflet. De după birou, doamna Tetsuko Sakaki a întâmpinat-o ca de obicei cu un zâmbet larg pe față.

— Cred că am găsit cauza problemei tale, a spus ea mândră. Și o putem rezolva.

— Asta înseamnă că nu o să-mi mai uit numele?

— Exact. De acum nu se va mai întâmpla acest lucru. Am elucidat cauza și am luat măsurile convenite.

— Și care a fost cauza? a întrebat Mizuki pe jumătate neîncrezătoare.

Doamna Sakaki a scos ceva dintr-o geantă neagră pe care o avea lângă ea și l-a așezat pe birou.

— Cred că îți aparțin, nu?

Mizuki s-a ridicat de pe canapea și a venit în fața biroului. Pe birou erau două plăcuțe cu nume, pe una scria „Mizuki Osawa”, iar pe cealaltă „Yuko Matsunaka”. Mizuki a pălit la față. S-a întors și s-a afundat în canapea, nereușind o vreme să scoată nici un cuvânt. Își ținea palmele apăsate pe gură, ca și cum ar fi împiedicat cuvintele să nu-i curgă pe buze.

— E normal să fii atât de surprinsă, a spus doamna Sakaki, dat o să-ți explic totul pe îndelete, așa că liniș-tește-te. Totul e în regulă. Nu are de ce să-ți fie frică.

— Dar cum de...?

— Cum de am plăcuțele cu nume pe care le-ai folosit când erai elevă?

— Da. Nu pot să...

— Să înțelegi? Mizuki a încuviințat.

— Le-am luat înapoi pentru tine. Aceste plăcuțe ți-au fost furate. Acesta este motivul pentru care uitai cum te cheamă. Pentru a-ți recăpăta numele trebuia neapărat să recuperăm plăcuțele.

— Dar cine le-ar fii...?

— Cine ar fi luat din casa ta cele două plăcuțe cu nume? Și cu ce scop anume? Decât să-ți explic eu, cred că ar fi mai bine să-l întreb direct pe cel care le-a furat.

— Cel care le-a furat este aici? a întrebat Mizuki uluită.

— Da, bineînțeles. L-am prins și am luat înapoi plăcuțele. Evident, nu l-am prins eu, ci am apelat la soțul

423 meu, care împreună cu subordonații lui l-au capturat. Ți-am spus, nu? Soțul meu este șeful Departamentului de Construcții Civile din Shinagawa.

Mizuki a încuviințat, încă neînțelegând ce se întâmplă.

— Vino! Am să ți-l arăt pe cel care ți-a furat plăcuțele. Poți să-l privești în față și să-l dojenești cât vrei.

Doamna Sakaki a condus-o pe Mizuki. Au ieșit din cabinetul de consiliere și au mers spre lift. Au coborât la subsol, au parcurs un coridor lung, pustiu, la capătul căruia era o ușă. Doamna Sakaki a ciocănit și dinăuntru le-a răspuns vocea unui bărbat: „Poftiți, vă rog!”. Atunci au intrat.

În încăperea se aflau un bărbat înalt, slab, cam de cincizeci de ani și un tânăr solid de douăzeci și ceva de ani. Amândoi purtau niște uniforme cafenii de lucru. La piept aveau ecusoane cu numele lor. Cel mai în vârstă era

Sakaki, cel tânăr Sakurada. Acesta din urmă ținea în mână un baston negru de cauciuc.

— Sunteți doamna Mizuki Ando? a întrebat domnul Sakaki. Eu sunt soțul doamnei Tbitsuko, Yoshiro Sakaki, șeful Departamentului de Construcții Civile din sectorul Shinagawa. Acesta este domnul Sakurada de la același departament.

— Încântată de cunoștință.

— Cum e? V-a creat probleme? I-a întrebat doamna Sakaki pe soțul ei.

— Nu. S-a resemnat și e foarte liniștit. Sakurada a stat cu el de dimineață și l-a păzit, dar se pare că nu i-a dat deloc bătaie de cap.

— Într-adevăr, e liniștit, a spus Sakurada părând dezamăgit. Dacă devenea violent, l-aș fi învățat eu minte, dar nu a fost cazul.

— Sakurada a învățat la Universitatea Meiji, unde a fost căpitanul clubului de karate. E un tânăr cu un viitor foarte promițător, a spus domnul Yoshiro Sakaki.

— Așadar, cine și cu ce scop a intrat la mine în casă și mi-a furat plăcuțele? întrebă Mizuki.

— Păi, atunci hai să-ți arătăm vinovatul, spuse doamna Sakaki.

În capătul celălalt al camerei era o altă ușă. Sakurada a deschis-o și a aprins lumina. Și-a rotit privirea prin cameră să verifice dacă totul e în regulă, apoi s-a întors către ceilalți și a dat afirmativ din cap.

— Nu e nici o problemă. Puteți intra!

Mai întâi a intrat domnul Sakaki, apoi doamna Sakaki și după ei, Mizuki. Era o mică încăpere, ca un depozit. Nu avea nici un fel de mobilă, cu excepția unui scaunel pe care stătea o maimuță. Era destul de mare pentru o maimuță, în comparație cu un om, nu era chiar cât un adult, dar mai mare decât un copil de școală primară. Avea părul un pic mai lung decât maimuțele obișnuite din Japonia și pe alocuri se iveau fire cenușii. Nu-ți puteai da seama câți ani are, dar se vedea că nu mai e chiar tânără. Avea toate cele patru membre legate bine, cu o funie subțire, de scaun. Coada lungă îi atârna fără vlagă pe podea. Când Mizuki a intrat în cameră, maimuța s-a uitat în fugă la ea, apoi și-a coborât privirea în podea.

— O maimuță? a întrebat Mizuki.

— Exact, a spus doamna Sakaki. Această maimuță a furat din casa ta plăcuțele cu nume.

Mizuki și-a amintit ce i-a spus Yuko Matsunaka: Nu vreau ca în timp ce sunt plecată să mi le ia maimuța. „Deci nu a fost o glumă, gândi ea, Yuko știa despre asta.” Mizuki a simțit un fior rece pe șira spinării.

— Dar cum v-ați...?

— Cum mi-am dat seama? Pentru că sunt o profesionistă în domeniul acesta. Ți-am spus de la început, nu? În ciuda aparențelor, sunt în măsură să ofer consultații și am o experiență bogată. Doar pentru că ofer aceste ședințe în clădirea primăriei la un preț ieftin, ca o acțiune de caritate, asta nu înseamnă că sunt mai prejos decât cineva care oferă ședințe într-un birou sofisticat.

— Bineînțeles, știu asta. Doar că sunt mult prea uimită, de aceea...

— Înțeleg, nu-ți face probleme! Am zis-o în glumă, spuse doamna Sakaki râzând. Să-ți spun drept, eu nu sunt ca ceilalți consilieri. De aceea nu prea mă împac prea bine cu organizațiile și cercurile academice. Un loc unde pot să-mi desfășor activitatea cum vreau se potrivește mult mai bine cu personalitatea mea. După cum vezi, modul meu de a trata lucrurile este mai special.

— Dar e foarte eficient, a adăugat soțul doamnei Sakaki.

— Deci maimuța asta a furat plăcuțele cu nume? Întrebă Mizuki.

— Da. S-a strecurat pe furiș în apartamentul tău și a luat plăcuțele din cutia care era în dulap. Asta s-a întâmplat cam acum un an. Exact când ai început să nu-ți mai amintești numele, nu?

— Într-adevăr, exact cam pe vremea aceea.

— Îmi pare nespus de rău, vorbi pentru prima dată maimuța, cu o voce gravă, dar care avea totuși un fel de muzicalitate.

— Poate vorbi? a spus Mizuki înmărmurită.

— Da, zise maimuța, cu aceeași expresie pe față. Și mai trebuie să vă cer iertare pentru ceva. Când am intrat în casa dumneavoastră și am furat plăcuțele, am luat și două banane. Nu aveam de gând să fur altceva în afară de plăcuțe, dar îmi era atât de foame! Știam că nu trebuie să fac așa ceva, dar până la urmă le-am luat de pe masă și le-am mâncat. Arătau atât de bine încât nu m-am putut abține.

— Ce tupeu la ea! se răsti Sakurada, lovindu-și bastonul de palma mâinii de câteva ori. Poate a mai furat și altceva. Vreți s-o descos puțin?

— Nu, nu e nevoie, îl opri domnul Sakaki. Doar a mărturisit singură că a mâncat bananele și, după câte se vede, nu pare o maimuță feroce. Până clarificăm puțin situația, să ne abținem de la violență. Dacă se află că am tratat un

animal cu brutalitate în sediul primăriei, s-ar putea să avem necazuri.

— De ce ai luat plăcuțele cu nume? a întrebat-o Mizuki pe maimuță.

— Sunt o maimuță care fură nume. Este ca o boală. Dacă văd un nume, nu pot rezista să nu-l fur. Bineînțeles, nu iau orice nume, doar cele care mă atrag. Și mă atrag mai ales numele oamenilor. Când găsesc un astfel de nume, trebuie să-l am. Mă strecur în casă și-l fur. Știu că nu ar trebui să fac acest lucru, dar nu mă pot abține.

— Tot tu ai încercat să furi și plăcuța lui Yuko Matsunaka din cămin?

— Da, așa este. Eram îndrăgostit de domnișoara Matsunaka, absolut înnebunit după ea. O maimuță ca mine nu a mai avut niciodată sentimente atât de puternice pentru cineva. Dar nu putea fi a mea. La urma urmei sunt doar o maimuță. Era un lucru imposibil de realizat. Așa că am hotărât să-i iau numele cu orice preț. Măcar numele ei să-mi aparțină. Chiar și cu atât, aș fi fost mulțumit și nespus de fericit. Ce altceva mai mult și-ar fi putut dori o maimuță ca mine? Dar dorința nu mi s-a îndeplinit pentru că domnișoara Matsunaka și-a pus capăt vieții.

— Nu cumva ai avut vreo legătură cu sinuciderea ei?

— Nu! răspunse maimuța clătinând puternic din cap. Nimic de felul acesta. Nu am avut nimic de-a face cu sinuciderea ei. Domnișoara Matsunaka

avea în inimă un întuneric de care nu putea scăpa. Probabil că nimeni nu ar fi putut-o salva.

— Dar cum ai aflat după atâția ani că plăcuța cu numele ei este la mine?

— Mi-a luat mult timp ca să-i dau de urmă. Am încercat să iau plăcuța imediat după moartea domnișoarei Matsunaka, înainte să ajungă în mâinile altcuiva. Dar plăcuța dispăruse deja și nimeni nu știa unde ar putea fi. Am făcut tot ce mi-a stat în putință. Am căutat-o peste tot, dar până la urmă nu am reușit s-o gășesc. Nu mi-am imaginat că domnișoara Yuko Matsunaka ar fi lăsat-o în grija ta. Pentru că nu erați tocmai prietene apropiate.

— Da, așa e, spuse Mizuki.

— Dar într-o zi am avut o sclipire și atunci m-am gândit: nu cumva domnișoara Yuko Matsunaka i-a dat plăcuța cu numele ei lui Mizuki Osawa? Asta a fost în primăvara anului trecut. Mi-a luat ceva timp până să descopăr că Mizuki Osawa s-a căsătorit, că se numea acum Ando și că locuiește într-un apartament în Shinagawa. Iar pentru o maimuță ca mine este destul de greu să faci o asemenea investigație. Oricum, așa am ajuns să intru în casa ta și să fur plăcuțele.

— Dar de ce ai luat și plăcuța cu numele meu? De ce nu doar plăcuța lui Yuko Matsunaka? Am avut multe necazuri din cauza asta! Pentru că nu-mi mai aminteam cum mă cheamă.

Maimuța a plecat capul rușinată.

— îmi pare nespus de rău! Dar când am în fața ochilor un nume care mă atrage, nu mă pot stăpâni să nu-l fur. Mi-e atât de rușine pentru ce-am făcut! Dar și plăcuța cu numele Mizuki Osawa mi-a mișcat puternic mica mea inimă. După cum v-am spus, este o boală. Nu-mi pot înfrânge acest impuls. Știu foarte bine că nu ar trebui să fac așa ceva, dar, fără să-mi dau seama, am și întins mâna. Vă cer din suflet iertare pentru necazurile pricinuite!

— Maimuța asta trăia ascunsă prin canale, aici în Shinagawa, explică doamna Tetsuko Sakaki. De aceea l-am rugat pe soțul meu să ia câțiva tineri și s-o prindă. Nu a fost greu, din moment ce el e șeful Departamentului de Construcții Civile care se ocupă și de canalizare.

— Domnul Sakurada a fost de mare ajutor la capturarea ei, a spus domnul Sakaki.

— Departamentul de Construcții Civile nu putea trece cu vederea faptul că un individ suspect ca ăsta se ascunde în canalele din sectorul nostru, zise mândru Sakurada. Se pare că își făcuse în zona Takanawa un culcuș temporar în subteran, care era baza ei și de acolo putea ajunge prin canale în orice loc al orașului.

— Nu avem unde să trăim în oraș, spuse maimuța. Nu sunt mulți copaci, așa că în timpul zilei nu prea gășim un loc mai umbrit. Dacă ieșim la suprafață, toată lumea vrea să se apropie de noi și încearcă să ne prindă. Copiii trag în noi cu praștii sau cu pistoale cu bile, iar câinii ne adulmecă și se țin insistent după noi. Când ne odihnim în copaci vin de la tot felul de televiziuni să ne filmeze și ne orbesc cu luminile reflectoarelor. Nu avem nici

o clipă de liniște. Așa că nu avem de ales și trăim prin canale. Vă rog să mă iertați!

— Dar cum de ați știut că maimuța se ascundea prin canale? o întrebă Mizuki pe doamna Sakaki.

— Ascultând tot ceea ce mi-ai povestit în aceste două luni, a început să-mi fie din ce în ce mai clar un lucru, ca și cum s-ar ridica o ceață de pe ochi. Mi-am dat seama că există probabil cineva care are acest obicei de a fura numele, iar ceea ce ți s-a întâmplat e probabil urmarea isprăvii ei. M-am gândit că este posibil să fie încă ascunsă în subteran, undeva prin zona aceasta. Iar locurile din subteran sunt destul de limitate: metrourile sau canalele. Așa că i-am spus soțului meu ce bănuiesc: că, în această zonă, în canale, și-a făcut culcușul o creatură. L-am rugat dacă poate să investigheze și uite rezultatul: au găsit această maimuță.

Mizuki a rămas fără cuvinte câteva clipe.

— Și cum v-ați dat seama de toate astea doar din ceea ce am spus eu?

— Fiind soțul ei, poate părea subiectiv să spun așa ceva, dar soția mea este înzestrată cu o putere deosebită, ieșită din comun, zise cu o expresie foarte serioasă domnul Sakaki. În cei douăzeci și doi de ani de când sunt căsătorit cu ea am fost martor nu de puține ori la astfel de întâmplări misterioase. Tocmai de aceea m-am zbatut să potă înființa aici la primărie cabinetul de consultații pentru cei cu probleme de suflet. Eram sigur că dacă vom reuși să amenajăm un loc unde să-și poată exercita capacitățile ei deosebite, locuitorii din Shinagawa vor avea de câștigat. Mă bucur foarte mult că deocamdată am rezolvat cazul hoțului de nume. Acum pot fi liniștit!

— Apropo, cu maimuța ce se va întâmpla? întrebă Mizuki.

— Nu folosește la nimic să o ținem în viață, spuse tranșant Sakurada. Odată ce ți-ai făcut un obicei prost nu scapi așa ușor de el. Orice ar spune, cu siguranță va săvârși din nou aceeași trăsnaie. S-o distrugem! Asta este cea mai bună soluție. O injecție cu antiseptic concentrat este de ajuns pentru a scăpa de maimuța asta.

— Să ne păstrăm calmul, interveni domnul Sakaki. Orice motive am avea, dacă se află că am omorât un animal, precis va face cineva reclamații și vom avea mari probleme. Adu-ți aminte ce scandal a ieșit când am scăpat de ciorile alea. Aș vrea pe cât posibil să evităm un astfel de conflict.

— Vă rog, nu mă omorâți! imploră maimuța, cu capul adânc plecat în pământ, legată de scaun. Eu nu fac numai lucruri rele. Într-adevăr faptele mele sunt de neiertat, știu foarte bine asta. Le-am pricinuit oamenilor multe necazuri. Nu încerc să mă dezvinovățesc, dar faptele mele au și urmări pozitive.

— Ce poate ieși bun din faptul că furi numele oamenilor? întrebă pe un ton aspru domnul Sakaki. Explică-ne!

— Bine, vă spun. Într-adevăr, fur numele oamenilor, dar odată cu ele iau cu mine și o parte din elementele negative cuprinse în numele respective. Poate voi părea lăudăroasă, dar, dacă aș fi reușit atunci să fur numele domnișoarei Yuko Matsunaka, ar fi existat o mică posibilitate ca ea să nu-și fi pus capăt zilelor în felul acela.

— Cum așa? întrebă Mizuki.

— Dacă aş fi reuşit să-i fur numele, odată cu el aş fi luat şi o parte din întunericul ce se ascundea în inima ei. Şi l-aş fi adus împreună cu numele ei în lumea subterană.

— Ce explicaţie favorabilă! spuse Sakurada. Nu cred o iotă din ce spune! Ştie că-i e viaţa în pericol, așa că îşi stoarce creierul ei de maimuţă şi încearcă din răsputeri să găsească tot felul de scuze!

— Poate nu e chiar așa. E posibil să fie un adevăr în ceea ce spune maimuţa, interveni în cele din urmă doamna Tetsuko Sakaki, după ce o vreme a stat cu mâinile la piept, căzută pe gânduri.

Apoi a întreat-o pe maimuţă:

— Când furi numele oamenilor, iei şi ce e bun şi ce e rău, nu?

— Da, așa e, confirmă maimuţa. Nu pot să aleg. Dacă într-un nume sunt cuprinse şi lucruri rele, noi maimuţele, le acceptăm. Luăm totul așa cum e. Vă rog, nu mă omorâţi! Sunt doar o biată maimuţă cu un prost obicei, dar poate sunt de folos în vreun fel!

— Atunci, spune-mi, ce lucruri rele erau incluse în numele meu? o întrebă Mizuki pe maimuţă.

— Nu prea a[^] vrea să spun aceste lucruri în faţa persoanei respective.

— Te rog, spune-mi! Dacă îmi spui totul, fără ocolişuri, te iert. Şi am să-i rog şi pe cei de faţă să aibă milă de tine.

— Precis?

— Dacă îmi răspunde sincer, o iertaţi? l-a întreat Mizuki pe domnul Sakaki. Nu pare a fi o maimuţă atât de rea. Şi în plus a avut şi ea parte de necazuri. S-o lăsăm de data asta cu un avertisment. O puteţi duce în muntele Takao şi să-i daţi drumul acolo. Nu cred că va mai săvârşi vreo faptă rea. Ce spuneţi?

— Dacă ţie îţi convine, eu nu am nici o obiecţie, zise domnul Sakaki.

Apoi s-a întors către maimuţă şi i-a spus:

— Hei, tu! Dacă îţi dăm drumul în muntele Takao, juri să nu te mai întorci în Tokio?

— Da, domnule Sakaki! Nu voi mai pune piciorul în Tokio. De acum nu o să vă mai pricinuesc necazuri. Nu o să mai hoinăresc prin canale, a promis cu o faţă foarte serioasă. Am trecut de tinereţe, așa că asta e o ocazie foarte bună pentru a-mi schimba stilul de viaţă.

— Eu zic să ne luăm măsuri de siguranţă şi să-i însemnăm posteriorul cu fierul roşu, ca s-o recunoaştem, a spus Sakurada. Cred că avem pe aici un ciocan de lipit electric folosit în construcţii care imprimă marca sectorului Shinagawa.

— Vă rog, nu faceţi asta! imploră maimuţa aproape plângând. Dacă mă însemnaţi cu cine ştie ce semn ciudat, celelalte maimuţe se vor feri de mine şi nu mă vor mai primi printre ele. Vă voi spune sincer tot, fără să ascund nimic, dar vă rog mult, nu mă însemnaţi cu fierul roşu!

— Hai, iart-o, Sakurada. N-o însemna cu fierul roșu, spuse domnul Sakaki. Mai ales că, dacă-i punem marca sectorului, mai târziu va trebui să ne asumăm responsabilitatea pentru asta.

— Bine, domnule. Cum spuneți dumneavoastră. Sakurada păru dezamăgit.

— Atunci, spune-mi, ce lucruri rele erau incluse în numele meu? întrebă Mizuki privind fix în ochii mici și roșii ai maimuței.

— Dacă spun asta, s-ar putea să rănesc sentimentele doamnei Mizuki.

— Nu mă deranjează, poți să-mi spui orice. Maimuța a rămas pe gânduri câteva clipe, puțin încurcată.

Câteva dintre ridurile de pe frunte i s-au adâncit.

— Dar sunt de părere că ar fi mai bine dacă nu ați afla.

— Ți-am spus, vreau să știu adevărul.

— Bine, am înțeles. Am să spun fără rezerve. Mama ta nu te iubește. Nu te-a iubit niciodată, nici măcar când ai fost mică. Nu știu din ce motiv, dar asta este adevărul. La fel și sora ta. Nici ea nu ține la tine. De fapt, mama ta te-a trimis la școala din Yokohama ca să scape de tine. Și mama, și sora ta au vrut să te trimită cât mai departe. Tatăl tău nu e deloc un om rău, dar din păcate are un caracter slab, de aceea nu a fost în stare să-ți ia apărarea. De când ai

fost mică nu ai primit suficientă dragoste. Probabil că și tu erai oarecum conștientă de acest lucru, dar ai ales în mod voit să nu recunoști. Ți-ai întors ochii de la realitate și ai ținut crudul adevăr închis adânc în inima ta, într-un colț întunecat. L-ai acoperit cu un capac, ca să nu fie nevoie să te gândești la lucruri care te dor. Ai ales să-ți trăiești viața prefăcându-te că nu vezi lucrurile neplăcute, oprimându-ți sentimentele negative. În cele din urmă, această poziție defensivă a devenit o parte din tine și de aceea ai ajuns să nu mai poți fi capabilă de a iubi pe cineva cu adevărat, din toată inima, necondiționat. Mizuki tăcea.

— Pari o persoană cu o căsnicie fericită și lipsită de probleme. Poate așa și este. Dar cu toate acestea nu ai pentru soțul tău sentimente profunde de dragoste. Nu-i așa? Și dacă ai avea un copil, probabil se va întâmpla același lucru.

Mizuki nu a apus nimic. S-a lăsat în jos pe podea și a închis ochii. Simțea că întregul corp i se dezmembrează: pielea, organele interne, oasele, toate parcă se ruinau. Nu percepea decât sunetul respirației care-i ajungea la urechi.

— Spui lucruri îngrozitoare pentru o maimuță! zise Sakurada clătinând din cap. Domnule Sakaki, eu n-o mai suport! Să-i arătăm noi vreo două!

— Așteptați! interveni Mizuki. Într-adevăr, așa e! Exact cum a spus maimuța. Am știut dintotdeauna, dar am trăit toată viața prefăcându-mă că nu observ. Mi-am acoperit urechile și am închis ochii la toate lucrurile neplăcute. Maimuța nu a făcut decât să spună adevărul. Așa că, vă rog, iertați-o! Nu mai e nevoie să spună nimic. Duceți-o la munte și dați-i drumul.

Doamna Tetsuko Sakaki a atins-o ușor pe umăr pe Mizuki.

— Ești sigură că asta vrei?

— Da. Nu am nimic împotriva, atâta timp cât îmi recuperez numele. De acum înainte voi trăi împreună cu toate lucrurile cuprinse în el, bune sau rele. Pentru că e numele meu și e viața mea.

Doamna Sakaki i-a spus soțului ei:

— Păi, atunci, dragă, în weekend am putea lua mașina să mergem pe muntele Takao și să-i dăm drumul maimuței într-un mediu potrivit ei. Ce zici?

— Bineînțeles, n-am nimic împotriva. Tocmai am cumpărat o nouă mașină și e o ocazie bună pentru a-i face rodajul.

— Vă mulțumesc mult! Nici nu știu cum să-mi exprim recunoștința! spuse entuziasmată maimuța.

— Sper că nu ai rău de mașină? întrebă doamna Sakaki.

— Nu. E în regulă. Nu o să vomit și nu o să-mi fac nevoile pe scaunele mașinii. O să stau cuminte. Nu o să vă fac necazuri.

Când s-a despărțit de maimuța, Mizuki i-a dat plăcuța lui Yuko Matsunaka.

— Cred că ar fi mai bine dacă ai păstra tu asta. Doar ți-a plăcut de Yuko Matsunaka, nu?

— Da, mi-a plăcut foarte mult de ea.

— Să ai mare grijă de numele ei. Și să nu mai furi numele altcuiva.

— Da. O să am cea mai mare grijă de numele domnișoarei Yuko Matsunaka. Și nu o să mai fur altele, a promis maimuța, privind-o foarte serios pe Mizuki.

— Dar de ce mi-a lăsat Yuko mie în grijă plăcuța cu numele ei înainte de a muri? De ce m-a ales tocmai pe mine?

— Nu știu, răspuse maimuța. Însă datorită acestui fapt, am reușit să ne întâlnim și să vorbim față-n față. Poate a fost destinat să se întâmple așa.

— Da, ai dreptate.

— Ceea ce v-am destăinuit eu v-a rănit?

— Da, m-a rănit foarte mult.

— Îmi pare foarte rău! De fapt nu am vrut să vă spun toate acele lucruri.

— Nu-i nimic. Cred că în adâncul inimii am știut mereu, într-o zi trebuia să înfrunt adevărul.

— Mi s-a luat o piatră de pe inimă să aud asta.

— La revedere! Probabil că nu ne vom mai vedea niciodată.

— Rămâneți cu bine! Vă mulțumesc mult că ați salvat viața unei maimuțe ca mine!

— Să nu mai pui niciodată piciorul în Shinagawa! spuse răspicat Sakurada bătând amenințător bastonul de podul palmei. Astăzi ai avut parte și de bunăvoința domnului Sakaki, așa că trec cu vederea. Dar data viitoare când te mai prind pe aici, nu mai scapi cu viață!

Maimuța a îpțeles că nu e doar o simplă amenințare.

— Atunci, cum rămâne cu săptămâna viitoare, a întrebat-o doamna Sakaki pe Mizuki după ce s-au întors în cabinet. Mai ai și alte lucruri pe care ai vrea să le discuți cu mine?

Mizuki a clătinat din cap.

— Nu. Datorită dumneavoastră cred că mi-am rezolvat toate problemele. Vă mulțumesc pentru tot! Vă rămân foarte recunoscătoare!

— Nu vrei să discuți despre ce a spus maimuța privitor la viața ta?

— Cred că pot să mă descurc și singură. Mai întâi trebuie să reflectez foarte bine la asta.

Doamna Tetsuko Sakaki a încuviințat.

— Da, într-adevăr, cred că te poți descurca și singură. Dacă îți pui lucrul acesta în minte, precis vei deveni mai puternică.

— Dar dacă nu voi reuși, pot să vin din nou la dumneavoastră?

— Bineînțeles! spuse doamna Sakaki și a afișat pe fața ei candidă un zâmbet larg. Și-atunci să mai prindem ceva împreună!

Apoi amândouă și-au dat mâna, luându-și la revedere.

Când a ajuns acasă, Mizuki a luat plăcuța cu numele ei, „Mizuki Osawa”, și brățara de argint, ce avea inscripționat „Mizuki Ando (Osawa)”, le-a băgat într-un plic maroniu de birou, l-a sigilat și l-a pus în cutia de carton din dulap. În sfârșit avea numele înapoi. De acum va putea trăi din nou cu numele ei. Fie că lucrurile vor merge bine, fie că vor merge rău, cel puțin își avea numele. Al ei și numai al ei.

SFÂRȘIT